

Hồng Diệp Vũ Thu Sơn

Contents

Hồng Diệp Vũ Thu Sơn	1
1. Quyển 1 - Chương 1: Trùng Dương Kinh Biến	2
2. Quyển 1 - Chương 2: Hắc Sơn Hiến Tế	11
3. Quyển 1 - Chương 3: Khó Bề Phân Biệt	18
4. Quyển 1 - Chương 4: Sóng Ngầm Mãnh Liệt	26
5. Quyển 1 - Chương 5: Tự Dưng Chen Ngang	35
6. Quyển 1 - Chương 6: Quá Khứ Bụi Mờ	43
7. Quyển 1 - Chương 7: Kim Xà Mị Ảnh	52
8. Quyển 1 - Chương 8: Bí Đạo Dưới Nền Đất	60
9. Quyển 1 - Chương 9: Phong Ấn Trí Nhớ	69
10. Quyển 1 - Chương 10: Lòng Người Khó Đo	78
11. Quyển 2 - Chương 11: Phong Ba Tái Khởi	87
12. Quyển 2 - Chương 12: Thời Buổi Rối Loạn	95
13. Quyển 2 - Chương 13: Sinh Tử Tồn Vong	104
14. Quyển 2 - Chương 14: Đại Hỏa Ngút Trời	113
15. Quyển 2 - Chương 15: Cạm Bẫy Ôn Nhu	122
16. Quyển 2 - Chương 16: Tra Ra Mạnh Mối	131
17. Quyển 2 - Chương 17: Huyết Tẩy Lôi Đài	139
18. Quyển 2 - Chương 18: Kinh Tâm Động Phách	148
19. Quyển 2 - Chương 19: Tâm Tư Đau Nhói	156
20. Quyển 2 - Chương 20: Thái Thạch Chi Chiến	164
21. Quyển 2 - Chương 21: Vĩ Thanh: Tuyệt Xử Phùng Sinh	173
22. Quyển 2 - Chương 22: Phiên Ngoại: Hôn Lễ, Viên Thuốc Và Mặt Than	175

Hồng Diệp Vũ Thu Sơn

Giới thiệu

[Thủy tinh đăng hệ liệt]Thể loại: cổ trang, võ lâm giang hồ, nhất thụ nhất công, một chút ngược luyến

1. Quyển 1 - Chương 1: Trùng Dương Kinh Biên

Biên tập: Mặc Nhiên

Beta: Vy Vy

Mùa thu đến, sương giăng khắp chốn, gió thổi lá cây xào xạc. Nhưng lúc này đây ở Hắc Sơn, biên giới Kim Quốc, kể cả những vùng ngoại ô gần Loan Hà[1], đều là trời xanh trong vắt, mây mỏng lơ lửng trôi, có thể thấy xa xa những dãy núi cao cùng dòng nước lững lờ uốn quanh.

Tổng Thiệu Hưng năm thứ hai mươi bảy, kim chính long năm hai, ngày chín tháng chín, tiết trùng dương[2]

Những tia nắng sớm mai xuyên thấu qua kẽ lá, rơi xuống Hồng Diệp sơn trang, nhuộm đầy cây cỏ, thu cúc vàng rực, cảnh thu yên ả thanh bình.

Thị nữ Tiểu Nguyệt đứng ngoài cửa phòng do dự thật lâu, thấy rất có nguy cơ bị trễ giờ, đành phải nhẹ nhàng gõ cửa, nhỏ giọng gọi.

“Bệ hạ, bệ hạ! Nếu còn chưa đi e sẽ trễ lễ tế sơn[3] mất!”

Ai, đêm xuân ngắn ngủi, quân vương bắt tảo triều, cổ nhân nói chẳng sai mà.

Tiếng “bệ hạ” này nàng khẽ gọi ra, kỳ thực ẩn chứa một cái bí mật động trời.

Nguyên lai Hồng Diệp sơn trang tuy rằng ngoài mặt mang danh võ lâm bắc ngũ tinh thể gia, kỳ thực cũng là một chi của hoàng tộc Đại Liêu, sau khi Đại Liêu diệt quốc đã cùng các trung thần lưu vong đến tận đây. Quân thần khổ tâm gây dựng sự nghiệp đã nhiều năm, hiện tại trong sơn trang không những có người Khiết Đan, mà còn có không ít các thế lực trung nguyên người Hán đến dựa dẫm, phần lớn là cao thủ của hắc đạo, lục lâm thảo khấu.

Người đang ở trong gian phòng đó, không ai khác ngoài trang chủ Hồng Diệp sơn trang, dòng máu duy nhất còn lại của Đại Liêu, tự phong đương triều Đại Liêu hoàng đế Gia Luật Hạo Thiên.

Gia Luật Hạo Thiên tính cách dững mẫn, võ công cái thế, nhưng lại đam mê nữ sắc. Hắn vừa mới nạp thêm một mỹ mạo cơ thiếp, chuyên sủng một mình nàng, đêm đêm hoan ái. Tiểu Nguyệt là thị nữ thân cận của Hạo Thiên, hiểu rõ tính tình hắn, vốn cũng không dám đi quấy rầy, nhưng mà hôm nay là tiết trùng dương a! Người Khiết Đan có câu “tất lý trì lý”, hiện tại trong trang lại đang có nghi thức truyền thống hiến tế Hắc Sơn thần... Mắt thấy mặt trời lên cao, nàng lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, chỉ còn biết cười khổ tiến đến gọi cửa.

Lúc này lời còn chưa dứt, nàng đột nhiên hét lên một tiếng, cả người văng mạnh ra sau. Một dòng máu đỏ sẫm dưới thân chậm rãi lan ra, chỉ trong chốc lát mùi máu tanh nồng đã tỏa ra khắp bốn phương tám hướng. Thị vệ tuần tra thấy tình hình không đúng, hét to gọi người tới. Lúc đến nơi, đã thấy từ trong phòng chạy ra một thân ảnh yếu đuối, thiếu nữ sa y mỏng manh khoát hờ, tóc dài rối tung, loan đao trong tay tỏa ra hàn khí thanh lương.

Nhất thời có người kêu to.

“Này không phải Phương Cơ phu nhân sao?”

Nàng kia võ công rất cao, chỉ hai đao liền đánh ngã mấy người thị vệ, mở đường bỏ chạy. Cả đám thị vệ còn chưa phản ứng kịp, nhất thời sững người tại chỗ. Chính là một thoáng chần chờ đó cũng đủ giúp nữ tử thành thực chạy đến chuồng ngựa, xoay người nhảy lên lưng ngựa, cất cao giọng nói.

“Đại Kim quận chúa Hoàn Nhan Phương hôm nay lấy mạng dư nghiệt Khiết Đan, cáo từ!”

Nói xong lập tức đánh ngựa rời đi.

Lúc này mọi người trong phòng mới hoảng sợ kêu to.

“Nguy rồi! Bệ hạ, bệ hạ băng hà!”

Mọi người không khỏi kinh hách, ai cũng biết trang chủ võ công cái thế, như thế nào lại bị một nữ tử giết chết?! Nhưng cũng không có thời gian thắc mắc nhiều, vội vàng lên ngựa đuổi theo hung thủ.

Tuy nhiên, ngựa Hoàn Nhan Phương chọn cưỡi chính là con Ngọc Hoa Thông, ngày đi ngàn dặm, đợi đến khi mọi người bắt đầu truy đuổi liền đã muộn. Sức ngựa theo không kịp, tuy đoàn người bám riết không tha, nhưng nhìn chung vẫn còn cách hơn trăm trượng. Mắt thấy sắp ra khỏi rừng, xa xa phía sau đột nhiên truyền đến thanh âm thiếu niên trong sáng ôn nhuận.

“Bắn tên!”

Mọi người nhất thời tỉnh ngộ, bộ tộc Khiết Đan vốn giỏi săn bắn, không ít thị vệ mang theo cung tiễn tùy thân, vì thế giương cung cài tên chuẩn bị bắn. Những thị vệ người Hán quen dùng ám khí cũng bước ra. Thanh niên kia lại nói.

“Lưu người sống! Xạ nhân tiên xạ mã[4]!”

Nguyên lai thanh niên này chính là con trai độc nhất của Gia Luật Hạo Thiên, Gia Luật Phong. Hắn nghe được tin phụ thân bị ám sát, vội vàng chạy tới, trên người còn nguyên bộ mũ miện lễ phục dùng để tế sơn.

Chỉ trong thoáng chốc hàng loạt cung tên giương lên, Khiết Đan thị vệ nghe theo lời hắn, nhắm thẳng Ngọc Hoa Thông. Một trời loạn xạ đầy tên cùng ám khí hướng cả người lẫn ngựa mà bắn.

Khá lắm Kim Quốc quận chúa Hoàn Nhan Phương! Trong lúc chỉ mình treo chuông, nàng cắn chặt răng, loan đao trên tay uốn lượn, giúp ngựa tránh khỏi vũ tiễn[5]. Nàng hiểu rõ chính mình bị thương cũng không sao, nhưng nếu đổi lại là ngựa thì hôm nay có chạy đằng trời cũng không thoát nổi. Loạn tiễn như hoàng[6], nàng đẩy ra không kịp, kêu lên một tiếng đau đớn, một bên sườn trúng tiễn, ở trên lưng ngựa lao đảo sắp ngã!

Sơn trang mọi người nhất thời mừng rỡ reo hò, nhưng là mới kêu được một lát lại đều ngây dại cả ra.

Nguyên lai Ngọc Hoa Thông kia hết sức thần kỳ, như có linh tính, biết nữ tử trên lưng đã bảo hộ tính mạng mình, nhất quyết không dừng bước mà ngược lại còn chạy nhanh như điên. Hoàn Nhan Phương gắt gao cầm lấy dây cương, hỗn loạn nằm trên lưng ngựa, mặc cho nó cố sức phi nước đại, chẳng mấy chốc đã thoát khỏi tầm bắn của cung tên, càng không nói đến ám khí vốn có tầm bắn ngắn.

Gia Luật Phong thấy mọi người không hoàn toàn nghe hiệu lệnh mình, bắn tên loạn xạ, bỏ lỡ mất thời cơ, bên kia Hoàn Nhan Phương sắp trốn mất dạng, bên đây lại nhất bàn tán sa[7], nhất thời không khỏi nhíu mày.

Trời cao vời vợi, đột nhiên có một con chim cầm[8] bay qua, hung mãnh dữ tợn bỏ nhào xuống dưới. Mãnh diệu kích cỡ gần như chim khách, mắt đỏ móng đỏ, đúng là Ngọc Trảo Hải Đông Thanh[9] hiếm thấy.

Mọi người reo hò ầm ĩ.

“Tả sử! Là Tả sử tới rồi!”

Hoàng Nhan Phương cả kinh, cố gắng giương mắt nhìn lên, chỉ thấy sơn đạo trước mặt mình có hai bóng người một cao một thấp đương chậm rãi tiến đến. Ngọc Hoa Thông đang phi cực nhanh, chẳng mấy chốc sẽ đâm sầm vào họ.

Người thấp là một thiếu niên vận bạch sam, gương mặt tươi cười, trông có vẻ ôn hòa dễ gần. Y gặp tuần mã chạy đến, tung người liền tránh sang một bên. Còn người cao là một nam nhân vận hắc y, không tránh không né, trực tiếp nghênh diện. Gương mặt hắn trông có vẻ nhợt nhạt, lạnh băng không chút biểu tình, quanh thân tản mát loại khí tức băng lãnh tức sát. Hải Đông Thanh trên đầu hai người cứ thế lượn qua lượn lại.

Đám người truy kích tựa hồ đều thở ra nhẹ nhõm, có người còn cao giọng hét lên.

“Tả sử! Nữ nhân này là thích khách ám sát bệ hạ!”

“Chờ Tả sử bắt được nữ thích khách, nhất định sẽ đem nàng thiên đạo vạn quả, tế vong linh bệ hạ!”

“Hắc, cũng không biết là ai sai khiến nàng, dám trà trộn vào trong sơn trang! Chờ bắt được nàng phải hảo hảo tra khảo!”

Đám thị vệ Khiết Đan cứ thế hô to gọi nhỏ, thành ra một đồng hỗn độn.

Lúc này có người nói đùa.

“Này nữ thích khách còn tự xưng là quận chúa tộc Nữ Chân mọi rợ, hắc hắc, chờ bắt được nàng, lão tử thật muốn ném thử một chút xem quận chúa là tư vị gì!”

“Hô, có thể mê hoặc trang chủ đến thần hồn điên đảo, khẳng định phải là...”

“Hắc hắc, nàng mà không nói ra kẻ chủ mưu, chúng ta liền cứ như thế hảo hảo tra khảo nàng một phen...”

“Huynh đệ, biện pháp tra khảo này của ngươi thật quá đỉnh, tuyệt đến không thể tuyệt hơn a!”

Nói ra lời cuối cùng, ý nghĩ *** tục đã muốn thập phần rõ ràng, vài người cũng hiểu ý cười to, hèn hạ cực điểm.

Gia Luật Phong cau mày nhìn lại, mấy người kia quả nhiên là bọn người Hán mà sơn trang mới thu lưu gần đây. Cầm đầu là Trần lão đại, vốn là đầu lĩnh một băng cướp lớn hùng cứ một phương, tính tình háo sắc, đặc tội lục lâm đồng đạo mới bắt đặc dĩ xin gia nhập Hồng Diệp sơn trang, hiện giờ vẫn là đánh chết cái nết không chừa. Gia Luật Phong không thuận mắt lời nói cử chỉ của hắn, mấp máy môi định nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không ra tiếng.

Hoàn Nhan Phương cũng nghe thấy mấy đoạn đối thoại kia, trong lòng không khỏi hoảng sợ. Nàng thân là nữ tử, tuy rằng anh hân[10] chẳng kém đáng tu mi[11], nhưng loại vũ nhục này nàng thà chết cũng không muốn chịu. Ngọc thủ[12] nhỏ dài siết chặt dây cương, mu bàn tay nổi cả gân xanh, dùng sức giục ngựa chạy gấp.

Chỉ trong nháy mắt, chỉ trong nháy mắt thôi—

Nương theo sức lực của Ngọc Hoa Thông, chỉ cần một cái chớp mắt là có thể lướt qua hắc y nam nhân cùng bạch sam thiếu niên kia, bỏ lại đám người đằng sau, chạy ra sinh lộ.

Bỗng nhiên, trước mắt hiện lên một đường kiếm băng lãnh tinh tể, khí thế凛冽, như một đạo cầu vồng xé gió bổ xuống.

Chỉ trong thoáng chốc, một loại run rẩy vi diệu xẹt qua da thịt, chậm rãi lan ra toàn thân, cảm giác lạnh như băng cùng đau đớn chợt lóe lên, ngăn ngui đến cơ hồ không nắm bắt nổi.

Máu trong cơ thể mạnh mẽ cuồng phun, huyết quang vẩy ra che khuất mắt nàng.

Hắc y nam nhân lách người sang một bên, khuôn mặt tái nhợt lãnh khốc vẫn không hiện ra chút biểu tình nào. Chỉ có mũi nhọn của hai lưỡi đao phía sau chậm rãi chảy xuống huyết tuyến, uốn lượn thấm vào cây cỏ, ánh mặt trời chiếu xuống, diễm lệ như thu sơn phong hồng[13], phảng phất như có thể bốc cháy bất cứ lúc nào.

Đột nhiên “oanh” một tiếng, Hoàn Nhan Phương cùng Ngọc Hoa Thông ngã phịch xuống đất, cả người lẫn ngựa đủ hai xác chết bị một đao nhanh như thiểm điện của hắn chém dọc theo mi tâm, phanh thành hai mảnh! Nội tạng theo chỗ bụng bị cắt đôi chậm rãi chảy ra, nằm giữa vũng máu, tản mát ra một cỗ mùi tanh tưởi kinh tởm khiến kẻ khác phát nôn.

Trong lúc nhất thời, khắp nơi im bất không một tiếng động.

Mọi người trở mắt nhìn hắc y nam nhân một đường đi tới, phía sau lưu lại một đạo tơ máu, kinh hãi cực điểm, xung quanh lặng ngắt như tờ. Một lúc lâu sau, chỉ thấy hắn chậm rãi đem đao nhắc lên, lưỡi đao đã không còn dính tí máu nào, ánh mặt trời sáng ngời chiếu xạ trên thanh đao, lạnh lẽo như dòng nước mùa thu.

Bỗng nhiên có người cười gượng mấy tiếng, phá vỡ sự yên tĩnh kỳ lạ này. Trần lão đại lắp bắp nói.

“Hô, đầu lĩnh... đầu lĩnh sao không thương hoa tiếc ngọc chút nào hết vậy...”

Hắc y nam nhân chính là Liên Tranh, Tả sử của Hồng Diệp sơn trang. Hắc lạnh lùng giương mắt.

“Vẫn còn hơn để cho các người giày xéo nàng.”

Dứt lời, hắc sải bước đi một nước, xem thiếu trang chủ Gia Luật Phong cùng cả đám thị vệ như không khí.

Hắn đi rất nhanh, bước chân cũng rất lớn, thoáng một chốc liền chỉ còn thấy bóng dáng đằng xa. Nhưng cũng không biết vì nguyên nhân gì, Gia Luật Phong nhìn lại cảm thấy đáng đi của hắn có chút đặc biệt.

Đột nhiên, trên không trung tuyền đến một tiếng chim kêu. Mọi người theo tiếng nhìn lên, chỉ thấy con Ngọc Trảo Hải Đông thanh kia từ trên trời đáp xuống, mổ mổ vào thi thể đang nằm giữa vũng máu.

Bạch sam thiếu niên nhìn thấy thảm trạng này, lấy tay che miệng, mặt mày nhăn nhó, không chịu nổi cảnh tượng trước mắt. Bỗng nhiên y ngừng đầu, thấy Liên Tranh đã đi xa lắc, hươ tay chạy theo sau.

“Oái, sư tôn! Sư tôn từ từ đợi Tiểu Thu a!”

Liên Tranh cũng không để ý đến y, tự mình đi về phía trước. Tiểu Thu vừa kêu vừa đề khí đuổi theo, thân pháp nhẹ nhàng. Thầy trò hai người bỏ mọi người trong trang lại phía sau, hướng lên núi mà đi.

Mọi người đứng tại chỗ ngơ ngác một lúc lâu sau mới hồi phục tinh thần. Tả sử làm việc tác phong tàn nhẫn không phải lần đầu mới nghe nói, nhưng mà đem một nữ nhân xinh đẹp còn sống sờ sờ phanh thây làm hai thì... Loại thủ đoạn này cho dù là hắc đạo tối ngày chém giết hoặc lục lâm thảo khấu thì cũng là lần đầu được thấy.

Trần lão đại thở dài.

“Đầu lĩnh không ham nữ sắc thì thôi, việc gì lại phải tiết hứng của nhóm chúng ta chứ...”

“Khụ, dù sao cũng tốt, đều là vì bộ hạ báo thù!” Thị vệ Khiết Đan chất phác nói.

“Báo cái gì thù? Chủ mưu phía sau còn chưa biết là ai nữa!” Có người cười nhạo.

“Chủ mưu trừ bỏ Kim quốc cầu hoàng đế còn có thể là ai?”

“Nói người ngốc thật đúng là ngốc! Trang chủ võ công cái thế, ngay cả thân đại đệ tử – Tả sử của chúng ta, cũng là tung hoành võ lâm hiểm gặp đối thủ! Nữ thích khách kia chúng ta cũng nhìn thấy, tuy rằng có vài phần bản lĩnh, nhưng làm sao so sánh được với họ? Mà trang chủ lại vô thanh vô tức chết trong phòng như vậy...”

“Đúng vậy, nữ nhân này có thể ẩn trong trang chúng ta lâu như vậy cũng không bị lộ thân phận, còn đối với đường đi nước bước trong ngoài trang, phân bố thị vệ rõ như lòng bàn tay, hắc hắc, muốn nói không có nội gián, chỉ sợ bọn ngốc mới tin!”

“Nội gián?!”

“Tả sử vội vàng giết nữ nhân kia như vậy, chẳng lẽ là...” Giết người diệt khẩu bốn từ này tuy rằng không nói ra, nhưng ai cũng hiểu rõ ràng.

“Đúng vậy, bộ hạ băng hà, gia nghiệp Hồng Diệp sơn trang to như vậy, trang chủ tiếp theo còn có thể là ai?”

“Di? Ai nha, nói ra thì, Phong diện hạ rất là... Như vậy thật là Tả sử sao? Nhưng hoàng cô[14] cũng thật sự không thể khinh thường!”

Mọi người sôi nổi nghị luận, nhưng lại không đem Gia Luật Phong đang đứng ngay bên cạnh để vào trong mắt. Tuổi trẻ thanh niên một thân lễ phục hiến tế, cúi đầu, quay ngựa phi thẳng về trang, không phát ra nửa điểm tiếng vang.

Lễ phục mũ miện dùng cho nghi thức tế sơn khá là nặng. Sáng sớm hắc đã ở trong trang chờ đến lễ hiến tế tiết trùng dương, lại chợt nghe tin phụ thân gặp nạn, vội vã chạy đến, còn chưa kịp thay quần áo. Giờ phút này, thân thể mệt mỏi cực điểm lại càng cảm thấy bộ lễ phục quá nặng nề, quả thực nặng tựa ngàn quân[15], ép tới hắc bước đi cũng khó khăn, chớp mũi như còn phản phát mùi huyết tinh tanh nồng. Con tuần mã kẻ bên như hiểu tâm tình chủ, cũng ủ rũ theo, lộc cộc từng bước nhỏ, thở ra một ngụm khí thô.

Đúng rồi, phụ vương hắc... băng hà. Mẫu thân hắc đã sớm mất, hiện tại còn lại phụ vương cũng...

Đại Liêu diệt quốc cũng đã hơn ba mươi năm. Hắc hiện tại nói trắng ra là một vương tôn sa sút nước mất nhà tan!

.
. .

“Sư tôn, chậm một chút, chậm một chút a!”

Trên sơn đạo, Tiểu Thu đuổi theo sau Liên Tranh, hô to gọi nhỏ không ngừng. Liên tranh chịu không nổi y cứ quấy rầy, rốt cuộc dừng bước. Tiểu Thu chạy nhanh lại hỏi.

“Sư tôn, người cũng thấy đúng không?” Y cau mày, trên gương mặt trẻ con lại hiện ra thần thái suy nghĩ sâu xa. “Ồ trên móng con ngựa kia có một con rắn nhỏ như ngón cái... là Tuyết Ngọc Xà, độc tính vô cùng mãnh liệt, kiến huyết phong hầu[16]”

Liên Tranh sau khi nghe xong, nét mặt vẫn bình tĩnh, không nói một lời liền bỏ đi.

Tiểu Thu nhanh đuổi theo, nhỏ giọng hỏi.

“Sư tôn, người nói rốt cuộc Tuyết Ngọc Xà kia là ai để vào ngựa? Rốt cuộc là ai... lại muốn âm thầm giết nữ nhân kia?”

Liên Tranh trầm mặc một lúc lâu, rốt cuộc chậm rãi nói.

“Tiểu tử, hà tất phải biết nhiều như vậy? Những kẻ biết nhiều thường sẽ chết rất rất sớm...”

Mặt trời chiếu xuống, gương mặt hắc tái nhợt mà lạnh lùng, kinh án[17] nửa bên mặt ẩn hiện, đôi đồng tử đen huyền tản mát ra loại thần thái hung ác giảo hoạt đáng nghi.

Tiểu Thu rùng mình một cái. Liên Tranh dứt lời, cước bộ vẫn không ngừng, vội vội vàng vàng bước đi. Nhìn từ phía sau, hắc vẫn là đi rất nhanh, bước chân cũng rất lớn, xem qua tựa hồ cùng người thường không có gì khác biệt, nhưng rồi lại khiến kẻ khác hội cảm thấy được tướng đi có chút kỳ dị...

Bình tĩnh chăm chú nhìn một lát, Tiểu Thu bỗng nhiên “phốc” một tiếng, bật cười.

“Sư tôn, người... người a...”

Y cười nghiêng cười ngả, đến cả đứng cũng không vững, chỉ vào vẻ mặt lãnh khốc đang sải bước đi tới của Liên Tranh, cười chảy cả nước mắt.

“Sư tôn, người thật là khéo giả vờ nha! Từ nãy đến giờ ta đều thấy kỳ quái, vì cái gì người lại đi nhanh như vậy—”

Đương!

Liên Tranh đang bước nhanh phía trước đột nhiên như bị trúng định thân chú[18], dừng lại cước bộ, chậm rãi xoay người, quắc mắt nhìn. Biểu tình lãnh khốc như vạn năm băng tuyết, dưới ánh mặt trời rõ ràng đang bị gân xanh nổi rõ phá hư... Đang run rẩy, cực độ run rẩy nga!

Cái tên tiểu tử chết bầm, dám nói ra ngươi nhất định phải chết!

Tiểu Thu lại không thèm lưu cho hắc chút mặt mũi, cười lớn vạch trần bộ mặt của hắc.

“Thì ra từ lúc nhìn thấy con rắn kia đến giờ, sư tôn người một mực đồng thủ đồng cước[19] đi đường nha! Khó trách ta cảm thấy được đáng đi của người có chút không thích hợp! Hahahaha...”

Trên mặt hiện ra mấy tầng hắc tuyến, Liên Tranh xấu hổ khụ một tiếng, lạnh lùng quát.

“Câm miệng!”

Đúng lúc này con Ngọc trảo Hải Đông Thanh bay tới, đậu trên vai chủ nhân. Tiểu Thu cùng Liên Tranh nhìn lại, thấy móng vuốt của nó tha theo nửa mảnh xà thi (thi thể của em rắn), đúng là Tuyết Ngọc Xà bị đao của Tả sử chém đứt vài phút trước.

Liên Tranh ngơ ngác nhìn Hải Đông Thanh đậu trên vai mình, còn tha theo nửa mảnh xà thi, trong một sát na[20], sắc mặt từ trắng chuyển sang xanh, rồi từ xanh chuyển lại thành trắng, gương mặt vốn đã tái nhợt giờ trông càng giống một tử thi! Một lúc lâu sau, hần cấn rằng một cái, nhấc chân liền đi, chính là tư thế cực kỳ thiếu tự nhiên, quả nhiên lại đồng thủ đồng cước. Đi không được bao lâu, tư thế cứng đờ này rốt cuộc cũng không tốt, bước chân vấp vấp, suýt chút nữa té ngã. Hải Đông Thanh vô tội rúc lên một tiếng, vỗ vỗ cánh bay đi.

Tiểu Thu nhện không được lại cười một trận như điên.

“Hahaha, thực chịu không nổi! Sư tôn, người uống công xưng võ công tuyệt thế, như thế nào lại có tật xấu này? Vừa nhìn thấy rắn cả người liền cứng ngắt... Khụ, còn nói ta là tiểu hài tử, sư tôn người mới là hài tử nha!”

Liên Tranh sắc mặt khó coi, gân xanh nổi đầy trán như muốn đứt bung, cuối cùng vẫn là hừ một tiếng, phất tay áo bỏ đi. Tiểu Thu đuổi theo sau hần, lú lú rú rú không ngừng.

Ngọc thảo Hải Đông Thanh ở giữa không trung lơ lửng một chỗ, rốt cuộc gương cánh bay theo chủ nhân. Ánh mặt trời chiếu lên bãi cỏ, nửa mảnh xà thi bị bỏ lại phẳng phất chiếu ra ánh sáng rực rỡ, vẩy rắn trắng tuyết cùng vệt máu đỏ tươi, đối lập đến ghê người.

.

.

.

Gió bắt đầu nổi lên, phong thụ[21] khắp núi đồi theo gió lay động. Thỉnh thoảng lại có những chiếc lá đỏ theo gió phiêu lượn, tầng tầng lớp lớp phủ lên mặt đất, ánh mặt trời chiếu xuống tỏa ra hồng quang tươi đẹp. Cả núi rừng phẳng phất như đang bốc cháy.

Chuỗi ngọc hổ phách, hoa văn triền chi[22] quấn quanh vòng tay bằng vàng, chiếc nhẫn đính từng thạch, khắc hoa văn hình mặt trăng, ngọc bội song ngư... đủ loại vật phẩm trang sức trân quý đều đeo ở trên người đại công chúa Đại Liêu. Gia Luật Mạn Lâm, muội muội của Hồng Diệp trang chủ Gia Luật Hạo Thiên, hoàng cô điện hạ đoan trang nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong gương đồng, thân ảnh hoàn mỹ không tỳ vết, hài lòng mỉm cười.

Trường bào làm bằng tơ lụa tinh mỹ, dài đến mắt cá chân, áo choàng bên ngoài thêu nhất kiện tả nhật hữu nguyệt... mặt trời vàng rực bên trái, ánh trăng bằng bạc bên phải, đều cùng hội tụ lại trên lưng áo.

Trang phục độc nhất vô nhị này, ngay cả Đại Liêu hoàng đế cũng không thể phỏng theo. Bởi vì nàng không chỉ có danh hào công chúa, mà còn là thánh nữ[23], tương thông với thần linh, sứ giả của thần thánh, người chủ trì các buổi hiến tế trong tộc. Xét về địa vị trong tộc, tuy rằng ca ca nàng Gia Luật Hạo Thiên tính cách dững mịch, võ công cái thế, nhưng làm sao so được với người muội muội mà cả tộc Khiết Đan tôn sùng như nữ thần này.

Gương đồng phản chiếu khuôn mặt xinh đẹp đã diễm[24]. Nhìn gương mặt này, chẳng ai tin nổi nàng đã quá ba mươi.

Chiếc lược hổ phách khảm trân châu chậm rãi lướt qua mái tóc dài đen bóng. Châu báu tinh quang cùng ánh sáng đen bóng tự nhiên của mái tóc đan vào nhau càng tăng thêm vẻ lương lệ. Chỉ cần mái tóc đen tuyền mềm mại óng mượt này của nàng cũng đã đủ làm cho nữ nhân trong thiên hạ phải đỏ mắt đổ kị.

Chính là bỏ qua độ sáng bóng, nếu độ dày của tóc có thể tăng thêm được tí nữa thì tốt biết bao?

Đôi mắt sáng ngời của Gia Luật Mạn Lâm nhanh chóng phủ một tầng sương mờ ướt đẫm.

Cái vùng khỉ ho cò gáy chết tiệt! Hoàng cô điện hạ oán hận mắng nhiếc trong lòng.

Tộc Nữ Chân mọi rợ chết tiệt! Diệt Đại Liêu vương triều chưa nói tới, lại còn đem hoàng tộc chúng ta bức đến cái vùng khỉ ho cò gáy này! Dung mạo tuyệt thế của ta phải hiển lộ giữa vùng trời đầy bão cát, làn da cũng ngày một thô ráp, mái tóc dày tuyệt mỹ của ta lại bởi vì khí hậu khô nóng mà từng sợi từng sợi rụng mất... Bảo ta làm sao có thể chịu được!

Bằng lực đạo nhẹ nhàng nhất chảy qua mái tóc, hoàng cô điện hạ đem mũ miện tạo hình phượng hoàng thật cẩn thận đặt lên đầu, thở cũng không dám thở. Cuối cùng, nàng cố lấy dũng khí giương mắt về phía gương đồng, thở phào nhẹ nhõm. Vì làm cho mái tóc nhìn qua có vẻ nhiều một chút, nàng cũng không thắt bím, chỉ thả tóc dài sau vai. Mũ miện đính hai chuỗi ngọc có dây tua, thả xuống hai bên làm cho mái tóc không-được-nhiều-cho-lắm trông có vẻ dày hơn một tí, mà càng làm cho nàng cảm động hơn chính là...

Tuyệt! Hôm nay tóc không có rụng...

Thướt tha duyên dáng bước ra khỏi phòng, Gia Luật Mạn Lâm rất nhanh đã lấy lại được phong độ vốn có của một công chúa cùng thánh nữ, đoan trang cao quý. Nàng nghiêng đầu liếc thị nữ Tiểu Tinh một cái, ôn nhu hỏi.

“Như thế nào? Vẫn chưa có người đến thúc giục ta sao?”

Tiết trùng dương là lễ tế sơn, dựa theo quy củ hiển nhiên là do thánh nữ của tộc chủ trì. Chẳng qua hoàng cô điện hạ mỗi sáng đều mất đầu chừng một canh giờ cho mái tóc của nàng, dù trời sập cũng không màng, nên muộn giờ cũng là chuyện thường tình. Chính là cho đến bây giờ còn chưa có người đến thúc giục...

Ngoài viện bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân dồn dập, thị vệ Khiết Đan chạy vào quỳ xuống, ngữ điệu sợ hãi.

“Hoàng cô điện hạ, nguy rồi! Bệ hạ bị gian tế Kim quốc ám sát!”

Gia Luật Mạn Lâm quay ngoắt người lại, mặt nạ xinh đẹp đoan trang chỉ một thoáng liền vỡ vụn, thất thanh hỏi.

“Chuyện là thế nào?!”

.
. .

“Nữ nhân này! Ăn mặc kiểu gì thế hả? Như thế nào không mang trang sức? Cha cho con nhẫn mã não, vòng vàng này nọ, sao lại không đeo?”

Cựu thần Đại Liêu mập mạp Tiêu Tề một bên lau mồ hôi, một bên thúc giục.

“Ai, bộ dạng con xinh thế, sao lại không biết tô son điểm phấn hả, thế thì làm sao hoàng thượng yêu cho được đây? Phải biết rằng Thuật Luật Tiêu thị chúng ta là danh gia vọng tộc từ thời Đại Liêu khai quốc tới nay, hiện tại bệ hạ chưa lập chính thất, con là nữ nhi địa vị cao quý nhất gia tộc ta, chỉ cần làm cho bệ hạ động tâm nhất định sẽ được phong làm Vương phi a!”

Đôi con mắt ti hí như kẻ trộm như muốn tỏa sáng trên gương mặt Tiêu Tề, bụng phệ mắt híp, tướng mạo xấu xí. Nhưng con gái hãn Tiêu Yến lại là một nữ nhân mỹ mạo, đáng người lả lướt. Cũng khó trách hãn có ý định bán nữ cầu vinh.

Có điều Tiêu Yến nghe phụ thân căn nhắc lại căn môi, cúi đầu không nói. Lão nhân Tiêu Tề uống công sống đến từng tuổi này lại không hiểu được, Gia Luật Hạo Thiên cho dù địa vị hiển vinh, võ công tuyệt thế, nhưng dù sao cũng là một đại thúc gần bốn chục tuổi. Nữ nhân xuân xanh, tình nhân trong mộng hãn phải là thiếu niên trẻ tuổi anh tuấn, ai lại thêm để ý đến đại thúc kia?

“Hắc, tân sủng Phương Cơ của bệ hạ còn không xinh đẹp bằng con, sắc thái mị hoặc... Con gái à! Con cái gì cũng tốt, sao lại không chịu khoe ra một chút phong tình? Ai, hôm nay lễ tế sơn, con phải ăn mặt thật đẹp vào cho cha, cha không tin bệ hạ lại không chú ý con... Ai, kỳ thật Phong điện hạ niên kỷ cùng con cũng không chênh lệch lắm, đến nay còn chưa có đại hôn. Nếu con không làm được Vương phi của bệ hạ, lấy địa vị Tiêu thị chúng ta, ít nhiều cũng sẽ được gả cho điện hạ. Chính là tiểu tử kia quá mức vô dụng, ở gia trang thế lực hãn so ra còn kém hơn cả gã Tả sử người Hán Liên Tranh kia... Một khi bệ hạ quý thiên, quyền hành trong sơn trang tốt cuộc rơi vào tay ai còn cũng còn chưa biết chừng...”

Tiêu Tề lẩm bầm, đôi mắt ti hí như hạt đậu lóe ra tính toán giảo hoạt.

Tiêu Yến trong lòng tự có suy nghĩ riêng, nhưng rốt cuộc cũng không lay chuyển được phụ thân, đành tùy tiện chọn vài món trang sức đeo vào. Phong thái tuy dịu dàng, ánh mắt lại thật là u oán.

Đột nhiên ngoài cửa thị vệ chạy vào bẩm báo.

“Tiêu đại nhân, nguy rồi! Bệ hạ bị người ám sát!”

“Cái gì?!”

Tiêu Tề cùng Tiêu Yến cơ hồ cùng lúc sợ hãi kêu lên, vẻ mặt cực kỳ phức tạp.

.
. .

Lúc thiếu trang chủ Gia Luật Phong cười ngửa trở lại sơn trang, vừa lúc gặp Hữu sử Gia Luật Đạt mới xuống núi mua rượu trở về. Gia Luật Hạo Thiên cùng Gia Luật Phong là phụ tử truyền tự của một chi thuộc Gia Luật thế gia, tức là dòng máu của Đại Liêu khai quốc hoàng đế Gia Luật Bảo Cơ, là vương tộc chính thống thừa kế Đại Liêu. Gia Luật Đạt tuy rằng cùng họ với hần, nhưng không cùng chi, lại xuất thân bình dân, do cơ duyên xảo hợp mới được Gia Luật Hạo Thiên thu làm đệ tử. Hần thân hình cường tráng, mày rậm mắt to, bởi vì say rượu còn chưa tỉnh nên đi đường có chút lảo đảo. Nhìn thấy vẻ mặt cô đơn của Thiếu trang chủ, hần say khướt hỏi han.

“Sư đệ, ngươi không sao chứ? Có chuyện gì à?”

Gia Luật Phong trong lòng khê động, buồn bã nói.

“Nhị sư huynh, ngươi chưa biết sao? Phụ vương của ta... ông ấy... ông ấy đã băng hà...”

Dương quang chói chang khi xuyên thấu qua kẽ lá, chiếu vào gương mặt tuần nhã tú dật của hần, bất chợt cũng nhu hòa đi rất nhiều. Vị Đại vương tử Đại Liêu này có một tướng mạo tuần mỹ bất phàm.

Hữu sử Gia Luật Đạt chấn động, run giọng hỏi.

“Sư phụ võ công cái thế, ai có thể đả thương người?”

Gia Luật Phong thần nhiên nói.

“Tật xấu của phụ vương nhị sư huynh còn không biết hay sao? Là một nữ nhân tự xưng Kim Quốc quận chúa hạ thủ, cũng chính là chuyên sủng gần đây nhất của phụ vương, Phương Cơ phu nhân!”

“Nàng là một nữ tử, cho dù là... ở trên giường cũng không thể là đối thủ của sư phụ a!”

“Đúng vậy!” Gia Luật Phong hai mắt sáng rực. “Trong sơn trang khăng định có nội gián! Nếu không có nội gián đồng mưu, Hoàn Nhan Phương không thể thành công được!”

“...Nội gián?”

Gia Luật Đạt theo bản năng lặp lại, sắc mặt bởi vì quá độ khiếp sợ mà biến ảo khôn lường.

Nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của sư huynh không giống giả bộ, Gia Luật Phong khê nhếch khóe môi. Dương quang sáng lạn chiếu xuống, dung mạo âm nhu tuần tú của thanh niên như phảng phất một tầng vàng rực, vẻ mặt hòa tan giữa ánh sáng chói lòa, mơ hồ không rõ nét. Chỉ có khóe môi hơi hơi nhếch lên là truyền ra một ý chí kiên quyết quật cường.

— Nội gián rốt cuộc là ai?

Hoàn Nhan Phương vốn là manh mối, nhưng nay đã chết rồi, muốn tìm đến chủ mưu phía sau cùng nội kế nội gián kia lại càng khó khăn hơn!

Phụ hoàng băng hà, chuyện này xảy ra thì người được hưởng lợi nhiều nhất là ai?

Tả sử Liên Tranh? Hoàng cô Gia Luật Mạn Lâm? Cự thần Tiêu Tề? Hữu sử Gia Luật Đạt? Thậm chí là... bản thân ta?

Nội gián hại chết phụ vương là vì mục đích gì? Vì Hồng Diệp sơn trang thế lực to lớn? Gã muốn chính mình nắm giữ quyền điều hành sơn trang, hay chỉ là con rối bị người phía sau thao túng? Hoặc gã đơn giản là một tên đục nước béo cò, nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của?

Đợi đấy! Vô luận ngươi có bao nhiêu tài cán, bao nhiêu thế lực, ta cũng sẽ không nhận thua! Ta nhất định bắt được ngươi, bắt ngươi phải trả giá thích đáng cho cái chết của phụ vương!

[1] Loan Hà: tên 1 con sông ở tỉnh Hà Bắc, Trung quốc ngày nay

[2] Tiết trùng dương: tết trùng dương (còn gọi là tết trùng cửu). Xem thêm ở đây.

[3] Tế sơn: lễ tế cúng bái núi rừng

[4] Xạ nhân tiên xạ mã: bắt người trước hết phải bắt ngựa. Ý anh Phong là bảo thuộc hạ bắt con ngựa.

[5] Vũ tiền: mưa tên. Ý chỉ tên bắn đến nhiều như mưa.

[6] Hoàng: ở đây là con châu chấu, ý nói tên nhiều như đàn châu chấu kéo nhau oanh tạc mùa màng ^^ Cơ mà thấy đề “loạn tiền như châu chấu” nghe kỳ quá, thành ra giữ nguyên.

[7] Nhất bàn tán sa: năm bè bảy mảng, chia rẽ, không đoàn kết.

[8] Chí cầm: chim hung dữ

[9] Ngọc trảo hải đông thanh: cái này tố pó tay, không biết em này là loài chim gì, thôi thì cứ biết ẽm là chim thì được.

[10] Anh hân: tài trí lẫn gan dạ, anh dũng.

[11] Tu mi: đàn ông, cánh mày râu ^^

[12] Ngọc thủ: bàn tay đẹp như ngọc

[13] Thu sơn phong hồng: lá phong trong núi đỏ rực vào mùa thu.

[14] Hoàng cô: chị hoặc em gái của hoàng thượng, trong truyện này là em

[15] Quân: đơn vị đo trọng lượng của Trung Quốc xưa, 1 quân = 30 cân

[16] Thật tình chỗ này không rõ lắm, nguyên văn: .

[17] Kinh án: hình xăm, để nguyên văn nghe cho nó oai ^^

[18] Định thân chú: thần chú làm cho không di chuyển được.

[19] Đồng thủ đồng cước: người ta đi đường phải đánh tay, tay này chân kia, còn Tranh ca do bị hoảng quá nên tay chân như nhau =))

[20] Sát na: chỉ khoảng thời gian rất ngắn.

[21] Phong thụ: cây phong, lá màu đỏ.

[22] Hoa văn triền chi: hoa văn dạng như cành cây uốn lượn.

[23] Nguyên bản là — , tớ chẳng biết dịch ra làm sao, nhưng nhớ đến “Bái nguyệt giáo chi chiến” của Thương Nguyệt cũng như phim ảnh này nọ, suy đoán là “thánh nữ” ^^

[24] Dã diêm: diêm dúa, cơ mà thấy đề diêm dúa nghe phản cảm quá, tội nghiệp chị ấy nên giữ nguyên văn vậy.

2. Quyển 1 - Chương 2: Hắc Sơn Hiến Tế

Biên tập: Mặc Nhiên

Beta: Vy Vy

Trong không khí tối tăm tràn ngập sự nghi ngờ, Trùng Dương tế sơn được cử hành như thường lệ. Hoàng cô Gia Luật Mạn Lâm khoác áo choàng nhật nguyệt, quanh thân cao thấp điểm xuyên gương đồng, thắt lưng đính chuông, một mảnh tơ lụa thật dài, mềm mại quấn quanh đường cong tuyệt mỹ của thân thể. Nàng cầm trong tay một cái trống thần [1]nhỏ, vừa vỗ vừa hát, gương đồng cùng chuông đính ở thắt lưng rung động, dải lụa bay bay, thay bộ tộc Khiết Đan dâng tế khúc đến Hắc Sơn thần tối cao.

Ánh mắt toàn bộ người trong trang đều hướng đến nàng.

Người tộc Khiết Đan phần lớn tôn sùng cúng bái, nhìn chăm chú vào thánh cô, người đại diện sứ giả thần linh đang hiến tế. Có điều người Hán lại không chút để ý tới, thái độ lỗ mãng. Đám người Trần lão đại hứng thú ngắm thân thể Gia Luật Mạn Lâm không chớp mắt, háo sắc thấy rõ.

Gia Luật Phong đi tuần tra bốn phía, nhìn đến bọn người trên mặt viết rõ hai chữ sắc lang, trong lòng một trận chán ghét. Hắn biết rõ sơn trang thu lưu nhiều người, thể nào cũng sẽ ngư long hỗn tạp, tốt xấu lẫn lộn. Chính là những năm gần đây, bọn người Hán tìm đến Hồng Diệp sơn trang nương tựa phần lớn lại là hắc đạo sát tinh của năm tỉnh phía bắc cùng lục lâm thảo khấu, võ công tuy rằng không thấp, nhưng nhân phẩm lại kém cực kỳ. Hắn vốn không tán thành cho bọn người này gia nhập sơn trang, nhưng mà...

Ánh mắt hắn dừng lại trên người hắc y nam nhân.

Trong sân này người sơn trang ít nhất cũng có đến cả trăm, nhưng mà vô luận thế nào, ánh mắt cũng sẽ tìm kiếm người này trước tiên—

Tả sử Liên Tranh một thân hắc y, ngạo nghễ đứng giữa đám người, gương mặt tái nhợt, ánh mắt hung ác nham hiểm, ánh sáng mặt trời chiếu trên gương mặt, kinh án đen tuyền bên má phải ánh lên ghê người.

Chính là người này, đại đệ tử của Gia Luật Hạo Thiên, một gã người Hán, cực lực chủ trương mở rộng thế lực sơn trang, thuyết phục Gia Luật Hạo Thiên đem bọn võ lâm bại hoại năm tỉnh phía bắc thu nạp dưới trướng.

Hồng Diệp sơn trang vốn là thiên hạ của người Khiết Đan. Hơn ba mươi năm trước, Liêu Bảo Đại năm thứ năm, vương triều Đại Liêu cực thịnh một thời bị thống lĩnh quân Kim Hoàn Nhan A Cốt tiêu diệt. Chánh chi vương tộc Gia Luật trèo non lội suối chạy trốn tới nơi này, thành lập Hồng Diệp sơn trang, ý đồ bảo tồn thực lực, chờ đợi thời cơ phục quốc.

Nhưng mà, trang chủ Gia Luật Hạo Thiên lại trầm mê nữ sắc, một thân tuyệt thế võ công cùng hùng tâm tráng chí đều mai một ở hương sắc ôn nhu, vui đến quên cả đất trời, sớm đem tâm nguyện phục quốc ném lên chín tầng mây. Dưới sự kích động của đại đệ tử Liên Tranh, sơn trang thu dụng Hán nhân ngày một nhiều. Những người này kết thù vô số, là cùng đường mạt lộ mới tìm nơi cường đại là Hồng Diệp sơn trang để được che chở, đối tâm nguyện phục quốc của người Khiết Đan một chút cũng không nhiệt tâm. Liên Tranh vì mượn sức bọn họ, dung túng bọn họ bên ngoài cướp bóc, giết người như ma, tay đầy huyết tinh.

Thời gian lâu dần, thế lực trong trang nghiêm nhiên chia thành hai phe, một là người Khiết Đan ủng hộ Gia Luật vương tộc, một là người Hán nghe lệnh Tả sử Liên Tranh, ngang tài ngang sức, không ai nhường ai.

Ban đầu bởi vì có trang chủ Gia Luật Hạo Thiên một thân võ công dũng mãnh vô song, cục diện mới tạm thời trấn trụ. Liên Tranh đối với sự phụ vẫn có một phần cố kỵ. Còn như hiện tại, Gia Luật Hạo Thiên đã chết...

Ánh mắt Gia Luật Phong âm thầm hằn đi. Phụ vương chết, thấy thế nào người có lợi nhất vẫn là Liên Tranh, có điều—

Trước lễ tế sơn, Liên Tranh vẫn còn ở tại bên ngoài, cũng đã được ba tháng. Mà phụ vương chết hiển nhiên là được kín đáo bày bố, hẳn thật có thể vừa đi xa vừa an bày tinh vi đến thế?

Huống chi hấn vừa về đến, ngay trước mặt mọi người, nhanh nhẹn dứt khoát giết nữ thích khách Hoàn Nhan Phương kia. Hành động đó càng làm tăng thêm hiềm nghi, nhưng mặt khác lại tạo thành một điểm đáng ngờ. Nam nhân bí hiểm này như thế nào lại có thể phạm phải một sai lầm sơ đẳng đến thế?

Gia Luật Phong từ xa chăm chú quan sát biểu tình lạnh như băng của hắc y nam nhân, trong lúc nhất thời cảm xúc rối loạn, không hiểu nổi chính mình. Bỗng nhiên, một bạch sam thiếu niên hồ hồ tiến đến bên cạnh Lan Tranh, miệng cười vui vẻ lộ ra hàm răng trắng bóng. Liên Tranh liếc mắt nhìn y một cái, cứ nhiên lại để y dính sát vào mình nói hươu nói vượn. Đây thật đúng là quá mức thần kỳ đi! Gia Luật Phong hiểu kỳ, nhin không được cẩn thận đánh gia thiếu niên kia.

Hắn cũng nghe mấy người trong trang nói sơ qua, thiếu niên kia là đệ tử Tả sử Liên Tranh mới thu nhận trong lần xuất môn này, tự xưng là Tiểu Thu, không rõ danh tự, thân thể lại giữ kín như bưng. Gia Luật Phong từ xa nhìn lại, thấy thiếu niên gương mặt thanh tú đáng yêu, có chút trẻ con. Nhưng là—

...Trên gương mặt y cũng có một đạo kinh ẩn rõ ràng. Nếu so với kinh ẩn trên mặt Tả sử thì nhỏ hơn nhiều lắm, màu cũng không sậm bằng, nhìn vào không thấy đáng sợ như Liên Tranh mà ngược lại càng làm tăng thêm làn da trắng trẻo mịn màng.

Gia Luật Phong còn đang nhìn sang đánh giá y, Tiểu Thu đột nhiên giương mắt nhìn lại, ánh nhìn hai người vừa vặn gặp nhau. Gia Luật Phong cũng cảm thấy được có chút xấu hổ, ngưng ngừng cười. Dung mạo hấn vốn đã cực kỳ tuấn nhã, cười lên càng tôn thêm vẻ mỹ ngọc ôn nhuận. Tiểu Thu chỉ cảm thấy trước mắt tỏa hào quang, trợn mắt há mồm.

“Sư tôn, sư tôn, bên kia có người cười với ta kìa, là đại mỹ nhân nha!”

Liên Tranh nhú mày, không để ý tới y.

“Thật là đại mỹ nhân đó! Cười rộ lên trông rất đẹp! Sư tôn sư tôn, hấn là ai vậy? Là ai a, là ai a?”

Ma âm xuyên não, Liên Tranh phiền muốn chết, mặt nhăn mày nhí, liếc qua một cái.

“Kia rốt cuộc là ai a? Nói cho ta biết đi!”

Tiểu Thu lôi quần kéo áo hấn, nháo nhào không buông. Trầm mặc thật lâu, Liên Tranh mới thùy hạ mi mắt, khàn giọng nói.

“Thiếu trang chủ Gia Luật Phong.”

“Ô? Đó chính là vương tử điện hạ? Oa! Là vương tử a, chả trách trông đẹp đến thế, thật không hổ là vương tử nha!”

Trên mặt Liên Tranh rũ xuống vài đường hắc tuyến. Vương tử cùng tướng mạo đẹp thì liên quan quái gì đến nhau?

“Hấn cười với ta, haha” Tiểu Thu vui mừng hoa tay múa chân, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, tiếng cười lú lo ngừng hấn. Sau một lúc lâu, y lúng ta lúng túng hỏi. “Sư tôn, hấn là thiếu trang chủ, cũng có nghĩa là phụ thân hấn... là người hôm nay vừa qua đời?”

Liên Tranh liếc mắt một cái, nói “Phải”.

“...Nhất định giờ hấn đang buồn lắm.” Tiểu Thu bỗng nhiên nói “Hơn nữa hung thủ thật sự còn chưa biết là ai.”

Liên Tranh trầm mặc một lát, ánh mắt càng phát ra hung ác nham hiểm, lạnh lùng nói.

“Chuyện này ngươi không cần nhúng tay vào.”

“Ô? Sư tôn, người thế nào đoán được suy nghĩ của ta vậy?”

Liên Tranh nhìn lại y một cái, khuôn mặt tròn tròn nhỏ nhắn hết nhãn lại nhỏ, đúng một bộ dáng như đang vắt hết óc ra mà suy nghĩ. Tất cả tâm tư đều viết hết trên mặt rồi, còn cần phải đoán sao?

Cách một lúc lâu sau Liên Tranh mới chậm rãi mở miệng, ngữ điệu khàn khàn.

“Ta đã nói với ngươi rồi, những người biết nhiều, thường thường sẽ chết rất rất sớm.”

Hắn cúi đầu, một vài sợi tóc rũ xuống, kinh ẩn nửa bên má ẩn ẩn trong bóng râm, trông có vẻ cực kỳ âm trầm.

Tiểu Thu không tự chủ được lại rùng mình một cái, sau đó đi tới, ôm lấy cánh tay hắn, dùng sức lay lay, oán giận nói.

“Sư tôn, người đừng hờ hững là bày ra bộ dáng thần sầu quỷ khốc như vậy chứ! Làm ta sợ đó!”

“...”

Liên Tranh yên lặng ngó y, rồi lại nhìn xuống cánh tay mình đang bị y dùng lực lắc, mặt đen thêm một tầng. Nguyên lai đây là cách biểu hiện sự sợ hãi của người đó hả? Đủ rồi nha!

Đột nhiên, Tiểu Thu nhỏ giọng nói.

“...Sư tôn, ta muốn đi giúp thiếu trang chủ tìm ra hung thủ thật sự kia!”

Liên Tranh kinh ngạc cúi đầu, đối diện với đôi mắt hắc bạch phân minh của Tiểu Thu. Sau một lúc lâu, hắn quay mặt sang chỗ khác, lạnh lùng nói.

“Những gì nên nhắc người ta cũng nhắc nhiều rồi, tốt nhất là đừng nhúng tay vào.”

“Ô, sư tôn a, không phải người từng nói qua ta là một tiểu tử may mắn sao?”

Tiểu Thu thực thích nụ cười vừa rồi của Gia Luật Phong, tựa như mỹ ngọc ôn nhuận ấm áp, trông rất đẹp mắt.

“Cho nên mặc kệ sư tôn nói thế nào, ta nhất định phải giúp thiếu trang chủ tìm ra hung thủ thật sự!”

Nói gì thì nói, bộ mặt ác quỷ của sư tôn tuy trông đáng sợ, nhưng ở lâu bên hắn mới biết, đó chẳng khác nào hổ giấy. Liên Tranh cho đến bây giờ vẫn chưa từng thực sự phạt qua y... Vì nụ cười của vương tử điện hạ, mình phải cố gắng hết sức!

Ha ha ha ha ha ha, chẳng lẽ đây chính là... nụ cười khuynh thành trong truyền thuyết?

Tiểu Thu tự mình lẩm bẩm, vui vẻ hoa tay múa chân. Liên Tranh đứng bên cạnh đỡ khóc đỡ cười. Gia Luật Phong từ xa nhìn lại, chỉ thấy hai thầy trò họ nói chuyện thật vui.

Thánh nữ Gia Luật Mạn Lâm đang múa một mình giữa sân cũng vô tình hữu ý mà đem tầm mắt hướng sang bên này, trông rất hứng thú.

Hữu sử Gia Luật Đạt cúi đầu ngồi ngay ngắn trong đám người, có chút dăm chiêu. Phía sau hắn, đệ đệ Gia Luật Tát Bát thấy ca ca mình thất thố, quay sang nói thì thầm gì đó cùng hảo bằng hữu Di Lạt Oa Oát. Lão thần Tiêu Tề gương đôi mắt ti hí như hạt đậu, tầm mắt di chuyển giữa Liên Tranh và Gia Luật Phong, vẻ mặt do dự. Nữ nhi Tiêu Yển đứng sau hắn, bộ dạng phục tùng cúi mặt, trông như đang có vô hạn u oán.

Âm nhạc tế sơn cổ xưa u sầu quanh quẩn khắp sân. Thánh nữ Gia Luật Mạn Lâm đánh trống thần, ngâm xướng những làn điệu thê lương, vũ điệu nguyên thủy thần bí theo nhạc thanh mà lắc lư luật động, gương đồng cùng chuông đỉnh thất lưng rung lên, một tiếng lại một tiếng như đánh vào tâm khảm, khiến người ta thần hồn rung chuyển.

— Hắc Sơn thần, chưởng quản linh hồn người chết. Bất luận người có địa vị thế nào, chết đi đều sẽ thuộc quyền cai quản của Hắc Sơn thần.

Trong sân người thì thành kính, người thì mang trong lòng kế hoạch nham hiểm, người thì đầy bụng nghi ngờ, không khí tối tăm cổ quái bao trùm khắp chốn.

Gió nổi, cây cối lay động, lá rụng chao nghiêng. Sóng to gió lớn bắt nguồn từ cái chết của trang chủ chỉ vừa mới bắt đầu.

Vũ điệu hiến tế Hắc Sơn thần của thánh nữ kết thúc, nghi thức truyền thống tiếp theo là “thu nạp bát”[2]. Người Khiết Đan ban đầu sinh sống tại thảo nguyên, vốn là một bộ tộc du săn[3] “trục thảo nhi cư”[4]. Sau khi Đại Liêu thành lập, hoàng đế vẫn giữ nguyên những truyền thống cổ, dựa theo sự thay đổi thời tiết, khí

hậu bốn mùa cùng nguồn cỏ và nguồn nước, di chuyển đến các nơi, lập trưởng[5] vừa du sơn vừa giải quyết sự vụ, từ đó sinh ra quy chế nãi bát bốn mùa.

“Thu nãi bát” chính là ở tây bắc Vĩnh Châu năm mươi dặm, mọi người sẽ mai phục bắn hổ, săn hươu. Để săn được hươu, trước đó sẽ phải mai phục tại chỗ hươu hay uống nước, đợi hươu đến, thợ săn thổi tù và bắt chước tiếng hươu gọi nhau, hươu tụ tập đến sẽ bắn tên. Cách này còn gọi là “hồ lộc”[6]

Sau khi Đại Liêu bị quân Kim tiêu diệt, một chi quý tộc Gia Luật Đại Thạch dẫn theo bộ tộc Hồi Hột đi về phía tây, lập quốc xưng đế, lấy hiệu Hữu Thiên hoàng đế, hay còn gọi là Cổ Nhân Hãn. Sử sách gọi là Tây Liêu, hoặc Hãn quốc Khiết Đan. Còn một chi tự xưng hậu duệ chính tông của Đại Liêu hoàng đế, cũng chính là người của Gia Luật Hạo Thiên trốn đến vùng thâm sơn cùng cốc Hắc Sơn ven Loan Hà này, chờ đợi thời cơ. Cũng vì thế, người Khiết Đan trong Hồng Diệp sơn trang cực kỳ coi trọng nghi thức này. Đối với họ, nhìn vào nghi thức long trọng cử hành hàng năm này tựa như đang nhìn về một quá khứ phồn thịnh vinh quang của Đại Liêu vương triều ngày xưa.

“Thu nãi bát” diễn ra ở một nhánh sông nhỏ của Loan Hà, cách sơn trang không xa lắm. Cho dù con cháu Khiết Đan lưu vong có cỡ nào không cam lòng, thì hiện tại bọn họ vẫn đang sinh sống tại vùng thống trị của Đại Kim, phải nén hận, yên lặng nhẫn nại (nhẫn nhịn). Truyền thống tế sơn này cũng chỉ còn là một cái hình thức mà thôi.

Thị vệ Khiết Đan thổi tù và bằng bạc, đàn hươu tưởng đồng bạn gọi về, theo sông nhỏ tụ tập lại, bị vây vào một chỗ thành bia ngắm sống, mọi người giương cung cài tên bắn tới, trong nhất thời tiếng người kêu ngựa hí không dứt bên tai, huyên náo cực kỳ.

Gia Luật Phong thúc ngựa rời khỏi đám đông, xuyên qua cánh rừng, đi vào bên kia con sông. Hắn xuống ngựa, nhân tiện thả cho con Tử Yến tự mình uống nước. Cây cỏ ven sông xanh mướt, điểm xuyến thật nhiều hoa dại, không khí thoang thoảng mùi hương thảo mộc. Hắn lấy cây sáo trúc ra thổi, giai điệu du dương vang lên, cảm giác ấm áp yên tĩnh bao trùm vạn vật.

Bỗng nhiên trong rừng truyền đến một trận tiếng vó ngựa dồn dập, một người một thú cùng xuất hiện. Gương mặt tròn tròn kia không ai khác ngoài Tiểu Thu. Ý gian nan giữ chặt con ngựa đang chạy như điên đến, khó khăn lắm mới làm nó yên được. Tiểu Thu sờ sờ đầu con ngựa, xoay người nhảy xuống, chợt nhìn thấy Gia Luật Phong, vui vẻ hướng hắn cười một cái.

Nụ cười của thiếu niên ấm áp mà sáng ngời, Gia Luật Phong trong lòng dễ chịu, cũng cười lại với y. Nhưng là nghĩ đến quan hệ thân cận giữa y cùng Liên Tranh, có chút cố kỵ, thành ra ngồi yên tại chỗ, tiếp tục thổi sáo, không muốn trò chuyện.

Tiểu Thu mặt dày bước lại, ngoác miệng cười đến mang tai.

“Ta gọi là Tiểu Thu.”

Gia Luật Phong giương mắt nhìn y. Ánh mặt trời vàng nhạt chiếu trên gương mặt tròn tròn của thiếu niên, kinh ẩn nho nhỏ bên má phải bởi phản quang mà cơ hồ không thấy rõ. Trong lòng khẽ động, Gia Luật phong cười nhẹ nói.

“Ta nghĩ ngươi cũng biết ta là ai rồi đúng không?”

Tiểu Thu gật đầu, cười ngây ngô.

“Ừ, đúng vậy, ta biết ngươi là vương tử điện hạ.”

Gia Luật Phong có chút ngạc nhiên, hắn tuy rằng là con trai trang chủ, cũng là hoàng tử Đại Liêu chính hiệu, nhưng có rất ít người gọi hắn như vậy. Tuy nhiên, ngoài mặt vẫn bất động thanh sắc, cười cười đáp.

“Đúng vậy, đáng tiếc chỉ là một vương tử lưu vong, sa cơ thất thế.”

Tiểu Thu nhúc nhủ muốn khuyên giải an ủi nhưng vốn từ nghèo nàn, nói quanh co một hồi lại hỏi.

“Vương tử a, người tướng mạo siêu anh tuấn thế này, mẫu thân người chắc chắn cũng là một đại mỹ nhân?”

Gia Luật Phong cười khanh khách. Tiểu tử này miệng mồm nhanh nhẩu, lòng dạ không xấu, nhìn cỡ nào cũng không giống dụng tâm kín đáo. Một người như Liên Tranh cư nhiên lại thu y làm đệ tử, thật sự là không hiểu nổi.

Hắn cười tựa vân đạm phong khinh, cánh môi hồng nhuận khê nhếch, Tiểu Thu nhìn thấy lập tức ngây người, há to mồm nói không ra lời.

Gia Luật Phong nhú mày, cười nói.

“Mẫu hậu của ta là công chúa Đại Tổng Diệu Âm Đế cơ, nhưng là người mất lâu rồi, ta cũng không còn nhớ rõ dung mạo...”

“Ồ, khó trách người bộ dạng thanh tú, không giống người Khiết Đan. May mắn không giống người Khiết Đan mặt mày hung tợn...”

Gia Luật Phong ánh mắt khê động, ôn nhu hỏi.

“Tiểu Thu, ngươi là người nơi nào?” Ánh mắt sâu xa đảo qua kinh án trên mặt hắn.

Kinh án là một loại hình phạt từ xa xưa, còn gọi là mặc hình, phương pháp là dùng dao khắc lên da phạm nhân, sau đó ở vết khắc vẽ mực lên, làm cho không phai màu. Đến thời Bắc Tống, kinh án hết thấy sửa lại dùng châm xăm vào, cho nên còn gọi là kinh thứ. Liêu quốc cùng Kim quốc cũng bắt chước loại hình pháp này. Căn cứ vào tội trạng của phạm nhân, vị trí xăm cũng như hoa văn chữ viết cũng khác nhau.

Luật lệ nhà Tống quy định, lưu, tử, trượng hình[7] đều có thể đồng thời bị kinh thứ. Nhưng mà Tiểu Thu còn trẻ như vậy, thế nào lại là phạm nhân? Hơn nữa trên mặt Liên Tranh cũng có một kinh án như vậy, không ai biết rõ nguyên do. Liên Tranh lòng dạ thâm hiểm, âm trầm bất thường, không ai dám từ hắn tìm ra đáp án, nhưng từ đồ nhai này của hắn thì biết đâu được...

Quả nhiên Tiểu Thu chần chờ một chút, nhưng vẫn là thản nhiên nói ra.

“Ta bị thương, quên đi rất nhiều chuyện, cũng không biết cha mẹ mình là ai. Trí nhớ ta nhiều nhất cũng là từ mấy tháng trước, đi theo được sư đến Đại Hưng phủ dưỡng thương. Sau đó được sư đem ta phó thác cho sư tôn, ta liền đi theo sư tôn cho đến bây giờ.”

Gia Luật Phong trong lòng cả kinh, ý niệm trong đầu nhanh chóng quay ngược trở lại. Đại Hưng phủ là thủ phủ của Kim quốc hiện nay. Nếu nói vậy, kinh án trên mặt Tiểu Thu hẳn là có liên quan đến Kim quốc? Có nghĩa là kinh án trên mặt Liên Tranh cùng Kim quốc cũng là có quan hệ? Hắn giết Hoàn Nhan Phương rốt cuộc có phải là vì diệt khẩu, nhưng lại giấu đầu hở đuôi?

“Đúng rồi, người có đói bụng không? Có muốn ăn điểm tâm không?”

Gia Luật Phong vẫn còn đang trầm tư, Tiểu Thu đã hứng khởi lấy ra một gói điểm tâm trong lòng ngực, khoe ra trước mặt hắn. Trong đó đơn giản là mấy thứ điểm tâm dùng trong lễ trùng dương, bánh hoa cúc ngũ sắc, cửu trùng thức quả[8] linh tinh này nọ. Bất quá vừa rồi Tiểu Thu cùng con ngựa phân cao thấp, xóc nảy thật lâu, lúc này vừa mở ra đã thấy điểm tâm dẹp lép hết. Bánh nhìn như một nắm đất lộn xộn, táo khô, hạt dẻ nát bầy, trong chẳng ra được tí hình dáng nào.

Tiểu Thu trợn mắt há mồm, trên mặt rũ xuống mấy đạo hắc tuyến.

Gia Luật Phong trong lòng cười trộm, chọn lấy một khối trông có vẻ được được nhất cho vào miệng, khen.

“Ân, vừa lúc ta đói bụng, ăn ngon lắm.” Thiếu niên này khờ dại, huống chi ai cũng biết y là đệ tử của Liên Tranh, hẳn là không dùng đến thủ đoạn hạ độc vụng về thế đi.

Tiểu Thu mặt mày hớn hở, lập tức phụ họa theo.

“Đúng vậy đúng vậy, điểm tâm thôi mà, hình dạng không quan trọng, có thể ăn là được!”

Nói xong liền đem táo khô, hạt dẻ nát bầy cho vào trong miệng, nuốt ực một cái, ăn có vẻ rất ngon.

Không nghĩ tới con ngựa đang uống nước bên cạnh tự nhiên cũng đi lại, cúi đầu há mồm giành điểm tâm. Tiểu Thu phản xạ có điều kiện, gạt đầu con ngựa sang một bên, miệng cắn nhẩn.

“Tiểu Bạch Thái, người đừng giành với ta, đi ăn cỏ của người đi!”

Thì ra con ngựa chân lùn này y đặt tên là Tiểu Bạch Thái (cải thìa =)))

Gia Luật Phong nhìn gương mặt tròn tròn nhỏ nhỏ của y cùng cái mặt gầy gò to đùng của Tiểu Bạch Thái đẩy qua đưa lại, tròng tới tròng lui, song song ở cùng một chỗ, buồn cười không chịu nổi, rốt cuộc nhìn không được cười thành tiếng. Ha ha, tiểu tử này quả thực là đồ dở hơi.

Cuối cùng, Tiểu Thu vẫn là đem mấy khối quả khô cho Tiểu Bạch Thái. Tiểu Bạch Thái ngậm trong miệng, không nuốt vào ngay, lại tiến đến cạnh Tử Yên, con ngựa của Gia Luật Phong, cọ a cọ, ý bảo mình có đồ ăn ngon nè. Tử Yên thở phì phì trong mũi, khinh thường liếc nó một cái, chân hưng hăng đạp một trận trong nước, ầm ầm một cái, bọt nước bắn lên tung tóe. Tiểu Bạch Thái từ đầu đến đuôi toàn nước là nước thì không nói, ngay cả Gia Luật Phong cùng Tiểu Thu bên cạnh cũng bị liên lụy, toàn thân trên dưới ướt như chuột lột.

Tiểu Thu mở giấy gói ra, bánh biến hết thành cháo, không thể nào ăn được nữa.

Gân xanh trên thái dương Tiểu Thu gần như đứt phứt, tròng mắt nhìn đồng thức ăn ướt nhẹp ngậy ngốc nửa ngày trời mới hét lên một tiếng, ra dáng muốn đi đập Tử Yên một trận. Nhưng là con ngựa này rất ranh ma, lập tức co giò bỏ chạy. Tiểu Bạch Thái hơn hử chạy theo sau.

Hai con ngựa đều bỏ chủ chạy mất, Gia Luật Phong đứng bên bờ sông, lau nước trên mặt, cười đến không đứng thẳng nổi. Chút bài xích ban đầu đối với Tiểu Thu đã dần dần phai nhạt.

Tiểu Thu cũng cười cả nửa ngày trời, mặt mày nhảnh nhó nói.

“Giờ thì tốt quá rồi, chẳng còn thứ gì bỏ bụng được.”

Gia Luật Phong nén cười.

“Kỳ thực chờ sẵn bắn xong là sẽ có thịt hươu ăn.”

“Haha, thịt hươu ăn ngon, ta rất thích.” Tiểu Thu nhướn mày cười rộ lên, bỗng nhiên nói. “Di di di? Vương tử, người không có con mồi nào hết, một con cũng không?!”

Gia Luật Phong gờ gờ cây sáo trúc trong tay.

“Đúng vậy, ta không thích thấy máu nên ở nơi này thổi sáo, căn bản là không có đi săn.

Khi hần giờ tay, ống tay áo trượt xuống, lộ ra cổ tay trơn bóng.

Tiểu Thu chợt nhìn thấy cổ tay hần có một đạo hào quang màu vàng hiện lên chói mắt, liền không cần nghĩ ngợi, cầm lấy cổ tay Gia Luật Phong, để sát vào nhìn. Uyển mạch vốn là điểm chí mạng, nhưng Gia Luật Phong lại bình thản mỉm cười, nâng cổ tay cho y xem. Trên cổ tay trắng nõn của hần đeo một cái vòng vàng trân quý, ánh mặt trời chiếu vào chiếu xạ ra một thứ quang mang rực rỡ.

Hoàng kim sắc rực rỡ lóa mắt đến thế này...

Tiểu Thu dụi dụi mắt, đột nhiên sợ hãi kêu lên.

“Ô, đây không phải vòng tay, mà là, mà là...”

“Vòng tay” vàng kim cứ nhiên cử động! Nó lười biếng ngẩng đầu, phun tín[9], lúc há miệng lộ ra cái răng nhỏ nhỏ sắc nhọn.

Gia Luật Phong cúi đầu nhìn con rắn nhỏ dùng đuôi cuốn trên cổ tay mình, khoe môi khê cong, lộ ra nụ cười nhu hòa.

“Đúng vậy, đây là Tiểu Kim ta nuôi.”

Trong nháy mắt, khuôn mặt tươi cười nhu hòa của hần chợt làm cho người ta có cảm giác không chân thật, đôi mắt đen tuyền lóe lên một đạo kim quang, ngay cả mũi miện trên đầu cũng vì ánh sáng chiếu vào mà tỏa ra kim sắc chói chang, tựa như được đúc bằng vàng.

Tiểu Thu trong một thoáng tưởng chừng ngừng thở, thanh niên mang theo dáng vẻ tươi cười dường như biến thành một người hoàn toàn khác, rõ ràng là cùng gương mặt, vẻ mặt, nhưng rồi lại thấy thật lạ xa. Một lúc lâu sau, Tiểu Thu mới miêng cường cười gượng hai tiếng, nói.

“Thì ra là tiểu kim xà, thật sự là hiếm thấy.”

“Có dọa đến người hay không?” Gia Luật Phong ngẩng đầu, đáy mắt lộ ra ý cười ranh mãnh.

“Ô, sao lại thế? Tiểu Kim thực đáng yêu a, ta trước nay vẫn rất thích xà, trùng linh tinh này nọ.” Thấy Gia Luật Phong cười như vậy, cảm giác kỳ lạ ban nãy đều tiêu thất hết, Tiểu Thu vô thức thở dài nhẹ nhõm, cười đáp lời. “Bất quá, nếu để sư tôn ta thấy được, ha ha, kia đã có thể...”

Gia Luật Phong ngạc nhiên hỏi lại.

“Ý người là, Tả sử hẩn...”

“Đúng vậy, sư tôn ta không sợ trời không sợ đất, nhưng chỉ có—”

Gào gào gào

Lời còn chưa dứt, sau lưng bỗng truyền đến một trận rít gào cuồng nộ, hai người giật nảy mình, theo bản năng quay đầu lại, liền nhìn thấy một con hắc hùng (gấu đen) hung tợn đang chạy như điên đến, hai tay dài rộng đem nhánh cây cản đường gạt gãy hết, sau vai còn cầm một cây tiễn ngắn. Hai mắt nó đỏ ngầu, hiển nhiên đã lâm vào trạng thái điên cuồng, chỉ sợ nó sẽ đánh hơi ra còn có hai người đứng gần đó.

“Này, này là giỡn thôi phải không?” Hai hàm răng Tiểu Thu va vào nhau cạch cạch. “Đang săn hươu ngon lành, ai lại ăn no rồi việc đi trêu chọc con hùng hạt tử[10] này vậy!”

Gia Luật Phong sắc mặt cũng dần chuyển trắng. Vốn hẩn đầu có chuyện đi sợ một con gấu, nhưng là ngựa của hẩn cùng Tiểu Thu đều đã chạy hết, tất cả binh khí hộ thân đều ở trên đó, tay không đấu với con quái vật khổng lồ này chẳng phải là làm khó người ta quá sao!

Thị lực của hùng vốn rất kém, nhưng khứu giác cùng thính giác cực kỳ linh mẫn, cho nên mới bị thợ săn gọi là “hùng hạt tử”. Gia Luật Phong biết không thể dùng lực, lập tức nhỏ giọng nói với Tiểu Thu.

“Chúng ta hướng giữa sông đi đi!”

Hẩn nghĩ hùng tuy có thể xuống nước, nhưng động tác sẽ bị cản trở, hơn nữa nước sông còn có thể che mùi của hai người.

Tiểu Thu vẻ mặt đau khổ. “Ta bơi rất kém a!”

Gia Luật Phong ngạc nhiên, bỗng nhiên linh quang chợt lóe, vô số ý nghĩ hiện qua trong đầu. Hắc hùng tuy rằng hung mãnh, nhưng thường sẽ không chủ động tấn công. Cây tiễn ngắn ngắn kia căn bản chỉ đủ để gài ngựa cho con quái vật này, thương tích chẳng đáng, nhưng lại chọc giận đến nó. Ai là người bắn tên?

—Gã đã ngộ thương con mạnh thú, sợ quá nên bỏ chạy, hay là...

Cổ ý dẫn con hùng này đến đối phó... chúng ta?

Không, Tiểu Thu chỉ mới đến sơn trang, tuy là đệ tử Tả sử, nhưng lại không làm gì quá đáng. Người mà gã đó muốn đối phó là... quả nhiên, con hắc hùng chạy như điên đến, lại không chút do dự hướng về phía Gia Luật Phong, hai tay gấu hươ đến, kinh phong sắc bén làm cho người ta muốn thở không nổi.

Gia Luật Phong trong lòng kinh hoàng, miễn cưỡng giơ lên cây sáo trúc trong tay chống đỡ, nhất thời “răng rắc” một tiếng, gãy nát. Mắt thấy con vật khổng lồ đang lao tới, Gia Luật Phong trong lòng chợt lạnh, nhắm mắt chờ chết.

Trong lúc nguy cấp, bỗng nhiên “bẹp” một tiếng, Tiểu Thu trong cái khó ló cái khôn, đem đồng bánh chèm nhẹp kia ném áp vào mặt hắc hùng!

Hắc hùng rống to, đưa tay kéo tờ giấy bọc thức ăn xuống, nhưng là đồng bánh nhào nhệt bùn nhùn dính dính dấp dấp trên mắt, nó hoảng đến độ gào rú “gào gào” không thôi. Trên mặt con quái vật đen thui bỗng

đánh một đồng bột nhão trắng tuyết, tình cảnh cực kỳ quái đản, Tiểu Thu nhin không được cười nghiêng ngả.

Gia Luật Phong cả người mồ hôi mẹ mồ hôi con thi nhau chảy đầy, thoát khỏi hùng chương một lần, nghĩ lại còn phải rùng mình, dĩ nhiên cười không nổi. Hắn thấy Tiểu Thu cư nhiên còn vô ưu vô lo mà đứng đó cuồng tiếu, chỉ còn biết than thở trong lòng, nhắc nhở.

“Chúng ta chạy mau thôi!”

Lời còn chưa dứt, con hùng kia đã gạt hết bột nhão trên mắt, điên cuồng hét lên đánh về phía Tiểu Thu. Tiểu Thu đang cười gập cả người, không dự đoán được tình huống biến đổi chớp nhoáng, nhất thời cả người ngây dại, căn bản là không kịp phản ứng. Gia Luật Phong thở dài, xét về tình về lý, Tiểu Thu vừa cứu hắn, hắn không thể thấy ân nhân gặp nguy mà bỏ mặt không cứu. Hắn lập tức nhắc chân đá một phát, bột nước tụ hội thành dòng, nhắm thẳng chân hắc hùng mà bay đến. Hắn giả bộ bước ra, nhiễu loạn hắc hùng, rồi nắm tay Tiểu Thu chạy thực mạng về hướng ngược lại—

Hắc hùng da dày thịt béo, hắn hiện tại tay không tác sát, lại bởi vì từ nhỏ thể nhược mà công phu còn không bằng được một phần mười của phụ thân, nước sông ngưng tụ bắn đến căn bản không có khả năng làm thủng chân hắc hùng được, thành ra hắn không chọn chỗ yếu hiểm mà lại hướng đến chân nó, mục đích là để kéo dài thời gian.

Khớp xương vô luận là ở người hay thú đều là chỗ yếu ớt nhất, nước bắn trúng đầu gối hắc hùng quả thật làm bước chân nó loạn choạng, đau đớn điên cuồng hét lên. Thừa dịp này, Gia Luật Phong đã nhanh kéo Tiểu Thu lợi sông mà chạy. Hắn không phải hoảng tới hết biết đường, mà là nghĩ nước sông có thể che giấu ít nhiều mùi người.

Không ngờ con hắc hùng kia rít gào một lúc, cư nhiên lại không chút do dự lợi sông đuổi theo.

“Gào gào gào!” Hắc hùng điên cuồng gào rú.

“Oa a a a!” Tiểu Thu hét đến chói tai.

Màng nhĩ Gia Luật Phong bị chấn động, ong ong cả lên, lòng bàn tay nhất thời rịn ra một tầng mồ hôi lạnh.

Hùng hạt tử tuy khừu giác linh mẫn, cũng có khả năng cứ nhắm một người lạ vừa gặp là hắn mà theo sát không tha được, lại đúng lúc vũ khí tùy thân của hắn không có bên người...

—Này không thể nào là trùng hợp được!

Có người trăm phương ngàn kế muốn lấy mạng hắn!

[1] Trống thần: trống để tế thần.

[2] Thu nại bát: cứ biết nó là một lễ hội săn bắn nào đó vào mùa thu đi, tớ chịu >_< [3]=“” du=“” săn=“” du=“” mục/=“” du=“” cư=“” +=“” săn=“” bắn=“” [4]=“” trực=“” thảo=“” nhi=“” cư=“” tìm=“” nơi=“” có=“” cây=“” cối=“” để=“” sống=“” [5]=“” trưởng=“” lều=“” [6]=“” hô=“” lộc=“” hô=“” gọi=“” lộc=“” con=“” hưu=“” [7]=“” lưu=“” lưu=“” dài=“” trượng=“” hình=“” phạt=“” đánh=“” còn=“” tử=“” thì=“” tứ=“” không=“” biết=“” t_t=“” [8]=“” cửu=“” trùng=“” thước=“” quả=“” chín=“” loại=“” quả=“” khô=“” [9]=“” phun=“” tín=“” lè=“” lưỡi=“” đại=“” loại=“” là=“” mấy=“” em=“” rắn=“” hay=“” phun=“” ra=“” nuốt=“” vào=“” cái=“” lưỡi=“” để=“” dọa=“” người=“” ấy=“” mà=“” [10]=“” hùng=“” hạt=“” tử=“” con=“” gấu=“”>

3. Quyển 1 - Chương 3: Khó Bè Phân Biệt

Biên tập: Mặc Nhiên

Beta: Vy Vy

Sông nhỏ nước cạn, hắc hùng kia bước chân lại rất lớn, vài bước liền đuổi kịp hai người. Gia Luật Phong cùng Tiểu Thu mặt không còn chút máu. Do mấy đêm liên trời mưa, dòng chảy trơn trượt, Tiểu Thu trượt chân, ngã sấp xuống nước. Gia Luật Phong đang kéo tay y, thành ra cũng lao đảo theo, cả người lung lay muốn ngã, cúi đầu, tầm mắt vừa khớp hình thấy ảnh ngược phản chiếu trong dòng nước trong suốt—

Hắc hùng giơ tay, hướng giữa lưng hắc đánh tới. Chỉ cần một chưởng này thôi, Hồng Diệp sơn trang có thể cùng lúc đem tang sự của hai phụ tử nhà hắc ra làm một lượt! Hắc, tính ra thì phí mai táng có thể tiết kiệm được không ít...

Đang miên man suy nghĩ, mặt nước bỗng nhiên truyền đến một trận rung động kịch liệt. Gia Luật Phong dường như hoa mắt, thấy trong nước hiện ra thêm một nhân ảnh hắc y.

Cầu vòng hiện ra, ánh đao sáng như tuyết lướt qua, chỉ trong nháy mắt, dương quang mãnh liệt lấp lánh trên thân đao, sáng ngời chói lóa, chiếu vào khiến mắt người ta một trận đau nhức!

Gia Luật Phong hai chân mềm nhũn, không tự chủ ngã quỵ xuống dòng nước cạn.

“Tê” một tiếng, trên mặt nước lóng lánh kim sắc phút chốc tràn đầy phong diệp. Tiếp theo đó, nửa cái đầu hắc hùng bay vọt ra, ở không trung vẽ ra một đạo đường cong, cúi cùng rơi thật mạnh vào lòng nước.

Khắp khoảng không huyết vũ đầm đìa rơi xuống, Gia Luật Phong chỉ cảm thấy cái lạnh sau gáy biến mất, một mùi tanh tươi xộc mạnh lên mũi, chính xác là máu hùng nóng hừng hực đã xối đầy một thân!

Tim đập nhanh một cách bất thường, hắc cúi đầu, nhìn dòng sông trước mắt.

Vài phiến lá phong phiêu phiêu trên mặt nước, tùy dòng nước chảy, màu lá đỏ sẫm như máu, mà nước sông trong suốt nhìn thấy đáy kia cũng nhiễm đầy những huyết.

Nước sông đỏ nhạt, sóng gợn lăn tăn. Bóng dáng hắc y nhân phía sau phản chiếu trong nước, mơ hồ mà hoảng hốt, đứng yên không động đậy, lơ mơ hiện ra gương mặt tái nhợt cùng một đôi mắt nham hiểm hung ác. Hai thanh đao bán nguyệt trong tay, qua ánh mặt trời cùng sóng nước song song chiết xạ, phát ra quang mang tươi đẹp cực kỳ.

Gia Luật Phong kinh ngạc nhìn hình ảnh phản chiếu của Liên Tranh trong nước, nhất thời ngơ ngẩn mê ly như đang ở trong mơ. Mơ màng làm sao đó, hắc theo bản năng vươn tay, phảng phất như muốn chạm vào dung nhan nhợt nhạt phản chiếu kia. Đầu ngón tay chợt lạnh, nhìn lại mới thấy tay mình đầy nước.

Tả sử Liên Tranh... Hắc đã cứu ta? Vì cái gì?

Cho dù phụ vương không phải hắc làm hại, thì ở tình huống sơn trang như rắn mất đầu lúc này, hắc nếu muốn tiếp nhận vị trí trang chủ, con trai độc nhất của trang chủ là ta, Đại Liêu vương tử hiển nhiên thành trở ngại lớn nhất. Hắc không len lén đâm ta một nhát đã coi như là phúc nhà ta tu mấy kiếp rồi, hiện tại việc gì còn phải cứu ta?

“Ầm” một tiếng, thi thể to lớn của hắc hùng cuối cùng cũng ngã xuống, khơi lên một màn bọt nước. Bóng dáng mơ hồ của ai kia trong nước cũng thoáng chốc tan biến.

Gia Luật Phong mờ mịt đứng lên. Trên đỉnh đầu một trận kinh phong xẹt qua, hắc giương mắt, là Ngọc Trảo Hải Đông Thanh lướt lơ, rít lên một hơi dài.

Xoay người nhìn lại phía sau, hắc y nam nhân đứng ngược sáng, tay áo theo gió bay phàn phật. Hải Đông Thanh bay xuống đậu ở đầu vai. Gương mặt tái nhợt của nam nhân khuất trong bóng râm, Gia Luật Phong nhìn không ra biểu tình nào, muốn mở miệng hỏi, cánh môi rung rung, cuối cùng lại thôi.

Phùng nhân chích thuyết tam phân thoại. Vị khả toàn phao nhất phiến tâm.[1]

Huống chi gã nam nhân trước mắt là túc địch[2] từ trước đến nay cùng chính mình đối chọi gay gắt. Hắc lúc này đây ra tay cứu giúp, mục đích thật sự rốt cuộc là gì cũng còn chưa biết chắc.

Ánh mắt Gia Luật Phong không tự chủ quét về phía người đang lồm cồm bò dậy – Tiểu Thu.

Tiểu Thu có thể không để ý an nguy bản thân, ở thời khắc chỉ mình treo chuông dẫn dắt sự chú ý của hắc hùng, hơn nữa lời nói trong lúc đó đúng khờ dại chất phác, thấy thế nào cũng không giống người bày mưu. Nhưng mà y đến khéo sao lại rất đúng thời cơ, còn bởi vì bướng bỉnh đuổi đi Tử Yến mà hai người cùng lâm cảnh nguy nan...

Chỉ có một cách giải thích duy nhất, sau lưng y có kẻ chủ mưu!

Người nắm giữ hành tung của Tiểu Thu, lại có thể bất động thanh sắc biến Gia Luật Phong thành con mồi còn có thể là ai nữa?

Cùng Tiểu Thu thân thiết nhất, gần gũi nhất, trong sơn trang cũng chỉ có một người.

Sư tôn của y — Tả sử Liên Tranh!

Nhưng mà, nếu Liên Tranh thật muốn giết ta, đến cuối cùng vì cái gì lại ra tay cứu ta một mạng? Tỉ mỉ bày ra cục diện tất sát, vì cái gì vào một khắc cuối cùng lại chính mình phá hỏng?

Hắn rốt cuộc là hảo tâm cứu giúp, hay là cố tình bày binh bố trận để dẹp bỏ hiềm nghi?

Gia Luật Phong không tránh khỏi bị thu hút, ngẩn ngơ nhìn hắc y nam nhân to lớn cao gầy.

Tả sử của Hồng Diệp sơn trang, đại đệ tử của trang chủ, đại sư huynh của mình, đứng đầu Hán nhân trong trang... Nhiều như vậy danh hiệu cùng thân phận, địa vị hiển hách, võ công cái thế, nhưng lại... tàn khốc, lãnh huyết vô tình, tiếng xấu đầy rẫy...

Nhưng là chính mình thống hận hắn bao nhiêu, lại cũng ngưỡng mộ hắn bấy nhiêu.

Này nam nhân lãnh khốc ngoan độc, võ công cái thế, quyền cao chức trọng, một tay che trời, thần nhiên nắm giữ quyền sinh sát..., cơ hồ là giấc mộng ai cũng muốn theo đuổi suốt một thời trai trẻ.

Nếu một người nam nhân như vậy thật sự muốn giết ta, ta lại tứ cố vô thân... còn có thể chống đỡ được bao lâu đây?

“Ô, sư tôn sư tôn, may mà người tới đúng lúc!” Bên kia Tiểu Thu đã đứng lên, con mắt đen láy loạn chuyển khắp nơi, sợ hãi kêu lên. “Oa a a! Vương tử, người không sao chứ?”

Gia Luật Phong bị máu hùng nhuộm đầy thân, hoa phục đầy huyết, nhìn vào cực kỳ đáng sợ, nhưng kỳ thực không hề bị thương. Bình tĩnh lại, hắn chậm rãi lắc đầu nói.

“Không có việc gì, máu này không phải của ta...”

Tiểu Thu thở ra nhẹ nhõm, lại đến bên người Liên Tranh ồn ào nháo động.

“Ta biết sư tôn mặc dù miệng nói cứng, nhưng kỳ thật rất là thương ta! Ha ha.”

Gia Luật Phong trong lòng thoáng động.

Tiểu Thu là đệ tử duy nhất Liên Tranh yêu thương bảo vệ, tâm địa tinh khiết thiện lương, thậm chí vì cứu ta không thiết tự thân lâm vào nguy hiểm... Cho dù Liên Tranh là chủ mưu bày binh bố trận, chỉ cần ta cùng Tiểu Thu ở cùng một chỗ, làm cho hắn không có cơ hội xuống tay, vậy là coi như khỏe!

... Cũng có nghĩa là, ta có thể lợi dụng Tiểu Thu che chở để bảo toàn tánh mạng!

Bỗng nhiên bên tay truyền đến tiếng bước chân hỗn độn, tiếp theo là tiếng người ồn ào. Nguyên lai hắc hùng nháo ra động tĩnh quá lớn, tất cả mọi người tham gia “thu nại bát” gần đó đều lục tục chạy lại đây. Đầu tiên là hoàng cô Gia Luật Mạn Lâm, nữ nhân Tiêu thị, Khiết Đan thị vệ, Trần lão đại cùng cao thủ người Hán, cuối cùng đến là Hữu sử Gia Luật Đạt.

Nhìn đến thi thể hắc hùng bị chặt đầu, mọi người hốt hoảng không thôi. Thị vệ bắt đầu tuần tra chung quanh, tìm kiếm xem có lưu lại dấu vết gì, hoặc là còn nguy hiểm gì không. Hoàng cô Gia Luật Mạn Lâm chủ trì hiến tế gặp chuyện thế này, đành phải qua loa tuyên bố “thu nại bát” chấm dứt, tất cả chuẩn bị trở về sơn trang. Mọi người về mặt khác nhau, thì thầm bàn tán. Gia Luật Phong từ xa xa nhìn lại, tận lực quan sát thần sắc mỗi người.

Gia Luật Mạn Lâm khoe môi lưu một nụ cười vi diệu, ánh mắt hướng sư đồ Liên Tranh, thần sắc sâu xa khó hiểu. Nữ nhân Tiêu thị bị dọa không ít, mặt đen như màu đất. Trần lão đại cùng đám người Hán xem như chuyện chẳng liên quan mình, lớn tiếng cười đùa. Người xuất hiện sau cùng là Gia Luật Đại, vẫn cầm bầu rượu, say lúy túy, ánh mắt mơ màng.

Cuối cùng, Gia Luật Phong ngẩng đầu nhìn về phía Liên Tranh. Tiểu Thu tươi cười hớn hở, dán vào người Liên Tranh làm nũng, mà hắc y nam nhân lãnh khốc ngoan độc kia cũng mặc kệ tử nói hưu nói vượn, môi còn hơi nhếch lên tạo một đường cong, phẳng phất như đang mỉm cười...

Ánh mắt đột nhiên chùng xuống, trong lòng như bị ngàn vạn độc trùng cắn xé, Gia Luật Phong cứ nhiên lại thấy đổ kỵ.

—Chính là trong hai thầy trò kia, ai là người ta hâm mộ, ai là người ta ghen tị?

Mí mắt giật giật, thanh niên đánh một cái thở dài.

Tiểu hài tử khờ dại Tiểu Thu ầm ập, sáng ngời như ánh mặt trời, phá vỡ những tối tăm hắc ám hoài nghi.

Nam nhân Liên Tranh âm trầm lãnh khốc, ra tay ngoan độc tuyệt tình, khơi dậy một trời huyết vũ.

Một người tượng trưng cho nhân sinh tốt đẹp ầm ập thuở ban sơ, một người lại... đại diện cho khát vọng huyết tinh cùng hùng tâm tráng chí ẩn giấu nơi sâu nhất trong đáy lòng của nam nhân...

Ánh mắt hẩn kìm lòng không đành mà quyến luyến không rời, rốt cuộc là dừng ở người nào?

Nếu là Tiểu Thu thì còn giải thích được là vì nụ cười ầm ập của tiểu hài tử đó làm cho tâm tình hẩn tưởng hòa an tĩnh. Nhưng còn... hết lần này đến lần khác... cứ chú tâm đến cái gã toàn thân tỏa đầy hàn khí Liên Tranh là tại vì sao? Thậm chí ngày thường, tầm mắt hẩn lúc nào cũng vô duyên vô cớ đuổi theo nam nhân lãnh khốc âm trầm đó...

Máu hùng nóng nóng đỏ đỏ từ gáy chảy dài xuống cổ, tản mát ra một mùi huyết tanh nồng nặc, khiến kẻ khác phát nôn. Dần dần, huyết sắc đỏ tươi nhuộm lan khắp áo quần. Hẩn cúi đầu, tiểu kim xà quấn quanh cổ tay đột nhiên thức tỉnh, thân lưỡi phun tín, ranh nanh sắc nhọn trắng nõn phỉếm ra một đạo hàn quang.

Ổng tay áo dính máu ướt sũng phát phơ ở thân hình kim sắc rực rỡ xinh đẹp, màu đỏ cùng vàng rờn, giao nhau dưới ánh sáng ngọc ngà.

Trong đầu một trận choáng váng, Gia Luật Phong thở dài một cái, không biết mình trúng phải tà gì, tự đứng lại nhìn Liên Tranh đến thất thần...

Mấy ngày sau tiểu viện nơi Gia Luật Phong sống một mình xuất hiện hai vị khách không mời mà đến.

“Phong điện hạ, người... người thật sự muốn cự tuyệt việc hôn nhân này?” Cựu thần Tiêu Tề mặt mày khó coi.

“... Tiêu bá bá, ta không phải muốn cự tuyệt. Nhưng là phụ vương vừa mất, lúc này nhắc tới hôn sự của ta có vẻ không ổn lắm.” Gia Luật Phong thùy hạ mi mắt, thản nhiên nói. “Vẫn là chờ thể cục trong trang ổn định rồi tính sau.”

Tiêu Tề thấy hẩn vẻ mặt bình ổn không chút e sợ phong ba, vừa vội vừa tức thốt lên.

“Cũng bởi bệ hạ vừa mất không lâu, sơn trang như rấn mất đầu mới bảo người nhanh định đoạn hôn sự với con gái ta a!”

“Nga?” Gia Luật Phong giương mắt, mĩ mai cười, hiển nhiên đã đoán ra mục đích của lão từ sớm.

Tiêu Tề hoảng hốt bịt miệng mình, nhưng đã quá muộn. Mồ hôi từng giọt từng giọt chảy xuống trên khuôn mặt mập mạp.

Thấy phụ thân đang hoảng, Tiêu Yến đột nhiên tiến lên trước một bước, thấp giọng nói.

“Phong điện hạ, ý của cha ta là đang lo lắng, nếu dựa theo quy củ của người Hán, bệ hạ đại tang, điện hạ thân là con, nếu trong trăm ngày không thành hôn, liền phải giữ đạo hiếu ba năm không cưới vợ. Cha ta tuyệt không có ý bức hôn. Huống hồ hoàng cô điện hạ đã muốn đáp ứng nhận ta làm đệ tử, tiểu nữ từ nay

về sau sẽ đem thể xác lẫn tinh thần kính dâng Hắc Sơn thần, tuyệt không vọng tưởng trèo cao. Điện hạ, cáo từ!”

Dứt lời nàng ta nắm tay áo phụ thân kéo đi một mạch.

Gia Luật Phong nhìn theo hướng hai cha con họ rời đi, trầm ngâm do dự.

Tiêu Tề tuy là cự thần đã theo Gia Luật vương tộc nhiều thế hệ, nhưng thái độ ba phải, gió chiều nào theo chiều ấy. Trang chủ Gia Luật Hạo Thiên vừa mất, nội bộ Hồng Diệp sơn trang lại sóng ngầm mãnh liệt. Gia Luật Phong tuy mang thân phận hoàng tử, nhưng lại không có thực quyền cùng sức ảnh hưởng, tính ra thì Tả sử Liên Tranh cùng hoàng cô Gia Luật Mạn Thanh mới là người có hy vọng tiếp nhận bảo vị trang chủ tiếp theo. Một gã cơ hội như Tiêu Tề, nếu muốn dựa vào quan hệ thông gia để hưởng lợi, hắc Liên Tranh mới là đối tượng lựa chọn tốt nhất chứ?

Nhưng vì cái gì Tiêu Tề lại tới tìm ta? Phải chăng là vị cự thần của Khiết Đan thế gia bộ tộc này còn nhớ đến huyết thống chính dòng thuần khiết. Nếu như vậy, thế lực gia tộc Thuật Luật Tiêu thị có phải là ta tùy nghi sử dụng?

... Có điều, ý nghĩ phải nạp Tiêu Yến làm Vương phi... cưới một nữ tử mình không hề thương...

Đang còn suy nghĩ mông lung, Tiêu Thu đã sôi nổi chạy vào, reo lên.

“Vương tử a, vừa rồi ta thấy cha con Tiêu cô nương rời đi, họ thế nào lại đến tìm người? Có lẽ nào... Ha ha ha, lại là tới nhắc việc thành thân?”

Gia Luật Phong kinh ngạc ngẩng đầu.

Nhìn đến vẻ mặt hắc, Tiêu Thu cười híp cả mắt.

“Ồ, người vẫn chưa biết sao? Hôm qua lão già họ Tiêu đó cũng chạy đến chỗ sư tôn cầu hôn, còn nói cái gì Thuật Luật Tiêu Thị bọn họ là danh gia vọng tộc Khiết Đan, nữ nhân gã cho sư tôn có thể ban trợ hãn thu phục nhân tâm của tộc nhân Khiết Đan. Đáng tiếc sư tôn căn bản không thèm ngó tới lão, lão đành phải mặt mày xám xịt rời đi. Hôm nay như thế nào lại chạy đến chỗ người? Mà không ngờ ngay cả Tiêu cô nương cũng đến! Hô hô, xem ra lão Tiêu gấp lắm rồi, chỉ tội cho Tiêu cô nương!”

“Tả sử... hắc cự tuyệt?”

“Ừ. Đúng vậy. Sư tôn còn không thèm liếc đến lão lấy một cái, hừ lạnh một tiếng đem lão đuổi đi. Theo ta thấy nha, Tiêu cô nương cùng Tiêu lão hoàn toàn không giống, nàng xinh đẹp lại ôn nhu. Có điều nếu cưới nàng mà phải nhận lão già đáng ghét kia làm nhạc phụ thì... phi phi phi! Chỉ là nghĩ thôi cũng đã chịu không nổi!”

Gia Luật Phong nhin không được nở nụ cười, cũng may là mình kiên định cự tuyệt.

Khó trách Tiêu lão gió thổi đổi chiều, chạy sang tìm mình nháo cả ngày, ra là bị Liên Tranh tổng khứ. Lão già nịnh hót này muốn nhân cơ hội trang chủ còn chưa xác lập, tìm một bên đặt gạch trước, chờ bên đó được kế nhiệm sẽ có thể làm mưa làm gió. Như vậy xem ra khả năng Tiêu Tề là nội gián rất thấp. Nếu hắc là nội gián, nhất định đã sớm tính toán kỹ càng, an bài thuận lợi trước sau, làm gì có chuyện nước đến chân mới chạy tìm phao.

Chính là—

Kim lòng không đành co chặt nắm tay, mày nhíu lại như muốn dính vào nhau.

Lão già khinh người quá đáng! Dám đem nữ nhân Liên Tranh không cần sang cấp cho ta! Lão xem ta là ai hả?!

Về phần Liên Tranh... thật đúng là kiêu ngạo không ai sánh bằng a! Một gã người Hán ở Hồng Diệp sơn trang do Khiết Đan hoàng tộc thành tập, chỉ vài năm liền tập trung được thế lực cho riêng mình. Hiện nay ngay cả Thuật Luật Tiêu thị chủ động cầu hôn cũng quả quyết cự tuyệt. Thật sự tự tin đến thế ư? Tự tin rằng chỉ bằng đám người Hán bại hoại kia là có đủ khả năng ứng phó mọi chuyện? Như vậy đến tột cùng, nội gián có phải là hắc hay không?

Gia Luật Phong thở dài, nhìn Tiểu Thu đang cười ngây ngô, thầm nghĩ: bất luận thế nào, chỉ còn có Tiểu Thu bên cạnh, ít nhất sẽ không lo lắng cho tính mạng mình!

Thật ra từ sau “thu nại bát” chấm dứt, hắn vẫn cùng Tiểu Thu như hình với bóng, mấy ngày qua cũng chưa bị ám sát thêm lần nào.

“A, đúng rồi, nói đến hôn nhân, ta từng thấy qua sư tôn hay lấy một khối ngọc bội ra vuốt ve...” Tiểu Thu mặt mày hớn hờ. “Ta biết người Hán thường lấy ngọc bội, trâm cài này nọ làm tín vật định tình. Khối ngọc bội kia có thể nào là tình nhân của sư tôn tặng hắn?”

Gia Luật Phong chợt cảm thấy trong lòng một trận khó chịu. Liên Tranh nhất đại kiêu hùng, nhiều năm qua lại khổ tâm xây dựng lực lượng cho mình, số lần hạ sơn cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay, làm sao có được tình nhân nào tặng ngọc? Người như hắn cũng có thể có ái nhân sao...

Tiểu Thu không hiểu những gì Gia Luật Phong đang nghĩ, còn nói được đến hăng say.

“Đáng tiếc là ta nhiều lần năn nỉ sư tôn cho xem miếng ngọc bội đó, nhưng người lại nhất quyết không cho...”

Gia Luật Phong trong phút chốc linh cơ lóe lên, ôn nhu nói.

“Thực đáng tiếc, ta cũng muốn nhìn thử một cái.”

Ngọc bội kia nếu thật sự là do tiểu cô nương nào đó tặng, tự nhiên sẽ chẳng có gì hay ho để nhìn. Nhưng biết đâu nó có liên quan đến bí mật của Liên Tranh thì sao? Thân thể của Liên Tranh, nguyên nhân ba tháng trước khi phụ vương gặp chuyện hắn rời khỏi sơn trang, còn có... mưu đồ của hắn đối với Hồng Diệp sơn trang... Nếu có thể tra ra mấy chuyện này... Mạnh mẽ về việc phụ vương bị ám sát, biết đâu lại thêm được một ít?

Tiểu Thu không có nghi ngờ Gia Luật Phong, cười nói.

“Đúng sao không? Sư tôn suốt ngày đều trưng ra bộ mặt như người chết, vậy mà lại đem ngọc bội kia xem như bảo bối, cẩn thận giữ gìn... Hô, không cho ta nhìn ta lại càng muốn nhìn.”

“...Một khi đã vậy, sao không lén ngó qua một cái?” Gia Luật Phong nhân cơ hội kích động.

Tiểu Thu hai mắt sáng lên, cười nói.

“Hô, đúng vậy! Chúng ta có thể nhìn trộm!”

Gia Luật Phong mím môi cười, lại nói.

“Nhưng mà Tả sử công lực thâm hậu, nghĩ muốn chôm bảo bối tùy thân của hắn cũng không đơn giản vậy a!”

“Ôi giời, vương tử người yên tâm đi. Sư tôn không phải mang nó bên người, mấy đồ vật quan trọng này nọ sư tôn đều để ở thư phòng.” Tiểu Thu cười đến xán lạng. “Hơn nữa ta biết mỗi ngày cố định một canh giờ, sư tôn đều sẽ trong phòng luyện công, trời sập cũng không đổi. Chúng ta có thể thừa dịp ấy mà lén vào thư phòng, đem ngọc bội kia ra ngó một lát, xong rồi cất lại.”

“Thư phòng?”

Thật là thu hoạch ngoài ý muốn. Liên Tranh lại có thói quen luyện công như vậy, hơn nữa còn đem ngọc bội đặt ở thư phòng, nói không chừng trong đó cũng giấu không ít bí mật...

Thanh niên cười mỉa hoặc. Đồng tử đen láy ôn nhuận tràn đầy lưu quang, cánh môi nho nhã khê nhếch. Tiểu Thu nhìn, không khỏi ngẩn ngơ một trận, ma xui quỷ khiến làm sau lại tới gần, nghĩ muốn hôn.

“Chát” một tiếng thật kêu.

Gia Luật Phong nhìn tay mình theo bản năng ngăn cản, lại nhìn đến Tiểu Thu vừa bị tát, khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún, không khỏi rớt xuống một giọt mồ hôi to.

Tiểu Thu ôm mặt ủy khuất lên án.

“Hôn một cái cũng không cho, vương tử thật keo kiệt!”

“Ách...” Gia Luật Phong gượng cười mấy tiếng. “Ngại quá, vừa rồi hoàn toàn là phản ứng theo bản năng, tất cả đều là người luyện võ, người cũng hiểu được mà ~ bằng không người đến làm lại?”

“Lời người nói vừa rồi có tính không?” Tiểu Thu thực chần chờ.

“Đương nhiên tính! Lần này ta nhất định không đỡ.” Hắn cười đến thật thân thiết.

Tiểu Thu xoa xoa cái mũi nhìn hắn nửa ngày, bỗng nhiên cảm thấy tóc gáy đều dựng lên, ngáp ngừng nói. “Vẫn là thôi đi. Ô Ô, thật sự là đau quá...”

Gia Luật Phong nở nụ cười, đưa tay vỗ vỗ đầu Tiểu Thu, nói.

“Tốt, người nhớ kỹ đó nha, không phải ta không cho người cơ hội, mà là tại người không muốn... Đúng rồi, sư tôn của người, mỗi ngày hắn cố định luyện công vào canh mấy? Rèn sắt khi còn nóng[3], hôm nay chúng ta đến thư phòng xem ngọc bội kia đi!”

Tâm tư của đứa nhỏ Tiểu Thu này với hắn, hắn nhìn sơ qua là biết, chính là hắn cũng chỉ có thể khinh miêu đạm tả như vậy, nhẹ nhàng băng qua đùa giỡn một chút.

... Quan hệ của hắn cùng Tiểu Thu, duy trì nguyên trạng là tốt nhất.

Hắn tuy rằng thích Tiểu Thu khờ dại tinh khiết thiện lương, nhưng so với tình yêu nam nữ thì còn kém quá xa.

Huống chi, nói thật ra có phần dè tiện, hắn sở dĩ gần gũi Tiểu Thu như vậy, nguyên nhân thật sự là vì nhờ Tiểu Thu che chắn khỏi âm mưu ám sát trong trang...

Với lại, người hắn để ý nhiều nhất, kỳ thực là Liên Tranh...

Cường đại, lãnh khốc, sát tính kiêu bá không ai bì nổi, làm cho người ta nghiêng rãng thống hận, nhưng đồng thời cũng khiến ánh mắt hắn không tự chủ được dõi theo ngưỡng mộ, không dám rời đi dù chỉ một chút...

Cái loại tình tố rối rắm ràng buộc này...

Trống điểm canh hai, giờ hội là giờ mà mỗi ngày Tả sử Liên Tranh đều cố định luyện công.

Ở phía tây bắc sơn trang có một tiểu viện, thanh tĩnh hẻo lánh, Liên Tranh sống một mình ở đó. Lần này hắn xuất môn ba tháng, dẫn theo Tiểu Thu trở về, nhất thời không có chỗ an trí khác, đành cho đồ nhi ở tại sát vách phòng mình. Tiểu Thu tính tình hoạt bát, ban ngày chạy loạn trong trang, cũng không về ăn cơm, có khi cả nửa ngày không gặp. Liên Tranh cũng không quản ý. Mấy ngày này giữa hai thầy trò cũng chẳng có chuyện gì to tát.

Đêm hôm đó vào đúng giờ hội, vì muốn nhìn trộm ngọc bội của sư phụ, Tiểu Thu dẫn theo Gia Luật Phong lén lút đi vào tiểu viện. Sắp đến ngày rằm, trên nền trời đen huyền họa một đường trăng trắng gần như tròn trịa. Gió đêm thổi qua, vài áng mây che bớt ánh trăng sáng tỏ, bóng phong thụ loang lổ in vào song cửa. Trong gió thoang thoảng một mùi hương thảo mộc dịu nhẹ.

Gia Luật Phong nhịn không được hướng khung cửa sổ có ánh đèn nhìn một cái. Tiểu Thu cười hì hì nói.

“Đừng sợ! Sư tôn luyện công căn bản không nghe được động tĩnh bên ngoài đâu, nhưng nếu tiếp cận trong vòng một trượng sẽ bị phát giác. Chúng ta chỉ cần đi cách xa phòng sư tôn một chút là được!”

Thư phòng cách mấy gian phòng ngủ trong tiểu viện khác xa, một gian tĩnh xá được trang trí thực tinh tế nhã nhặn, lại đơn độc đứng lặng một góc. Tiểu Thu cười.

“Xem đi! Đi xa như vậy, sư tôn không thể nào phát hiện chúng ta được, ha ha!”

Gia Luật Phong trong lòng thoáng động. Này vị trí của gian tĩnh xá đúng là thập phần kỳ lạ, giống như bày bố theo số lí, phẳng phất có nào đó huyền cơ. Liên Tranh thái độ cao ngạo lạnh lùng, hắn sống một mình ở nơi ít người lui tới, nếu nói hắn muốn che giấu bí mật nào đó, chẳng lẽ là...

“Hắc, mau tới đây a, vương tử!” Tiểu Thu phát hiện hắn không đuổi kịp, ngoắc ngoắc hắn. “Mặc dù có chừng một canh giờ, nhưng chúng ta vẫn phải nhanh lên mới được.”

Gia Luật Phong cười nói.

“Ừ, mà này, thư phòng này nếu cất bảo bối của sư phụ người, chẳng lẽ lại không có cơ quan gì sao?”

Tiểu Thu tay đang nắm thanh gác cửa, nghe vật ngấn người, bất giác dùng sức, “rắc” một tiếng, thanh gác bằng gỗ lâu năm đáng thương kia đã gãy làm hai.

Trên trán hai người nhất thời nổi đầy gân xanh, lại thêm mấy đường hắc tuyến. Tiểu Thu thiếu điều muốn khóc thét lên.

“Xong rồi xong rồi! Thế nào sư tôn cũng sẽ phát hiện.”

Gia Luật Phong khóe môi run rẩy.

“Người khí lực thật không nhỏ nha!”

Nhưng mà việc đã đến nước này, hắn đã hạ quyết tâm, vô luận thế nào cũng phải nhìn một cái xem thư phòng này có chứa cái gì.

Tiểu Thu uể oải một lát, rồi cũng tỉnh táo lên. Y tính tình khoáng đạt, căn bản không lo tới hậu quả, mạnh miệng nói.

“Dù sau bị sư tôn mắng là tránh không khỏi rồi, nhất định phải xem cho đáng!”

Hai người chạy nhanh vào thư phòng.

Trong phòng rộng thênh thang bày trí một cái bàn cùng một kệ sách ngăn nắp gọn gàng. Gần tường có đặt một bức bình phong tám cạnh, mặt sau kê một tháp tương phi[4] được chế tác tinh xảo. Trong phòng còn đặt một lư hương.

Cả gian phòng toát lên phong cách nho gia, bút nghiên mực giấy, lại còn lư hương cùng tháp tương phi, dạ minh châu khảm trên bốn vách tường, nhìn qua chẳng khác nào thư phòng của các tài nữ uyên bác.

Gia Luật Phong đen mặt, lẩm bẩm.

“Nguyên lai Tả sử lại có sở thích như vậy...” Cùng với bề ngoài không chút phù hợp! Nhưng là cách sắp xếp giá sách đó nhìn có chút gì đó quái dị.

Tiểu Thu nhào vào thư án tìm kiếm, đột nhiên, y quay đầu lại, cười nói.

“Ồ trong này!”

Gia Luật Phong đến gần xem, quả nhiên là một ngọc bội. Dương chi bạch ngọc trơn bóng không tỳ vết, kết hợp chạm nổi và hoa văn chìm mà thành, đường nét cực kỳ tinh xảo. Có điều hoa văn lại không phải họa tiết long phụng bình an người Hán yêu thích, cũng không phải họa tiết thu sơn của người Liêu, mà là họa tiết xuân thủy của người Kim.

Người Tống thường nghĩ hai tộc Liêu, Kim đều là bộ tộc du mục, đem nói gộp làm một. Kỳ thực hai tộc có rất nhiều khác biệt, nhìn vào họa tiết chạm ngọc là có thể thấy rõ.

Khiết Đan tộc Liêu quốc lấy núi rừng, sơn lộc (hươu núi), gấu làm đề tài, gọi là họa tiết thu sơn. Gia Luật Phong là Đại Liêu hoàng tử, trên người cũng có ngọc bội khắc họa tiết thu sơn.

Còn Nữ Chân tộc Kim quốc lại lấy lá sen, hoa sen, đồng cỏ và sông suối, hải đông thanh săn thiên nga làm họa tiết. Lúc trước khi Đại Kim nổi dậy, Đại Liêu hoàng đế mỗi năm đều bắt tộc Nữ Chân tiến cống hải đông thanh, khiến người Nữ Chân oán hận, từ đó chinh chiến liên miên. Sau này, Hoàn Nhan A Cốt lập Đại Kim, tiêu diệt Đại Liêu cùng Bắc Tống, thống trị trung nguyên, cũng giống như hải đông thanh thách thức trời cao, tiến đến Bạch sơn Hắc thủy[5]. Cũng từ đó, người Kim lấy việc đeo ngọc bội khắc hoa văn xuân thủy làm quang vinh. Trong nhận thức của họ, hải đông thanh là anh hùng tối cao thượng, tối thần thánh.

Mà ngọc bội này của Tả sử Liên Tranh chạm trở tinh xảo, đường nét hoa mỹ nhưng không mất vẻ kiên cường hào phóng, cả thiên hạ cũng chỉ có một người có được kỹ thuật chạm khắc đó—

Ngự tiền xảo tượng[6] Kim quốc Khâu Nột Ngôn!

Mà kiệt tác của Khâu Nột Ngôn đều là làm cho cung đình Kim quốc, cũng chỉ có thể xuất hiện trên người hoàng thất Đại Kim!

Chẳng lẽ Tả sử Liên Tranh là người Kim... mà nữ thích khách ám sát phụ vương cũng tự xưng Kim quốc quận chúa...

Trong đầu ngàn vạn ý niệm thoáng qua, Gia Luật Phong đang suy nghĩ thất thần, bỗng nhiên ngoài cửa truyền đến một tiếng ho khan. Hắn cùng Tiểu Thu phát giác đại sự không ổn, theo tiếng động quay đầu lại.

[1] Phùng nhân chính thuyết tam phân thoại. Vị khả toàn phao nhất phiến tâm: người gặp nhau nói chuyện chỉ nói 3 phần thật, không ai phô bày hết tâm tư mình.

[2] Túc địch: kẻ địch lâu năm.

[3] Rèn sắt khi còn nóng: khi nghĩ đến chuyện gì thì phải làm ngay

[4] Tháp tương phi: một loại giường nhỏ, thường dùng để nghỉ trưa.

[5] Bạch sơn Hắc thủy: vùng Đông Bắc Trung Quốc, gồm Trường Bạch Sơn và Hắc Long Giang.

[6] Xảo tượng: thợ thủ công khéo tay.

4. Quyển 1 - Chương 4: Sóng Ngầm Mãnh Liệt

Biên tập: Mặc Nhiên

Beta: Vy Vy

Khi đó hắc y nam nhân đã đứng rất gần Gia Luật Phong. Gia Luật Phong thậm chí có thể nhìn rõ chi tiết hoa văn của kinh ấn trên mặt hắn. Tọa thân hắn phát ra hàn ý lạnh thấu xương, đem thu lạng lẽ nảy sinh một loại không khí xơ xác tiêu điều.

Về mặt ôn hòa bình tĩnh của Gia Luật Phong rốt cuộc cũng không giữ nổi, hiện ra một chút kinh hoàng. Nếu lúc này Liên Tranh muốn giết người diệt khẩu... Võ công mình kém hắn quá xa, có trốn cũng nắm được mấy phần thoát đâu? Tiểu Thu tuy là bùa hộ mạng nhưng cũng không phải vạn năng, tự mình đi vào địa bàn của Liên Tranh, chẳng khác nào tự chui đầu vào lưới? Nơi này thập phần heo lánh, ít người lui tới, nếu mình chết ở đây, ai mà tìm cho ra chứ!

Bình tĩnh, trấn định, cẩn thận suy nghĩ!

Gia Luật Phong trong lòng kêu to, nhất định phải nghĩ ra biện pháp bảo toàn tánh mạng...

Đột nhiên, có tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, mang theo tiết tấu vui tai. Một giọng nữ nhân cười duyên, ôn nhu từ tĩnh vang lên.

“Ô! Như thế nào mọi người đều ở đây a? Là đến thưởng thức thu phong[1] sao?”

Gia Luật Phong theo tiếng quay lại, trong lòng không khỏi cảm thấy may mắn, thở phào nhẹ nhõm, tai qua nạn khỏi rồi.

Mây tiêu tán, ánh trăng đẹp mà tĩnh mịch, hoàng cô Gia Luật Mạn Lâm bước lên ánh trăng mà đến, dáng người thướt tha, phong tình vạn chủng.

“Phong nhi, Tả sử, các người đang nói chuyện gì thế?” Nàng ngẩng mặt, cười đến kiều diễm. “A, còn có đứa nhỏ này... hình như là đồ nhi của Tả sử phải không? Tên là... tên là...”

Tiểu Thu nhanh nhẩu đáp

“Gia Luật cô cô, ta gọi là Tiểu Thu.”

Gia Luật Mạn Lâm cười nói.

“A, nhớ rồi, là Tiểu Thu. Đêm nay thời tiết tốt lắm, ta nhớ phong thụ trong tiểu viện của Tả sử nhìn đẹp lắm, nhất thời hứng khởi muốn đến xem trộm một chút. Vốn là muốn học đòi văn nhân thưởng cảnh này nọ, không ngờ Tả sử cùng Phong nhi đều có cùng sở thích nga.”

Ngoài sân phong thụ đỏ rực đắm chìm trong ánh trăng, cành lá in bóng loang lổ trên mặt đất. Mùi thơm đặc biệt của phong thụ tràn ngập bốn phía, thấm nhập tâm can. Nhưng là đêm khuya thanh vắng, phong điệp đỏ rực theo gió rung động, nghe như tiếng ai đó thút thút khóc than.

Về mặt tái nhợt của Liên Tranh cứng lại, một lúc lâu sau mới thở ra một hơi, khàn khàn nói.

“Ta không hiểu mấy chuyện phong nhã đó. Hoàng cô, thiếu chủ, Tiểu Thu nữa, các người muốn thưởng thức thu phong gì đó thì cứ chậm rãi mà thưởng, ta đi ngủ.” Nói xong xoay người rời đi.

Nhìn thấy hần đi xa rồi, mồ hôi lạnh trên lưng Gia Luật Phong mới chậm rãi chảy xuống. Tiểu Thu còn không biết hần vừa mới kinh qua sinh tử trong nháy mắt, vô tư vỗ vỗ vai hần, cười to.

“Hô, hôm nay sư tôn đặc biệt dễ tính nha. Ta còn nghĩ sư tôn sẽ giáo huấn ta với người liên ngay tại đây luôn chứ.”

Gia Luật Phong bắt đầu nhìn thiếu niên ngây thơ. Kỳ thật đơn thuần cũng là một loại hạnh phúc đi. Vừa rồi nếu không phải hoàng cô đến kịp, cái mạng nhỏ của Gia Luật Phong chỉ sợ cũng không còn, nói chi đến “giáo huấn” đơn giản vậy!

Sau một lúc lâu, hần quay đầu nhìn Gia Luật Mạn Lâm, thần sắc do dự. Cô cô mang thân phận thánh nữ này, ở ngay thời khắc chỉ mệnh treo chuông xuất hiện, là trùng hợp hay là cố ý?

Gia Luật Mạn Lâm chú ý tới ánh mắt hần, thần nhiên cười. Từng bước chân nhẹ nhàng uyển chuyển, nàng tiến đến bên tai cháu trai mình, thì thầm.

“Phong nhi, nhớ kỹ, ngàn vạn lần phải cẩn trọng. Cô cô ta không có khả năng mỗi lần đều may mắn cứu được người đâu...”

Đồng tử Gia Luật Phong trong thoáng chốc co rút lại.

Tiểu Thu không rõ nên hỏi. “Cô cô, người cùng vương tử nói gì vậy?”

Gia Luật Mạn Lâm bỗng nhiên cười rộ lên, thanh âm trong trẻo như chuông bạc.

“Nga, vương tử à? Gọi nghe hay lắm!” Nàng nhẹ nhàng vén lại tóc mai, dung nhan tuyệt mỹ lộ ra dưới ánh trăng, mịn màng đã điểm. “Vương tử Đại Liêu hoàng triều của ta... thật sự gọi nghe hay lắm!”

Trong tiếng cười, nàng xoay người rời đi, bước chân nhẹ nhàng. Đi đến cửa viện bỗng ngoái đầu lại nhìn cháu trai, ôn nhu cười nói.

“Phong nhi, nhớ cho kỹ, con cháu Gia Luật thế gia chánh chi chỉ còn lại một mình ngươi. Mà cô cô ta bắt cứ lúc nào đều xem dòng máu Gia Luật chảy trong huyết quản mình là một điều quang vinh”

Nói vậy có nghĩa là chỉ cần ta muốn chấn hưng thế lực của mình, nàng sẽ ủng hộ ta vô điều kiện? Hoàng cô có thể lực ngang ngửa với Tả sử ở sơn trang, chính miệng nói nàng đứng về phía ta?

Gia Luật Phong yên lặng nhìn thân ảnh yếu điệu của nàng đang xa dần, trong lòng chợt kinh hãi, kích động khó tả.

“...Vương tử, người cũng nghĩ giống ta sao?” Sau một lúc lâu, Tiểu Thu nói nhỏ/

“Ách?”

“Gia Luật cô cô a.” Tiểu Thu tròn mắt, vẻ mặt vô tội. “Quả thực y hệt hồn ma! Vô thanh vô tức bay tới bay lui.”

Gia Luật Phong không nói gì, sau lưng chảy một loạt mồ hôi lạnh.

“A, ta biết rồi, cái này gọi là “sánh nữ u hồn” phải không?” Tiểu Thu ánh mắt đầy sùng bái. “Cực giỏi!”

Cực giỏi cực giỏi cực giỏi...

Âm thanh tán thưởng tự đáy lòng Tiểu Thu như vang vọng lại trong đêm đen yên tĩnh...

“...” Mồ hôi như mưa hạ.

.
. .
.

Lúc trở về đã gần nửa đêm, Gia Luật Phong ngủ một lúc, nhưng lại vì suy nghĩ rối ren mà chuyển mình qua lại, hơn nữa Tiểu Thu cũng theo đến làm ồn ào, thật sự ngủ không ngon. Sáng sớm, hắn mang một đôi mắt thâm quầng vội vã tiến đến chính sảnh sơn trang.

Tiểu Thu vừa ngáp dài vừa chạy theo hắn.

“Vương tử a, người đi chậm một chút! Hôm nay là thương nghị tang nghi[2] cho trang chủ bá bá, người là thiếu trang chủ, bọn họ nhất định sẽ chờ người mà. Dù sao cũng đã muộn rồi, chạy làm chi cho mệt?”

Gia Luật Phong cười khổ. Đứa nhỏ này tâm tư đơn thuần, nào biết rằng giờ đây sơn trang sóng ngầm dữ dội. Thiếu trang chủ hữu danh vô thực như hắn, đáng được bao phân lượng đâu?

Bất quá, nếu cô cô gia Luật Mạn Lâm thực sự đứng về phía ta, cũng như mượn thêm được thế lực Thuật Luật Tiêu thị... nội gián ẩn nấp trong trang sẽ có hành động gì?

——Nội gián kia, đến tột cùng có phải Tả sử Liên Tranh không?

Trong lúc xuất thần, “bộp” một tiếng vang lên——

Gia Luật Phong cùng người kia đều tự bịt mắt, lùi lại mấy bước. Nguyên lai hắn đi nhanh lại suy nghĩ đến xuất thần, không để ý đường, đụng vào đối phương một cái nảy lửa.

Vừa nhất đầu, gặp người kia cũng đang trừng mắt.

Hai người hai mặt nhìn nhau, mắt gấu mèo đối mắt tơ máu, y chang hai gã dở hơi.

Tiểu Thu đứng một bên, gập bụng cười.

“Haha, vương tử, các người thật là...”

Gia Luật Phong ngượng ngùng, cười gượng hai tiếng.

“Nhị sư huynh, người cũng muộn a?”

Đối phương đúng là Hữu sử Gia Luật Đạt. Nhị sư huynh lại say rượu chưa tỉnh, cúi đầu, vẻ mặt mê man. Sau một lúc lâu, hắn mới phản ứng lại, nở nụ cười.

“Ta uống mấy chén, ách, cho nên mới đến muộn...”

Gia Luật Phong nhìn hắn, mỉm môi không nói. Nhìn đôi mắt tơ máu dày đặc kia, say đến túy lúy, chỉ là uống mấy chén thôi sao? Mấy bình còn không đủ ấy chứ! Trước nay vị nhị sư huynh xuất thân bình dân này tuy rằng cũng thích rượu, nhưng cũng chưa từng uống đến trể nãi chính sự thế này. Vì cái gì sau khi phụ vương, không, thậm chí là một ngày trước khi phụ vương mất, hắn liền ra ngoài uống rượu, thậm chí say đến cả đêm không về?

... Có thể nào Gia Luật Đạt biết chuyện nội gián? Thậm chí chính hắn là nội gián?

Đang còn suy nghĩ, Gia Luật Phong đã tới gần chính sảnh rồi. Hắn chấn hưng tinh thần bước vào trong sảnh, bỗng phát hiện mọi người đều đồng loạt quét mắt về phía mình.

Không phải chứ? Tuy rằng sáng sớm thức dậy chưa kịp lấy đá chườm hai con mắt thâm quầng, nhưng cũng không dọa người đến thế đi? Thái độ đó là sao?

Khóe môi theo thói quen nặn ra một nụ cười ôn hòa, Gia Luật Phong nhẹ giọng nói.

“Thật có lỗi, ta đến trễ.”

Gia Luật Đạt ngả nghiêng lão đảo như người mộng du, bước vào cùng hần, nhưng cũng không ai để ý.

Tiểu Thu từ sau lưng hần thò đầu ra, le lưỡi cười nói.

“Các vị thúc bá, đại ca, buổi sáng tốt lành! Vương tử đến muộn là tại ta hại, đừng tránh ngài ấy nha!”

Ầm một cái, Gia Luật Phong hóa đá tại chỗ. Đứa nhỏ này nói năng kiểu gì vậy trời...

Bốn phía ù lên một tiếng đầy ý tứ hàm xúc, có người còn hi hi ha ha cười trộm. Chính là trong đó còn có một ánh mắt lạnh lẽo, băng hàn thấu xương.

Gia Luật Phong thùy hạ mí mắt, tránh đi cái nhìn lạnh băng của Liên Tranh. Trầm mặc chốc lát, hần ngẩng đầu, thần sắc bình tĩnh như không có việc gì, hỏi.

“Không biết chư vị trưởng bối vừa rồi thương nghị ra sao? Tang lễ của phụ vương ta...”

Đại sảnh bỗng nhiên yên lặng đến bất thường.

Thật lâu sau, hoàng cô Gia Luật Mạn Lâm ngồi ở bảo vị trên cao, ôn nhu từng chữ.

“Vừa rồi chúng ta thương nghị một hồi, chủ trương hiện nay chia làm hai phái, chưa quyết định được.”

Khóe môi nhếch lên một đường cong tao nhã, nàng nheo mắt, vô tình cố ý liếc hướng Liên Tranh một cái, chậm rãi nói.

“Ý hầu hết mọi người là dựa theo lễ nghi người Hán, thi sàng duy hoang[3]. Về phần phúc thi nghi vật[4], mặc nạ vàng cùng ngân ti vông lạc, bởi vì lúc trước xa giá đến đây quá vội vàng, nên không có sẵn, hiện đang bảo thợ làm.”

Theo quy củ Đại Liêu, hoàng thân quốc thích khi đại hôn sẽ được triều đình ban cho tổng táng chi cụ[5] cùng phúc thi nghi vật, nguyên bộ gồm kim ngân quan, hoàng kim diện cụ, ngân ti vông lạc, ngân chằm, ngân ngoa, cùng ngân xa[6]. Những vật phẩm chôn theo này nghe nói có thể bảo tồn thi thể rất tốt. Mà “thi giường duy hoang” là chỉ đặt thi thể trong quan tài có nắp đậy đặc chế. “Duy hoang” là từ cổ, còn gọi là “thiết trướng”, là một loại nắp đậy quan tài đặc biệt, do Liêu Thái Tông học tập theo tập tục người Hán mà làm.

Còn về “xa giá” mà Gia Luật Mạn Lâm nói, kỳ thực là chỉ việc sau khi Đại Liêu diệt vong mọi người lưu vong đến đến, vì kiêng dè mà đem “chạy nạn” nói thành “xa giá”. Chính là không nghĩ tới Đại Liêu hoàng tộc tị cư đến Hồng Diệp sơn trang, thảm hại đến nỗi ngay cả tổng táng chi cụ của hoàng đế cũng không chuẩn bị sẵn.

Gia Luật Phong nghe xong, nghi thức này họ cũng coi như làm theo quy củ, không có gì đặc biệt, nhin không được hỏi.

“Hoàng cô, ý của người là... là có kẻ đưa ra chủ trương khác?” Kim lòng không đăng hướng theo tầm mắt nàng, nhìn phía Liên Tranh. Chỉ bằng một lời nói mà bác bỏ được ý kiến mọi người, trừ bỏ vị Tả sử một tay che trời này còn có thể là ai?

Liên Tranh thản nhiên nói.

“Đúng vậy. Ta cho rằng tiên vương một đời anh hùng, khi còn sống một lòng nghĩ muốn khôi phục Đại Liêu, trọng chân uy danh tổ tiên, nếu bảo tuân theo lễ tiết Hán nhân trọng văn, còn không bằng làm theo nguyên sơ táng tục[7] của bốn tộc ta — Thiên táng! Ta tin rằng đây cũng là thuận theo ý nguyện của bề hạ.” Mặc cho mọi người chăm chú nhìn mình, hần sắc mặt không đổi nói liền một hơi, bốn phía lặng yên không một tiếng động.

Phi phi phi! Nói dối không thèm chớp mắt, Gia Luật Phong trong lòng thầm mắng. Phụ vương hần là ai, trong trang còn xa lạ gì? Tuy rằng một thân võ công kinh thế hãi tục, nhưng lại trầm mê nữ sắc, nào có cái gì mà hùng tâm tráng chí khôi phục Đại Liêu! Liên Tranh bắt quả là đang viện cớ, cố tình muốn—

Muốn cho “thiên táng” phụ vương?

Vì cái gì?

Thiên táng là táng tục trước đây của người Khiết Đan, theo sử sách ghi lại thì sẽ bỏ hết quần áo của người chết, đem thi thể đặt trên núi, mặc gió mưa thú dữ cắn xé. Sau ba năm sẽ thu hồi hài cốt còn lại, đốt thành tro. Loại phong tục này dĩ nhiên không cần mộ phần, không cần mũ miện lễ phục, tự nhiên cũng sẽ không có ngày hạ táng. Nghe nói nó có thể làm cho linh hồn người chết bình yên thăng thiên.

Nhưng mà loại táng tục này đã bị bỏ rất lâu. Sau khi Đại Liêu làm chủ Trung Nguyên, bị văn hóa Hán tộc ảnh hưởng, bắt chước làm linh cữu và nghi thức mai táng của nhà Hậu Đường, hậu Tấn cùng nhà Hán. Lại đặc biệt sáng chế thêm hoàng kim diện cụ cùng ngân ti vòng lạc để bảo hộ thi thể, mục đích muốn bảo tồn thật tốt thi thể người chết.

—Liên Tranh hẳn không muốn thi thể phụ vương được toàn vẹn?

Trên thi thể còn lưu giữ bí mật?! Hẳn là muốn không cho chúng ta nhìn ra?

Gia Luật Phong bất chợt ngừng đầu, ánh mắt dừng ở đôi mắt sâu và đen sáng như chim ưng của Liên Tranh, giống như nghĩ cứ nhìn chăm chú thế này, rồi cũng sẽ nhìn ra thực tâm đối phương đang mưu tính điều gì.

Đột nhiên trong sảnh truyền đến mấy tiếng ho khan, Gia Luật Đạt giọng nói nhẹ nhàng, nhưng lại mang theo ý kiên quyết.

“Ta đồng ý với Tả sử. Thiên táng đúng thực là ý nguyện của tiên vương...”

Hữu sử trước nay đều dần dần, cho người ta cảm giác cực độ mỏng manh, nhưng lại tại lúc trọng yếu ngừng đầu, rõ ràng mà kiên định phụ họa theo chủ trương của Liên Tranh.

Trong phúc chốc, Gia Luật Phong cứng người.

Nhị sử huynh hân...?! Chẳng lẽ ta đã đoán trúng?

Thi thể phụ vương chính xác là có gì đó kỳ hoặc... mà ngoại trừ Tả sử Liên Tranh ra, hữu sử Gia Luật Đạt thế nhưng cũng biết!

Chính là, Gia Luật Đạt vì cái gì lại giúp Liên Tranh?

—Chẳng lẽ Gia Luật Đạt mới chính thực là nội gián? Còn Liên Tranh vì sao lại phải bao che cho hân?

Rốt cuộc ai mới là chủ mưu chân chính phía sau?

Tả sử hữu sử hai vị đều đứng cùng trận tuyết, cùng đưa ra phương thức “thiên táng”, một đòn làm mọi người trở tay không kịp. Đại sảnh lại lần nữa chìm vào yên lặng. Dưới sức ảnh hưởng của Tả sử, chẳng còn ai ngu dại mà mở miệng.

Gia Luật Phong cắn môi dưới, đứng lên cất cao giọng nói.

“Chậm đã, ta cảm thấy chuyện này không ổn. Thiên táng dĩ nhiên là táng tục của tộc ta, nhưng dù sao cũng đã bỏ đi nhiều năm. Phụ vương là hoàng đế Đại Liêu, tốt nhất vẫn theo quy củ trước nay đi. Nếu cảm thấy Hán lễ không ổn, có thể miễn thi sàng duy hoang, chỉ dùng hoàng kim diện cụ cùng ngân ti vòng lạc là được.”

Phải bảo trụ thi thể phụ vương, tìm cho ra dấu vết hung thủ lưu lại!

Ánh mắt lạnh như băng của Liên Tranh tựa mũi tên phóng đến trên mặt hân. Gia Luật Phong trong lòng hoảng hốt, nhưng vẫn kiên trì nhìn về bốn phía, tìm kiếm đồng minh.

Gia Luật Mạn Lâm thấy ánh mắt cầu viện của hân, khẽ gạt đầu, khóe môi nhếch lên, nhưng cũng không vội mở miệng. Bên kia, cự thân Tiêu Tề đem mắt đảo qua đảo lại, đột nhiên đứng lên, lớn tiếng nói.

“Ta cũng đồng ý với Tả sử. Thiên táng mới là nghi thức chính thống của người Khiết Đan ta, cần gì phải nói quy củ này nọ.”

Nữ nhân Tiêu Yến bất an kéo kéo góc áo lão.

Gia Luật Phong ngừng đầu, ánh mắt tóe lửa. Lão già ba phải này vẫn còn ghi hận chuyện hân cự hôn hôm qua! Nếu sớm biết có biến cố hôm nay ta đã ưng thuận hôn nhân đó cho rồi. Dù sao mượn sức của Thuật Luật Tiêu thị thì lời nói của ta đối với người Khiết Đan trong trang mới có chút phân lượng...

Hoàng cô Gia Luật Mạn Lâm tựa hồ cũng ngây ngẩn cả người. Trong trang Tả sử, Hữu sử cùng Thuật Luật Tiêu thị đều đã đồng ý thiên táng, chủ trương Hán lễ táng tục bỗng nhiên bị cô lập... Nàng thùy hạ mí mắt, do dự suy nghĩ.

Bỗng nhiên, thanh âm lạnh như băng của Liên Tranh vang lên.

“Hiện nay ta, Hữu sử cùng Tiêu đại nhân đều đồng ý thiên táng. Thiếu chủ người tuổi nhỏ kiến thức nông cạn, nghe lời trưởng bối vẫn hơn.”

Nói xong lại quay sang Gia Luật Mạn Lâm, thản nhiên hỏi.

“Hoàng cô điện hạ, ý người thế nào?”

Gia Luật Mạn Lâm cười quyền rũ đối lại ánh mắt hung ác nham hiểm của nam nhân, một lúc lâu sau bị vẻ mặt lạnh băng kia dọa, nụ cười cứng lại. Nàng cúi đầu, nhẹ giọng nói.

“Cứ theo ý Tả sử đi.”

Gia Luật Phong kinh ngạc, kim lòng không đành co chặt nắm tay. Không ngờ ngay cả hoàng cô cũng...

Hắn quay đầu, nhìn chằm chằm hắc y nam nhân lạnh lùng kia. Liên Tranh... người giỏi lắm! Một gã người Hán lại ở Hồng Diệp sơn trang của Khiết Đan tộc ta một tay che trời, nắm hết quyền hành. Ngay cả hoàng cô, thân là thánh nữ, cũng phải nhượng người ba phần! Như vậy, bí mật người trăm phương ngàn kế muốn che giấu, rốt cuộc là cái gì?

Thi thể phụ vương ta phải chăng là có lưu lại chứng cứ phạm tội của hắn?

Mặc kệ bên kia có một gã nghiêng rường nghiêng lợi nhìn chằm chằm mình, Liên Tranh bên này vẫn là mặt không đổi sắc, lúc sau... môi còn cong lên thành một nụ cười. Đôi mắt ưng tối đen mang theo một chút đùa cợt.

“Thiếu chủ, ngồi xuống đi! Người tuổi còn rất trẻ, có nhiều chuyện không hiểu được đâu... Lúc này đừng cố lên mặt vẫn tốt hơn.” Tóc dài trên trán phủ xuống, bay rối ở nửa bên má, kinh ẩn đen tuyền ẩn ẩn hiện hiện càng phát ra vẻ âm trầm.

Gia Luật Phong hô hấp ngưng trệ, cảm giác lạnh thấu xương bao trùm toàn thân. Nhìn quanh một vòng, ai gặp ánh mắt hắn cũng cúi đầu lảng tránh. Đại sảnh to như vậy nhưng lại không ai dám thay hắn ra mặt. Ngay cả hoàng cô Gia Luật Mạn Lâm cũng đem tóc mai rũ xuống, tránh được tầm mắt hắn. Hắn cắn răng, chậm rãi ngồi xuống, răng cắm vào môi dưới, cảm giác vị máu tanh nồng tràn khắp khoang miệng.

Cổ tay khuất dưới bàn cảm giác có động, tiểu kim xà bỗng uốn éo ngóc lên, ngấn đầu phun tín, thanh âm “tê tê” nhẹ nhàng quanh quẩn bên tay. Gia Luật Phong cảm giác trong ***g ngực có một loại phần uất muốn xé nát cơ thể mà trào ra.

Sơn trang như rắn mất đầu, sóng ngầm dữ dội, nguy cơ tứ phía. Mọi người đều khinh thường hắn, bắt nạt hắn, cô lập hắn, Tả sử Liên Tranh lại mắt cao hơn, căn bản không đem hắn để vào mắt, xem hắn là đối thủ...

—Chính là bọn họ đều sai!

Cho dù thiên tính hiền hòa, không thích phân tranh, cho dù trên mặt luôn ôn hòa mỉm cười, nhưng hắn cũng không phải hạng người yên lặng chịu nhục, khoanh tay chịu chết!

Hắn từ trước giờ luôn an ổn bình tĩnh, không màng danh lợi là bởi vì bản thân muốn thế, chứ không phải vì hèn nhát, sợ sệt!

... Vì cái gì hết lần này đến lần khác lại... lại... bức hắn đến vậy? Nếu đã bị bức đến không còn đường lui, hắn tuyệt không ẩn nhẫn thoái nhượng nữa! Cũng giống như kim xà này, nếu ai có gan dám tổn thương đến nó, nó tất sẽ dùng răng nanh sắc nhọn đầy nọc độc cắn phản kích lại!

Lòng bàn tay đột nhiên ẩm ướt, hắn mờ mịt nhìn xuống, phát hiện Tiểu Thu đang nắm tay mình. Ánh mắt trong suốt của thiếu niên lo lắng nhìn hắn, gắt gao nắm lấy tay hắn, mím môi không nói. Một dòng nước

âm chậm rãi chảy qua đáy lòng, hần thùỵ hạ mi mắt, thả lỏng thân thể. Tiểu kim xà cũng dần dần bình tĩnh lại, cái đuôi quấn qua, cuốn vào cổ tay hần, nhắm mắt ngủ tiếp.

.
. .

Thi thể Gia Luật Hạo Thiên đặt ở thạch thất sau núi. Cuối thu tiết trời trong trẻo, chỉ hơi lành lạnh một chút, nhưng vừa tiến đến thạch thất, cả người lại như muốn đóng băng. Quanh thạch thất đặt đầy những khối băng lớn, hàn khí nặng nề, chuyên dùng để giữ thi thể.

Vị Đại Liêu hoàng đế này miệng rộng mũi ưng, râu cứng như thiếc, toát lên hào khí bá chủ. Mặc dù đã tạ thế mấy ngày, nhưng nhờ vào thạch thất băng hàn, sắc mặt vẫn như trước sinh động.

Gia Luật Phong đứng trước thi thể phụ thân, kinh ngạc, chăm chú nhìn một lúc lâu, im lặng không nói. Thị vệ hai bên nhìn hần như hổ đói. Tiểu Thu đi cùng nhịn không được nhỏ giọng thúc giục.

“Vương tử! Chúng ta đi thôi?”

Hai người không nói gì rời khỏi thạch thất, đến ngồi trên tảng đá lớn bên dòng suối.

“Vương tử, người không sao chứ?”

Gia Luật Phong hoàn hồn nói.

“Không có việc gì. Ta chỉ là muốn nhìn phụ vương một chút mà thôi...”

Tiểu Thu dừng một chút, đột nhiên nói một câu khiến hần giật mình.

“Vương tử, kỳ thực người muốn nhìn xem vết thương chí mạng trên người trang chủ rốt cuộc là cái gì phải không?”

Gia Luật Phong cả kinh, quay đầu nhìn y. Thật lâu sau hần mới mở miệng.

“Đúng vậy. Tả sử càng muốn nhanh chóng đem thi thể phụ vương xử lý, ta lại càng thấy được có chuyện thích hợp.”

Nhìn thẳng Tiểu Thu, hần mỉm cười, đôi mắt ôn nhu hiện lên kiên quyết quang mang.

“Tiểu Thu, người là đệ tử cứng của Tả sử. Hiện tại ta với sư tôn ngươi lập trường bất đồng, ngươi đừng theo ta nữa thì tốt hơn.”

Tiểu Thu cắn cắn môi, trầm ngâm không nói. Một lúc sau, y kiên định lên tiếng.

“Không, vương tử, người lầm rồi! Ta cảm thấy sư tôn không phải người như vậy... Tuy rằng trong trang hiện tại thực loạn, rất nhiều người có ác ý, nhưng sư tôn của ta không phải người xấu!”

Gia Luật Phong cười lạnh.

“Cái gì là người tốt? Cái gì lại là người xấu? Ta chỉ biết phụ vương ta chết không minh bạch! Người một thân tuyệt thế võ công, đường thời hiểm có địch thủ, sao có thể vô thanh vô thức chết trong tay Kim quốc nữ thích khách kia? Đừng nói đến nữ nhân kia sau đó bị diệt khẩu! Tả sử nếu không có dã tâm khác, vậy giải thích thế nào đây?”

Tiểu Thu vội la lên.

“Vương tử, là người không biết thôi, lúc sư tôn ta gặp nữ nhân đó, đã có người động thủ trước rồi! Lúc ấy trên con ngựa trắng có một con Tuyết Ngọc Xà, cả người trắng noãn nên người khác nhìn không thấy. Nếu sư tôn ta là hung thủ, hần làm gì lại đi giết nữ nhân kia? Không phải là đương không lại làm cho người ta ngờ vực sao?”

Gia Luật Phong ngạc nhiên, quả là trước đây hần không biết việc này. Ánh mắt chớp động, hần lại nói.

“Cũng có thể hấn cảm thấy được lấy xà diệt khẩu không đủ nhanh, dù sau khi đó chúng ta cũng đã sắp đuổi kịp nữ nhân kia...”

“Không! Sư tôn ta không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ nhất là rắn! Cho nên tuyệt đối không phải là sư tôn làm!”

“... Hấn sợ rắn?” Gia Luật Phong sửng sốt.

“Đúng vậy, sư tôn mà gặp rắn là mắc cười lắm, cả người cứng ngắc, đồng thủ đồng cước.”

Một giọt mồ hôi cực to chảy xuống, khoe miệng Gia Luật Phong run rẩy. “Thực sự là khó có thể tưởng tượng.”

Hai người trầm mặc một lúc lâu, đột nhiên nhìn nhau cười nắc nẻ. Dù sao hắc y nam nhân vẻ mặt lãnh khốc kia lại đi sợ rắn, điểm ấy thực ngoài ý muốn! Gia Luật Phong lại nhớ đến lần đó Liên Tranh một đao chém chết Hoàn Nhan Phương xong, lúc rời đi tư thế quả thật có điểm ngồ ngệ, chẳng lẽ là bởi đồng thủ đồng cước?

Hấn cười đến đau cả bụng, sau một lúc lâu rốt cuộc cũng ngừng được cười, nghiêm mặt nói.

“Tiểu Thu, cho dù là vậy, dụng tâm của Tả sử vẫn thực khả nghi. Cũng có thể hấn không phải là hung thủ, nhưng nhất định phải biết nội gián là ai, hơn nữa còn vì kẻ đó mà che giấu. Nếu không rất khó có thể giải thích được hành động của hấn.”

Điểm ấy ngay cả Tiểu Thu cũng vô pháp phản bác. Y suy nghĩ một lúc rồi nói.

“Vương tử, ta sẽ giúp người! Một khi chúng ta tìm ra nội gián, người sẽ không hoài nghi sư tôn của ta nữa!”

Gia Luật Phong cười khanh khách.

“Tiểu Thu, người liền như vậy khẳng định Tả sử không phải hung phạm? Nếu cuối cùng tra ra được là hấn, người sẽ tính sao?”

Tiểu Thu cúi đầu, thật lâu sau mới thấp giọng nói.

“Ta tin tưởng sư tôn...” Chính là nhìn vào vẻ mặt y, thấy rõ ràng cũng có chút dao động. Dù sao hôm nay lúc nghị sự Liên Tranh cũng là người gây sự! Chuyện đó Tiểu Thu cũng thấy được.

Liên Tranh rõ ràng là cố ý châm chọc hấn! Khóe môi nam nhân kia lộ rõ cười cợt, luôn miệng bảo hấn “tuổi nhỏ kiến thức nông cạn”...

Nghĩ đến đây, Gia Luật Phong lửa giận bùng bùng.

... Hấn dám xem thường ta như vậy...

Tiểu Thu thấy Gia Luật Phong vẻ mặt khác thường, cầm lấy tay hấn, nhẹ giọng nói.

“Vương tử, tối nay chúng ta đến khám nghiệm tử thi đi! Ban ngày nhiều người nhìn chăm chăm như vậy, không cách nào động thủ được, thậm chí nhìn gần một chút cũng không được. Khuya nay chúng ta nghĩ cách qua mặt thị vệ, tự mình vào khám nghiệm!”

Gia Luật Phong hai mắt sáng ngời.

“Ta xác thực là có ý định này. Nhưng người không cần phải theo. Còn nhỏ vậy, không sợ thi thể sao?”

Tiểu Thu thấy khoe mắt đuôi mày của hấn cong lên, phong tư tiêu sái, ánh mắt trời chiếu trên gương mặt tuấn tú khiến người ta hoa cả mắt, tim đập loạn trong lồng ngực, mặt đỏ đến tận mang tai.

“Không sợ, vương tử, cho ta đi cùng người!” Y không chút do dự nói, hai má nổi lên hai mạt đỏ ửng khả nghi. “Ta có thể giúp được rất nhiều chuyện!”

Gia Luật Phong trong lòng ầm ập, cười nói.

“Hảo. Đa tạ người.”

Quay đầu nhìn, gặp Tiểu Thu vẻ mặt khác thường, không khỏi có chút giật mình, rồi như ngộ ra điều gì. Đứa nhỏ này cái gì cũng tốt, nhưng thế nào lại đối hấn, một gã nam nhân, sinh ra tình cảm khác thường?

.... Nam nhân cùng nam nhân, trừ bỏ kẻ vai chiến đấu, giúp đỡ lẫn nhau hoặc là thế lực ngang nhau, cùng nhau đối đầu, con có thể sinh ra thứ tình cảm khác sao? Là thứ tình cảm gì?

Mà mình đối Liên Tranh lại là thứ tình cảm gì...

Trong lúc hoảng hốt, hần đột nhiên nhớ tới mẫu hậu sớm qua đời, cái hôn nhẹ như lông chim, cái ôm ấm áp... Trí nhớ thời thơ ấu đã sớm không rõ, bình tĩnh đã là cách một thế hệ, làm hần không cách nào với tới. Tại đây ngay lúc tinh phong huyết vũ, nguy cơ tứ phía, nếu có thể xuất hiện một người giống như mẫu thân, đáng giá để mình toàn tâm toàn ý tín nhiệm, là nam hay nữ cũng đâu quan trọng!

Quay đầu, hần mỉm cười với Tiểu Thu.

“Trời rất đẹp, chúng ta nằm đây một chút được không? Buổi tối còn phải hành động, hiện tại dưỡng tinh thần cho tốt!”

Thôi thì cứ như vậy chấp nhận người đi. Biết đâu ta sẽ bị nụ cười má lúm đồng tiền ấm áp của người cuốn hút, thích thượng người cũng không chừng...

Dù sao nụ cười tinh thuần sáng ngời của người là quang mang duy nhất nơi trần thế dơ bẩn này, còn hắc y nam nhân lãnh khốc kia chỉ có thể đem người ta kéo vào bóng tối trầm luân mà thôi...

Dứt lời, hần kéo tay Tiểu Thu nằm xuống bãi cỏ. Ánh mặt trời ấm áp dạt dào chiếu trên người, tứ chi đều thả lỏng, giống như trở lại trong vòng tay ôm ấp của mẫu thân. Tiểu Thu cười đến không khép miệng nổi, dang rộng tay chân, rất nhanh liền ngủ.

Dưới ánh mặt trời ấm áp, bọn họ hai người gần bó, dựa vào nhau mà ngủ như chim non sưởi cánh, gương mặt an tường tựa như trở lại lúc còn trẻ thơ.

Phảng phất như có người đang cúi người nhìn hần, khoảng cách thực sự rất gần.

Hơi thở thanh sắc lạnh冽, mang theo mùi thảo mộc nhẹ nhẹ, quanh quẩn nơi chóp mũi, có thể nghe thấy rõ tiếng thở ra hít vào, dây dưa ràng buộc.

Bàn tay lạnh lẽo chạm đến, giống như cực kỳ quý trọng, lại cực kỳ lưu luyến, chậm rãi vuốt ve hai má hần. Động tác rất nhẹ rất nhu hòa, Gia Luật Phong theo bản năng cảm thấy khó chịu.

Sau khi mẫu thân qua đời đã không còn ai đối hần làm ra động tác thân mật đến vậy. Hần hiện tại đã là nhũc quán thanh niên (hai mươi tuổi), loại động tác này chỉ dành cho trưởng bối đối với hài tử, hoặc là—

Hành vi thân mật nam nữ!

Vô luận là loại nào, hần đều cực kỳ phản cảm.

Hần kể thừa dung mạo của mẫu thân, diện mạo tú dật, thậm chí thiên vu âm nhu[8]. Bởi vậy cực kỳ phản cảm với những hành vi đối mình như hài tử hoặc nữ nhân. Tiểu Thu sở dĩ không khiến hần khó chịu, hơn phân nửa là vì thiếu niên quá mức đơn thuần, không có ý niệm *** loạn trong đầu. Chính là...

Bàn tay chậm rãi lướt qua hai má hần, nương theo gương mặt dần dần trượt xuống, mơn trớn hai cánh môi ôn nhu, chần chờ qua lại vuốt ve, cảm giác ngứa ngứa tê dại. Một loại khô nóng khó hiểu bất chợt dâng lên...

Tim đập dồn dập như đang va vào màng nhĩ của chính mình, lòng bỗng thấy có chút gì đó khác thường...

“.....Ai?” Hần mơ màng thốt lên.

[1] Thu phong: lá phong mùa thu

[2] Tang nghi: nghi thức cử hàng tang lễ

[3] Thi sàng duy hoang: quan tài được thiết kế nắp dầy đặc biệt.

[4] Phúc thi nghi vật: vật dụng mặc cho tử thi.

[5] Tổng táng chi cụ: vật dụng chôn theo cùng người chết.

[6] Kim ngân quan, hoàng kim diện cụ, ngân ti vòng lạc, ngân chấm, ngân ngoa, cùng ngân xa: mũ miện bằng vàng và bạc, mặt nạ vàng, áo choàng sợi chỉ bạc, gối đầu bằng bạc, giày bạc, xe bằng bạc.

[7] Táng tục: tục lệ mai táng.

[8] Thiên vu âm nhu: thân thể âm hàn.

5. Quyển 1 - Chương 5: Tự Dưng Chen Ngang

Biên tập: Mặc Nhiên

Beta: Vy Vy

Không khí bốn phía như trong phút chốc kết băng.

Gia Luật Phong cố gắng mở mắt ra, ý thức chưa hoàn toàn thanh tỉnh, gương mặt trước mắt mơ hồ hồ hồ. Một lúc lâu sau mới thấy được rõ ràng.

—làm cho hần hoài nghi, mình không phải vẫn còn đang ác mộng đó chứ!

Hắc y nam nhân thu tay lại, gương mặt tái nhợt, vẻ mặt trống rỗng mà lạnh lùng, trầm mặc nhìn hần.

“Người—” Hần há mồm, lại đột nhiên không biết nên nói cái gì. Có một loại cảm xúc vớ vẩn quái dị chậm rãi dâng lên trong lòng, kinh ngạc đến nỗi quên mất lý ra mình phải phản nộ.

Sau một lúc lâu, gặp đối phương như trước diện vô biểu tình, Gia Luật Phong đột nhiên thấy một trận nôn nóng, tức giận nói.

“Tả sử, người... người xem ta là nữ nhân?”

Liên Tranh thùy hạ mí mắt, đột nhiên, khóe môi khiên ra một mặt tươi cười, mang theo vẻ đùa cợt quen thuộc, giống như cười nhạo Gia Luật Phong không biết tự lượng sức mình đi khiêu khích hần.

“Thiếu chủ, thuộc hạ không dám.” Hần nhẹ giọng nói.

Gia Luật Phong co chặt nắm tay, gân xanh ở mu bàn tay thiếu điều muốn đứt bung. Không khí hết sức căng thẳng.

Đột nhiên, tiểu kim xà uốn lượn trên cổ tay thu hút sự chú ý của hần, nó ngẩng đầu lên, cái lưỡi đỏ tươi phun ra nuốt vào, phát ra tiếng “tê tê”.

Khuông đương!

Chuyện dị thường thần kỳ đã xảy ra. Nhìn thấy đầu xà theo ống tay áo Gia Luật Phong chui ra, hắc y nam nhân thể nhưng lập tức hóa thạch! Hần chết cứng nhìn cái đầu nho nhỏ vàng vàng kia, mặt xanh mét không nhúc nhích nổi, chỉ có thể ngơ ngác đứng tại chỗ, cùng con rắn kia mắt to trừng mắt nhỏ. Gia Luật Phong trợn mắt cứng lưỡi, đúng là mở rộng tầm mắt nha.

Không phải vậy chứ? Bất cứ ai tùy tiện luyện qua vài năm võ công đều biết, chỉ cần ra tay nhanh một chút, nhằm chỗ bẫy tắc của rắn mà nắm, cho dù là xà độc gì đó cũng sẽ chết ngay. Có cần phải sợ đến thế không?

Mãi một lúc lâu sau, Liên Tranh đột nhiên cả người cứng ngắc, giống hệt cái thi thể lui vội về sau mấy trượng.

Gia Luật Phong đột nhiên nhớ tới Tiểu Thu từng nói qua, Liên Tranh không sợ trời không sợ đất, nhưng lại sợ rắn... Cáp, thật sự là một nhược điểm không tưởng tượng nổi a!

“Ha ha ha ha!”

Hắn nhin không được cười đau cả bụng. Liên Tranh lui tuốt đằng xa liếc hắn một cái, xoay người nghênh ngang mà đi. Chính là nhìn từ sau lưng, hắn cứng còng nện bước, là tư thế đồng thủ đồng cước, thật sự không được tự nhiên. Gia Luật Phong nhin không được lại cười to một trận. Chính là cười xong lại thấy chua xót.

—Dù bị Liên Tranh khinh bạc, xem là nữ nhân, hắn cũng không dám cùng nam nhân công khai trở mặt...

Bình tĩnh bình tĩnh bình tĩnh... Gia Luật Phong không ngừng niệm đi niệm lại. Nam nhân này quá cường đại, hiện tại mình còn chưa có đủ lực lượng đối kháng hắn, vô luận chuyện gì trước mắt đều phải nhẫn nhịn!

.
. .

Trăng treo lơ lửng trên cao, đêm đen u tối, đúng là thời điểm tốt nhất để giết người hoặc khám nghiệm tử thi mà. Tiểu Thu cùng Gia Luật Phong lặng lẽ tiến đến thạch thất sau núi. Hành động so với tưởng tượng dễ hơn rất nhiều, bốn thị vệ canh gác có hai người lên trốn đầu mất, còn hai người ôm vò rượu uống đến quên trời đất, say đến mắt lơ mơ nhập nhèm, làm gì còn để ý nổi đến việc có người lên vào nội thất hay không.

Tiểu Thu cảm thấy được quá trình thuận lợi đến bất khả tư nghị, cười tủm tỉm nói.

“Đó, vương tử, người xem, mang theo ta lựa chọn sáng suốt mà? Sư tôn từng nói ta không có sở trường gì, nhưng vận khí đặc biệt hảo!”

Đột nhiên phát hiện Gia Luật Phong mặt đen một nửa, sau ót gân xanh nổi đầy, Tiểu Thu hoảng sợ, ngập ngừng hỏi.

“Không phải chứ? Vương tử người sao vậy?”

Gia Luật Phong kiệt lực giữ vững hô hấp, giả bộ thản nhiên nói.

“Về sau đừng ở trước mặt ta nhắc đến Tả sử!”

Tiểu Thu kinh ngạc, lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng.

Gia Luật Phong cẩn thận nghĩ nghĩ, cũng hiểu được chính mình rất là quái dị. Bình tĩnh mà xem xét, Tiểu Thu cũng là nam tử, cũng ôm tâm tư khác thường với mình, nhưng hắn cũng không có chút cảm xúc dao động nào. Cẩn thận so sánh, bị Liên Tranh khinh bạc quả thực không đáng nhắc đến, hắn rốt cuộc vì cái gì lại phần nộ đến thế? Làm cho hắn bất bình, rốt cuộc là hành động mạo phạm, hay là——

... Biểu tình miệt thị cùng đùa cợt trong mắt người nọ?

“...Đúng rồi, sau giờ ngọ lúc ta tỉnh dậy người đi đâu vậy?” Hắn hỏi Tiểu Thu tình hình lúc đó.

“A, ta tỉnh ngủ tự dưng cảm thấy đói quá, liền đứng dậy đi tìm đồ ăn. Không phải chỉ đi một chút là trở về rồi? Trong lúc đó phát sinh chuyện gì sao?”

Gia Luật Phong cười gượng cho qua. May mắn là Tiểu Thu không thấy được một màn hoành tráng kia.

..... Liên Tranh rốt cuộc suy nghĩ cái gì? Nếu hắn thực sự đối ta có rắp tâm khác thì... trong lễ “thu nại bát” lúc trước, người dẫn hắc hùng giết ta hắn không phải là hắn đi. Như vậy người muốn giết ta rốt cuộc là ai? Cùng chủ mưu phía sau rốt cuộc có phải là một người hay không?

Manh mối càng lúc càng lung tung, khiến hắn đầu đau không thôi. Đột nhiên lại nghĩ đến bàn tay Liên Tranh khê vuốt hai má mình, hơi lạnh lạnh, gần đến nghe thấy cả tiếng hít thở...

Hắn đối ta như thế... còn có chuyện nào đáng cười hơn không?

Nhưng là trong đôi mắt hung ác nham hiểm kia, vẻ đùa cợt không lẫn vào đâu được... Bởi vì khuôn mặt này của ta mà xem ta như là nữ tử hoặc luyện đồng ư? Như vậy hấn đối với Tiểu Thu ra sao?

Khuôn mặt tuần tú phú chốc kết băng, cảm giác khuất nhục ủ dột thít chặt trái tim.

Nam nhân kia, nam nhân cường đại lãnh khốc kia, luôn luôn cao ngạo, ta sẽ đánh bại ngươi, đến lúc đó, ta sẽ...

Hấn lại bắt đầu mờ mịt, không biết nếu thật sự có thể đánh bại Liên Tranh, rồi mình sẽ làm gì?

“Vương tử, mau tới đây!”

Tiểu Thu đứng ở bãi băng trước mặt, ngoắc ngoắc hấn.

Gia Luật Phong bình tĩnh lại, đi qua xem. Mồi lửa tinh xảo chiếu sáng gương mặt cứng ngắc của Gia Luật Hạo Thiên. Đối mặt với phụ thân đã qua đời, trong lòng hấn đan xen thật nhiều xầm xúc.

Gia Luật Hạo Thiên khi còn sống trầm mê sắc dục, ngay cả đại sự phục quốc cũng không màng, là một quân chủ ngu ngốc không hơn không kém. Ông ấy đối với đứa con độc nhất của mình cũng không thân cận ôn hòa, phụ tử tình thâm mỏng manh dị thường. Chính là nghĩ đến người cốt nhục chí thân duy nhất của mình đã rời xa nhân thế, trong lòng Gia Luật Phong vẫn là một trận đau buồn.

Trên làn da trắng bệch của thi thể lộ ra những vết xanh đen nhàn nhạt, khóe môi cương lãnh nhưng lại câu ra một đường cong quý dị, giống như đang mỉm cười. Dưới ánh lửa chập chờn, trông vào cực kỳ đáng sợ.

Gia Luật Phong mở mí mắt của thi thể ra, mặt biến sắc.

“Phụ vương ta nhất định là trúng độc gì đó, người đã chết nhiều ngày, vẻ mặt vẫn y nguyên như cũ, thần sắc lại quý dị như thế... Hơn nữa, mí mắt của người có dấu hiệu bị trúng độc...”

Tiểu Thu không biết từ đâu lấy ra một cây ngân châm, tiến đến cười nói.

“Ha ha, có hay không nhìn một cái là biết!”

Gia Luật Phong ngưng thần nhìn y lấy ngân châm đâm vào huyết thái dương của thi thể, trong lòng thở dài, nói.

“Sau khi phụ vương qua đời, ngự y trong trang cũng đã thử qua ngân châm, không tra ra dấu hiệu trúng độc nào cả.”

Tiểu Thu xua tay nói.

“Trong tay ta cũng không phải ngân châm bình thường, mà là bảo bối do đỉnh đỉnh đại danh Tà dược sư cho ta nga!”

“Bất tử bất cứu Tà dược sư?” Gia Luật Phong biến sắc. “Này không phải thể ngoại ngũ tuyệt trong truyền thuyết của người Hán sao? Người như thế nào lại quen được nhân vật như vậy?”

Nghe nói người Hán có năm thể ngoại cao nhân ẩn cư nhiều năm, nổi danh gần mười hai năm nay, một thân tuyệt học vô công, được giang hồ sùng bái chẳng khác nào thần thoại giữa đời thường, nên được tôn xưng thể ngoại ngũ tuyệt...

Khiếu ngạo yên hà Thái Hoa Hầu, Thanh tịnh thiên tâm Thánh cư sĩ, Thần binh thiên thành Chú kiếm sư, Diệu thủ dịch nha Mỹ trù nương, Bất tử bất cứu Tà dược sư.

Trong đó Tà dược sư tuy bị đứng cuối trong ngũ tuyệt, nhưng hấn một thân y thuật tuyệt đỉnh, người ngu đến đâu hấn cũng có thể giúp cho thay gân đổi cốt, xưa nay là người được giang hồ nhân sĩ tôn sùng ngưỡng mộ nhất!

Tiểu Thu không chút để ý, nói.

“Hừ, Tà dược sư hử, là một gã thầy thuốc vô lương tâm. Kỳ thật lúc trước sư tôn đi đại đô Kim quốc chính là để tìm hấn, rồi mới gặp được ta...”

Gia Luật Phong giật mình.

“Tả sử rời sơn trang ba tháng là vì đi gặp Tà được sư?”

Nếu Liên Tranh là người Kim quốc, sao lại dám đi gặp thế ngoại ngũ tuyệt của người Hán, vốn xem ác như cừ địch? Huống chi hần không bị thương không bị bệnh, vì cái gì phải tìm Tà được sư?

Tựa hồ càng biết được nhiều, manh mối tra ra nội gián lại càng khó phân, chân tướng càng thêm khó bề phân biệt...

Lúc này Tiểu Thu đã rút ra ngân châm, dưới ánh sáng nhàn nhạt của mỗi lửa, ngân châm dài nhỏ quả nhiên hơi hơi biến sắc. Y nhú mày nói.

“Vương tử, trang chủ khi còn sống không phải trúng độc, mà là mê được!”

Gia Luật Phong chạy nhanh lại nhìn.

“Khó trách ngự y tìm kiếm nhiều lần vẫn không thu hoạch được gì, nguyên lai là mê được...” Ánh mắt thâm thúy hần lên, hần suy nghĩ một lát, lại nói. “Phụ vương võ công cái thế, Kim quốc nữ thích khách kia tuyệt đối không phải là đối thủ của người. Nhưng nếu người bị trúng mê được thì mọi chuyện có thể dễ dàng lý giải! Có thể mê được này làm cho phụ vương dù công lực thâm hậu nhưng khi trúng chiêu sẽ không hề có cảm giác, ngự y tra cũng không ra... hần phải là một loại kì được cực lợi hại đi?”

Tiểu Thu chậm rãi nói. “Nếu là mê được khác ta không biết, nhưng mà loại này quá mức hiếm thấy, có thể nói là độc nhất vô nhị nên ta nghe được sư nói qua một lần liền nhớ kỹ.”

“Thuốc này là Vong ưu đan, đem hòa vào rượu uống thần không biết quỷ không hay, cũng không nguy hiểm đến tánh mạng, mà sẽ khiến kẻ khác tâm tình thư sướng, hết thấy phiền não thống khổ đều tan biến, cả người thả lỏng. Được sư thường cảm thán, thuốc này lấy để hại người, không bằng cấp bệnh nhân trị liệu, giúp thả lỏng tinh thần. Hơn nữa Vong ưu đan được tính kéo dài, một khi uống vào, được tính trong cơ thể bảy ngày cũng sẽ không tiêu tán. Trang chủ mất mấy ngày, mặt hiện lên mỉm cười quỷ dị là do được tính chưa tan.”

Gia Luật Phong nhin không được hỏi thẳng. “Kì được hiếm có như vậy, hần là không dễ dàng có được?”

Tiểu Thu gật đầu. “Đúng thế, Vong ưu đan này chủ yếu dùng một loại cỏ là vong ưu thảo phối thành. Mà vong ưu thảo thường mọc ở gần huyết động nơi kim xà vương sinh sôi, dựa vào khẩu dịch mà lớn!”

“... Kim xà vương?” Gia Luật Phong thì thào lặp lại, vẻ mặt hoang mang. Vì cái gì tên này nghe thấy quen quá vậy?

Phút chốc, tiểu kim xà trên cổ tay ngẩng đầu phun tín, phát ra thanh âm “tê tê”. Gia Luật Phong cúi đầu, ngơ ngác nhìn nó. Trong thạch động âm u, thân rắn vàng rực đến hoa mắt, ánh sáng của mỗi lửa lay động, nhàn nhạt chiếu vào da nó, chiết xạ ra quang mang tươi đẹp huy hoàng, giống từ thần thoại xa xưa tái hiện...

Tiểu Thu cũng trầm mặc, thật lâu sau mới thấp giọng nói.

“Đúng vậy vương tử, Tiểu Kim của người... Thoạt nhìn rất giống kim xà vương trong truyền thuyết! Chính là chưa có ai chính mắt gặp qua nên cũng không biết rốt cuộc có phải hay không...”

Trong thạch thất hắc ám kín bưng, bên cạnh là thi thể cương lĩnh của Gia Luật Hạo Thiên, khối băng trĩu trĩu tan mát ra hàn khí lạnh buốt, hai người lặng lẽ ngồi trong bóng đêm, mọi âm thanh dường như biến mất, chỉ còn tiếng hít thở rất nhỏ vờn quanh.

Phụ vương là hoàng đế Đại Liêu, tự biết bên người nguy cơ tứ phía, bởi vậy mặc dù tham luyện nữ sắc nhưng cũng không cùng cơ thiếp uống rượu mua vui, tất cả thức ăn nước uống đều phải nghiệm độc trước. Cơ hội uống rượu cực ít, phần lớn đều là tại các yến tiệc trong trang. Mà nội gián kia, không chỉ có được kỳ được Vong ưu đan trên đời hiếm thấy, mà còn có biện pháp làm cho phụ vương uống rượu lẫn mê được không chút nào để phòng...

Nhất định phải là người trong trang, hơn nữa, còn là người thân cận bên cạnh phụ vương!

——Liên Tranh tuy rằng là người phụ vương nể nang nhất, nhưng cũng là người bị ông ấy kiêng kị nhất. Huống chi ba tháng rồi hần cũng không có ở trong trang...

Như vậy, người có khả năng còn lại phải là...

Hoàng cô Gia Luật Mạn Lâm, Hữu sử Gia Luật Đạt, còn có... chính bản thân ta?

Đương nhiên là ta không có khả năng mưu hại phụ vương... Chính là... kim xà vương, vì cái gì tên này nghe vào lại quen thuộc thế? Nào muốn nổ tung, có một mảnh vụn mơ hồ nào đó đang giãy giụa, muốn phá băng vọt ra...

Đột nhiên, giữa yên tĩnh truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ. Gia Luật Phong cùng Tiểu Thu liếc mắt nhìn nhau một cái, nhanh thối tất mỗi lửa, rón ra rón rén trốn vào góc tường.

Người tới cước bộ nhẹ nhàng, hô hấp lại có chút tán loạn, hiển nhiên tâm tình đang rung chuyển. Trong bóng đêm lạnh như băng, hắn chạy nhanh đến trước bãi băng, đứng lặng một lúc, bỗng dừng quỳ gối trước xác chết của Gia Luật Hạo Thiên!

Gia Luật Phong cùng Tiểu Thu lấp bắp kinh hãi, nín thở chăm chú nhìn. Chính là trong thạch thất rất tối, bọn họ chỉ có thể nhìn thấy trước bãi băng có một bóng dáng tối như mực đang quỳ.

Thật lâu sau, chỉ nghe người nọ trầm giọng nói.

“Sư phụ.... Ta xin lỗi người....”

Ngữ thanh cực kỳ quen thuộc, là hữu sử Gia Luật Đạt!

Gia Luật Phong kinh hách không nhỏ, quay đầu nhìn thấy Tiểu Thu suýt nữa kinh hô ra tiếng, vội vã bịt miệng y lại.

Gia Luật Đạt cúi đầu quỳ một lúc lâu, đột nhiên hai tay ôm mặt khóc. Trong bóng tối tĩnh lặng, tiếng khóc trầm thấp của hắn kéo dài mà đau đớn.

“Sư phụ.... Ta.... Ta không nghĩ tới Phương nhi sẽ giết người.... Ta kê đơn chính là muốn cho nàng nhân lúc người buông lỏng đề phòng mà chạy đi.... Được kia vốn không nguy hại, chỉ khiến kẻ khác tinh thần lơ lửng mà thôi.....” Hắn vừa khóc đứt quãng vừa kể lể. “Phương nhi nàng ấy nói với ta, ta mới là người nàng thương..... Ta, ta chưa từng muốn giết người, sư phụ... Ta chỉ là muốn cùng Phương nhi rời khỏi sơn trang.....”

Gia Luật Phong càng nghe càng kinh hãi. Nguyên lai suy đoán trước giờ của mình đều là sai! Phụ vương chết chung quy là bởi tình sát! Người kê được là Gia Luật Đạt, mà nguyên nhân là do phụ vương chiếm Hoàn Nhan Phương, nữ nhân của hắn?

Khó trách hắn hôm nay trong sảnh mạnh mẽ chủ trương chọn phương án “thiên táng”, nguyên lai là sợ xác chết phụ vương bảo tồn lâu, sớm muộn cũng sẽ bị phát hiện chuyện mê được!

——Chính là... lúc ấy vì cái gì Liên Tranh lại giúp Gia Luật Đạt?

Huống chi, nếu Gia Luật Đạt yêu Hoàn Nhan Phương thì người muốn giết nàng diệt khẩu là ai?

Hoàn Nhan Phương nếu thật là Kim quốc quận chúa, lên vào Hồng Diệp sơn trang không thể nào không có mục đích. Lời ngon tiếng ngọt chỉ có thể lừa ngốc tử Gia Luật Đạt đang rơi vào bẫy tình, sau lưng nàng nhất định có người chỉ điểm. Như vậy, chủ mưu kia rốt cuộc là ai? Người muốn giết Hoàn Nhan Phương lại là ai? Cùng một người sao?

Còn có, Gia Luật Đạt xuất thân bình dân, từ nhỏ lớn lên ở sơn trang, không thể nào có được Vong ưu đan đi? Đến tột cùng là ai cho hắn? Trong sơn trang, muốn giết phụ thân còn có ai?

Đột nhiên, một trận bước chân tựa như từ trong bóng đêm bước ra.

“Gia Luật Đạt, quả nhiên là người.....” Người nọ đi đến sau Gia Luật Đạt thì dừng lại, bóng dáng cao gầy, một thân hắc như thể muốn cùng với hắc ám trong thạch thất hòa làm nhất thể.

“.... Đại sư huynh.” Gia Luật Đạt kinh hoàng xoay người.

Chỉ một thoáng, trái tim Gia Luật Phong cơ hồ muốn ngừng đập. Trong bóng tối âm u, rõ ràng không thể thấy rõ mặt người tới. Chính là ngăn ngửi vài câu đối thoại, ngữ thanh khàn khàn đó, ngoại trừ Tả sử Liên Tranh còn có thể là ai?

“Vì một nữ nhân mà mưu hại trang chủ, người thật đúng là có tiền đồ a.” Liên Tranh chậm rãi nói.

Gia Luật Đạt cả kinh.

“Khó trách ta dễ dàng điều mấy thị vệ kia đi như vậy, nguyên lai người sớm đoán được ta sẽ đến bái sư phụ lần cuối.”

“Hại chết trang chủ xong lại đến khóc nức nở, loại hành vi này người Hán chúng ta gọi là mèo khóc chuột giả từ bi” Liên Tranh thần nhiên nói.

Gia Luật Đạt cả giận, nói.

“Người hai tay dính đầy huyết tinh, có cái tư cách gì mà nói ta? Huống chi, người Hán, hắc, người thật là người Hán sao? Phương nhi nói cho ta biết, trên mặt người——”

Liên Tranh lạnh lùng cắt ngang.

“Mở miệng là Phương nhi, xem ra người đối nữ nhân kia quả thực là một tấm chân tình. Ta đã giết nàng rồi, không bằng tiễn người một đoạn, cho đôi uyên ương khổ mệnh các người tao ngộ dưới hoàng tuyền!”

Gia Luật Đạt bị hấn gợi lên hận cũ, quát.

“Người còn dám nói! Phương nhi chỉ là một nữ tử nhu nhược yếu đuối, người lại nhẫn tâm hại nàng chết không toàn thây! Ta muốn giết người, thay Phương nhi của ta báo thù!”

Liên Tranh cười lạnh nói.

“Khá cho một nam nhi thâm tình! Sao ngày ấy nàng chạy trốn không thấy người hiện thân cứu giúp? Hạ được xong lại thấy lương tâm bất an, xuống núi tìm say, mặc cho nữ nhân yêu quý của mình tự thân chạy trốn chết, đây là tác phong của người sao? Hừ, thì cốt không đầy đủ lại như thế nào? Chẳng phải còn hơn để nàng bị vô số nam nhân cường giả bức cung?!”

Gia Luật Đạt ghen lời, phần nộ đến tiếng hít thở cùng dần ồ ồ, hiển nhiên đã cảm phần đến cực độ.

Liên Tranh lại bình chân như vại, khoanh tay mà đứng, ý thái nhàn nhã.

Mắt thấy một màn long tranh hổ đấu sắp diễn ra, Gia Luật Phong kinh hoảng không thôi, tay bịt miệng Tiểu Thu bất giác liêu khai. Tiểu Thu bị hấn ôm trong ngực nghe cũng thực hưng phấn, không còn bị chế trụ nữa, lập tức muốn ngó bên ngoài thăm dò động tĩnh.

Chỉ vừa mới động, Liên Tranh lập tức xoay người, ánh mắt lãnh liệt xuyên thủng màn đêm dày đặc, hướng chỗ hai người bọn họ đang trốn, lạnh lùng quát.

“Người nào?”

Gia Luật Đạt cũng nhìn theo hướng phát ra tiếng động.

Tiểu Thu ghé vào tai Gia Luật Phong, nhỏ giọng nói.

“Vương tử, chúng ta ra ngoài nha? Có sư tôn ở đó, không cần sợ Gia Luật Đạt kia.” Miệng nói người đã muốn đứng dậy.

Gia Luật Phong vội nắm tay hấn kéo lại.

“Không! Không thể đi ra!”

Đoạn đối thoại giữa Liên Tranh cùng Gia Luật Đạt thoát nghe không có gì lạ, những nghĩ kỹ lại có huyền cơ khác. Theo như cách nói của Liên Tranh thì hấn đối mọi chuyện trước sau đều biết rất rõ ràng, nếu không phải đồng mưu rất khó giải thích được, còn có nữ nhân Hoàn Nhan Phương kia tựa hồ biết rất rõ lai lịch hấn, còn nói cho Gia Luật Đạt biết nữa. Rồi còn khối ngọc bội xuân thủy kia.... Liên Tranh nếu không phải người Hán, liền có thể là đồng tộc của Hoàn Nhan Phương, Kim quốc Nữ Chân tộc!

Huống chi hấn tại ba tháng trước ngày phụ vương mất rồi sơn trang, đây vốn là chúng có thoát tội tốt nhất. Nhưng Tiểu Thu nhắc tới vong ưu đan..... Liên Tranh đi Kim quốc tìm Tà được sư, phải chăng là vì muốn xin loại kì dược này? Nguyên liệu điều chế vong ưu đan chỉ có thể sinh trưởng nơi huyết động của kim xà vương, mà Liên Tranh võ công tuyệt thế lại đi sợ rắn, chẳng lẽ là vì———

Hấn tìm vong ưu thảo, bị kim xà vương cắn, từ đó “bị rắn cắn một cái, mười năm sợ cỏ thằng[1]”?

Huống chi phụ vương trúng được khéo sao lại đứng một đêm trước ngày hấn trở về.

Gia Luật Đạt hạ vong ưu đan không có khả năng là tự mình làm, hơn phân nửa là do Hoàn Nhan Phương đưa. Mà được Hoàn Nhan Phương có trong tay biết đâu là do Liên Tranh rời trang ba tháng trước tìm kiếm! Viên thuốc chỉ có chút xiu, không nhất định phải đích thân về trang mới có thể chuyển giao, chỉ bằng con Ngọc Trảo Hải Đông Thanh kia của Liên Tranh là đủ, không cần tốn nhiều công sức!

Như vậy gián điệp này nọ tất cả đều có thể giải thích hoàn mỹ, duy chỉ có Tuyết Ngọc Xà trên lưng ngựa của Hoàn Nhan Phương là không lý giải nổi..... À, nói không chừng là do Liên Tranh bố trí để qua mặt Tiểu Thu, hoặc không thì là thuộc hạ của hấn trong trang tự cho là thông minh nên phóng ra...

—Nói như vậy, Liên Tranh vẫn như cũ là nghi phạm lớn nhất! Hiện tại hấn muốn giết Gia Luật Đạt hoàn toàn là vì diệt khẩu!

Lúc này đi ra ngoài chẳng khác nào trở thành bia ngắm sống!

Thạch thất không gian hữu hạn, bị tiếng động chen ngang, Liên Tranh cùng Gia Luật Đạt tạm dừng giảng co, cùng nhau hướng chỗ hai người họ trốn từng bước bước tới, càng lúc càng gần.

Bàn tay nắm lấy tay Tiểu Thu đã muốn ướt mồ hôi lạnh, Gia Luật Phong cảm thấy tiếng tim mình đập ngày càng nhanh, tiếng đập nặng nề, tiết tấu dồn dập chấn động màng nhĩ, như muốn đem màng nhĩ đập vỡ!

.....Liên Tranh, Liên Tranh, người rút cuộc là ai? Rút cuộc muốn làm gì?

Sát hại phụ vương ta, mưu đoạt Hồng Diệp sơn trang, thậm chí... ham muốn dung mạo ta.....

Người lãnh khốc quyết tuyệt, người tàn nhẫn thị sát, người âm hiểm ngoan độc.... Đồng thời người cũng cao cao tại thượng, không ai sánh kịp, mặc dù thống hận người cỡ nào, e ngại người cỡ nào..... Ánh mắt ta vẫn không tự chủ được, một lần lại một lần hướng đến người.....

Là cực kỳ hâm mộ, là ngưỡng mộ, hay là.....

Này tình cảm xa lạ, kịch liệt, lại giống như liệt hỏa đốt cháy toàn thân, rút cuộc là cái gì? Từ nhiều năm trước tới nay, tình tự ôn hòa giống như đã muốn thành thói quen, tiềm tàng sâu trong tâm thức, giờ đây lại nhiệt liệt kích động đến không khống chế nổi.

Cổ tay lại nóng lên, đầu óc ngày càng vững huyền, tiểu kim xà quấn chặt đuôi, ngẩng đầu phun tín, phát ra tiếng “tê tê”, trong bóng đêm đôi mắt lập lòe đỏ tươi như màu máu.....

Như con kiến phủ phục dưới chân người, lay lắt hơi tàn, người lại lộ ra ánh mắt cười cợt khinh thường..... Nhìn lên người, sùng bái người, nhưng lại không thể tiếp cận được người, không thể nhìn thẳng vào người..... Những ngày tháng như vậy, thật không thể chịu đựng được nữa!

Không thể, không thể ẩn nhẫn nữa, không thể trốn tránh..... ta.....

Bên tai không biết truyền đến thanh âm của ai, giống như cực xa xôi, lại như gần trong gang tấc.

Ánh sáng yếu ớt của môi lửa đột nhiên đứng lên. Giống như cảnh trong mơ bất ngờ bị đánh phá, Gia Luật Phong lấy lại tinh thần!

Chỉ là một lát, nhưng bừng tỉnh lại thấy như cách cả một thế hệ.

Bóng dáng tìm tòi trong đêm tối hiển lộ ra. Liên Tranh một thân hắc y, trong tay cầm môi lửa đứng thẳng trước mặt hấn. Ánh mắt hung ác nham hiểm lạnh như băng nhìn từ mặt hấn trượt xuống dưới, cuối cùng dừng ở đôi bàn tay hấn đang cùng Tiểu Thu gắt gao nắm chặt.

Gia Luật Phong phát hiện, lông mày Liên Tranh nhú lại một chút, rất nhỏ.

Tiểu Thu há mồm nói. “Sư tôn.....”

Gia Luật Đạt cũng chậm chậm bước tới. Ánh lửa nảy trên gương mặt hắc tạo nên một loại âm trầm dữ tợn không nói nên lời.

Lời chưa nói xong nghẹn lại trong cổ họng, Tiểu Thu hoảng hốt nhìn gương mặt tranh tối tranh sáng của Gia Luật Đạt, nói lắp. “Người... người muốn làm gì!”

“Hô” lên một tiếng, Gia Luật Đạt tiến lên phía trước, chưởng phong hùng hồn bổ nhào tới. Gia Luật Phong cùng Tiểu Thu vội buông tay nhau, lăn qua hai hướng tránh chưởng, chút xíu nữa là đã dính một kích.

“Chết đi! Chết đi! Toàn bộ chết hết đi cho ta!” Gia Luật Đạt một chưởng không trúng, hai mắt đỏ đậm, rống lớn.

Liên Tranh cũng không khỏi nhú mày.

“Người điên rồi! Bộ muốn gọi cả trang tới sao?!”

“Oa ha ha ha! Sư phụ đã chết, Phương nhi cũng đã chết, ta còn sống để làm chi?” Gia Luật Đạt thần tình hoảng loạn, cuồng tiếu. “Nếu như thế, các người cũng chết luôn cho ta!”

Liên Tranh biết hấn bởi vì bị vạch trần chân tướng nên thần trí điên cuồng, không thể nói lý, ném đi mọi lửa, xông về phía trước, xuất chưởng tấn công.

Bình khí của Liên Tranh là yển nguyệt lưỡng nhận đao[2], loại bình khí này dài, mang theo không tiện nên lúc vào thạch thất không có đem theo. Gia Luật Đạt xưa nay lại mạnh về chưởng lực. Hai người giao chiến, trong bóng đêm nhất thời kinh khí kích động, chưởng phong gào thét.

Gia Luật Phong lui vào góc tường yên lặng nghe động tĩnh. Hấn vốn tưởng rằng Liên Tranh không có bình khí chỉ sợ sẽ yếu thế, không nghĩ tới hai người họ đấu hảo một trận vẫn là lực lượng ngang nhau. Liên Tranh hai tay không, chỉ dựa vào chưởng lực nhưng cũng không bị đối phương đẩy xuống hạ phong, Gia Luật Phong trong lòng âm thầm kinh hãi. Đúng lúc này Tiểu Thu quờ quạng đi lại, hỏi.

“Vương tử, chúng ta tính sao đây?”

Gia Luật Phong hơi trầm ngâm.

“Chạy trước tính sau!”

Hai người kia cho dù ai thắng, hấn cùng Tiểu Thu chỉ sợ cũng sẽ gặp nguy, không nhân cơ hội này chạy thì còn đợi đến bao giờ?

Hai người rón ra rón rén đứng lên, nghĩ muốn nhân lúc hai bên đối chiến chạy đi, nào biết Gia Luật Đạt đợi bọn hấn đi đến phụ cận, “âm” một tiếng chưởng phong bổ tới, Tiểu Thu bất ngờ không kịp phòng bị, kêu lên một tiếng đau đớn, lộn một vòng về phía sau, văng mạnh vào vách đá. Gia Luật Phong kinh hô một tiếng, xoay người chạy theo hướng y rơi xuống.

Nhất thời trong bóng đêm nghe được tiếng Liên Tranh lạnh lùng quát. “Gia Luật Đạt, người muốn chết!” Song chưởng xuất ra, âm âm như tiếng sấm. Gia Luật Đạt cuồng tiếu, tiếp chưởng.

Sát vách tường, Gia Luật Phong nâng Tiểu Thu dậy, run giọng hỏi. “Người thế nào?”

Tiểu Thu ngả đầu vào vai hấn thở dốc, sau một lúc lâu đột nhiên cười nói.

“Ha ha, ta không sao. Vương tử, người sờ vách tường xem”

Gia Luật Phong kinh ngạc, đưa tay sờ, phát hiện trên thạch bích có một cái khe hở, là bí đạo!

“Hô, vương tử, biệt danh tiểu tử may mắn của ta cũng không phải giả nha?” Tiểu Thu nhổ ra một bụm máu, cười nói. “Cơ quan như vậy cũng bị ta phát hiện.”

Gia Luật Phong cười khổ. “Đúng vậy, tiểu tử may mắn!”

Theo khe đá kia vận lực bài khai, quả nhiên truyền đến tiếng “xình xịch”, tường đá nặng nề kia lại nhẹ nhàng nâng lên, lộ ra một cái cửa nhỏ.

“Dừng tay!”

Tiếng động truyền đến tai Liên Tranh, hần phút chốc kinh hãi, quát chói tai.

Gia Luật Đạt cũng nghe tiếng nhìn sang. “Nơi này có ám đạo?” Một chương bức lui Liên Tranh, chạy đến.

Gia Luật Phong kinh hãi, không kịp nghĩ nhiều vội lôi Tiểu Thu vào thạch môn. Không nghĩ tới phía sau cửa có hai cửa động một tả một hữu đều nghiêng xuống dưới, hần cùng Tiểu Thu vội vã bước vào, cảm giác dưới chân hựt hẫng, hai tay buông ra, bị tách ra hai bên, thân bất do kỷ trượt xuống hai hướng.....

Gia Luật Đạt theo tới sau lưng, hần nội lực thâm hậu, có thể trong bóng đêm nhìn thấy hai cửa động kia, không khỏi chần chờ một chút. Liên Tranh cũng đã chạy đến, một chương xuất ra đánh hần rút vào trong động.

Bên ngoài thạch thất mơ hồ truyền đến tiếng bước chân, càng lúc càng gần. Cước bộ loạn xạ, tiếng người ồn ào, người tới không phải là ít. Chắc chắn tiếng đánh nhau ồn ào trong thạch thất rốt cuộc đã kinh động người bên ngoài.

Liên Tranh đứng trước hai cái động, dơ dự một lát, nghiêng người nhảy xuống động bên trái, đồng thời ở vách tường xoa xoa một chút. Mấy tiếng “xình xịch” vang lên, thạch bích một lần nữa khép lại, kín kẽ, một chút dấu vết cũng không có, không để người khác nhìn ra cánh cửa thần bí kia.

Thân mình rơi xuống đất, bóng đen dày đặc theo bốn phương tám hướng tụ lại, rét lạnh thấu xương. Liên Tranh bước từng bước một, ký ức vô bờ bến chảy tràn.

Một năm nọ, hần mới mười ba tuổi.....

[1] Ý nói việc gì đó làm mình bị ám ảnh mãi, trong trường hợp Tranh ca thì đúng cả nghĩa bóng lẫn nghĩa đen =))

[2] Yển nguyệt lưỡng nhận đao: đao hai lưỡi hình nửa vầng trăng.

6. Quyển 1 - Chương 6: Quá Khứ Bụi Mờ

Biên tập: Mặc Nhiên

Beta: Vy Vy

“Muốn đi cùng chúng ta không, tiểu hài tử?” Nữ tử xinh đẹp tao nhã tựa tiểu phi tiểu hỷ hần.

Dưới đất huyết tinh vương đầy, thi thể sơn tặc đạo phỉ nằm ngổn ngang chất đống. Diệu Âm Đế Cơ hoa phục mỹ miều, thản nhiên mà đứng, phía sau nàng một đoàn xe hoa lệ xếp thành đội ngũ khổng lồ, không giống như đội ngũ chạy nạn thời loạn lạc, mà thật như hoàng tộc hậu duệ cùng quý tộc xuất ngoại săn bắn thời thái bình thịnh thế.

Thiếu niên Liên Tranh mười ba tuổi, sắc mặt tái nhợt, bố y lam lũ bao lấy thân thể gầy gò, đứng thẳng lưng, nhếch môi nhìn chằm chằm nàng, im lặng không nói.

Diệu Âm Đế Cơ lại cảm thấy hần càng thú vị, cười đến run rẩy cả người, nói.

“Hi hi, tiểu hài tử, ngươi quả thật là rất thận trọng nha.” Ánh mắt nhìn vào kính án rõ ràng trên mặt hần, môi nàng cong lên tạo thành một nụ cười ý vị sâu xa.

“Không theo chúng ta, vậy ngươi muốn một mình nam hạ đi Lâm An sao? Chính là đường xa ngàn dặm, ven đường còn biết bao đạo phỉ sơn tặc, một tiểu hài tử như ngươi có thể bình an vô sự tới nơi sao? Huống chi tin tức của ngươi lạc hậu quá. Nhạc tướng quân đã chết rồi.”

Đó là mùa thu Tống Thiệu Hưng năm thứ mười hai.

Một năm trước, hoàng đế Tống Cao Tông của triều đại Nam Tống, dưới tình thế quân Nhạc gia liên tiếp truyền đến tin chiến thắng quân Kim, lấy một tội danh “có lẽ có” ban thuốc độc bức tử phụ tử Nhạc Phi, giáng chức toàn bộ quan viên theo phái chủ chiến. Tháng hai năm sau, Tống Cao Tông hướng Đại Kim hoàng đế dâng thệ biểu “Vĩnh vi thần chúc”, xưng thần tiến cống, đổi được một địa vị an nhàn. Trong sự khuất nhục của người Hán, sử sách lại lật sang trang mới.

Nghe tin tức đó, thiếu niên Liên Tranh đã phải trải qua thiên tân vạn khổ mới trốn khỏi thủ đô Kim quốc thật sự không biết mình có nên khóc một trận cho hết nước mắt.

“Nhưng mà——” Nhìn thấy biểu tình mờ mịt của thiếu niên, Diêu Âm Đế Cơ dịu dàng nói. “Ngươi cũng có thể theo chúng ta cùng đi a, có điều như vậy càng cách xa Lâm An. Chúng ta muốn bắc tiến, qua Loan Hà đi đến Hắc Sơn, một nơi đồng không mông quạnh. Giấc mộng hồi hương, đến nơi Giang Nam phong cảnh hữu tình của ngươi có lẽ cả đời cũng sẽ không thực hiện được.”

Liên Tranh không khỏi cắn chặt môi dưới.

Phụ thân hắn là tôn thất Bắc Tống bị quân Kim bắt giữ, còn mẫu thân hắn lại là một cung nữ Kim quốc thân phận hèn mọn. Hắn sinh ra trong thời đại rối ren, mang một thân phận xấu hổ tủi nhục, năm tháng ấu thơ ảm đạm không ánh sáng, thành ra cũng không có một chỗ nào đáng giá để hắn lưu luyến muốn trở về.

..... Bởi vì hắn không phải người Kim, cũng chẳng phải người Tống.

Phàm là những hài tử như vậy, trên mặt chắc chắn sẽ bị xăm kinh ấn đen màu mực——

Kia chứng tỏ họ đều là tội đồ!

“Tập chủng, nó là đồ tập chủng!” Tiếng chửi bậy ồn ào náo động đã theo thời gian trôi đi rất xa, nhưng lại giống như vẫn rất gần.

Kim quốc quý tộc cũng có, bình dân cũng có, đều đối với “tập chủng” có lẫn huyết mạch người Hán khinh thường không thôi. Càng làm cho hắn lúc ấu thơ mờ mịt khó hiểu chính là, ngay cả tì nữ giặt quần áo trong viện cũng như các kỹ nữ, các Đại Tống mệnh phụ phu nhân đều cực kỳ thống hận hắn.

Nhóm nữ nhân các nàng là bị hoàng đế gán nợ do Bắc Tống chiến bại, kim chi ngọc diệp gì đó trong mắt tộc Nữ Chân mọi rợ không đáng một xu. Các nàng bị lăng nhục, bị ức hiếp, bị chà đạp, sống cuộc sống cực kỳ tủi nhục. Thành ra các nàng càng xem thường hắn, đứa nhỏ hỗn tạp hai dòng máu, một đứa tập chủng không xứng mang họ Triệu.

“Làm nhục huyết mạch tôn quý hoàng gia! Tiểu tập chủng ghê tởm!” Các nàng chửi bậy.

Phụ thân tâm tình ức chế đã sớm qua đời, mà mẫu thân nàng, một nữ tử dụ ngoạn khiếm tốn, do lúc trước Thống soái Kim quốc nhất thời hứng trí mới đem nàng gả cho tôn thất Bắc Tống, thân phận gia thế chẳng có gì đáng kể. Nàng bảo hộ không được đứa con trai độc nhất, chỉ có thể lúc hắn cùng bọn nhỏ đánh nhau mình đây thương tích trở về, ôm hắn, lệ rơi đầy mặt.

——Nhưng là hắn không khóc, hắn mới sẽ không khóc.

Khóc thì được cái quái gì!

Loại chuyện khóc lóc vô dụng này chỉ có bọn ngu ngốc cùng nhu nhược mới thích làm!

Siết chặt nắm tay, đứng thẳng người, cắn chặt răng, đem vũ nhục cùng thống khổ bọn nhóc kia từng đôi lần, trả lại đầy đủ! Cho dù không thể địch nổi toàn bộ, cho dù khóe miệng đầy máu, hắn cũng tuyệt đối không khóc!

Lúc hán mười một tuổi, mẫu thân bởi vì mệt nhọc quá độ mà thân thể suy nhược. Lúc này, trong kinh thành bắt đầu truyền lưu tin tức quân đội Tống quốc đang thắng thế. Nhạc Phi cùng Hàn Thế Trung liên tiếp giành thắng lợi về cho Nam Tống, đánh tan quân Kim, thu lại phần lớn các thành trì. Ngay cả bá chủ phương Bắc tiếng tăm lừng lẫy Hoàn Nhan Tông Hàn cũng phải nếm mùi thất bại.

Có một ngày, mẫu thân gọi hán đến bên giường bệnh, đem xuân thủy ngọc bội có khắc liên điệp cùng hải đông thanh giao cho hán, gương mặt tiêu tụy lộ ra nụ cười đầy hoài niệm.

“Ngọc bội này là cha con tặng cho ta. Ông ấy có được trong một buổi yến tiệc của vua phương Bắc, là ngọc do xảo tượng Khâu Nột Ngôn làm. Cha con nói với ta, hải đông thanh trong nhận thức của người Kim đại biểu cho anh hùng, còn hoa sen làm ông ấy nhớ đến Tây hồ Giang Nam. Cho nên một ngày nào đó, cha con muốn dẫn hai mẹ con ta trở về Giang Nam, quê hương của ông ấy, cùng đi Lâm An ngắm sen nở, ăn củ sen... Họ của con cũng là lấy âm “liên” mà thành...”

“Tiếc là cha con không thể đợi được đến khi ấy, mà hiện tại mẹ chỉ sợ cũng... Quân đội Tống quốc đã cường đại hơn, con lấy ngọc bội này tìm cách quay về cố quốc của cha đi... ở nơi đó, con sẽ không phải giống như ở kinh thành, bị người xem thường...”

Không lâu sau đó, mẫu thân qua đời. Đứa nhỏ mười hai tuổi như hán phải vất vả lắm mới tìm đủ bạc an táng cho mẹ. Sau đó, hán theo kế hoạch tìm cách nam tiến đến Lâm An. Quân đội Nhạc gia uy phong lẫm liệt là khát khao lớn nhất của hán. Lâm An là quốc gia của phụ thân, có những tướng sĩ dũng mãnh đó bảo vệ, nhất định sẽ đem bọn Kim quốc mọi rợ ỷ mạnh hiếp yếu đánh cho tan tác.

Lâm An, nơi đó có Tây hồ sóng gợn như tranh, có hoa sen liên tiếp trải dài mười dặm, có củ sen giòn ngọt ngon lành...

Lúc ấy Kim Tống còn đang giao chiến, nội bộ Đại Kim cũng chẳng thái bình gì, đạo phỉ nổi lên tứ phía. Một đứa nhóc còn chưa đến mười ba như hán lại phải lẻ loi phiêu bạt... Quả nhiên, rời đi kinh thành còn chưa bao xa, ở vùng ngoại ô đồng nội vắng vẻ, hán gặp đạo phỉ. Ngay trong thời khắc nguy nan ấy, một đoàn xe ngựa trải dài xuất hiện, Diệu Âm Đế Cơ ra lệnh, toàn bộ đạo phỉ bị giết sạch, cứu được hán.

Tôn thất Công chúa của Tống quốc, vì cái gì lại xuất hiện ở cảnh nội Đại Kim? Còn có... nàng lại muốn bắt thưởng chứ không phải về nam?

Tuổi nhỏ Liên Tranh trong lòng bỗng thấy lẫn lộn mơ hồ.

Diệu Âm Đế Cơ nở nụ cười, nhìn thấu tất cả nghi vấn của hán.

“Người cho toàn bộ đoàn xe này là thuộc hạ của ta? Hải tử ngươi nhầm rồi! Đây là người Khiết Đan, nói đúng hơn là xa giá của hoàng tộc Đại Liêu a...”

Liên Tranh kinh hãi trừng lớn mắt.

Diệu Âm Đế Cơ cười lên rất đẹp, nhưng rồi lại mang theo một chút bi thương khó tả bằng lời.

“Cũng là quốc gia bị Kim Quốc diệt vong, Đại Liêu.....”

“Vậy tại sao người lại ở đây?” Liên Tranh thốt ra.

“Ta vốn cũng là tôn thất Đại Tống lớn lên ở kinh đô Kim quốc, cái gì Diệu Âm Đế Cơ, chẳng qua là danh hào tự lừa mình dối người thôi.” Nàng đưa tay sờ nhẹ vành ấn trên mặt thiếu niên, lại bị thiếu niên khó chịu gạt ra. “Chẳng qua, sáu năm trước ta đã trốn ra.”

Công chúa xinh đẹp mười lăm tuổi, ỷ vào một chút võ công trốn khỏi kinh thành, ở vùng hoang vu rậm rạp bị lạc đường, lại thêm không có kinh nghiệm giang hồ, suýt nữa bị giặc cỏ làm hại. Tiếp đó là một màn anh hùng cứu mỹ nhân kinh điển, nữ nhi được hoàng duệ lưu vong Đại Liêu Gia Luật Hạo Thiên cứu thoát, lưỡng tình tương duyệt, định ước một đời. Cuối cùng, Gia Luật Hạo Thiên bỏ qua tộc nhân phản đối, thú nàng làm chính thê. Cánh chim tôn quý lưu lạc nơi phương trời xa lạ, công chúa Đại Tống Diệu Âm Đế Cơ, rốt cuộc cũng tìm được nơi trú thân cho mình. Hiện giờ, ấu tử của nàng cùng Gia Luật Phong cũng đã gần năm tuổi, vợ chồng ân ái, phu thê tình thâm.

Chính là, thực lực Đại Kim hiện như mặt trời ban trưa, Liêu quốc đã diệt vong từ lâu, cho dù là hoàng tộc ngày xưa cũng chỉ có thể nén hận lưu lạc tha hương. Cư vô định sở[1] hơn mười năm, con cháu Gia Luật thế gia quyết định chuyển đến Hắc Sơn ở phương Bắc, hồi tưởng đến ngọn nguồn tổ tiên Khiết Đan quật khởi ngày xưa.

——Không phải nam hạ, mà là bắc thượng đến Hắc Sơn? Không có Tây Hồ, không có hoa sen, không có củ sen, hơn nữa..... thật vất vả rời khỏi thượng kinh, chẳng lẽ lại phải xen lẫn cùng bọn Khiết Đan mọi rợ?

Đôi mắt đen màu mực của thiếu niên hiện lên do dự. Tuy rằng hắn cũng biết Diệu Âm Đế Cơ nói đúng, mình còn nhỏ tuổi lại lưu lạc một mình, khó có thể bình an hoàn thành giấc mộng đến Lâm An.

Đúng lúc này, liêm mạc xe ngựa bị xóc lên, một cái đầu nho nhỏ thò ra ngoài dò xét. Khuôn mặt tròn tròn, đôi mắt sáng trong suốt, ước chừng vừa mới thay răng, nhe ra thiếu mất hai cái răng cửa, chỉ còn một cái răng nanh, cười lên trông rất bắt mắt. Con trai của Diệu Âm Đế Cơ, Gia Luật Phong năm tuổi, nhìn về phía hắn, đối với hắn cười đến xán lạn, không chút để ý trên má hắn bị xăm kinh ấn, không khinh bỉ không e ngại.

Sạch sẽ, khoái hoạt.

Sáng ngời như thể không thuộc về thế giới này.

Liên Tranh bất giác cảm thấy đầu óc có phần mê muội.

“Được, ta và các người cùng nhau đi, công chúa, không, là vương phi nương nương!” Hắn nói.

.
. .
.

“Ái phi, ta nghe nói nàng thu lưu một đứa nhỏ người Hán?”

Xa giá xóc nảy nửa ngày mới đến chỗ dự định nghỉ ngơi, tiền đội tới trước đã sớm bố trí tốt lều trướng. Thấy Diệu Âm Đế Cơ từ trên mã xa thướt tha đi xuống, phu quân của nàng, hoàng đế lưu vong Đại Liêu Gia Luật Hạo Thiên đang tay chào đón.

“Đúng vậy, là một đứa nhóc thú vị!” Nữ tử xinh đẹp vui đùa trong cái ôm của trượng phu, cười nói. “Ta đã quyết định sẽ thu nó làm đệ tử chân truyền.”

“Sao? Thu nó làm đệ tử? Nghe nói nó cũng đâu còn nhỏ?” Khiết Đan nam tử cao to bật cười thành tiếng.

Diệu Âm Đế Cơ giận, trừng mắt liếc hắn một cái, trở lại vén màn xe.

“Đứa nhỏ này tư chất tốt, tuy tuổi có hơi lớn nhưng lại cùng với Phong nhi rất hợp ý, vừa mới làm bạn cùng nó!”

Soạt

Màn xe xóc lên, Gia Luật Hạo Thiên cười đến thở không nổi.

“Này, nàng nói đây là hợp ý?”

Trong chiếc xe hoa lệ tinh xảo, thiếu niên một thân bố y ngồi nghiêm chỉnh, thoáng cúi đầu, nhìn chăm chăm hai tử phần nộn trước mắt mình, vẻ mặt như lâm đại địch. Còn hơn cả Liên Tranh cả người cứng ngắc, tiểu tử nằm trên sàn xe kia trong thoải mái nhiều lắm. Bàn tay nhỏ nhắn mềm mại túm lấy một mớ tóc của thiếu niên, giật a giật, làm cho thiếu niên không thể không giật giật người theo động tác của nó, trông chẳng khác nào gà mổ thóc.

“Ai nha, Phong nhi khi dễ người ta nha.” Diệu Âm Đế Cơ che miệng cười. “Hi hi, người đừng để ý nó, trước nay chưa có ai nó thích đến nỗi thân cận vậy đâu!”

Lời còn chưa dứt, đôi tay phần nộn của tiểu hài tử giật mạnh, túm chặt đến nỗi da đầu thiếu niên tê rần, không thể không cúi thấp xuống. *Chụt* một cái, một cái hôn ướt nhẹp in trên kinh ấn bên má của thiếu niên.

“Là của ta, là của ta....” Đôi mắt trong suốt sáng lên, tiểu tử kia cười khanh khách không ngừng. “Ca ca là.... lễ vật sinh nhật của ta!”

..... Tất cả chuyện xưa đều bắt đầu vào mùa thu.

Sinh ra vào mùa thu, Khiết Đan tiểu vương tử Gia Luật Phong vừa tròn năm tuổi, chiếm được lễ vật sinh nhật lớn nhất trong cuộc đời hắn — thiếu niên Liên Tranh mười ba tuổi.

Sau giờ Ngọ ánh mặt trời ấm áp mà nhu hòa, xuyên qua rèm cửa rơi vào trong xe ngựa. Tiểu hài tử phần nộn như búp bê, miệng cười đến vui vẻ, nứ rằng thiếu mất hai cái răng cửa, trắng đến làm người ta hoa mắt. Thiếu niên yên lặng chăm chú nhìn hắn, một lúc lâu sau, nhấc tay chùi sạch nước miếng trên mặt, bắt đắ dĩ nở nụ cười. Đó gọi là nụ cười cứng chừu cùng bất đắ dĩ.

—— Chẳng qua thiếu niên không thường cười cười ra như vậy, kình ần to màu mực làm gương mặt thêm vẻ âm trầm..... Cái đó người ta gọi là xảo lộng thành chuyên!

Búp bê phần nộn bị sợ, hai mắt mở to sững sốt một lát, oa oa khóc lớn. Thiếu niên nhất thời hoảng hốt, muốn ôm hài tử lại không dám ôm, không biết phải làm sao, mồ hôi như mưa hạ.

Ngoài xe, Gia Luật Hạo Thiên cùng Diệu Âm Đế Cơ cười đến đau cả bụng.

Trên đời này, còn rất nhiều thứ đáng yêu nha.

Tám năm sau, Hồng Diệp sơn trang.

Thân là nữ tử, cho dù có đẹp hay không, đều nguyện ý vì bản thân bỏ rất nhiều thời gian chăm chút cho cách ăn mặc cùng trang điểm. Mà nếu là nữ tử thiên sinh lệ chất, chuyện đó càng thường xuyên hơn nữa.

Nắng ban mai nhàn nhạt, ánh rạng đông mờ lung.

Gia Luật Mạn Lâm, hai mươi bốn cái xuân xanh, ngồi một mình trước lẵng kính, cầm trong tay lược gỗ hoàng dương, chậm rãi chải tóc. Răng lược xuyên qua những sợi tóc mềm nhẹ một cách hết sức tinh tế. Mái tóc dài đen mượt, giống như gấm vóc mềm mại, ánh lên nét sáng bóng thanh lệ.

Gia Luật Mạn Lâm nhìn gương, cười đến rạng ngời, lấy bình sứ nhỏ một giọt nước thoa lên mái tóc——

Trên tay truyền đến cảm giác nóng rát, đầu đó một mùi hăng hắc, cúi đầu nhìn, một vệt màu hồng xinh xắn đáng yêu ngự trị ở một nơi-nào-đó.

“Oa a a——” Gia Luật Mạn Lâm phút chốc phát điên, “Gia Luật Phong, đồ tiểu quỷ chết tiệt! Ta giết ngươi! Mái tóc của ta..... Trời ạ!”

“Hắn rốt cuộc là đổ dầu chi tử của ta thành dầu ớt khi nào vậy! Tiểu quỷ thôi! Ta giết ngươi!”

Cùng với tiếng kêu gào như bệnh nhân tâm thần, hạ nhân trong Hồng Diệp sơn trang được tận mắt chứng kiến thánh nữ kế nhiệm từ trong phòng phóng ra như một cơn lốc xoáy, hướng thẳng sau núi——

Ánh bình minh thấp thoáng, rừng phong sau núi.

Gia Luật Đạt hoảng hốt chạy đến khu đất trống trong rừng sau núi, hết nhìn trái lại nhìn phải——

Không có ai, hôm nay mình là người đến sớm nhất a? Tiểu sư đệ Gia Luật Phong cùng sư phụ Gia Luật Hạo Thiên thì không nói, ngay cả Đại sư huynh Liên Tranh cũng còn chưa tới.....

Qt ọt

Hắn cúi đầu, nguyên lai là cái bao tử đang làm phản.

Đành vậy, đại gia còn chưa có đến, luyện võ cũng không phải chuyện một sớm một chiều, dùng điểm tâm trước đã.

Lần thứ hai nhìn trái ngó phải, trải qua một phen cân trọng đánh giá, hắn chọn một thân cây tán lá rậm rạp, đến ngồi xuống, cẩn cẩn trọng trọng mở bao giấy dầu ra. Bên trong là cơm nắm do tiểu đệ Gia Luật Tất Bát đích thân làm, dùng gạo nếp mà người Khiết Đan bọn họ thích ăn nhất, còn có nhân mít quả ngâm mật ở trong. Há miệng, cắn một miếng nhỏ, ô, ngon nha.....

Trân trọng cắn một miếng cơm nắm nhỏ, Gia Luật Đạt hai mắt mông lung, nửa khép nửa mở. Ai, tối hôm qua tọa thiền tọa đến tối khuya mới ngủ, mệt thật!

Đột nhiên, tàn cây phía trên đỉnh đầu như hạ xuống một thứ gì đó còn sống, bẹp một tiếng rơi trên mái tóc, sau đó uốn éo góc đầu.

.....Cái gì vậy?

Vốn trước nay phản ứng chậm chạp, Gia Luật Đạt còn đang ngơ ngác, bỗng nhiên có vô số vật từ tán cây rơi xuống ào ào như mưa. Rớt trên người hắn cũng có, mà trên bãi cỏ trước mặt lại càng nhiều hơn.

Gia Luật Đạt chậm rãi cúi đầu, chợt.....

“Oe———”

Hắn nôn thốc nôn tháo, đem nửa nắm cơm nắm vừa ăn vào nôn ra sạch sẽ.

Trên cỏ là một màn cực kỳ hoành tráng! Các loài bò sát tề tụ một đường, mấp máy uốn lượn trên cỏ, trăm hoa đua nở tranh kì khoe sắc. Nào là rết, thảo xà, ốc sên, thằn lằn... Còn có con giun béo béo tròn tròn cỡ đầu ngón tay!

“.....Gia Luật Phong, ngươi———” Nôn điên cuồng, nước mắt nước mũi tề le, Gia Luật Đạt thống khổ hét lên. “Oa a a a! Cho dù ngươi là Thiếu chủ, dám hủy cơm nắm của ta, ta chết cũng không tha! Ngươi cút xuống đây cho ta!”

Ầm một tiếng, hắn chường thẳng lên trời, chường phong hùng hồn, cây đại thụ chấn động dữ dội. Đồng thời, trên tán cây rớt xuống một thiếu niên, lưng lay sắp ngã.

“Ai nha! Nhị sư huynh, bình tĩnh một chút.....”

Gia Luật Phong mười ba tuổi, gương mặt xinh đẹp nho nhã, cười đến vô hại, chỉ có điều khóe mắt lộ ra một tia giảo hoạt khả nghi.

Gia Luật Đạt bị trúng kế hoãn binh, chần chờ nghiêng đầu suy nghĩ, đợi đến lúc hoàn hồn, thiếu niên đã cong đuôi chạy mất.

“Ha ha, nhị sư huynh, ta hôm nay đột nhiên cảm thấy thân thể không khỏe, phiền huynh xin phụ vương nghĩ giúp ta nha, ta đi trước!”

.....Đứng đợi ra một lát sau, Gia Luật Đạt rút cuộc hiểu được mình lại bị đùa bỡn, gào thét đuổi theo.

Ước chừng một nén nhang sau, hoàng cô Gia Luật Mạn Lâm đang mệt nhọc truy cùng giết tận thằng cháu, gặp được Gia Luật Đạt trong rừng cây sau núi! Hai người bắt đầu liên thủ vây bắt tiểu quỷ hư hỏng Gia Luật Phong.....

Đăng đăng đăng

Trong rừng phong, thiếu niên co giò chạy trốn. Có mỗi nhị sư huynh thôi còn đỡ, đằng này lại thêm tiểu cô cô..... Hắn còn chưa kịp chuẩn bị để đối đầu với cơn oán giận của một nữ nhân siêu tự kỷ a a a.....

Gia Luật Phong cấp tốc chạy trốn, gió sớm thanh sắc lướt trên mặt, cười đến sáng khoái. Bỗng dưng, hắn chậm lại cước bộ, phía trước có một hắc y nhân đang khoan thai bước đến.

“Tranh ca!”

Hai “đại địch” bám dính không tha phía sau lập tức bị Gia Luật Phong ném ra khỏi đầu. Hắn mỉm cười đón người đang bước tới, vẻ mặt điềm tĩnh tao nhã, gần gũi thân thiết, cái bộ dáng bốn cột bướng bỉnh làm cho người hận đến nghiêng răng nghiêng lợi lúc này biến đâu mất dạng.

Liên Tranh lúc này vừa tròn hai mươi, thân hình cao gầy trông rất ra dáng thanh niên. Hắn gặp Gia Luật Phong đang chạy ào tới, sững sốt một tiếng. “Tiểu Phong?”

Lời vừa thốt ra, hai người phía sau cũng đã đuổi tới. Gia Luật Đạt thở hổn hển như trâu, hét lên. “Gia Luật Phong, tên tiểu tử thối này!”

Mắng xong chưởng cũng đã tung ra.

Liên Tranh ngăn người, theo bản năng chắn trước Gia Luật Phong, trường đao vung lên, sát khí tỏa ra ngàn ngút.

Gia Luật Đạt chỉ thấy mũi nhọn bằng bạc lóe lên một cái, lưỡi đao bán nguyệt đã kề trên cổ. Hàn ý thấm vào da thịt khiến hắn phát run. Hơn nữa gương mặt dữ tợn của Liên Tranh đang gần trong gang tấc, nửa câu chưa kịp nói xong liền sợ đến mức tự động nuốt xuống. Ai, mặc kệ đã nhìn bao lâu, biểu tình ác quỷ này của Đại sư huynh vẫn là một uy hiếp lớn đối với hắn!

Gia Luật Mạn Lâm sắc mặt đại biến, dậm chân xằng giọng mắng.

“Tiểu quỷ chết tiệt! Tiểu quỷ thối! Giờ ngươi cứ ý vào Đại sư huynh che chở đi! Hắc hắc, vào ngày nữa hắn đi Giang Nam rồi, xem ngươi còn đắc ý được bao lâu!”

Trong phút chốc, nụ cười trên mặt Gia Luật Phong đông cứng lại.

Gia Luật Mạn Lâm đắc ý nói.

“Được rồi, niệm tình ngươi tuổi nhỏ ham chơi, đem dầu sơn chi hoa ra, cô cô ta sẽ không so đo với ngươi!”

Gia Luật Phong im lặng một lát, chậm rãi lấy ra bình sứ nhỏ. Gia Luật Mạn Lâm vui vẻ, đưa tay vừa định lấy, Gia Luật Phong liền nhẹ nhàng buông tay——

Xoảng

Mảnh sứ văng tứ tán, sơn chi hoa mùi thơm ngào ngạt lập tức tỏa ra bốn phương tám hướng.

Thiếu niên hạ tay xuống.

“Ai nha, tiểu cô cô, ta trượt tay! Thật sự xin lỗi!” Mặt cười rạng ngời, giọng điệu lại bi thống, như thể đang vô cùng thương tiếc.

Gia Luật Mạn Lâm trừng mắt nhìn hắn. Run rẩy, tay không ngừng run rẩy, ngay cả môi cũng run run. Sau một lúc lâu, nàng hét to một tiếng kinh thiên động địa.

“Tiểu quỷ thối! Tiểu quỷ chết tiệt! Dầu sơn chi hoa của ta! Tiêu Nhị thúc cả năm mới đi Giang Nam một lần, ngươi, ngươi lại dám..... Ô ô ô! Phải đợi đến tận đầu xuân năm sau, tóc ta phải dưỡng như thế nào đây a!”

“Tiểu quỷ thối! Ta lấy danh nghĩa Hắc Sơn đại thần nguyên rửa ngươi hói đầu!” Càng nghĩ càng bi thảm, hoảng cô điện hạ lệ chảy dài, chạy đi mất.

Sau một lúc lâu, Liên Tranh thu hồi hai lưỡi đao, quay đầu nhìn Gia Luật Phong, muốn nói lại thôi. Gia Luật Đạt sờ sờ gáy, thấy mình đứng đây hơi dư thừa, nói. “Ta đi trước đây!”

Gia Luật Phong cười dài. “Nhị sư huynh đi thông thả!”

Gia Luật Đạt quay đầu trừng mắt nhìn một cái, nhưng cũng không làm gì được hơn, bỏ đi một nước.

Liên Tranh bắt đắc dĩ thở dài.

“Tiểu Phong, đệ cố ý trêu chọc bọn họ làm chi?”

Gia Luật Phong cong môi cười đến xảo trá.

“Ta mà không trêu chọc, bọn họ sẽ thấy đời rất chán, ta giúp họ tìm niềm vui nha. Không nói chuyện này nữa. Đúng rồi Tranh ca, ca định chừng nào thì đi?”

Liên Tranh yên lặng nhìn hắn, thấy hắn ngẩng đầu ra vẻ không có việc gì nhưng hốc mắt đã hồng hồng. Ai, vô luận thế nào, hắn cũng chỉ là một đứa nhóc mà thôi.

“Ta... hôm nay đến muộn là vì phải chào từ biệt sư phụ cùng sư trưởng[2], ba ngày sau sẽ xuất phát.” Liên Tranh nhìn sang chỗ khác, cảm thấy mở lời có chút khó khăn.

“Vậy à? Ba ngày sau đi rồi?” Gia Luật Phong cố hết sức làm cho ngữ khí trở nên thoải mái. “Ai nha, quà chia tay ta tặng Tranh ca còn chưa chuẩn bị xong.....”

Liên Tranh xoa đầu hần, nói.

“Không cần đâu. Mấy năm nay đệ cùng sư phụ đối đãi ta tốt lắm, ta còn không biết lấy gì báo đáp..... Nhưng mà trở về Lâm An ở Giang Nam là tâm nguyện cả đời của cha mẹ ta, vô luận thế nào ta cũng muốn.....”

Gia Luật Phong cắt ngang, cười tủm tỉm hỏi.

“Lâm An trông thế nào?”

Liên Tranh nở nụ cười.

“Nghe nói Lâm An có Tây Hồ sóng gợn như tranh, có hoa sen liên tiếp trải dài mười dặm, có củ sen giòn ngọt ngon lành.....” Đó là nơi cha mẹ hần mộng tưởng cả đời phải trở lại.

“.....Ta cũng muốn đi.” Lặng im một lúc lâu, Gia Luật Phong bỗng nhiên nói.

“Đi?” Liên Tranh khó xử. Hải tử này là Đại Liêu vương tử, tuổi cũng còn nhỏ, mà Lâm An xa xôi vạn dặm, tuy cũng không có gì nguy hiểm lắm, nhưng mà..... sao có thể được chứ.....

“.....” Thiếu niên đột nhiên mỉm cười, vẻ mặt điềm đạm. “Không có gì, ta chỉ nói giỡn thôi.”

Liên Tranh cúi đầu nhìn sâu vào đáy mắt hần, nhất thời lại có chút hoảng hốt. Mười ba tuổi, vẻ con nít trên gương mặt Gia Luật Phong dần biến mất, đã thấp thoáng đường nét thiếu niên tú dật. Huống chi, khỏe môi luôn để nở một nụ cười thần nhiên, ánh mắt linh lợi càng làm cho hần thành thực hơn rất nhiều so với những nam hài cùng tuổi khác. Tám năm qua, bọn họ sớm chiều ở chung, cùng nhìn nhau trưởng thành. Trước lúc mình phải về Lâm An, thiếu niên thái độ khác thường, bày đủ trò đùa dai rớt cuộc là vì cái gì, Liên Tranh không rõ ràng lắm. Chỉ có điều.....

Hần kìm lòng khôngặng vươn tay, vuốt ve khuôn mặt tú dật của Gia Luật Phong. Ánh mặt trời chiếu vào đôi đồng tử của thiếu niên, chiết ra những tia sáng vàng nhạt. Chính là đứa nhỏ này, lúc mới gặp liền có cảm giác thân cận, dùng những chuyện cười khờ dại bởi hần vượt qua đoạn ngày ảm đạm kia, làm cho hần mỗi lần nhớ tới đều thấy lòng dâng lên một trận ảm áp.

“Nếu có thể được..... Ta cũng muốn mang đệ cùng đi Lâm An. Đi Tây Hồ, xem hoa sen liên tiếp trải dài mười dặm, nếm thử củ sen giòn ngọt ngon lành..... Nhưng mà.....”

“Một khi đã như vậy, Tranh ca, chúng ta ước định vậy đi. Ca nhất định phải nhớ lời ca nói!” Gia Luật Phong vui vẻ nở nụ cười, đôi mắt tràn đầy ánh sáng, trong suốt lạ thường. “Chờ ta lớn lên một chút sẽ đi Lâm An tìm ca. Cùng ca đi Tây Hồ xem hoa sen nở đầy, cảnh đẹp như tranh.”

Liên Tranh ngẩn ra, lúc này mới phát giác mình đã đem lời trong trái tim nói thẳng ra mất rồi. Hai má nóng lên, hần vội thu tay lại.

Hần cực kỳ may mắn, giữa dòng đời gặp được một hải tử như thế. Ầm áp hơn mặt trời, nhu hòa hơn gió xuân, lại còn thông minh hơn người, cứng cỏi hiền lành, hiểu ý sẵn sàng. Tiểu Phong của hần.....

Ánh mắt không tự giác chuyển sang đôi môi nhu nhuận của thiếu niên, ánh sáng phản chiếu trên mặt, tỏa ra thủy quang trong suốt. Trong lòng rung động, hần mở miệng vươn tay, đầu ngón tay cơ hồ chạm vào đôi cánh hoa ôn nhu.....

“Tranh ca? Ca làm sao vậy?” Gia Luật Phong không hiểu nên hỏi lại.

“.....Ta, ta trở về thu thập hành lý!” Liên Tranh giật mình cả kinh, tay còn dừng giữa không trung, vội vàng chạy trốn.

Gia Luật Phong đứng tại chỗ, kinh ngạc dõi theo bóng dáng hần, ánh mắt chột lóe.

Ba ngày phải nói là gần đến không tin nổi. Hình như cảm thấy chia lìa gần kề, thời gian cùng nhau ngày càng ngắn, Gia Luật Phong không thềm đi chọc phá xung quanh nữa, mỗi ngày đều đến tìm Liên Tranh.

“Tranh ca, đây là thảo mộc có tác dụng chữa thương ta tự đi hái. Ca cát nhân thiên tướng, dĩ nhiên không cần đến nó, nhưng mang trong người vẫn hơn, đề phòng bất trắc.”

“Tranh ca, phụ vương ta vừa săn gấu xong, ta đặc biệt giành mật gấu đem đến cho ca, vẫn còn mới, ca mau ăn đi.”

“Tranh ca, hiện tại đã muốn vào thu, đến lúc ca đi chỉ sợ trời trở lạnh. Mẫu hậu tặng ta kiện da cừu làm quà sinh nhật, ta bảo mẫu hậu đổi sang cỡ của ca, ca mặc thử xem.”

“Tranh ca.....”

Hai ngày ngắn ngủi, hành lý của Liên Tranh đã có vô số thứ linh tinh này nọ, vậy mà thiếu niên vẫn không có ý định dừng lại.

Chạng vạng hôm ấy, Gia Luật Phong lại tới, gương mặt điềm đạm ôn hòa hiện rõ mấy phần hưng phấn. Liên Tranh có chút ngạc nhiên.

“Tranh ca, đi theo ta.”

Không đợi hần hỏi, thiếu niên đã kéo hần đến sau nói. Mặt trời chiều ngã về tây, tầng tầng lớp lớp ánh đỏ hòa lẫn cùng rừng phong, đẹp đến không thở nổi.

“Huýt!”

Gia Luật Phong mím môi huýt một tiếng, giơ tay lên. Một con gì đó nhanh như cắt bay đến, đậu trên tay hần, tròn mắt màu đỏ, đúng là ngọc thảo hải đông thanh hiếm thấy.

Liên Tranh vừa mừng vừa sợ, chăm chú nhìn con hải đông thanh kia, bộ lông sáng bóng, móng vuốt cứng rắn như thiết, đôi mắt ửng lợi hại sắc bén, vừa nhìn đã biết là loại liệt ưng cực giỏi.

Gia Luật Phong nhẹ nhàng vỗ về lưng hải đông thanh, kiêu ngạo nói.

“Vì phải huấn luyện tốt nó trước ngày ca xuất phát, ta đã tốn rất nhiều công sức. Tranh ca phải mang nó theo bên người, trên đường có gì còn có nó giúp đỡ. Hơn nữa con hải đông thanh này còn chưa trưởng thành, lại là con cái, tương lai có thể lấy nó lai giống, sinh ra một tiểu ưng nhi. Ca có nó, đến Lâm An cũng có thể viết thư cho ta.....”

Liên Tranh cảm động nghiêng đầu nhìn hần. Khuôn mặt tú dật của thiếu niên được bao phủ bởi sắc hồng của ráng chiều, thần thái phi dương. Lúc quay đầu lại nhìn Liên Tranh, sâu trong đôi mắt thiếu niên cơ hồ đã có thủy quang thoáng hiện.

“Tranh ca, Khiết Đan tộc chúng ta có một truyền thống.” Hần bình tĩnh nhìn Liên Tranh. “Huynh đệ khác họ nếu tâm đầu ý hợp, có thể ở trước Hắc Sơn thần phát thệ minh ước, đồng sinh cộng tử. Ca có nguyện ý cùng ta phát thệ?”

Liên Tranh nhìn thật sâu vào mắt hần, gật đầu.

Hai người cắt cổ tay, máu tươi chảy tràn. Gia Luật Phong kéo tay hần qua, đem miệng vết thương của hai người đối cùng một chỗ, máu hai người hòa lẫn vào nhau.

Giống như huyết mạch, từ nay về sau bọn họ tuy hai mà một.

“Tranh ca, đừng quên lời ca hứa. chờ ta trưởng thành sẽ đi Lâm An tìm ca, đến lúc đó.....”

Giọng nói thiếu niên không ức chế nổi run rẩy, đột nhiên tiến lên một bước, gắt gao ôm lấy Liên Tranh.

“Tranh ca, chờ ta lớn lên... chờ ta lớn lên hãy đi không được sao? Đến lúc đó ta cùng ca đi Lâm An.... Được không?”

Liên Tranh cúi đầu. Thiếu niên nhìn hần đầy chờ mong, đôi con ngươi ôn hòa linh động bị một tầng lệ quang bao phủ. Liên Tranh nhìn hần, thấy mình lại một lần nữa đứng ở ngã ba đường.

Mặt trời phản chiếu trên ngấn lệ, tỏa ra bảy sắc quang mang, đôi mắt trong sáng, lời thệ ước màu máu, đỏ đến chói mắt.

Hồng Diệp sơn trang ở miền Bắc, rừng tầng tầng lớp lớp tẫm nhiễm. Nơi này không có non xanh nước biếc của Lâm An, cũng không có hoa sen liên tiếp trải dài mười dặm, nhưng là——

Nơi này có Tiểu Phong của Hắc.

“Được, ta chờ đệ, chúng ta cùng đi!”

Chờ Tiểu Phong của hắc lớn lên, bọn họ sẽ cùng nhau đi Lâm An. Cùng nhau dạo chơi Tây Hồ, ngắm nhìn hoa sen liên tiếp trải dài mười dặm, đi ăn củ sen giòn ngọt ngon lành.....

——Bọn họ cùng nhau đi!

[1] Cư vô định sở: sống không có chỗ cố định.

[2] Sư trượng: chồng của sư phụ.

7. Quyển 1 - Chương 7: Kim Xà Mị Ảnh

Biên tập: Mặc Nhiên

Beta: Vy Vy

Trong bí đạo nơi thạch thất chứa thi thể, những khối băng thật lớn chồng chất ven đường, tản mát ra thứ lạnh khí băng hàn thấu xương, trước mắt chỉ thấy một mảnh hắc ám. Đi giữa con đường hẹp dài, âm thanh bốn phía dường như biến mất, một loại cảm giác cô tịch len lỏi vào lòng, khiến người ta dễ hồi tưởng lại những chuyện quá khứ xưa thật xưa.

Liên Tranh xoa cổ tay trái, nơi đó có một vết sẹo trắng nhạt đến cơ hồ không thể nhận ra. Nhưng là thiếu niên ngày xưa cùng hắc trao đổi huyết mạch, thề làm huynh đệ nay đã... không còn nhớ rõ....

Khóe môi giật giật, Liên Tranh vô thức bước nhanh hơn. Nếu có thể, kỳ thật cả đời này hắc cũng không muốn lại bước vào nơi này.

Tuy thông đạo có hai cái, nhưng xuống dưới đan xen rắc rối một hồi đều là thông nhau. Liên Tranh do dự, nghĩ nên đi đường nào mới có thể nhanh chóng chặn đầu Gia Luật Đạt, không cho gã gặp hai người kia.

Tiếng bước chân vang trong bóng đêm trống trải khôn cùng nghe thật xa xôi.

Bất chợt, Liên Tranh đột ngột mở to hai mắt——

Phía trước, hai thân ảnh chồng chéo trên mặt đất kia, chẳng phải là Gia Luật Đạt cùng Gia Luật Phong sao!

Chuyện hắc không mong muốn xảy ra nhất, cứ nhiên vẫn..... Vì cái gì thông đạo dưới nền đất này có vô số lối rẽ, vẫn là cho bọn họ gặp nhau trước!

Biểu tình vạn năm băng giá của hắc y nam nhân trong nháy mắt vỡ vụn, hắc cấp tốc đề khí, hướng nơi đó lao đi.

Lại nói đến Gia Luật Phong vừa rơi vào bí đạo đã ngắt đi, một lát sau tĩnh dậy liền sờ soạng trong bóng tối đi tới, mong tìm được Tiểu Thu. Giữa màn hắc ám giờ tay không thấy ngón, Gia Luật Phong rẽ quanh mấy lần, kết quả lại cùng Gia Luật Đạt oan gia ngõ hẹp.

Gia Luật Đạt vốn lúc này bị kích động quá lớn nên thần trí có chút điên cuồng, lần mò trong bóng đêm cả nửa ngày trời, hắc lại càng thêm bức dọc. Giờ gặp Gia Luật Phong chẳng khác nào gãi đúng chỗ ngứa, hắc liền đưa tay thăm dò.

Gia Luật Phong tránh trái tránh phải một hồi, “roạt” một tiếng, ống tay áo bên phải bị xé rách. Chỉ một thoáng bị kiềm hãm đó, Gia Luật Đạt đã xác định được chính xác vị trí đối phương, một chưởng liền đánh ra, Gia Luật Phong ngã xuống đất, Gia Luật Đạt nhanh chóng đưa tay chế trụ cổ hắn.

Gia Luật Phong bị ách trụ cổ họng, giữa cổ như có một sợi dây thép quấn chặt, trước mắt sao bay loạn xạ, hô hấp khó khăn, ngực tựa hồ muốn vỡ tan. Dần dần, hắn không thở được, toàn thân vô lực, hai tay từ từ buông thõng, ý thức cũng dần mê lỵ.

“Buông ra ngay!” Xa xa, Liên Tranh lòng như lửa đốt, lớn tiếng quát.

Là ai đang nói..... Trong朦胧 lung, Gia Luật Phong thầm hỏi.

“A ha ha ha! Ta không buông đó! Ta phải giết tiểu tử này!” Gia Luật Đạt cuồng tiếu, trên tay tăng thêm sức.

Gia Luật Phong cảm thấy một trận hít thở không thông, mặt dần tím tái. Dưới bụng có một cỗ trục khí xông lên cổ họng nhưng không cách nào thoát ra được, tả xung hữu đột trong cơ thể, toàn thân như muốn nổ tung.

Không được! Ta sắp chết!

Không thể thế được, ta còn chưa biết toàn bộ chân tướng cái chết của phụ vương, còn có thật nhiều chuyện chưa làm xong, ta còn chưa nhớ ra.... một chuyện rất rất rất trọng yếu đã bị lãng quên thật lâu.....

“Hít thở không thông mà chết chỉ sợ rất khó coi a. Ha ha ha!” Trong đầu truyền đến tiếng cuồng tiếu, sắc nhọn chói tai. “Trông mắt lờ ra, thật sự là phá hư vẻ mỹ mạo của tiểu sư đệ nha!”

“..... Người thả hắn! Gia Luật Đạt, người thả hắn ra, ta.....” Liên Tranh đã chạy đến cạnh bên, thấy hay người giằng co một chỗ, kinh hoàng đến nỗi thanh âm đều có chút run rẩy.

“Nga?” Gia Luật Đạt ngẩng đầu, thoáng nhìn vẻ mặt không giấu được bối rối của Liên Tranh, giật mình, lại càng cười thêm điên cuồng. “Nguyên lai, sư huynh à, nhiều năm như vậy người vẫn là..... A ha ha! Còn có gì buồn cười hơn nữa không? Người giết người như ma, người không coi ai ra gì, nhưng nguyên lai người vẫn là——”

Đột nhiên, thanh âm ngưng bật. Miệng vết thương trên cổ tựa hồ không đau, hơn nữa còn có một loại cảm giác tê liệt ảm áp chậm rãi khuếch tán khắp tứ chi.

..... Nghe nói kim xà vương kiến huyết phong hầu, hễ ai bị nó cắn thì sẽ chìm vào mộng đẹp mà hôn mê bất tỉnh, vĩnh viễn cũng không tỉnh.....

Gia Luật Đạt lão đảo ngã xuống, trong mắt lóe lên một hình ảnh, rồi ở ảo ảnh kinh diễm tuyệt trần ấy, vĩnh viễn chìm vào trầm miên[1].

Trong bóng tối, có hào quang vàng kim thoáng hiện.

Tiểu kim xà luôn giấu trong tay áo thiếu niên không biết từ khi nào lại xuất hiện trên cổ Gia Luật Đạt, tà dị uốn lượn. Thân thể lạnh băng chớp động, kim sắc quang mang còn chói mắt hơn cả thái dương, rực rỡ, lộng lẫy.

Liên Tranh nhìn không sót chút nào, đứng tại chỗ không động đậy nổi, nổi kinh hoàng tựa như hồng thủy bao trùm thân thể, đồng tử kịch liệt co rút.

Xoạt.

Giữa bí đạo trống trải yên tĩnh, một chút tiếng động nho nhỏ cũng có thể tạo thành tiếng vang thật lớn. Thân thể Gia Luật Đạt ngã xuống đất, thanh niên bị hắn áp trụ dưới đất lại chậm rãi đứng lên.

Trong u tĩnh mơ hồ vang lên tiếng “tê tê”, trầm thấp lạnh lẽo. Kim xà ngẩng đầu phun tín, hai mắt đỏ sậm như máu.

“Ngoan, tiểu kim, trở về.”

Thanh niên ôn nhu gọi. Trên cổ còn lưu lại hồng ấn do bị Gia Luật Đạt siết cổ, gương mặt tú dật của thanh niên biến mất trong bóng đêm, tựa tiểu phi tiểu, chỉ có đôi mắt trong trẻo lóe ra quang mang đỏ tươi.

Giống như hợp làm một cùng hắc ám, yêu dã mà quỷ quyết.

“Tiểu Phong.....” Liên Tranh kinh ngạc nhìn hắc, vô thức lẩm bẩm. Chuyện hắc lo lắng nhất rốt cuộc cũng xảy ra.

Thanh niên gương mặt nhìn hắc, bỗng dưng lạnh lùng cười. Tướng mạo Gia Luật Phong vốn thiên vu âm nhu, nay cười lại càng phát ra âm hàn thấu xương, ẩn hiện tà mị. Từ đuôi mày khôe mắt để tỏa ra lệ khí bức nhân.

“Tranh ca.....” Thanh niên gọi đích danh hắc, vô cùng thân mật. “Đã lâu không gặp!” Chậm rãi đi tới, đưa tay sờ gương mặt tái nhợt của Liên Tranh.

“Là ca phải không? Người đánh thức ta từ cơn ác mộng?” Hắc ghé vào bên tai Liên Tranh, thì thầm khe khẽ, hơi thở hữu ý vô tình phả vào mặt. “Ta rất nhớ ca, Tranh ca yêu quý.....”

Tê tê..... Kim xà từ mặt đất lạnh như băng của thạch thất chậm rãi bò lên tay thanh niên, quần người thành bộ dáng chiếc vòng tay vàng ban đầu. Liên Tranh trợn to mắt nhìn hết thấy, cả người cứng ngắc.

Ngón tay tiêm dài lạnh băng lưu luyến ở kinh ấn bên má hắc, thật lâu không đành lòng rời đi. Thanh niên ngả ngón nâng cằm hắc lên, vô cùng thân thiết như thể tình nhân. Đó là những động tác khi thanh tỉnh Gia Luật Phong tuyệt đối sẽ không làm.

“Nhiều năm trôi qua như vậy, ca..... có nhớ ta không?” Hắc khàn giọng hỏi, trong mắt tiêu cực dần hoán tán, càng ngày càng hồng, huyết sắc hỗn độn trong đồng tử.

Đau quá, đau quá..... Ký ức bị quên đi lượn lờ qua lại, thống khổ phải quên đi cũng lượn lờ qua lại, nghĩ tới... sắp nghĩ tới rồi!

Gương mặt tú dật của thanh niên không khống chế được vặn vẹo, hắc đưa tay đè lại huyết thái dương, cả người run rẩy.

“Người———” Liên Tranh kinh hãi.

Thanh niên đột nhiên ngẩng đầu, một phen nắm tóc Liên Tranh kéo lại, đưa mặt hắc đến gần, mãnh liệt cắn lên môi hắc.

Đó là một cái hôn nóng bỏng mà thô bạo. Không, quả thực còn không thể gọi là hôn.

Thanh niên đôi mắt đỏ ngầu, hung hăng chà đạp môi hắc, nhai nhai, cắn xé, da tróc thịt bong, máu tươi giàn giụa. Huyết tuyến theo khoe miệng chảy xuống, thanh niên lại như không hề hay biết, vẫn dùng sức khẳng cần, hơi thở dồn dập, giống như tiểu thú bị thương, tuyệt vọng mà hung bạo. Dần dần, mùi máu tanh xông lên chóp mũi, thanh niên càng bị kích thích, toàn thân hưng phấn phát run, đôi đồng tử huyết sắc hiện lên sát ý cuồng loạn.

Liên Tranh nhìn sâu vào mắt hắc, đôi đồng tử tối đen phát ra một loại nhu tình tiếp đón thống khổ. Không có giây giụa, không có trốn tránh.

Thật lâu sau, Liên Tranh dùng sức cầm tay thanh niên, đẩy hắc ra, dùng ngữ điệu chậm rãi bình tĩnh nói.

“Quên đi! Quên hết đi..... Đem toàn bộ những chuyện này quên hết!”

Có một tia yếu ớt trong mắt hắc mơ hồ thoáng hiện, vẻ mặt Liên Tranh lại như trước lạnh băng mà hồ hững, giống như một ngọn núi không thể chuyển dời.

Giọng nói khàn khàn, ngữ điệu bình tĩnh, trong khoảng không tối mờ truyền đi rất xa, mơ hồ vọng lại những tiếng vang.

“Ngủ đi! Hết thấy tất cả đều không trọng yếu, ngủ đi..... đem tất cả quên hết đi!”

—— Nhiếp hồn ma âm, nhiếp tâm thuật trong Thủy Tinh Đang bản thiếu thượng, bí tịch võ công tuyệt thế cất giấu trong hoàng cung Bắc Tống, pháp thuật quỷ dị có thể khống chế lòng người.

Tương truyền trên Hoa Sơn đỉnh ở phía tây có một vị đạo môn tiên thiên của Du Long phái ẩn cư – Trần Bắc lão tổ. Hắn từng kê cao gối mà ngủ tám mươi năm không dậy, thờ ơ lạnh nhạt với thời Ngũ Đại hỗn loạn, thập quốc tranh bá. Hắn từng có lời tiên đoán song hùng Triệu thị sẽ là song long, thống nhất thiên hạ. Hắn cũng từng cùng khai quốc hoàng đế Triệu Khuôn Dận[2] cực một ván cờ thắng được tòa Hoa Sơn to đùng này.

Thủy Tinh Đăng bí kíp mà người trong thiên hạ đều ao ước chính là do vị bán tiên lão đạo sĩ này tạo ra.

Sau khi Thái Tổ Triệu Khuông Dận băng hà, thân đệ là Triệu Khuông Nghĩa[3] kế vị, sử gọi Tống Thái Tông. Theo thời sở cầu của Triệu Thái Tông, Trần lão tổ đem đạo pháp công quyết của mình khắc vào đá thượng bích, một cây đèn ngự ban, trở thành trấn quốc chi bảo của Bắc Tống. Trong đó sáu loại chân khí lần lượt là Thái Dương chân khí, Thái Âm chân khí, Thái Huyền thực khí, Thái Thanh chân khí, Thái Ất chân khí và Thái Cực chân khí, cùng hai loại nhiếp tâm pháp thuật là nhiếp hồn ma nhãn và nhiếp hồn ma âm, hợp xưng “lục hợp bát pháp”

Cây đèn thủy tinh Lưu Ly Cung này vốn được cất trong đại nội hoàng cung Bắc Tống, sau bị quân Kim đập vỡ khi công chiếm Biện Lương, chỉ để lại những “bản thiếu” không đầy đủ. Một phần Thủy Tinh Đăng bị quân Kim cướp đi, phần còn lại thì thất lạc trong chiến loạn.

Nghe nói “lục hợp bát pháp” này chỉ cần luyện được một cũng đủ ngạo thị thiên hạ. Vì thế võ lâm nhân sĩ đều đối nó tha thiết ước mơ. Nhưng không ai biết rằng, Tả sử Liên Tranh của Hồng Diệp sơn trang lại có được một trong số đó!

Vậy dùng nhiếp tâm pháp tuyệt đỉnh chống lại Gia Luật Phong thần trí đang mê loạn, đến tột cùng có hiệu quả hay không?

Tay hạ xuống, hai mắt thanh niên nóng bỏng kinh người, ngay cả tiểu kim xà trên cổ tay hắn cũng như biết có điều khác thường, ngừng đầu phun tít, thanh nghe tê tê.

Trong lòng kinh hoàng không thôi, cảm giác bị xà nhìn thẳng khiến Liên Tranh cả người cứng ngắc, mồ hôi lạnh theo lưng chảy ròng ròng. Nhưng mà hắn không thể động đậy, muốn chạy cũng không được chạy.

Nhất định phải phong trụ! Cho dù liều cả mạng này cũng phải đem trí nhớ của Tiểu Phong lần thứ hai phong trụ!

Bảy năm trước, bị tình ý hồn nhiên mãnh liệt của thiếu niên Gia Luật Phong đả động, Liên Tranh không có rời đi mà tiếp tục lưu lại Hồng Diệp sơn trang.

Chớp mắt một cái, hai năm đã qua đi. Đại Liêu hoàng tộc lưu vong ở Hắc Sơn khai chi tán nghiệp, uy danh Hồng Diệp sơn trang ngày một lớn dần. Mặc dù trang chủ mai danh ẩn tích, thân thể thần bí, nhưng thái độ làm người hào phóng, một thân võ công tuyệt thế kinh nhân, tru quân kim, diệt giặc cỏ, cùng rất nhiều người “có đánh mới quen” kết giao bằng hữu. Trang chủ phu nhân lại mỹ mạo thông minh, là hiền thê mà ai cũng mong ước.

Mà đồ nhi của hai phu thê trang chủ cũng không phải hạng tầm thường. Đại đệ tử Liên Tranh ra tay như thiểm điện, nhất kích tất sát; nhị đệ tử Gia Luật Đạt cần mẫn siêng năng, nội lực thâm hậu. Cả hai đều ở độ tuổi hai mươi, danh tiếng ở võ lâm bắc ngũ tỉnh ngày một lan xa.

Người ngoài đều không biết trang chủ phu nhân biết võ, Liên Tranh kỳ thực là đồ nhi của nàng, đệ tử của trang chủ chỉ trên danh nghĩa. Dần dà, Gia Luật Hạo Thiên cũng bắt đầu cố ý vô tình chỉ điểm công phu cho Liên Tranh, nhưng vẫn không khỏi tiếc hận than thở.

“Tranh nhi căn cơ không kém, cũng siêng năng cần cù, đáng tiếc..... Bắt đầu luyện võ quá trễ, nội lực không vượt bậc được, cả đời chỉ sợ muốn thành nhất lưu cao thủ chân chính là không thể!”

Diệu Âm Đế Cơ ngồi một bên nghe xong, mỉm cười.

Liên Tranh vẫn là vui đầu khổ luyện. Chính là hắn bắt đầu học võ khi đã mười ba, khởi điểm quá trễ, sau mười năm khổ luyện, luyện đến lấy được tốc độ bù nội lực cũng đã là quá đủ. Tương phản với hắn, sư đệ Gia Luật Đạt tuy phản ứng không mau lẹ, nhưng nội lực thâm hậu, một đôi thiết chưởng đủ làm đá nát, tay không so chiêu cũng đã muốn không thu Liên Tranh.

Liên Tranh không đem việc này để trong lòng, nhưng thiếu niên Gia Luật Phong nghe xong lại nhớ rất rõ. “Tranh ca, vì sao ca lại sử dụng loại đao dài hai lưỡi này?” Ở ven rừng sau núi, thiếu niên đột nhiên hỏi hắn. Yển nguyệt lương nhận đao dài hơn trượng, không tiện mang theo, rất ít người chọn dùng.

Liên Tranh trầm ngâm một lát, nhúu mày nói. “Là vì.....”

Hắn bình thường chưa từng nghĩ đến vấn đề này, giờ bị Gia Luật Phong hỏi, không khỏi suy nghĩ thật lâu.

“Có lẽ là bởi vì ấn tượng trước đây.” Sau một lúc lâu, hắn chần chừ đáp. “Năm trước khi mẫu thân ta qua đời, Nhạc nguyên soái thống lĩnh quân Nhạc gia bách chiến bách thắng, đánh cho quân Kim liên tiếp bại trận thoái lui. Mà ta.....” Từ nhỏ ở kinh thành bị người Nữ Chân miệt thị bắt nạt, khi biết được Hán nhân lại có cường đại anh hùng như thế, tất thắng tất bại....

“Ta đã nghĩ một ngày nào đó cũng muốn ra chiến trường, đánh tan quân Kim, giành lại non sông, làm cho người Nữ Chân không cách nào khi dễ người Hán được nữa!” Mà lương nhận đao này thuộc loại binh khí dài, tuy ở giang hồ nhân sĩ luận võ so chiêu hiện nay hiếm gặp, nhưng lâm trận giết địch lại phi thường thực dụng.

Gia Luật Phong nhẹ giọng nói.

“Tranh ca, ca cùng mẫu hậu ta giống nhau, đều là cực kỳ thống hận người Kim. Người cũng lớn lên ở kinh thành. Tuy rằng người là công chúa tôn thất, thân phận cao quý, nhưng lúc nhỏ hắn cũng chịu không ít đau khổ.”

“Hơn nữa, Đại Liêu chúng ta cũng là bị quân Kim diệt. Người Nữ Chân là kẻ thù chung của người Hán và người Khiết Đan a!”

Bắc Tống Tuyên Hòa năm thứ tư, quân Kim tổng tiến công Đại Liêu.

Sau khi Đại Liêu diệt vong, Tuyên Hòa năm thứ bảy, Kim quốc cử binh xâm chiếm Tống.

Hai năm sau, Bắc Tống tuyên cáo diệt vong.

Nghĩ cũng thật mỉa mai, Đại Liêu – Bắc Tống từng đối địch nhiều năm, đến tận cùng đều là bị Kim quốc tiêu diệt.

Gia Luật Phong ngẩng đầu, chăm chú nhìn thẳng vào Liên Tranh, âm thanh tao nhã nhưng cũng rất kiên định. “Tranh ca, nếu như ca ra chiến trường, ta cũng muốn cùng đi. Ta giúp ta giết hết bọn Nữ Chân mọi rợ!”

Thiếu niên mười lăm tuổi, cơ trí thông tuệ, thiên tư hơn người. Gia Luật Hạo Thiên đối đứa con trai độc nhất này trân ái không thôi, nhưng đứa nhỏ lại không gần gũi hấn, tối ngày chạy theo sư huynh Liên Tranh cùng mẫu thân Diệu Âm Đế Cơ. Gia Luật Hạo Thiên trầm nghĩ, Liên Tranh nửa đường học võ cũng là theo phụ nhân học thành nhất kích tất sát, xem ra cũng là quá tốt. Hài tử nhà mình từ nhỏ căn cơ cực tốt, lại con của các bậc kỳ tài võ học, chẳng lẽ còn có thể thua kém sao?

Chỉ có điều, cùng theo Diệu Âm Đế Cơ học nghệ, nhưng thiếu niên Gia Luật Phong lại không ra được chỗ nào hơn người. Nội lực nông cạn, chiêu thức cũng là có bộ dáng mà không có thần, nhìn qua là biết không chăm chỉ luyện tập. Cứ thế mãi, Gia Luật Hạo Thiên giận, chỉ cần thấy đứa con là cần nhằn cảm rằm, nào là hổ phụ khuyến tử linh tinh này nọ. Gia Luật Phong nghe hấn nói, vào tai trái lại ra tai phải, miệng cứ tùm tùm cười, hoàn toàn thờ ơ.

Liên Tranh cũng từng hỏi qua Gia Luật Phong, thiếu niên chăm chú nhìn hấn, cười đến hồn nhiên vô tội, cứ như vậy làm hấn quên mất mình muốn hỏi cái gì. Không nghĩ tới lúc này thiếu niên lại hùng hồn phát ngôn phải ra chiến trường.

Liên Tranh yên lặng, một lúc lâu sao mới nói. “Hảo!”

“Hứa rồi nha! Cùng ra chiến trường giết bọn Nữ Chân mọi rợ, cùng đi Lâm An! Mặc kệ ra sao chúng ta đều cùng một chỗ!” Thiếu niên ngẩng đầu nhìn hấn cười, đẹp mắt vô cùng.

Giống như bất cứ lúc nào quay đầu lại, đều có thể nhìn thấy thiếu niên cười lộ ra cái lúm đồng tiền, hoàn toàn trái ngược Liên Tranh tính cách âm trầm. Thông minh, cởi mở, am hiểu đối nhân xử thế, luôn bám theo hắn..... Nếu hắn có một đệ đệ ruột, có thể hay không cũng giống như thiếu niên vậy?

..... Không, không thể nào trên đời lại có một hải tử thứ hai như thế. Luôn thân cạnh hắn không chút lo lắng Tiểu Phong là độc nhất vô nhị của hắn.

“Tiểu Phong?”

Giữa tầng tầng lớp lớp giá sách, thiếu niên giơ tay ngoắc hắn.

“Tranh ca, ta ở trong này.”

“Sao buổi sáng người không đi luyện công?”

Thiếu niên giương mắt, đối hắn mỉm cười, ánh mắt trong trẻo ôn nhuận.

“Ta vẫn đều ở thư phòng a.”

“Sự trạng rất giận...” Lời chưa nói xong đã bị một ngón tay ôn nhu ngăn chặn. Liên Tranh hai mắt mở to, nhìn gương mặt tuấn tú của thiếu niên gần trong gang tấc, ngực cảm thấy có chút nóng.

“Được rồi, phụ vương ta mắng đi mắng lại cũng chỉ có vài câu, oán giận cái gì hồ phụ khuyến tử. Không cần để ý đâu.” Gia Luật Phong nháy mắt, môi nở một nụ cười tao nhã, chỉ có đáy mắt hiện lên một tia sắc bén.

“Nam nhi trên đời, cùng người tranh phong[4], trừ bỏ võ công còn có nhiều thủ đoạn khác lắm...”

Liên Tranh nâng thủ gạt ngón tay quá mức thân thiết đặt trên môi mình ra, thấp giọng. “Nói là nói thế, nhưng người cũng phải chú tâm luyện võ một chút...”

Thiếu niên nhếch môi, tươi cười ý vị sâu xa.

“Tranh ca, ta trốn giờ học buổi sáng là vì ca a.....”

“Sao?”

“Không phải phụ vương nói ca bắt đầu luyện võ quá trễ, tốc độ có dư nhưng nội lực lại thiếu, luyện cũng vô ích?” Đưa mặt lại gần, từng hơi thở ấm nóng phả vào tai, không khí dần có chút mờ ám.

“....Sự trạng đúng là đã từng nói thế.” Liên Tranh theo bản năng lui từng bước.

Thiếu niên dĩ nhiên không chịu buông tha, tiến ngày càng gần.

“Kỳ thật ta biết trong thư viện của mẫu hậu ta có biện pháp giúp ca thay gân đổi cốt.”

Liên Tranh kinh ngạc mở to mắt.

Thấy hắn như thế, khóe môi thiếu niên cong lên thật đẹp, hứng thú nói.

“Là thật đó. Ta đang tìm, nhớ là ngay trong gian thư phòng này, hình như tên là “Thái Ất chân khí”. Đó là một môn võ rất thần kỳ, luyện xong có thể khiến công lực ca tăng rất nhanh!”

Nhìn thấy lúm đồng tiền xinh đẹp nho nhỏ của thiếu niên, Liên Tranh chợt thấy hô hấp có chút khó khăn. Sau một lúc lâu hắn mới miễn cưỡng nói được một câu.

“Không cần đâu, người cũng biết tương lai ta hy vọng được ra chiến trường, đâu phải ở võ lâm xưng hùng này nọ, công lực hiện tại coi như cũng ổn rồi. Huống chi người lên sư phụ đến tìm..... Đây không được tốt cho lắm?”

“Tranh ca, ca không tập thành tuyệt thế võ công, trong lúc binh đao loạn lạc làm sao bảo vệ được chính mình? Dù sao ta nhất định phải giúp ca tìm ra.” Thiếu niên lắc đầu, tùy tay đem một quyển sách cất lại vào giá.

“Cẩn thận——” Liên Tranh hoảng hốt thét lên, bởi vì động tác cất sách của thiếu niên quá mạnh, giá sách đối diện “Ầm” một tiếng, nghênh diện ngã xuống.

“Ân?” Thiếu niên ngơ ngác, cũng không chờ đến kịp né tránh, hắc y thanh niên đã vọt lên chắn phía trên hắn. Một người gương mặt, một kẻ cúi đầu.

Thời gian trong nháy mắt tưởng chừng như ngưng đọng.

Thư viện bừa bộn giá sách. Do mỗi giá cách nhau không xa, thành ra hiệu ứng dây chuyền, một cái ngã, đụng vào cái đối diện, rồi cái đối diện lại ngã vào cái đối diện nữa, sau một loạt tiếng “rầm rầm”, cả ngàn quyển sách đều ngổ ngàng dưới đất. Nhưng là đám sách rơi xuống như mưa đó đều bị chặn lại, Liên Tranh đã phản ứng trước, theo bản năng dùng thân thể chắn cho thiếu niên.

Sau giờ ngộ dương quang rực rỡ, hai thân thể vùi trong đồng giá sách ngã trái ngã phải cùng đồng sách loạn thất bát tao, bốn mắt nhìn nhau, suy nghĩ đến thất thần.

“.....Không nặng sao?” Trầm mặc thật lâu sau, thiếu niên nhếch khóe môi, cười hỏi.

“Hử? A, không sao.” Bị hắn hỏi như vậy, Liên Tranh há hốc mồm. Thẳng đến lúc này mới ý thức được một loạt các giá sách bằng gỗ tử đằng cùng hơn mười quyển sách dày có mỏng có đang tại vị trên lưng mình.

Trên cao nhìn xuống, thấy gương mặt tuần tú của thiếu niên đã muốn không còn nét trẻ con, đôi mày duyên dáng hơi nhếch lên, lông mi tiêm dài, đôi mắt đen lầy hiện rõ ý cười xảo trá.

“Ngươi——” Liên Tranh há mồm, lại phát hiện cổ họng khô nóng, không biết phải làm sao, đành dùng sức nâng người lên. Tất cả những bình tĩnh trấn định trước đây bị cảm xúc ôn nhu lúc này dọa đến vô ảnh vô tung——

Thiếu niên liếc hắn, tựa tiểu phi tiểu nâng tay sờ nhẹ vào kính ấn trên má hắn, chợt đôi môi tú lệ chậm rãi nâng lên, đặt ở môi hắn một nụ hôn chuẩn chuẩn lướt nước.

“Tranh ca, ta thích ca, ca thì sao?” Thanh niên cười dài, hỏi.

Ầm Ầm Ầm.

Cánh tay vừa vận lực nâng giá sách sau lưng lên được một chút đột nhiên mất sức, những trang sách vốn được đóng thành quyển bị rơi ra, tựa như những con bướm trắng bay lượn giữa không trung.

“Tranh ca? Ca làm sao vậy? Có sao không?”

Thoáng thấy tình thế không đúng, thiếu niên vội lặn ra, lay lay cánh tay Liên Tranh.

Cho dù có nội công hộ thể, Liên Tranh vẫn bị đè không nhẹ. Trước mắt sao bay loạn xạ, gương mặt tuần tú của thiếu niên cũng dần mơ hồ..... Ai, Tiểu Phong, ngươi..... ngươi luôn có cách dọa ta phải nhảy dựng nha!

Lại “Rầm rầm” một trận——

Do động tác lay tay sư huynh của Gia Luật Phong quá mạnh, nhất thời lại một trận mưa sách trút xuống. Đại đệ tử cùng thiếu trang chủ của Hồng Diệp sơn trang, song song bị vùi trong đồng sách chất cao như núi.

——Nhưng cũng bởi vì thế, những mầm mống nho nhỏ giấu tận đáy lòng đã yên lặng nảy sinh, không lực lượng nào có thể ức chế nó phá đất chui ra.

“Tranh ca, ca tỉnh?”

Gương mặt lo lắng của thiếu niên gần trong gang tấc, Liên Tranh nhìn hắn, đột nhiên thở dài.

“.....Lúc này, ngươi, ngươi.....” Lấp bắp nửa ngày vẫn không nói được trọn lời.

Thiếu niên đảo mắt vòng vo, chợt mím môi cười, đôi đồng tử ôn nhuận sáng lên rực rỡ.

“Ta thế nào?”

Liên Tranh ghen cứng họng.

Có lẽ bộ dáng ngốc lảng của hắn rất buồn cười, thiếu niên cười đến xán lạn, khuôn mặt thanh tú tiến lại gần. Lần này, hắn đang mở to mắt nên có thể thấy rõ ràng tình huống, thiếu niên lại hôn hắn.

Không phải cái loại chuẩn chuẩn lướt nước khê hôn, mà là một loại vừa hôn vừa nhẹ cắn vô cùng thân thiết.

Môi chạm môi, dùng sức mút vào, đầu lưỡi ẩm áp dọc theo hình dáng đôi môi mà liếm duyên. Thiếu niên từ từ nhắm hai mắt, lông mi dài hơi run run, ôn nhu chăm chú mà hôn.

Đầu óc bỗng chốc trống rỗng, tim như muốn vỡ ra. Hé môi, tùy ý cái lưỡi ẩm áp nhuỷ hoạt kia liếm láp. Hơi thở ngày một nặng nề, Liên Tranh vấp vấp đáp lại, đầu lưỡi giao triền, mút lấy nước bọt ngọt lạnh của thiếu niên, một loại cảm giác khô nóng trước nay chưa từng có từ bụng dưới dâng lên.

Thiếu niên ngưng mắt nhìn hắn, thản nhiên mỉm cười, cúi xuống lại vuốt ve bờ môi hắn.

“Người——” Đôi mắt đen láy sâu thẳm càng thêm ám trầm, Liên Tranh không dám chắc được kế tiếp mình còn làm ra những chuyện gì.

“A a a!” Kết quả, một giọng nữ thét chói tai thức tỉnh hai người.

Ngoài song cửa thư phòng, Gia Luật Mạn Lâm hoảng sợ trừng to mắt nhìn họ, rồi đột ngột quay đầu bỏ chạy.

“....Từ từ, hoàng cô diện hạ, người đừng chạy a!” Liên Tranh thầm nghĩ đại sự không ổn, chạy vội ra lên tiếng ngăn trở.

Có điều, càng nghe tiếng hắn, thánh nữ kế nhiệm càng chạy trốn chết, rất nhanh liền thoát khỏi tầm mắt hai người phía sau.

Hai người mặt đối mặt nhìn nhau, sau một lúc lâu, Liên Tranh gục đầu xuống.

“Ai, này là.....”

“Bị thấy a!” Thiếu niên lại nhếch khóe môi, cười đến thật vui vẻ, ánh mắt tinh lượng, tựa hồ còn có chút đắc ý.

“Sao?” Vì cái gì trông Tiểu Phong có vẻ rất cao hứng khi bị phát hiện?

Đáy mắt hiện lên một tia quang mang kỳ lạ, thiếu niên lắc đầu.

“Lần sau đổi chỗ nào không bị ai quấy rầy đi!”

“.....” Mãi một lúc lâu sau mới nghe ra ý tứ của thiếu niên, Liên Tranh trở mặt, sau ót hạ xuống vô số hắc tuyến.

Vỗ vỗ đầu thiếu niên, hắn cười khổ.

“Loại sự tình này, vẫn là chờ người lớn thêm một chút.....”

Mười lăm tuổi, vẫn còn là một đứa con nít mà thôi, hắn thiếu chút nữa lại làm ra chuyện xấu. Hơn nữa, còn là trong thư phòng của sư phụ nữa chứ, trời ạ!

“Lớn lên?” Thiếu niên đảo mắt. “Hảo, cứ vậy đi nha. Ca phải chờ ta lớn lên! Chờ ta đủ mười tám, chúng ta cùng đi Lâm An.....”

Từ tận sâu đáy lòng bỗng dâng lên một thứ xúc cảm ngọt ngào.

Như thế, nhất định là như thế.....

Tiểu Phong của hắn..... Tiểu Phong cùng hắn trao đổi huyết mạch, thế vi huynh đệ, đã muốn không thể là huynh đệ đơn thuần được nữa rồi. Vô pháp xác định được đâu là thời khắc bắt đầu, trong mắt nhau chỉ tràn đầy hình dáng đối phương, không thể nhìn người khác được nữa. Không gặp thì nhớ, gặp rồi lại hoảng hốt. Chỉ cần hai người cùng một chỗ, trong lòng sẽ cảm thấy ngọt ngào. Những tình tố đó, hắn không thể lại dùng danh nghĩa huynh đệ che lấp được nữa rồi.

Chuyện như vậy, đã nhận định thì sẽ không buông tay. Từ năm mười ba tuổi khi một mình trốn khỏi thượng kinh, hắn đã bắt đầu tin rằng, chỉ cần hắn kiên trì, việc gì cũng có thể làm được, gian nan cỡ nào cũng không sợ.

Hắn biết, nam nam mến nhau sẽ bị thế tục khinh thường; hắn cũng biết, một khi sư phụ cùng sư trưởng phát hiện, nhất định sẽ nổi lên một trận sóng to gió lớn.

Có điều, hần yêu đứa nhỏ này. Tiểu Phong của hần cũng yêu hần, còn gì có thể so sánh được nữa? Còn có ngoại lực nào có thể đem tách bọn họ ra?

Liên Tranh cả đời này chưa bao giờ biết chịu thua số phận!

Một ngày nào đó, chờ Tiểu Phong của hần lớn lên một chút, bọn họ phải cùng đi Tây Hồ ở Lâm An, ngắm ao sen liên tiếp trải dài mười dặm, ăn củ sen ngọt giòn ngon miệng.

Bọn họ phải cùng đi.....

Khi đó, Liên Tranh cũng lo lắng hoàng cô Gia Luật Mạn Lâm thấy mình cùng Tiểu Phong hôn nhau, có thể hay không đem chuyện này truyền ra ngoài. Nhưng là qua thật lâu vẫn không có chút động tĩnh, hần mới chậm rãi yên lòng.

Liên Tranh so với Tiểu Phong lớn hơn mười một tuổi, so với Gia Luật Mạn Lâm lớn hơn ba tuổi, tính ra bọn họ là cùng nhau lớn lên. Tuy mang thân phận trưởng bối, nhưng xét về mặt tình cảm thì chẳng nào huynh đệ tỷ muội. Thiếu nữ tương lai sẽ trở thành thánh cô kia, ký ức tốt đẹp thời đậu khấu niên hoa[5] đều là cùng hai người đệ tử của hoàng huynh và hoàng tẩu với tiểu chất nhi trải qua. Có lẽ năng thông cảm cho tình cảm lưu luyến hồn nhiên của đứa nhỏ này cùng hần.....

Nhưng mà, một biến cố thật lớn lại trong lúc này bất ngờ xảy ra.

Uy danh của Hồng Diệp sơn trang ở võ lâm bắc ngũ tỉnh ngày càng hiển hách. Cây to đón gió, rất nhiều độc hành cao thủ ngưỡng mộ uy danh trang chủ, đường xa mà đến, sẵn sàng quy thuận dưới trướng. Gia Luật Hạo Thiên ai đến cũng không cự tuyệt, tất cả thu lưu. Diệu Âm Đế Cơ từng khuyên hần không cần quá mức khuếch trương lực lượng, không khéo lại phá hủy thanh danh của sơn trang. Nhưng Gia Luật Hạo Thiên đang hưng trí bừng bừng, đời nào nghe lọt vào tai? Phu thê dần nảy sinh gút mắc.

Rốt cuộc, hai người ngày càng khắc khẩu kịch liệt, sau đó chính thức trở mặt. Gia Luật Hạo Thiên thái độ khác thường, cả ngày lưu luyến nơi thanh lâu, uống rượu tìm hoa. Diệu Âm Đế Cơ nhốt mình trong phòng, dần dần tiêu tụy. Phu thê chẳng khác nào người xa lạ.

Liên Tranh không hiểu sao có cảm giác không ổn, nhưng lại không biết rằng bước ngoặt vận mệnh lần thứ hai đang chờ đợi họ ở phía trước không xa.

Kim, Tống, Liêu, loạn thế phân tranh, có hai thanh niên khác tộc giữa chốn gian nan tìm gặp được nhau, và yêu nhau. Nhưng mà quốc thù gia hận tựa mạch nước ngầm vẫn luôn lặng lẽ ẩn núp ở đáy lòng nhau.....

[1] Trầm miên: giấc ngủ sâu.

[2] Triệu Khuông Dận hay còn gọi là Triệu Khuông Dẫn, bạn nào có hứng thú xem thêm ở đây.

[3] Triệu Khuông Nghĩa: xem thêm ở đây.

[4] Tranh phong: ý chỉ đấu nhau.

[5] Đậu khấu niên hoa: trẻ tuổi, tuổi dậy thì.

8. Quyển 1 - Chương 8: Bí Đạo Dưới Nền Đất

Biên tập: Mặc Nhiên

Beta: Vy Vy

Ngày đó năm ấy chính là sinh nhật mười lăm tuổi của Gia Luật Phong. Khắp núi đồi rừng tảo nhĩm tầng tầng lớp lớp, tựa như ngọn lửa đang bùng cháy, đẹp đến kinh tâm động phách.

Nghe xong truyền báo, Liên Tranh vội bước đến thư phòng, đã thấy phía trong Diệu Âm Đế Cơ đang ngồi chính giữa, thiếu niên Gia Luật Phong cúi đầu đứng trước mặt nàng.

Liên Tranh trong lòng cảm giác không yên, vào cửa liền cùng Gia Luật Phong song song đứng dưới, chờ nghe sai sử.

Diệu Âm Đế Cơ đã sắp qua tuổi ba mươi nhưng vẫn mỹ mạo như trước, chính là ý cười linh động trong mắt phương ngày xưa đã không còn, hiện tại chỉ thấy nét mệt mỏi cùng uể oải.

Nàng nhìn đứa con độc nhất cùng ái đồ của mình, khóe môi gợi lên ý cười lạnh buốt.

“Phong nhi, Tranh nhi! Các con thật giỏi nha, trong thư phòng của ta lục lọi cái gì hả?” Hai đứa nam hài nàng tận mắt nhìn chúng lớn lên, giờ đều đã cao hơn nàng.

Liên Tranh lén thở phào một cái, hẳn còn tưởng sư phụ phát hiện hẳn cùng Tiểu Phong lén lút yêu đương, ai ngờ lại là vì chuyện Thái Ất chân khí. So hai chuyện thì chuyện này chẳng đáng là gì.

Gia Luật Phong kéo góc áo hắn, xoay mặt hướng mẫu thân, cười đến xán lạn.

“Mẫu hậu, người là sư phụ của Tranh ca, một thân sở học cũng nên khuynh nan tương thụ[1], để làm chi giấu diếm? Nói đi nói lại, con tìm lục lọi cả ngày cũng tìm không ra được a.”

Diệu Âm Đế Cơ liếc thiếu niên một cái, gặp thiếu niên tươi cười trong sáng, thấp thoáng có hình dáng của trưởng phu, đột nhiên trong lòng đau xót.

Bộp

Một quyển sách da dê bị ném xuống đất. Nàng lạnh lùng nói.

“Đây là thứ gì đó mà hai đứa muốn tìm, nếu thích cứ lấy đi!”

Liên Tranh đầy bụng hồ nghi, Gia Luật Phong thì thành thật không khách khí cầm lên. Lúc này lại nghe Diệu Âm Đế Cơ cười lạnh.

“Thái Ất chân khí có thể giúp người ta thay gân đổi cốt, một lần nữa trúc cơ. Tranh nhi bỏ lỡ tuổi tập võ tốt nhất, nếu muốn trở thành nhất lưu cao thủ chân chính quả thật có thể dựa vào nó. Chính là.....”

Ý cười trên khóe môi càng lạnh hơn, mâu quang như điện, nàng gắt gao nhìn thẳng Liên Tranh.

“Luyện môn công phu này phải thanh tâm quả dục, cả đời phải bảo trì thân đồng tử, không cưới thê, không được làm chuyện phòng the. Tranh nhi con hiểu rõ chưa?”

Nghe vậy, Liên Tranh cùng Gia Luật Phong không khỏi cả kinh.

“Kỳ thật, trước nay ta truyền thụ công phu cho con cũng đã xen lẫn không ít nền móng công quyết của Thái Ất chân khí, ‘luyện tâm hóa tinh’ coi như đã luyện thành. Nếu con thật sự muốn luyện tiếp, cứ chiếu theo bí quyết luyện thành ‘luyện tình hóa khí’ thì giai đoạn thứ nhất ‘Tiểu Chu Thiên’ có thể dễ dàng đại công cáo thành. Sau này, lần lượt từng bước ‘luyện khí hóa thần’, ‘luyện thần hoàn hư’.... Chỉ cần hòa thành ‘Đại Chu Thiên’, dẫn thông hai mạch nhâm, đốc, võ công liền có thể ngạo thị thiên hạ!”

“Chính là, vì tuyệt thế võ công lại phải cả đời làm đồng tử, có đáng giá không?” Nàng cười nhạo. “Hi hi! Ta trước nay đều cho rằng, Thái Ất chân khí là loại tối vô dụng nhất của Thủy Tinh Đăng bản thiếu. Chẳng những hạn chế người luyện phải là nam, lại còn phải là đồng nam. Có người tốn hao tâm huyết, thiên tân vạn khổ luyện thành, chỉ một lần sinh hoạt vợ chồng liền mất hết nguyên dương, nội lực phé bỏ..... Công phu như vậy luyện để làm gì?”

Liên Tranh gương mặt nhìn sư phụ, tổng cảm thấy được..... nàng đã biết chuyện mình cùng Tiểu Phong.....

Lúc này, lại nghe Gia Luật Phong cất cao giọng, nói.

“Bất luận thế nào, mẫu thân nguyện ý đem Thái Ất chân khí truyền cho Tranh ca, trong lòng chúng con rất cảm kích!”

Diệu Âm Đế Cơ liếc hần, hừ lạnh.

“Ta truyền công phu cho Tranh chi, con cảm kích cái gì?”

Gia Luật Phong cười hì hì.

“Mẫu hậu biết rồi còn hỏi.... Chuyện này... là tiểu cô cô nói cho người sao?”

Liên Tranh ngẩn ra, thế mới hay sư phụ đã biết rồi, hơn nữa còn là mượn cớ khởi binh vắn tội.

Diệu Âm Đế Cơ gặp đứa con không cố kỵ nói trắng ra như thế, giận đến run người, một lúc lâu sau mới nói.

“Mặc kệ ta làm sao biết được.....Con, con còn không biết liêm sỉ?”

Gia Luật Phong chớp chớp mắt hỏi. “Liêm sỉ?”

Liên Tranh biết việc đã bại lộ, chính mình lớn tuổi hơn, tự biết nên đứng ra chịu trận, vì thế trầm giọng nói.

“Sư phụ, chuyện này là con.....”

Gia Luật Phong lại lấy tay che miệng hần, cười đến mặt mày loạn loạn.

“Tranh ca, đến, làm theo ta....”

Liên Tranh không hiểu gì, ngốc lảng ra gật gật đầu. Diệu Âm Đế Cơ cũng nheo mắt lại đầy hồ nghi, xem đứa con muốn nháo ra cái gì. Lúc này đã thấy Gia Luật Phong kéo Liên Tranh xoay người, hướng mặt ra ngoài, đồng thời quỳ xuống, cung kính khấu đầu. Rồi thiếu niên lại lôi Liên Tranh, song song hướng Diệu Âm Đế Cơ quỳ gối.

Diệu Âm Đế Cơ không biết trong hồ lô hần chứa thuốc gì, quát lên.

“Con nghĩ trước mặt ta khấu đầu một cái, ta liền tha cho hai đứa sao?”

Gia Luật Phong cũng không để ý đến nàng, hai người đứng lên, thiếu niên đi đến đối diện Liên Tranh, lại kéo hần quỳ rạp xuống đất. Liên Tranh vốn chỉ làm theo động tác của thiếu niên mà thôi, lúc này lại như ngộ ra điều gì, giương mắt kinh ngạc nhìn thiếu niên.

Gia Luật Phong cười, nhẹ nhàng nói.

“Cuối cùng cúi đầu là phu thê giao bái! Ha ha, không đúng, chúng ta là phu phu giao bái mới đúng.....”

Diệu Âm đế Cơ rớt cục tỉnh ngộ, biết thiếu niên đang làm cái gì, giận như điên.

“Người, người dám.....”

Nhất bái hướng ra ngoài, đó là nhất bái thiên địa;

Nhị bái hướng đến nàng, đó là nhị bái cao đường;

Tam bái.... Thanh niên cùng thiếu niên đối mặt quỳ xuống, thành kính đối bái, quỳ rạp trên đất. Lúc ngẩng đầu dậy, tầm mắt giao triền, phát ra lưu luyến thâm tình.....

Thiếu niên giương mắt, trên khuôn mặt tuấn tú hiện rõ sự quyết tâm không thể dao động. Gia Luật Phong cười nói.

“Mẫu hậu, hiện tại con cùng Tranh ca đã danh chính ngôn thuận, vậy không phải là ‘không biết liêm sỉ’ nữa rồi?”

Diệu Âm Đế Cơ không kìm chế nổi bờ môi run rẩy, không nói nên lời.

Liên Tranh nhìn nàng, trong lòng không đành, thấp giọng nói.

“Sư phụ, con cùng Tiểu Phong đã quyết định, chờ hần mười tám tuổi sẽ cùng đi Lâm An. Chúng con đã ước định cả đời ở cùng một chỗ, bất li bất khí, không phải chỉ là nhất thời xúc động....”

“Đúng vậy, con sẽ cùng Tranh ca đi Lâm An. Nếu người nhìn chúng con lại thấy khó chịu, chúng con liền đi ngay, người mắt không thấy tâm cũng sẽ không phiền, đây cũng là vừa lúc?”

“Đi Lâm an?” Diệu Âm Đế Cơ ngữ thanh run rẩy.

“Đúng vậy, đi Lâm An.” Gia Luật Phong nhìn mẫu thân, nói rõ từng chữ.

“.....Ngay cả con cũng muốn bỏ ta, tự mình chạy tới Lâm An?” Giọng nói vô thức cao thê lên, nàng chậm rãi nhìn Liên Tranh đang trầm mặc, trong mắt không giấu được oán hận, “Vì một đứa..... tạp chủng từ nhỏ mang tội?”

Liên Tranh cả kinh ngẩng đầu, thì ra... sư phụ vẫn là để ý kính ắn trên mặt hấn.....

Gia Luật Phong động thân, ngăn cản ánh mắt cay nghiệt của mẫu thân nhìn hấn, lạnh lùng nói.

“Mẫu hậu, cầu người không cần nói chuyện khó nghe như vậy.”

Diệu Âm Đế Cơ sững sốt lúc, đột nhiên che miệng cười.

“Hi hi! Con ta... lại vì ngoại nhân đối nghịch với ta.... Trên đời còn có chuyện nào đáng cười hơn sao?”

“Tranh ca không phải ngoại nhân, hấn với người giống nhau, đều là thân nhân tối trọng yếu của con.”

“Như vậy, bảo con chọn giữa ta và Tranh ca của con thì sao?”

“Mẫu hậu, người điên rồi! Đây căn bản không có cái gì chọn hay không chọn!”

“Ta điên rồi?” Nữ nhân cười to, “Ha ha, đúng vậy! Ta là điên rồi! Hạo Thiên không cần ta, ngay cả Phong nhi con cũng..... Vì cái gì? Vì cái gì!”

“...Mẫu hậu, người muốn cùng chúng con đi Lâm An không?” Nhìn thấy thống khổ trong mắt mẫu thân, Gia Luật Phong không đành lòng, ôn nhu hỏi.

“Lâm An?”

“Đúng vậy. Đó là quê hương của Tranh ca, kỳ thật cũng là quê ngoại của người mà! Phụ vương đã thế, vậy sao chúng ta không.....”

“Quê hương? Hi hi, loại người mất nước như chúng ta còn có cái gì quê hương?” Diệu Âm Đế Cơ đột nhiên cười khùng khục.

“.... Mẫu hậu, người mệt rồi, nghỉ sớm chút đi. Chuyện đó người cứ suy nghĩ cho kỹ. Chúng con đi trước.” Thấy vẻ mặt nàng không đúng, Gia Luật Phong lôi kéo Liên Tranh muốn rời đi.

“Mơ tưởng!” Diệu Âm Đế Cơ đột nhiên xoay người, phát ra một chưởng, giá sách trong góc tường đột nhiên di động, xình xịch mấy tiếng, trên mặt đất trong thư phòng bỗng hiện ra một cái hố to. Gia Luật Phong bị hụt chân, rơi xuống dưới. Liên Tranh vội càng kéo hấn, lại bị Diệu Âm Đế Cơ đẩy vai, nhất thời cũng không giữ nổi thăng bằng, cùng thiếu niên song song rơi thẳng xuống dưới.

Phiến đá trên đầu xình xịch khép lại, trước mắt một mảnh hắc ám, phía trên truyền đến tiếng cười sắc nhọn của Diệu Âm Đế Cơ.

“Đừng mơ rời khỏi ta! Con.... Con là hài tử của ta, con phải cùng ta..... cùng ta.....”

“Mãi cho đến chết.....”

Nguyên lai thư phòng của Diệu Âm Đế Cơ chính là một trong những bí đạo dẫn đến thạch thất dưới lòng đất kia. Liên Tranh cùng Gia Luật Phong chưa kịp phòng bị gì đã bị bóng tối vây quanh.

Khi đó, thạch thất sau núi còn chưa dùng để giữ thi thể, trong lối đi hẹp dài chỉ là một mảnh hắc ám, không có những khối băng thật lớn tản mát ra hàn khí u tĩnh mà trầm ám.

Hai người theo thư phòng rơi xuống, ngã thành một khối. Bí đạo kia nghiêng xuống dưới, rất dốc. Liên Tranh phản ứng cực nhanh, thân thủ ôm lấy Gia Luật Phong, hộ thiếu niên một thân chu toàn, chính mình lại lăn mấy vòng, da thịt nhiều chỗ trầy xước. Khó khăn lắm mới ngừng lại, hai người ở đường hầm đứng lên, phát hiện địa thế đã thuận bằng phẳng. Gia Luật Phong ngửi được mùi máu nhẹ, trong lòng đau xót, kéo Liên Tranh qua thay hấn bằng bó. Hai người yên lặng không nói gì.

“..... Hôm nay là ngày sinh nhật của ta, thế nhưng lại phải trải qua trong cái chỗ quái quỷ này! Mẫu hậu thực sự là điên rồi.”

Hai người trong đường hầm đi thật lâu vẫn không nhìn tới ánh sáng, Gia Luật Phong nhin không được oán giận nói.

“Đừng sợ, chờ sư phụ nghĩ thông suốt, sẽ thả chúng ta ra ngoài thôi.” Liên Tranh vỗ vỗ đầu vai an ủi Gia Luật Phong, lúc này mới phát hiện, thiếu niên mười lăm tuổi này đã muốn cao bằng đầu mình.

Gia Luật Phong không nói lời nào, lách người bước lên trước dẫn đầu. Liên Tranh giật mình, biết thiếu niên là sợ mình trong bóng đêm mở đường đi trước dễ gặp nguy hiểm, trong lòng một trận âm áp, gắt gao cầm lấy tay đối phương.

Gia Luật Phong nắm lại tay hắn. Ngón tay thiếu niên tinh tế thon dài, lòng bàn tay ấm áp nhu nhuyến. Da thịt chạm nhau, tay trong tay đi qua những con đường tăm tối.

Bỗng nhiên, thiếu niên nhẹ giọng nói.

“Tranh ca, ta không sợ đâu. Ta sẽ không sợ. Bởi vì ta còn muốn cùng ca ra chiến trường, cùng đi Lâm An!”

Liên Tranh dừng bước, trong mông lung lẳng lẳng nhìn thiếu niên. Trong lòng những thứ cứng rắn lạnh băng gì đó vỡ toang, chỉ còn lại một chút chua xót cùng ngọt ngào.

Thời khắc này, có lẽ, cừu hận cũng không còn quan trọng như vậy nữa....

Ở kinh thành vượt qua thời ấu thơ đầy tăm tối, hắn từng muốn gia nhập quân Tổng, trên chiến trường đem bọn Nữ Chân tàn bạo toàn bộ đánh tan, rửa sạch sỉ nhục thuở thiếu thời. Vì thế hắn khổ luyện võ nghệ, mệt nhọc cỡ nào cũng không sợ. Nhưng là hiện tại gặp được Tiểu Phong của hắn, hắn thật muốn đem đứa nhỏ này ra chiến trường luôn sao?

“Chúng ta đi Lâm An đi.....” Liên Tranh bỗng nhiên mở miệng.

“Sao?”

“Nếu có thể ra ngoài, liền cùng đi Lâm An đi. Không cần báo thù hay ra chiến trường gì cả, có thể cùng đi Lâm An là tốt rồi.” Không muốn thiếu niên bị thương, không muốn a!

Ánh mắt Gia Luật Phong cũng sáng hẳn lên.

“Tốt quá! Ha ha, nếu mẫu hậu cũng đồng ý, chúng ta một nhà ba người liền cùng đi Lâm An. Ở Tây Hồ tìm một chỗ cảnh sắc đẹp nhất xây một sơn trang để ở. Đến mùa hè có thể thưởng hoa sen, ăn hạt sen.....”

Mặt đất dưới chân dần dần trở nên ẩm ướt trơn trượt, ầm ầm truyền đến mùi tanh hôi khó ngửi. Chính là trước mắt hai người lại giống như thấy Tây Hồ giữa hè, ao sen liên tiếp trải dài mười dặm, cảnh sắc mỹ lệ, trong lòng ngập tràn hạnh phúc.

Hai người lẳng lẳng đi một lúc lâu sau, Gia Luật Phong bỗng nhiên ngửa đầu hỏi hắn.

“Ách, ta thì không sợ, nhưng mà, Tranh ca, ca có sợ.... rắn không?”

“Sao? Rắn?” Liên Tranh trong lòng có chút khó hiểu nhưng vẫn trả lời, “Chúng ta là người học võ, ra tay mau một chút, nhằm ngay chỗ bẫy tắc của rắn là xong, có cái gì phải sợ.....”

Tê tê.

Tiếng vang quỷ quyết đột ngột vang lên, giữa mật đạo trống rỗng tối tăm, ầm ầm như có tiếng vọng. Sau đó, dị thanh càng lúc càng lớn, vang lên từ khắp bốn phương tám hướng.

Liên Tranh khựng lại, cười gượng, tự mình an ủi. “Nơi này là đường ngầm, có mấy con xà trùng này nó cũng không có gì là kỳ quái....”

Ngữ âm có chút hoảng hốt. Nội lực của hắn so với Gia Luật Phong thâm hậu hơn nhiều, quay đầu nhìn thoáng qua đã thấy có ngàn vạn xà trùng đang xếp hàng dài bò tới. Trong bóng đêm, những đôi mắt xanh lấp lờ phát ra tinh quang màu xanh lục thê lương, khiến người thấy phải sởn tóc gáy. Tuy rằng hắn là người luyện võ, nhưng nhìn cả đồng rắn thể này cũng phải vô thức phát run.

Gia Luật Phong nắm chặt tay hắn, mới biết lòng bàn tay cả hai đều dấp dính một tầng mồ hôi lạnh.

“....Tiểu Phong, sao đệ biết nơi này có nhiều xà như vậy?”

“Ách... Tranh ca, hiện tại không phải lúc nói mấy chuyện này.... Ca xem đám xà này, bằng công phu của ca có thể hay không nhắm đúng bảy tắc cho chúng chết hết?”

Hai người hai mặt nhìn nhau, sau một lúc lâu mới hét lên. “Oa nha nha nha! Chạy mau a!”

Liên Tranh nắm chặt tay Gia Luật Phong, trong bóng đêm đoán đại phương hướng mà chạy đi. Nhưng là đường càng đi càng hẹp, dần dần chỉ còn vừa đủ hai người đi song song. Mà mặt đất phía sau lưng đã lúc nhúc rắn to rắn nhỏ, ngẩng đầu phun tít, phát ra tiếng tê tê, uốn lượn trườn nhanh đuổi theo.

“Hi hi hi hi!” Trong bóng đêm bỗng nhiên truyền đến tiếng cười cổ quái của nữ tử.

“..... Mẫu hậu (sư phụ)!” Hai người đang thực mạng chạy trốn nghe tiếng không khỏi dừng lại, xoay người nhìn.

“Sao lại phải trốn? Bọn nhỏ này đáng yêu thế mà...”

Diệu Âm Đế Cơ chậm rãi bước ra từ đàn rắn vờn quanh. Nàng bước đi thướt tha, trong tay cầm theo một ngọn đèn bằng ngọc bích. Nàng đi đến đâu đàn rắn tự động nhường đường đến đó, cảnh tượng cực kỳ kỳ dị.

Liên Tranh chưa gặp qua dị tượng như thế bao giờ, cả người cứng ngắc. Gia Luật Phong ra đứng chắn trước người hắn, đối mặt Diệu Âm Đế Cơ, nhíu mày nói.

“Mẫu hậu! Người đừng quá đáng! Mau thả con cùng Tranh ca ra ngoài!”

“Không! Ta sẽ không thả, các người cùng ta ở lại chỗ này cũng tốt mà!” Diệu Âm Đế Cơ cười duyên nói.

Ánh sáng nhu hòa của viên dạ minh châu trong trăn đèn chiếu lên gương mặt nàng, vẫn là người thiếu phụ xinh đẹp động nhân như mười năm trước khi Liên Tranh mới gặp. Có điều, dưới chân nàng lúc nhúc xà trùng uốn éo, cái lưỡi phun ra nuốt vào, tiếng tê tê vang khắp nơi. Liên Tranh không khỏi cảm thấy một trận ghê tởm, da đầu tê rần, há mồm muốn nôn.

Gia Luật Phong phát hiện bàn tay Liên Tranh lạnh băng, vội đem hai tay hắn ủ chặt trong tay mình, như muốn đem nhiệt độ cơ thể mình truyền cho hắn. Diệu Âm Đế Cơ yên lặng nhìn đủ một màn, thần sắc thật là đáng sợ.

“Phong nhi, Tranh nhi, ta không có Hạo Thiên, chỉ có thể dựa vào hai người các con. Vì cái gì hai đứa lại làm ra chuyện đại nghịch bất đạo, không biết liêm sỉ này?” Nàng uy nghiêm hỏi.

“Mẫu hậu.... Con đã nói rồi, con cùng Tranh ca đã ước định cả đời bất ly bất khí, người làm gì phải.....” Gia Luật Phong cướp lời.

“Nói bậy! Hai nam nhân, cái gì mà bất ly bất khí chứ!”

“....Mẫu hậu, mặc kệ người nói gì, con đều phải cùng Tranh ca đi Lâm An!”

Diệu Âm Đế Cơ gặp đứa con bướng bỉnh, nhất thời không nói gì, đột nhiên hắc hắc cười lạnh, hướng Liên Tranh.

“Tranh nhi thì sao? Phong nhi trẻ người non dạ, nó không hiểu, người cũng không hiểu? Lúc trước ta cứu mạng người, truyền thụ võ công cho người, người lại báo đáp ta như thế này?”

Liên Tranh khó xử, im lặng không nói gì. Quay sang, thấy thiếu niên bình tĩnh nhìn mình, đôi đồng tử trong suốt lóe ra khát vọng.

Quyết tâm, Liên Tranh quỳ một gối, trầm giọng nói.

“Sư phụ, xin người thứ cho đệ tử bất tài!”

Góc áo lập tức bị gắt gao nắm chặt, Gia Luật Phong nhìn hắn, trong mắt đầy cảm động.

“... Hảo hảo hảo! Các người, các người.....!” Diệu Âm Đế Cơ nhìn bọn họ, thê lương cười dài. “Ta đã sinh người cũng không thể không thương, nếu hai người muốn bắt ly bất khí.... Vậy thì cùng ta với bọn nhỏ đáng yêu này ở lại đây là được rồi!”

“Nương! Người đừng làm vậy! Tranh ca có chút sợ rần, người mau thả chúng con ra đi!”

“Thật không?” Diệu Âm Đế Cơ thản nhiên cười, ống tay áo phát động, phiếm ra ánh sáng vàng kim. Nàng chậm rãi kéo tay áo lên, lộ ra cánh tay tinh tế mượt mà. Liên Tranh sửng sốt, không dám nhìn, đang muốn quay đầu sang chỗ khác lại bị lời nói của nàng giữ lại—

“Tranh nhi! Người nhìn đi, ta kỳ thật cũng có kinh ấn!”

Trên cánh tay trơn bóng trắng nõn như ngọc, kinh ấn màu vàng kinh nhìn thấy rợn người, hợp lại thành họa tiết con rắn dài đang phun tín, rất sống động, giống như tùy thời có thể sống lại.

Không! Đó không phải kinh ấn! Đó là ——

Uốn lượn trên cánh tay nàng, rõ ràng là một sinh vật sống. Trong bóng đêm, nó mở mắt, lóe ra tinh quang đỏ tươi!

“....Tiểu Phong, đệ sớm biết sự phụ....” Liên Tranh rất muốn nói – Hảo biến thái a!

“Tranh ca, thật ra thì ca tập quen dần sẽ thấy bình thường..... Trước đây nàng thường xuyên ôm ta như vậy, tuy rằng nhìn qua thực đáng sợ, nhưng con rắn lạnh lẽo kia cũng ngoan lắm, không có cắn người....” Gia Luật Phong cười gượng nói, “Bất quá sau này ca đến đây, ta thích cảm giác ở cùng ca một chỗ hơn, so ra có phần ấm áp và bình thản hơn... Cái kia hơi quá kích thích, ta cũng có chút chịu không nổi!”

Trên mặt Liên Tranh hắc tuyến trải dài, đây là tình huống gì a! Hắn cuối cùng biết được vì cái gì hải tử này lúc nhỏ cứ thích quanh quẩn bên mình.

“Hai đứa nhìn cái gì vậy? Ta nói kinh ấn xăm ở đây!” Diệu Âm Đế Cơ gặp hai người thì thâm to nhỏ không coi ai ra gì, không khỏi giận dữ.

Kim xà uốn lượn một hồi, cuối cùng bò lên đầu vai của nàng, cái lưỡi phun ra nuốt vào. Kinh ấn trên phần da phía trong cánh tay nàng lộ ra——

Đó là loại hình xăm cực kỳ tương tự với cái trên mặt Liên Tranh, đều là kinh thứ (dùng châm xăm vào), chỉ là hoa văn bất đồng.

“Sự phụ? Người.... ta nhớ rõ người không giống với ta, người là tôn thất hoàng nữ, như thế nào lại.....” Liên Tranh kinh hãi.

Diệu Âm Đế Cơ lạnh lùng nở nụ cười.

“Tôn thất thì thế nào? Tổng quốc chiến bại, hoàng tộc, tôn thất, người nào lại không phải là tù binh của bọn Nữ Chân mọi rợ? Trong mắt bọn họ, tất cả đều là nô dịch để bọn họ *** nhục, ngay cả chó cũng không bằng!”

Tĩnh Khang nguyên niên, Đông kinh Biện Lương bị quân kim phá hủy, Tổng Khâm Tông bị bắt, Bắc Tống tuyên cáo diệt vong, sử gọi “Tĩnh Khang chi nan”. Lúc đó, phần lớn nữ nhân tôn thất, cung nữ cung đình đều bị bắt đến Kim quốc làm nô tỳ, kỹ nữ. Số người chết tha hương hoặc mất tích không có hàng ngàn cũng có hàng trăm.

Diệu Âm Đế Cơ khi theo cha mẹ bị quân Kim bắt chỉ mới năm tuổi, ở kinh thành lớn lên.

“Người có biết nương ta chết thế nào không? Đường đường là cáo mệnh vương phi, vừa mới bước chân vào doanh trại quân Kim đã bị đại vương phương bắc Hoàn Nhan Tông Hàn bắt thay đổi vũ y, cấp tướng lĩnh quân kim mời rượu. Nàng không muốn chịu nhục, đã bị hắn dùng thiết thương đâm xuyên thân thể, treo trước doanh trại, đến giọt máu cuối cùng cạn khô mới tắt thở.

Cha ta bị bắt vì là hoàng tộc chất tử, khi đó có mang theo một quyển Thủy Tinh Đăng bản thiếu, may mắn không bị phát hiện. Trong bản thiếu đó có ghi lại hai trong “lục hợp bát pháp” – Thái Ất chân khí cùng Nhiếp hồn ma âm. Nhưng là, Thái Ất chân khí không những yêu cầu thân đồng tử, mà còn nhất định phải

là nam nhân. Cha ta dĩ nhiên không thể luyện, ngay cả muốn dạy ta luyện cũng vô phương! Giữ trong tay bí tịch võ công tuyệt đỉnh, vậy mà chỉ có thể bất lực đứng nhìn thế tử mình thống khổ giãy dụa mà chết!

Sau khi đến kinh thành, người đã thế có chết cũng phải bảo hộ nữ tử duy nhất của mình là ta! Vì thế người nén hận, ngậm đắng nuốt cay mang theo ta ở kinh thành sống tạm. Hơn nữa đem công phu Nhiếp hồn ma âm dạy ta tu tập từ nhỏ.

Các người nghĩ phong hào Diệu Âm Đế Cơ của ta là như thế nào mà có? Cái gì mà phong hào Đế Cơ? Trong mắt tướng lĩnh Kim quốc bất quá chỉ là một cách xưng hô cho dễ nghe mà thôi. Tất cả là nhờ ta từ nhỏ đã tu tập Nhiếp hồn ma âm, loại công phu quỷ dị có thể khống chế lòng người....”

Tiểu công chúa vừa tròn mười lăm, dung nhan chim sa cá lặn, vũ kỹ mềm mại nhu hòa, tiếng nói mạn diệu động nhân tâm, khiến bao quý tộc Kim quốc thêm nhỏ dãi. Có điều, không giống như các tôn thất hoàng nữ tiêm tiêm nhược nhược khác, nàng có năng lực tự bảo vệ mình. Nam nhân bị Nhiếp hồn ma âm của nàng mê hoặc, luôn một lòng vì nàng. Khoảng thời gian đó có thể xem như bình an vô sự.

“Nhưng là, ta không thể tu tập Thái Ất chân khí, không có nội lực làm căn cơ, Nhiếp hồn ma âm đối với những ai vô công thâm hậu liền vô dụng!”

Năm đó, các quý tộc trẻ tuổi trên kinh đến quan thưởng vũ kỹ của nàng. Giữa buổi tiệc, thế tử trẻ tuổi Hoàn Nhan Định Cổ Nãi ý vào nội lực thâm hậu, phá vỡ Nhiếp hồn ma âm, thấy sắc động tâm, chiếm đoạt nàng. Hắn xăm vào tay nàng thứ kinh ấn nhục nhã, thu làm nô lệ của mình, sau lại còn có ý đồ đem nàng cho cả đám người lăng nhục. Nàng vốn không chịu nổi nhục nhã, nếu không có kim xà vương.....

Tiểu Kim là nàng ngẫu nhiên nhặt được, trong cuộc sống tù đầy, nó là nguồn an ủi lớn nhất của nàng.

“Nó cái gì cũng ăn được, quả hạch, tiểu trùng, lương khô, gạo, mì, cây cỏ..... Hì hì, ban ngày nó ngủ, buổi tối thì rất có tinh thần, mở to đôi mắt sáng trong, quần lấy ta bò lên bò xuống, đòi ta hát cho nó nghe. Ai mà tưởng tượng nổi, nó lại là vạn độc chi tổ trong truyền thuyết – kim xà vương!”

Diệu Âm Đế Cơ nở nụ cười, giống như nhớ tới ánh sáng duy nhất trong quãng đời thống khổ tối tăm.

“Sau này ta mới biết, là do Nhiếp hồn ma âm của ta đã triệu nó tới. Ta không có tu luyện Thái Ất chân khí nội lực thuần dương mà trực tiếp tu tập Nhiếp hồn ma âm, tạo thành thể chất thiên vu âm hàn, cho nên Tiểu Kim rất thích quần lấy ta.....

Thậm chí, bởi vì khi hoài thai Phong nhi, ta cũng thường đem Tiểu Kim theo bên người, cho nên Phong nhi sinh ra liền thể chất thiên âm, không thể tu tập nội lực dương cương....”

Liên Tranh nghe đến đó, sợ hãi cả kinh, cúi đầu nhìn Gia Luật Phong. Thiếu niên hướng hắn mỉm cười, giống như không chút nào để ý. Nguyên lai, không phải Gia Luật Phong không muốn gắng sức luyện võ, mà là không thể.....

Đêm hôm đó, Tiểu Kim cắn chết một gã quý tộc, bọn người còn lại cũng bị dọa sợ, thiếu nữ suốt đêm trốn khỏi kinh thành, lại ở giữa thảo nguyên mờ mịt lạc đường, thậm chí còn gặp giặc cỏ. Tiếp đó, truy binh Kim quốc giết chết phụ thân nàng, nàng thì được Gia Luật Hạo Thiên cứu...

Sau đó, Khiết Đan nam tử cùng Hán nhân nữ tử yêu nhau sâu đậm, mặc kệ mọi người phản đối, kết thành vợ chồng, hạ sinh hài tử Gia Luật Phong, trông qua có vẻ vô cùng mỹ mãn. Chính là.....

“Hạo Thiên hẳn đã biết! Hắn không cách nào chịu được việc ta đã bị nam nhân khác chạm qua..... Hắn nói hẳn mới tưởng tượng thôi đã thấy ghê tởm.....” Nước mắt chảy dài hai má, Diệu Âm Đế Cơ giữa lúc hồ đồ đã ở trước mặt đồ nhi cùng hài tử khóc không thành tiếng, “Hắn nói ta là tàn hoa bại liễu bị đám Nữ Chân mọi rợ dùng qua, hẳn không cần ta!”

Gia Luật Phong co chặt nắm tay, bỗng nhiên buồn rầu nói. “Phụ thân vì sao nhiều năm như vậy mới.....”

Cánh tay có kinh ấn, là ấn ký gia nô tì thiếp của quý tộc Kim quốc, chứng minh hết thảy những chuyện kinh tâm mà năm đó nàng gặp trên kinh thành. Nói ra thật mỉa mai, Gia Luật Hạo Thiên dụng tâm kết giao đủ thứ bằng hữu tam giáo cửu lưu[2] vì muốn kháng Kim phục quốc, chẳng lẽ lại vô tâm không biết hàm nghĩa của ấn ký này? Vốn hẳn phải rõ Vương phi mình lúc ở thượng kinh đã phải chịu đựng những chuyện gì mới đúng.

Phải chi hần chưa bao giờ biết thì hay biết mấy, một nữ nhân còn sống sờ sờ như thế, cũng sẽ không vì vậy mà bị hoàn toàn hủy diệt!

Lúc mới quen nhau, mặc kệ Đại Liêu cùng Bắc Tống từng có quốc thù, không để ý nguyên lão Khiết Đan nhất trí phản đối, trải qua thiên tân vạn khổ mới hợp được mối lương duyên. Vì cái gì nhiều năm sau lại sụp đổ?

Chữ yêu của nam nhân lại rẻ tiền đến thế sao?

Liên Tranh liếc nhanh qua thiếu niên, phát hiện hần cả người đều vì nộ khí công tâm mà run nhẹ, liền vươn tay, gắt gao ôm hần vào lòng.

Diệu Âm Đế Cơ đột nhiên ngừng khóc, ôn nhu nói.

“Bí đạo dưới lòng đất này được làm khi mới kiến lập sơn trang. Hạo Thiên là hậu duệ của Đại Liêu hoàng tộc, dĩ nhiên sẽ là cái gai trong mắt đương kim hoàng đế Kim quốc. Sơn trang tuy rằng bí mật, nhưng cũng phải đề phòng quan binh phát hiện thân phận, vì thế bố trí chu đáo, chừa một đường lui.”

Bởi vậy, đường hầm này trước rộng sau hẹp, cuối cùng chỉ có thể đi vừa một người. Một khi bị địch tập kích, cho dù là thiên quân vạn mã, đuổi tới đây cũng chỉ có thể xếp thành một hàng. Bên ta chỉ cần cho một cao thủ giữ thông đạo là được, cái này gọi là ‘nhất phu đương quan, vạn phu mạc địch’[3].

Mà ở cuối thông đạo có một gian thạch thất, nơi đó cất giữ “tổng chung chi cụ” hoàng tộc Đại Liêu được ban khi kết hôn. Một khi thông đạo bị công phá, hoàng đế Đại Liêu sẽ mặc vào “tổng chung chi cụ”, kích hoạt hỏa dược trong thạch thất, cùng địch nhân đồng quy vu tận[4].....

“Lúc đến sơn trang, ta sợ Tiểu Kim làm người khác sợ nên thường xuyên cho nó xuống thạch thất này. Nó không hổ là kim xà vương, vạn độc chi tổ, qua một thời gian, xà trùng độc vật trong phạm vi vài trăm dặm đều tụ tập lại đây, trở thành thuộc hạ của nó. Hì hì, ta mới đầu còn sợ, sau lại phát hiện, chỉ cần Tiểu Kim xem ai là chủ nhân, đám độc vật đó căn bản sẽ không công kích. Phong nhi trước đây theo ta vào cũng đã thấy qua, phải không?”

Liên Tranh xanh cả mặt. Xà trùng độc vật trong phạm vi vài trăm dặm..... trời ạ!

Nghiêng đầu nhìn Gia Luật Phong, thấy thiếu niên xót xa nhìn lại hần, gật đầu. Đúng vậy, thời thơ ấu y thường xuyên phải ở tại chốn khắp nơi đều là độc vật vô tình như thế, thực cũng thảm quá đi?

“Bên ngoài đều là người xấu, ngay cả Hạo Thiên cũng không đáng tin.....” Diệu Âm Đế Cơ thì thảo tự nói, ngẩng đầu thản nhiên cười, “Cho nên Phong nhi, Tranh nhi, hai đứa một là hải tử bảo bối của ta, một là đồ nhi đặc ý của ta, vĩnh viễn cùng ta ở lại đây đi!

Ta sẽ mặc vào “tổng chung chi cụ”, có hai đứa cùng Tiểu Kim làm bạn, ta sẽ không tịch mịch nữa! Hì hì....”

Theo tiếng cười sắc nhọn của nàng, kim xà trên vai uốn lượn, ngẩng đầu phun tín, hai mắt đỏ đậm như máu, phát ra tiếng tê tê. Đàn xà trên mặt đất nghe xà vương gọi về, từ bốn phương tám hướng uốn lượn như sóng, hướng hai người mà trườn tới.

Liên Tranh tay chân không khỏi lạnh băng.

[1] Khuynh nan tương thụ: đại loại là nói nên đem ra truyền thụ hết.

[2] Tam giáo cửu lưu: đủ mọi thành phần, đủ hạng người.

[3] Nhất phu đương quan, vạn phu mạc địch: chỉ cần một người giữ quan ải, vạn quân địch cũng chẳng đáng gì.

[4] Đồng quy vu tận: ý nói chết chum cả đám ấy mà ^^

9. Quyển 1 - Chương 9: Phong Ấn Trí Nhớ

Biên tập: Mặc Nhiên

Beta: Vy Vy

Đang lúc suy nghĩ mông lung bỗngưng mơ hồ nghe thấy tiếng rên rỉ mỏng manh, Liên Tranh lập tức tỉnh táo lại.

Quay đầu, nhìn thấy Gia Luật Đạt trong góc sáng, thanh âm là từ nơi này phát ra. Thanh niên Khiết Đan hôn mê, rên rỉ đứt quãng, trên mặt hắc khí di niết, bởi vì nội lực thâm hậu mà còn chưa chết. Trên cổ có hai dấu răng thật nhỏ, hiển nhiên là do kim xà cắn còn lưu lại. Liên Tranh nhú mày.

Nếu để mặc thế này, bị người khác nhìn thấy, thực dễ dàng đoán được hung thủ giết Gia Luật Đạt là người thuần dưỡng kim xà – Gia Luật Phong!

Tại thời khắc đầu sóng ngọn gió này, mọi người đều đang hoài nghi trong sơn trang ai là nội gián. Gia Luật Đạt chết vốn là ngoài ý muốn nhưng lại liên lụy rất lớn..... Gia Luật Phong thân là thiếu chủ không thể để lại sơ hở chí mạng này được! Bốn phía nhân mã đang thêm thường nhòm ngó, chỉ lo là không tìm được cơ hội đối phó y. Một khi đã như vậy, chỉ còn cách——

Liên Tranh nhắm mắt, thảng tay một chưởng đánh bay Gia Luật Đạt. Thái Ất chân khí khởi động, là tuyệt thế võ công trong Thủy Tinh Đăng bản thiếu, người chưa kịp lên tiếng đã tắt thở, thi để bị đánh trúng, huyết nhục mơ hồ.

Tay đầy huyết tinh.... Hắc hắc, đúng vậy, tay hắn đã sớm dính đầy huyết tinh, cho dù có thêm hủy thi diệt tích, với hắn cũng chẳng đáng là gì....

Liên Tranh thu tay về, nhìn thấy lòng bàn tay chính mình nhiễm đầy màu đỏ, nhần thần như lạc vào sương.

Năm ấy mười ba tuổi, hắn vất vả trốn khỏi thượng kinh Kim quốc, cha mẹ đều đã mất, không nơi nương tựa, trong lòng tràn đầy cừ hận. Chính là hắn gặp gỡ sư phụ cùng sư trưởng, còn có Tiểu Phong của hắn, này âm u thống khổ giống như đều tiêu thất hết. Mười năm đó với hắn thật sự rất hạnh phúc.

“Chờ đệ lớn lên, chúng ta sẽ cùng đi Tây Hồ Lâm An, ngắm ao sen liên tiếp trải dài mười dặm, ăn củ sen ngọt giòn ngon miệng.....”

Lời còn văng vẳng bên tay, thiếu niên cũng đã trưởng thành, chính là..... bọn họ rốt cuộc cũng không còn như xưa.

Đoạn ký ức trong bí đạo năm năm trước quá mức thảm thống. Sư phụ Diệu Âm Đế Cơ chết thảm, hắn vương phải tội xấu cả đời sợ răn, Gia Luật Phong chịu kích thích quá độ, tinh thần suy sụp. Bất đắc dĩ, hắn tu tập Thái Ất chân khí, sử dụng Nhiếp hồn ma âm cưỡng chế phong ấn lại trí nhớ của thiếu niên.

Nhưng là, mấy tháng trước hắn mới phát hiện, theo thời gian trôi đi, trí nhớ của Gia Luật Phong đã muốn dần dần giải khai. Kim xà vương ngủ đông lại rục rịch, thanh niên chịu áp lực quá độ, xuất hiện trạng thái ly hồn khi một phần trí nhớ kia khôi phục. Khi thanh tỉnh lại đối với chuyện xảy ra lúc hôn mê hoàn toàn không nhớ chút gì.

Trong sơn trang nguy cơ tứ phía, các lực lượng như hổ rình mồi. Gia Luật Phong thân là thiếu chủ, tình cảnh rất nguy hiểm, Liên Tranh chỉ còn cách vào lúc đầu sóng ngọn gió rời khỏi sơn trang, đi tìm Tà được sư trong truyền thuyết, vì thanh niên cầu y. Không nghĩ tới, trong ba tháng hắn rời đi sơn trang lại xảy ra biến hóa kinh thiên động địa này——

Gia Luật Hạo Thiên đến tột cùng là chết trong tay ai? Hắn vô công cái thế, bởi trúng vong ưu đan mới có thể bị quận chúa Kim quốc Hoàn Nhan Phương kia giết. Nguyên liệu của vong ưu đan là vong ưu thảo, chỉ sinh trưởng tại vùng phụ cận nơi kim xà vương sống, trừ bỏ Gia Luật Phong nuôi dưỡng kim xà, còn có ai có thể tìm được được thảo quý hiếm này?

Còn có Tuyết Ngọc Xà trên con ngựa Ngọc Hoa Thông kia, con rắn đó dùng để giết Hoàn Nhan Phương diệt khẩu.... Nó kịch độc vô cùng, gặp huyết phong hầu, cực kỳ hiếm thấy ở vùng Hắc Sơn này. Có điều, nếu là do kim xà vương gọi về thì chẳng có gì phải ngạc nhiên nữa.....

Đủ loại dấu vết để lại, nhưng mỗi một cái đều hướng đến Gia Luật Phong!

Chẳng lẽ lúc phong ấn trí nhớ bị buông lỏng, cổ oán hận tự đáy lòng thanh niên liền hướng đến Gia Luật Hạo Thiên? Có thể hay không chính Gia Luật Phong là người trăm phương ngàn kế muốn giết phụ vương mình?!

Bởi vì khi thanh niên thanh tỉnh, đối với chuyện mình làm khi mất đi ý thức hoàn toàn không biết.....

——Điều duy nhất không thể giải thích là lần ám sát trong lễ thu nạp bát lộc hiến tế Hắc Sơn thần. Con hắc hùng bị thương điên cuồng nọ là do ai đưa tới? Kìa rõ ràng là muốn dồn Gia Luật Phong vào chỗ chết! Nếu hắn không đuổi tới đúng lúc, chỉ sợ.....

Liên Tranh nhú mày, lòng ngổn ngang trăm mối tơ vò không gỡ nổi.

Rốt cuộc khi phong ấn trí nhớ bị khai phá, rốt cuộc đã xuất hiện những chuyện gì?

Cái chết của Gia Luật Hạo Thiên, đến tột cùng có phải là do Gia Luật Phong hạ thủ?

Kể có ý đồ muốn ám sát Gia Luật Phong chỉ là do mơ ước quyền hành trong sơn trang, hay cũng chính là chủ mưu đứng sau tất cả?

Cho đến nay, thế cục khó bề phân biệt, mặc dù biết rõ nhiều bí mật nhưng Liên Tranh vẫn không thể xác định hung thủ rốt cuộc là ai.... Điều duy nhất hắn có thể làm chính là không tiếc hết thảy, bảo hộ bí mật của Gia Luật Phong!

Giết nữ thích khách cũng vậy, đề nghị thiên táng mau chóng xử lý thi thể Gia Luật Hạo Thiên cũng thế, tất cả đều vì che giấu những chứng cứ khả nghi mơ hồ hướng về Gia Luật Phong.....

Có điều, thứ làm hắn đau lòng chính là Gia Luật Phong lại hoàn toàn không biết gì cả, thậm chí còn đối phó hắn.

Luôn cùng Tiểu Thu ở chung một chỗ, bước bước không rời là vì đã đem hắn liệt vào hàng đối tượng đáng hoài nghi nhất sao? Không thể không thừa nhận, dù phương hướng suy luận của Gia Luật Phong là sai lầm, nhưng vẫn có thể xem là lựa chọn thông minh nhất. Tiểu Phong của hắn thật sự đã trưởng thành.....

——Cũng tốt, xem ta là hung thủ, vậy thì trong lòng đệ lúc thanh tỉnh sẽ thấy dễ chịu hơn một chút.

Cái gì cũng không biết, đôi khi lại là tốt nhất.

Cho nên cứ quên đi, đoạn ký ức khiến ruột gan chúng ta đau như đứt ra từng khúc, đệ hãy quên đi! Phong ấn trí nhớ, xem như hết thảy chưa từng phát sinh.....

Buông tay xuống, Gia Luật Phong chậm rãi mê man. Liên Tranh lặng lẽ nhìn thanh niên, thấy y không còn nhú mày, tâm cũng dần dần thả lỏng.

“Hắc Sơn thần, Liên Tranh ta không tin trời, không tin đất, nhưng giờ phút này ta cảm tạ người....” Cúi đầu, Liên Tranh chăm chú nhìn thanh niên mê man trong lòng mình. Bề ngoài cứng rắn võ vụn, lộ ra ôn nhu tự sâu nhất đáy lòng.

Gia Luật Phong hai mươi tuổi, dung mạo tú lệ kế thừa từ mẫu thân nay đã lộ ra anh khí lợi hại. Chỉ là hiện tại thanh niên lâm vào mê man, ở giữa không khí yên tĩnh an tường, mặt mày hình dáng cực kỳ nhu hòa, tuấn tú lạ thường. Trên cái cổ trắng nõn còn có dấu tay hồng hồng do lúc này bị Gia Luật Đạt siết cổ lưu lại.

Nhìn không nổi đưa tay xoa, nhẹ nhàng chạm vào, giống như làm thế có thể giúp thanh niên giảm bớt một ít đau đớn.....

Đột nhiên, mí mắt thanh niên khẽ run, rồi chậm rãi mở ra. Liên Tranh sững người, tay còn dừng lại bên gáy hắn, chưa kịp thu hồi.

“Tranh ca...” Thanh niên nhìn hấn, đồng tử đã không còn màu đỏ nữa, ánh mắt có chút mê man, thì thào mở miệng gọi ra lại là cách xưng hô thân thiết của nhiều năm trước kia.

“Đệ...” Đệ nhớ ra?

Liên Tranh nhìn hấn, tim bỗng nhiên không khống chế được đập dồn dập.

“.....A, tả sử, ta..... sao lại thế này?”

Gia Luật Phong chậm rãi ngồi dậy, ánh mắt khôi phục thanh minh. Nhìn trái nhìn phải một vòng, đối với tình cảnh mình nằm trong lòng ngực Liên Tranh có chút mê hoặc, khẩu khí không có địch ý giường cung bật kiếm, hiện ra vài phần thân cận.

Liên Tranh mở miệng muốn nói. Tầm mắt giao triền, hấn nhìn ra ánh mắt ôn nhu của thanh niên, cơ hồ nghĩ đến nói ra hết thảy. Không khí bỗng trở nên ám muội.

Phịch!

Ngay lúc tim đập loạn đến xuất thần, một thân ảnh nhỏ gầy từ trong bóng đêm hướng lại đây. Bất ngờ không kịp phòng bị, Liên Tranh bị ngã sang một bên, Gia Luật Phong vốn nằm trong lòng đã bị người đoạt mất.

Hấn ngẩng đầu, kinh ngạc phát hiện người nọ đúng là Tiểu Thu. Khuôn mặt nhỏ nhắn của y nhàn thành một đoàn, ôm Gia Luật Phong tránh ra rất xa, ánh mắt tràn ngập cảnh giác.

“Tiểu Thu?”

Liên Tranh mở to mắt. Đứa nhỏ này cư nhiên lại có thể ôm lấy Gia Luật Phong cao hơn rất nhiều ngồi tuốt đằng xa! Sức lực đúng là không nhỏ nha.... Có điều, nhìn cảnh đó lại khá buồn cười.

Hấn đứng lên muốn đi đến chỗ họ, thiếu niên lại như lâm đại địch, lui về sau mấy bước.

“Đừng tới đây!” Tiểu Thu trừng mắt, “Sư tôn người... Ta vốn nói với vương tử người tuyệt đối không phải là hung thủ! Nhưng người lại.... Ô ô, sư tôn không phải là người tốt, lừa gạt cảm tình của ta!”

Sau lưng chảy xuống một loạt mồ hôi lạnh, Liên Tranh thăm dò hỏi. “Tiểu Thu, người không phải là hiểu lầm ta....”

“Ta mới không hiểu lầm!” Tiểu Thu khóc nức nở hét lên, “Trên tay người còn có huyết! Người giết Hữu sử! Người còn muốn bóp chết vương tử!”

“Ta không...” Liên Tranh đầu đầy hắc tuyến, cúi đầu nhìn bàn tay mình, sửng người. Chuyện Hữu sử Gia Luật Đạt vốn là hấn cố ý dẫn dắt khiến người khác hiểu lầm, nên cũng không sao. Nhưng là... hấn rõ ràng chỉ muốn xem thương thế trên cổ thanh niên thôi mà, vì cái gì lại bị hiểu lầm thành..... Hấn nhin không được nhìn về phía Gia Luật Phong.

“Hức, đừng nghĩ gạt nhiều, ta tận mắt thấy người đối với vương tử mưu đồ bất chính... Người muốn đối vương tử tiền *** hậu sát[1]... Nhất định là như vậy!” Tiểu Thu nháo nhào.

“...” Liên Tranh đỏ mồ hôi, không nói được tiếng nào. Giương mắt nhìn về mặt mờ mịt của Gia Luật Phong, lại thấy dở khóc dở cười.

Thấy hấn xuất thần, Tiểu Thu ôm Gia Luật Phong lén lút lui về phía sau, một bước, lại một bước... Thối lui đến gần một trượng, đang muốn co giò chuồn mất, Liên Tranh đột nhiên khụ một tiếng, Tiểu Thu sợ đến mức đờ người đứng lại.

“Người...” Gặp biểu tình lén lút của Tiểu Thu, khóe miệng Liên Tranh không khỏi run rẩy. Hấn đáng sợ đến vậy sao?

“Ách, sư tôn, người nương tay cho, tha vương tử đi!” Sau một lúc lâu, Tiểu Thu khiếp đảm nói, “Chuyện người giết Hữu sử ta sẽ thay người giữ bí mật!”

Liên Tranh khóe miệng rút trều. Nhưng là không muốn Gia Luật Phong lại như thế hiểu lầm mình, vì thế ngẩng đầu, đối Tiểu Thu trưng ra một nụ cười mà Liên Tranh tự cho là có vẻ thân thiết nhất.

“Tiểu Thu, ta đối với thiếu chủ không có ác ý, người....”

“Oa nha nha nha! Thật đáng sợ.....”

Tiểu Thu thất kinh, lùi liên tục mấy bước, cúi cùng vấp té ngã ngồi trên mặt đất, Gia Luật Phong trong lòng ngực thiếu niên cũng bị té.

“Sư tôn, người... người không cần dọa người như thế!”

Liên Tranh sờ sờ mặt mình, trầm mặc thật lâu, từng chữ phun qua kẽ răng.

“Ta.... Cười lên đáng sợ vậy sao?” Hắn rõ ràng đang muốn tỏ ý tốt mà!

Tiểu Thu nói như sắp khóc.

“Sư tôn, là Tiểu Thu sai! Người tha cho chúng ta đi!”

“Đã nói ta không có ác ý!”

“Oa nha nha nha! Người đừng lại đây a!”

“Mau giao thiếu chủ cho ta, hắn....”

“Thật đáng sợ thật đáng sợ!”

Giữa tiếng khóc thét la hét loạn xạ, Gia Luật Phong đột nhiên ho nhẹ một tiếng. “Các người... đừng nháo nữa được không?”

Hai người đồng thời quay đầu lại, chỉ thấy Gia Luật Phong bị quên ở góc tường chậm rãi ngồi dậy, vẻ mặt ngơ ngác nhìn bọn họ.

Tiểu Thu chạy nhanh đến, tựa như gà mái bảo hộ con mình mà che chắn trước người thanh niên, trừng mắt nhìn Liên Tranh nói.

“Sư tôn, người đừng lại đây, nếu không ta trở mặt với người nha!”

Gia Luật Phong kinh ngạc nhìn Liên Tranh, đột nhiên biến sắc, hiển nhiên cũng chú ý tới vết máu trên tay hắn, rồi lại nhìn thấy cái xác vô cùng thê thảm của Gia Luật Đạt. Thần tình mờ mịt đứng lên, thanh niên phải phui quần áo, nhẹ nhàng hỏi.

“Sao lại thế này? Ta nhớ rõ...” Hắn nhớ rõ Gia Luật Đạt khấp trụy cổ mình, sau lại...

“Sao thế này? Nhị sư huynh rốt cuộc vì sao lại chết? Ta, ta...” Thanh niên ấn huyệt Thái Dương của mình, thần tình thống khổ.

Liên Tranh kinh hãi, biết thanh niên có thể lại lâm vào trạng thái thần trí hỗn loạn. Nghĩ muốn giải thích, miệng mấp máy mấy lần nhưng lại không thể nói lên lời nào. Hắn đành phải cong khốe môi nghĩ muốn cười, nhưng là Gia Luật Phong thấy hắn, biểu tình lại trở nên hoảng sợ.

“Chẳng lẽ người....”

“Ta thật sự không có ác ý.....” Ai, lại nữa rồi! Hắn nghĩ muốn biểu đạt thiện chí nên mới cười là sai sao? Vì cái gì lại.... Ô, còn ai thê thảm hơn hắn nữa cơ chứ!

Lại liếc mắt nhìn Liên Tranh một cái, Gia Luật Phong nắm chặt tay Tiểu Thu chậm rãi lui về sau một bước, lại một bước...

Liên Tranh nhìn thanh niên, thấy y từng bước rời xa mình, thấy y gắt gao cầm tay Tiểu Thu, lại thấy trong đôi mắt kia rõ ràng là dè chừng cùng sợ hãi....

Cúi đầu, cười khổ. Đôi con người tối đen mang theo nét đùa cợt quen thuộc. Bởi vì—

Hắn đùa cợt, cho tới bây giờ cũng không phải người khác, mà là chính hắn.

Hắn một lòng muốn bảo hộ bí mật của Gia Luật Phong, lại luôn bị hiểu lầm, xuyên tạc thành.....

Đến lúc hoàn hồn, đã thấy hai người kia rời đi rất xa, Liên Tranh đột nhiên nhớ tới một chuyện thiếu chút nữa đã bị mình xem nhẹ, trầm giọng nói.

“Chậm đã!”

Đương! Hai người sững sốt một chút, lập tức xoay người, chạy thục mạng.

“Đứng lại!” Bí đạo này, bí đạo này có... Không thể để Tiểu Phong ở trong này được.

Nhưng là hắn vừa gọi, hai người kia lại càng chạy nhanh hơn, chỉ hận cha mẹ sinh ít hai cái chân.

“Ta bảo các người đứng lại!”

“Oái, vương tử, chúng ta chạy mau!”

“Tiểu Thu, người ráng nhanh lên!”

“.....Đứng lại!”

“Oa nha nha nha! Chạy mau a!”

“Bên này bên này!”

Giữa bí đạo tối đen vang lên một loạt tiếng bước chân hỗn loạn. Liên Tranh vừa chua xót lại buồn cười, ngậy người một lúc lâu, nghiêng tai nghe tiếng gió để phân biệt phương hướng, đang định đề khí đuổi theo lại đột nhiên nghe tiếng cửa đá rầm rập di động. Tâm chùng xuống, hắn vội nhanh như cắt phi thân đến, cuối thông đạo đã không còn bóng người, chỉ có cửa đá đóng chặt dính một mảnh góc áo bị xé rách.

.....Là mộ thất! Bọn họ vẫn là xông vào mộ thất!

— Mộ thất của mẫu thân Tiểu Phong, công chúa Đại Tổng Diệu Âm Đế Cơ!

“Hộc hộc... mệt chết ta!” Tiểu Thu cúi gập người thở hổn hển, “Ha ha, sư tôn không đuổi theo chúng ta! Vương tử a, biệt hiệu ‘tiểu tử may mắn’ của ta không phải chỉ để kêu chơi ha!”

Gia Luật Phong xoa xoa huyết Thái Dương, thuận miệng nói.

“Đúng vậy đúng vậy, đều là nhờ phúc của người.”

Dấu tay trên cổ còn ần ần đau, hắn nhớ mang máng mình trước đó gặp Gia Luật Đạt, thiếu chút nữa bị hắn bóp chết, chuyện sau đó.... Một chút đều nhớ không ra.

Như vậy là Liên Tranh đã đuổi tới, thừa cơ giết Gia Luật Đạt? Rồi muốn giết mình? Sau lại bị Tiểu Thu phá ngang?

Chính là, vì sao khi tỉnh lại, mình lại nằm trong lòng Liên Tranh? Hắc y nam nhân kia một mực nhìn mình, cũng như mình luôn không tự chủ được nhìn về hắn, ánh mắt mãnh liệt như nhau...

Liên Tranh đối hắn... rốt cuộc có phải hay không là....

“Vương tử, tiếp theo chúng ta phải làm sao?” Tiểu Thu thở phì phò hỏi.

Gia Luật Phong ngưng thần một lát, bắt đầu bắn khoả nhìn khắp nơi. Vừa rồi hắn cùng Tiểu Thu chạy đến ngõ cụt, cũng không biết đụng phải cơ quan gì, cửa ngậm lại mở ra, vì thế liền chạy vào. Tiểu Thu luôn khoe khoang mình là ‘tiểu tử may mắn’ quả cũng không sai.

Giữa chốn mông lung, hắn vận dụng thị lực, miêng cường nhìn thấy phía trước có một dãy đạo hẹp dài vừa đủ một người đi, tối đen như mực không biết thông đến đâu. Nhưng là phía sau hắn cùng Tiểu Thu có truy binh, không còn đường lui, vô luận thế nào cũng chỉ có thể đi về phía trước.

“Tiểu Thu, người có mũi lửa không?”

Tiểu Thu gật đầu, ném cho hắn. Gia Luật Phong châm mũi lửa, đi trước dẫn đường. Tiểu Thu bám sát phía sau hắn, càng đi càng thấy lạnh, đột nhiên dưới chân nghe răng rắc, cúi đầu đưa mũi lửa xuống nhìn, là một bộ xà cốt đầy đủ. Đi thêm một hồi, lại phát hiện nơi nơi đều là xà cốt, từng bước tiến tới, đã không biết giẫm phải bao nhiêu.

Sắc mặt Gia Luật Phong trắng bệch, huyết Thái Dương lại bắt đầu đau. Đột nhiên, Tiểu Kim trên cổ tay phát ra tiếng tê tê, bò xuống đất, rất nhanh liền biến mất trong bóng đêm.

Tiểu Thu ở phía sau nghe được động tĩnh, líu lưỡi hỏi. “Vương tử, làm sao vậy?”

Gia Luật Phong mím môi không đáp, lại bước nhanh hơn. Không bao lâu, phía trước ánh sáng chói chang, chăm chú nhìn kỹ, phía cuối đường đạo đứng sừng sững một cái cửa đá được làm bằng bạch ngọc trong suốt. Ánh lửa chiếu rọi vào, đẹp không thể tả.

Tiểu Thu dò xét nói. “Ách, thật xinh đẹp!”

Gia Luật Phong giơ mũi lửa chiếu vào, thấy chỗ ngọc môn cùng thạch bích giao nhau còn sót lại một màu đen sẫm. Tâm nhảy dựng lên, hần đưa tay sờ thử, kinh ngạc phát hiện kia là vết máu khô.

Bỗng nhiên tiếng tê tê truyền đến gần, hần cúi đầu, Tiểu Kim chui ra từ khe hở của ngọc môn, bò lên cánh tay hần, miệng hé mở, phun ra lòng bàn tay hần một cái chìa khóa nhỏ nhỏ bằng ngọc thạch.

Tiểu Thu kinh hô. “Tiểu Kim thật thông minh! Vương tử, người còn thất thần làm gì? Nhanh mở cửa a!”

Bên cạnh ngọc môn có một ổ khóa, Gia Luật Phong đem chìa khóa ngọc thạch cắm vào, xoay tròn. Lạch cạch một cái, cửa mở.

Trước mắt rộng rãi sáng ngời, kỳ cảnh tươi đẹp sáng lạn thực giống như một giấc mơ hư ảo.

Phía sau cửa là một gian thạch thất, hoặc là nói, một gian mộ thất. Bốn vách tường khắc những bức họa tinh mỹ, còn được khảm dạ minh châu. Trên mặt đất chôn cất một lượng lớn bằng tảng, ánh sáng của ngọc cùng bằng hòa lẫn, đem bên trước chiếu sáng như một bức tranh, mũi lửa chỉ sợ không bằng. Chính giữa mộ thất có một thi sàng, bốn phía có lan can chạm trổ tinh xảo, buông lơi những tấm màn che tinh tế. Cái bàn phía trước kim ngân châu báu thứ nào cũng có, trong đó bắt mắt nhất là một cây kim địch (sáo làm bằng vàng). Thân sáo hoàng kim phát ra ánh sáng yếu ớt, Gia Luật Phong cầm lấy nhìn kỹ, phát hiện mấy chỗ lỗ khí còn sót lại vết máu đen sẫm, mang theo loại cảm giác quỷ dị không nói nên lời.

Tiếng gió thổi qua, Tiểu Thu lấp bắp nói.

“Vương tử, người nói xem... Sẽ không có cương thi đi?”

Gia Luật Phong giống như không nghe thấy, chậm rãi đến gần, dùng kim địch liêu khởi màn che. Trên thi sàng đặt một cỗ quan tài tinh mỹ, chạm hoa văn long phượng, xung quanh có treo lục lạc. Hần chăm chú nhìn quan tài, thật giống như có một cỗ sự nào đó bị phong ấn sắp được giải khai....

— Mộ thất này, quan tài này, đều là nghi thức táng tục của hoàng tộc Đại Liêu thời cường thịnh. Như vậy, người trong quan tài rốt cuộc là ai?

“Oa nha nha nha, Vương tử, không cần a! Ta sợ cương thi a!” Tiểu Thu chạy lại, ôm tay hần lắc lắc. Gia Luật Phong dở khóc dở cười, trong lúc cánh tay lắc loạn xạ lại đụng phải châu báu trên bàn, một quyển da dê xen lẫn trong châu báu cũng rơi theo cùng.

Gia Luật Phong trong lòng vừa động, cúi người nhặt lên, lật sơ qua, không khỏi hai mắt sáng ngời—

Quyển sách này đúng là một trong ‘lục hợp bát pháp’ của Thủy Tinh Đăng bản thiếu mà thiên hạ ai cũng ao ước, luyện thành một trong số đó liền có thể ngạo thị thiên hạ. Mà trong quyển này lại ghi đến hai trong số đó — Thái Ất chân khí cùng Nhiếp hồn ma âm!

“Người thật sự là một tiểu tử may mắn!” Gia Luật Phong cười to, vỗ vỗ đầu Tiểu Thu, bỗng nhiên như ngộ ra điều gì.

Hồng Diệp sơn trang kiến tạo bất quá hơn mười năm, mà Đại Liêu cùng Bắc tống diệt vong đến nay cũng đã hơn ba mươi năm. Huống chi trong sơn trang chỉ có người Khiết Đan, vô luận thế nào quyền bí kíp này cũng không thể xuất hiện ở đây, trừ phi là....

Đúng vậy, trong sơn trang, người cùng với hoàng thất Bắc Tồn có quan hệ chỉ có một! Đó là mẫu hậu mình: Đại Tổng công chúa Diệp Âm Đế Cơ!

Như vậy trong cỗ quan tài này là xác chết của.....?

Gia Luật Phong cắn răng, tung ra một chưởng đẩy nấp quan tài. Trong quan tài tinh mỹ quý giá, nữ tử đã chết nhiều năm đầu đội hoàng kim diện cụ, thân mang ngân ti vòng lạc, yên tĩnh mà nằm.

Gia Luật Phong run rẩy nâng hoàng kim diện cụ lên, khuôn mặt tuyệt lệ của Diệu Âm Đế Cơ hiện ra trước mắt. Trí nhớ như sóng triều mãnh liệt tràn vào não, hần run giọng kêu lên. “Mẫu hậu!”

Đúng rồi, đây là nguyên bộ “tổng chung chi cụ” được chế tác tinh mỹ, thủ công tinh vi, hoàn toàn không phải do chế tác gấp rút, mà là đồ thật được ngự ban lúc đại hôn của thành viên hoàng tộc. Lúc trước khi trù bị tang lễ cho phụ vương, mọi người nói khi giá hạnh đến đây, không có chuẩn bị kịp ‘tổng chung chi cụ’...

Kia đều là nói dối! Nguyên nhân thật sự chính là——

Phụ vương đã tặng bộ ‘tổng chung chi cụ’ cho mẫu hậu!

Nhưng vì cái gì, mọi người lại không nhắc lời nào đến mẫu hậu? Chuyện hạ táng mẫu hậu sau khi qua đời còn có bí mật gì sao?

Chợt, trước mắt giống như xẹt qua một trời đầy huyết quang, đầu óc ong ong, một loạt những cảnh tượng vụn vặt hiện ra. Năm đó, năm đó, từng là....

Đột nhiên, ngoài ngọc môn truyền đến tiếng đánh “ầm ầm” vào đá. Tiểu Thu sợ đến mức mặt mày trắng bệch.

“Không tốt! Vương tử, sư tôn của ta truy đến rồi!”

Gia Luật Phong căng thẳng nói.

“Hắn chắc chắn là không có chìa khóa, nhưng là——” mộ thất nhỏ hẹp, chẳng lẽ cứ chui rúc ở đây chờ hắc y nam nhân kia xông vào tóm cổ?

“Mở cửa!” Tiếng quát chói tai của Liên Tranh liên tiếp truyền vào.

Tiểu Thu nước mắt lưng tròng. “Thôi hết rồi!”

Trong đầu Gia Luật Phong là một mảnh hỗn loạn, rất nhiều suy nghĩ chợt lóe qua nhưng lại không nắm được trọng điểm. Định thần lại, hần đem kim địch cùng quyển bí kíp nhét vào trong ngực, kéo tay Tiểu Thu nói.

“Chúng ta đi!” Chạy vội tới sau màn chi của thi sàng, tìm kiếm xem có lối ra nào khác không.

Liên Tranh ở ngoài ngọc môn chờ, lòng nóng như lửa đốt, cuối cùng ngưng tụ Thái Ất chân khí, “ầm” một tiếng, ngọc môn bị mở bung ra!

Đá vụn tung tóe khắp nơi, khoe môi hần gợi lên một mặt cười khổ. Nếu năm năm trước, hần có được công lực như bây giờ thì....

Trong một thoáng tim lại đau nhói lên, hần nhắm tịt mắt lại.

Lúc phần đá vụn gần như tan hết, hần bước vào mộ thất, lại phát hiện trong mộ thất đã không còn một bóng người. Ánh mắt vô thức đảo qua mặt đất, thấy châu báu tòng táng rơi đầy đất không khỏi rùng mình. Đến gần kiểm tra, quả nhiên phát hiện Thủy Tinh Đăng bản thiếu đã không còn.....

Gia Luật Phong thể chất đặc thù, không thể tu tập Thái Ất chân khí. Còn nếu tùy tiện tu tập Nhiếp hồn ma âm, chẳng những thương tổn đến thân thể, mà còn phá vỡ phong ấn ký ức, thế thì.....

Nhất thời cả thân ứa mồ hôi lạnh, Liên Tranh hoảng hồn.

Di chuyển thi sàng, phía mạn sau có một cửa ngầm. Đó là năm năm trước sau khi an táng Diệu Âm Đế Cơ mới kiến tạo. Danh hiệu “tiểu tử may mắn” của Tiểu Thu quả thật không phải chỉ nói chơi, trong thời gian ngắn như vậy cũng bị hai người họ phát hiện cơ quan này. Liên Tranh khởi động cơ quan, ám môn mở ra, bên trong là một bậc thang hướng dẫn lên trên, thông ra rừng cây sau núi.

Trời rất nhanh đã sáng, xa xa truyền đến tiếng gà gáy rõ to. Bóng đêm biến mất, trong núi dần nổi sương mù, từ từ dày đặc.

Tiểu Thu cùng Gia Luật Phong một đường chạy trốn chết, xuyên qua rừng cây trốn vào nam viện. Khinh công của Liên Tranh cũng chẳng thua kém gì họ, rất nhanh liền theo đến nơi. Đây là tiểu viện nơi Gia Luật Phong sống, trước cửa có một mảnh đất trồng đủ loại dược thảo.

Kia một năm, khi Liên Tranh định rời khỏi sơn trang quay về Giang Nam, Gia Luật Phong chỉ mới mười ba tuổi, đích thân hái thảo dược bào chế kim sang dược cho hắn....

Nếu khi đó hắn quyết tâm hơn nữa rời đi, phải chăng sẽ không phát sinh chuyện tình khiến người ta vô cùng hối hận nhưng lại không cách nào vãn hồi?

Thở sâu, Liên Tranh trầm giọng gọi. “Thiếu chủ, Tiểu Thu!”

“.....Tả sử.” Nghe được tiếng hắn gọi, Gia Luật Phong chậm rãi xoay người. Thanh niên đã muốn khôi phục trạng thái thanh tĩnh, không còn tà mị yêu dị như đêm qua trong bí đạo hắc ám, nhưng khuôn mặt cố gắng trấn định mà mỉm cười vẫn là cực kỳ tuấn tú.

Liên Tranh nói. “Thiếu chủ, thỉnh đem quyển da dê kia trả lại cho ta.”

Gia Luật Phong chớp chớp mắt, nhẹ giọng nói.

“Tả sử, ngươi có gì hiểu lầm sao? Ta căn bản không biết ngươi đang nói gì.”

“... Quyển sách kia không phải thứ tốt lành gì, người tốt hơn hết là trả lại cho ta.”

“Ta chưa từng thấy quyển sách nào cả, Tiểu Thu, ngươi có thấy không? Phải chăng Tả sử nhầm lẫn gì rồi?”

Tiểu Thu sợ hãi nhìn Liên Tranh, nhưng vẫn là gật đầu liên tục như mổ thóc.

Liên Tranh chán nản. “Các ngươi.....”

“Ô, trời còn chưa sáng hẳn, mọi người sáng sớm đến đây luyện công sao?”

Đột nhiên, giữa vườn thuốc xuất hiện hai bóng người, áo choàng tóc dài, thân hình yếu đuối, là hoàng cô Gia Luật Mạn Lâm cùng Tiêu Yến.

Đồng tử Liên Tranh phút chốc co rút lại. Sương mù dày đặc, tâm trí hắn lại chuyển chú trên người Gia Luật Phong thành ra không phát hiện còn có người khác đến.

“Gia Luật cô cô, người quả thực không chỗ nào không đến được nha!” Tiểu Thu tròn mắt cứng lưỡi. Oa! Quả nhiên cùng hồn ma giống nhau, còn vô thanh vô tức nữa chứ.

Gia Luật Phong quay đầu nhìn cô cô của mình, trong mắt hiện lên kinh ngạc. Sau một lúc lâu, hắn mím môi hỏi.

“Cô cô, người cũng thật là, sớm như vậy đã đến biệt viện của chất nhi, không biết có chuyện gì không?” Hiển nhiên, hắn đối với vị hoàng cô điện hạ xuất quỷ nhập thần này cũng có điểm nghi ngờ.

Liên Tranh cũng đầy bụng hồ nghi. Gia Luật Mạn Lâm.... Năm năm trước, chính là nàng đã đem chuyện của mình cùng Tiểu Phong nói cho sư phụ..... Hôm nọ lại đột nhiên xuất hiện ở tây viện của hắn, đường đường thánh nữ tôn quý, như thế nào lại đêm hôm khuya khoắt xuất môn đi lung tung? Có khi nào, nàng mới là.....

Gia Luật Mạn Lâm cười hì hì, lắc lắc thảo dược trong tay, nói.

“Phong nhi, ta nghe nói vườn thuốc của ngươi có thanh ti quả, ta muốn hái về để dưỡng tóc, được không? Yến nhi là theo ta tới.”

Gia Luật Phong trầm mặc một lát, cười nhẹ nói. “Cô cô, người cứ việc tự nhiên.”

Liên Tranh nhìn chằm chằm dược thảo trong tay Gia Luật Mạn Lâm cùng gùi đựng thuốc trong tay Tiêu Yến, lập tức đảo mắt nhìn khắp trái phải trong vườn thuốc, ở thời khắc nhìn thấy vong ưu thảo kia, trong lòng không khỏi kinh hoảng đứng lên.

Như thế nào lại bỏ sót điểm này? Gia Luật Phong mất đi một đoạn trí nhớ, ngay thơ không biết gì cả mà đem kim xà vương dương tại bên người. Vườn thuốc thanh niên tự tay chăm sóc hiển nhiên sẽ nhiễm khí tức của kim xà vương, dần dần, vong ưu thảo liền sinh sôi!

Loại thảo dược quý hiếm này bề ngoài lại không có gì đặc biệt, xen lẫn trong một đồng thảo dược cầm máu bình thường, cho dù có người đến hái một chút cũng chẳng thể nào phát hiện.

Ví dụ như, Gia Luật Mạn Lâm viện cớ đến hái thanh ti quả.....

Huống chi, hoàng cô điện hạ quý trọng đầu tóc của nàng mọi người đều biết, thường thường dùng các loại dược thảo cổ quái chế thuốc mỡ. Cho dù nàng hái vong ưu thảo luyện vong ưu đan, người khác cũng chỉ cho là nàng đang chế thuốc dưỡng tóc, không ai để ý.

—— Như vậy, hại chết trang chủ Gia Luật Hạo Thiên rốt cuộc là ai?

Là Gia Luật Phong mất đi ý thức, hay là hoàng cô điện hạ hành tung bất định?

“.....Tả sử?”

“Sao?” Hấn ngẩng đầu, đối mặt mị nhân của Gia Luật Mạn Lâm.

“Ta là nhắc Tả sử đừng quên, mai là ngày đề cử trang chủ lần nữa.” Gia Luật Mạn Lâm cười đến ý vị thâm trường, “Hoàng huynh ta đã qua đời, Hồng Diệp sơn trang tốt xấu gì cũng được xem là danh môn đại phái của võ lâm bắc ngũ tỉnh, cứ để răn mắt đầu thế này mãi cũng không phải là chuyện tốt. Sớm ngày tuyển chọn tân trang chủ, đem tang sự của hoàng huynh làm luôn một lần cho hết chuyện. Tả sử, ngươi nghĩ sao?”

Dung nhan tuyệt lệ của nữ tử ở giữa sương mù dày đặc mơ hồ không rõ. Liên Tranh nhất thời không nói nên lời.

Tân nhậm trang chủ..... Bất luận là muốn nắm chắc hướng đi tương lai của sơn trang hay tra ra chủ mưu phía sau, lên làm trang chủ cũng sẽ nhanh và tiện hơn rất nhiều.

Bình tĩnh nhìn chằm chằm đối phương một lát, Liên Tranh dời mắt sang chỗ khác.

“Hoàng cô điện hạ nói đúng” Phải tỉnh táo lại, không được nóng vội. Nếu Gia Luật Mạn Lâm là hung thủ, sớm hay muộn cũng sẽ lộ ra sơ hở!

Hấn quay đầu nhìn phía Gia Luật Phong, ánh mắt không tự giác lộ ra chút do dự. Đúng vậy, mọi chuyện khác đều có thể tạm thời bỏ qua.... Nhưng nếu Gia Luật Mạn Lâm thực sự là hung thủ, người tiếp theo nàng muốn đối phó chỉ sợ là..... Hấn làm sao yên tâm được đây?

“Chậm đã!”

Liên Tranh kinh ngạc ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt thâm thúy của Gia Luật Phong.

“Tả sử.....” Gia Luật Phong nhìn thẳng hấn nói, “Ta cùng Tiểu Thu mới gặp đã quen, ước gì được cùng ăn cùng ngủ.”

“Nga?” Cho nên, ngươi vẫn muốn cùng Tiểu Thu ở chung, khiến ta không có cơ hội xuống ta? Nhưng ngươi có biết hay không, người nguy hiểm thật sự không phải là ta.... Nếu gặp nạn, Tiểu Thu cũng không thể là bùa hộ mạng của ngươi được.

Nhưng mà, lời thanh niên nói tiếp ra lại làm bốn phía giật mình.

“Chính là, Tiểu Thu lại cứ dính lấy Tả sử, luyện tiếu không muốn rời sư tôn ngươi, Như vậy, ngươi cho ta trụ ở chỗ của ngươi cùng y nha?”

Liên Tranh tròn to mắt nhìn thanh niên, một lúc lâu sau bất cười ra tiếng.

Rất thông minh đấy thiếu chủ! Tiểu Phong, quả nhiên ngươi cũng bắt đầu hoài nghi Gia Luật Mạn Lâm...

Chính là, ngươi cũng không có hoàn toàn tin tưởng ta.

Bởi vậy, ngươi mới làm trò trước mặt nàng, chủ động đưa ra ý kiến cùng ta ở chung. Như vậy, cho dù ta có là hung phạm thật sự thì trước hết phải đem đối thủ khác trong sơn trang đánh bại hết, không thể thương

tổn người, lại còn phải gánh vác trách nhiệm bảo vệ người. Bởi vì nếu người gặp chuyện không may, ta chính là người bị tình nghi lớn nhất. Thậm chí, Gia Luật Mạn Lâm còn có thể cầm đầu mọi người lấy cớ này đối phó ta.....

Cho dù ta không phải hung phạm, vì cũng cố địa vị của mình, không để người khác tìm ra cớ hãm hại, cũng phải tận tâm tận sức bảo hộ người. Đơn giản là, người trước mặt mọi người lựa chọn đứng ở bên ta.....

Nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất. Tiểu Phong, người đi nước cờ này, đủ thông minh, đủ lợi hại a!

“Thiếu chủ, người cứ tự nhiên, muốn làm gì cũng được.”

Nhìn thật sâu vào mắt thanh niên, Liên Tranh mở miệng nói rõ từng chữ.

Tiểu Phong, người thực sự trưởng thành rồi!

[1] Tiền *** hậu sát: ờ thì cường xong rồi giết ^^”

10. Quyển 1 - Chương 10: Lòng Người Khó Dò

Biên tập: Mặc Nhiên

Beta: Vy Vy

Tà dương chậm rãi buông lơi, hồng quang chiếu vào rừng phong, liễm diễm như máu.

Một tiếng kêu xuyên mây, Ngọc Trảo hải đông thanh giữa không trung lượn vài vòng, bay vào cửa sổ.

Liên Tranh thu lại Thái Ất chân khí, chậm rãi mở mắt. Hải đông thanh đậu trên vai hắn, kêu nhỏ hai tiếng. Liên Tranh trong lòng vừa động, đứng dậy ra khỏi cửa phòng.

Thái Ất chân khí không hổ là công phu thiên hạ nhất đẳng, hắn luyện tập bất quá mới năm năm đã muốn thoát thai hoá cốt, vượt qua cả Gia Luật Đạt căn cơ nội lực vững chắc từ nhỏ. Có một thân công phu kinh thể hải tặc này, hắn nếu một mực muốn ra chiến trường, nhất định có thể thực hiện chí nguyện khi còn bé, chém giết quân Kim, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

..... Nhưng là, hắn không cần một thân công phu này, nếu có thể đổi lấy Tiểu Phong của hắn, quay về năm năm trước thân mật khăng khít, hắn sẵn sàng từ bỏ tất cả.

Ngoài sân, tiếng người cười nói náo nhiệt phi phàm. Sáng nay Liên Tranh đã đáp ứng Gia Luật Phong đến chỗ mình ở cùng Tiểu Thu. Chính là hiện hai không chỉ có hai người kia, còn phát sinh thêm một vị Tiêu cô nương nhút nhát rụt rè.

“Điện hạ, ta có làm chút cháo, còn có bánh nướng và thịt lợn tươi nữa, người ném thử nha.”

Tiểu Thu nở nụ cười. “Ô, Tiêu cô nương, ta cũng giúp vương tử sửa sang lại phòng ở, đói đến bụng kêu cồn cào. Người chỉ gọi mỗi mình vương tử ăn cơm, thật bất công a.”

“Không không, Tiểu Thu, người hiểu lầm....” Nữ tử vội vàng ôn nhu biện bạch.

Liên Tranh nhìn qua, quả nhiên là con gái của cự thần Tiêu Tề – Tiêu Yến. Nàng mang theo cái giỏ, đem thức ăn nóng hôi hổi bày lên bàn đá. Cô nương này trời sinh tính tình e thẹn, dung mạo tú lệ, không giống nữ tử Khiết Đan, mà giống một tiểu thư khuê các người Hán. Gia Luật Phong đang đứng cùng nàng, môi nở một nụ cười mỉm, nho nhã bình tĩnh, trông thật đẹp đôi.

Đôi mắt ưng hơi híp lại, Liên Tranh không hiểu sao trong lòng dâng lên một trận hờn giận không đầu. Bước đến gần, tùy tiện chọn một cái ghế ngồi xuống, lại không phát hiện bốn phía bỗng lặng ngắt như tờ. Hắn ngẩng đầu, biểu tình vô tội nhìn mọi người, phát hiện ba người kia mặt mày đều khó coi.

“Ách, sư tôn, người... cùng chúng ta ăn cơm sao?” Sau một lúc lâu, Tiểu Thu lắp bắp hỏi.

Liên Tranh gật đầu, nhìn thấy trong giỏ có dưa trúc, tự lấy một đôi gắp thịt ngâm. Thức ăn của người Khiết Đan lấy thịt nhũ làm món chính, thường là sấy khô hoặc ngâm, có ngon hay không phải tùy thuộc vào tay nghề của đầu bếp.

Tiêu Yến xanh cả mặt, run giọng nói.

“Tả sử... người, người cứ từ từ dùng... tiểu nữ tay nghề thô lậu.....”

Liên Tranh nhai nhai thịt, nuốt vào, chậm rãi nói. “Không đâu, tay nghề của người cũng không tồi.”

Tiểu Thu da mặt run rẩy. “Sư tôn, người không cần vừa ăn vừa dùng khẩu khí âm trầm kiểu đó nói chuyện! Người khác sao nuốt trôi nổi nữa chứ!”

“Sao lại không?” Liên Tranh thực vô tội nha. Hắn chính là đói bụng nên đến dùng cơm thôi mà.

“...” Nhìn thấy biểu tình trời sinh ác quỷ của hắn, mọi người chỉ còn biết câm như hến.

Tiêu Yến tiếp tục dọn thức ăn, tay lại không ngừng run lấy bầy. Hai người khác tự giác cúi đầu ăn cơm, không dám nói lời nào. Không khí vui vẻ vừa rồi bỗng chốc hóa hư không.

“Sư tôn a, trước giờ người đều ăn cơm một mình, vì sao hôm nay lại muốn chạy tới đây góp vui a!” Tiểu Thu gào thét trong lòng, chính là có mượn thêm mười mấy lá gan y cũng không dám rống ra thành tiếng. Khuôn mặt ác quỷ của sư tôn nhìn thôi cũng đã đủ sợ, lại còn thêm cái bộ dáng âm trầm nhai thịt.... Tiểu Thu rung mình một cái, lui sát Gia Luật Phong. Gia Luật Phong vỗ vỗ đầu y, trên mặt nở một nụ cười bất đắc dĩ.

Không khí trên bàn cơm cứng đờ, Tiểu Yến run rẩy lấy trong giỏ ra một khối thịt lọc nướng. Thịt lọc tươi mới nướng chín phân nửa, còn mang theo tơ máu, bên cạnh cũng đã chuẩn bị sẵn tiểu ngân đao (dao bạc nhỏ). Chính mình chia đôi phần thịt cũng là tập tục của Khiết Đan.

Tiểu Thu hoan hô một tiếng, lập tức quên ngay phiền não, hoan hỉ cầm đao đi cắt thịt lọc. “Cạch” một tiếng, Liên Tranh ra tay nhanh như thiểm điện, dùng dưa trúc chặn tiểu ngân đao, ánh mắt ám trầm.

“Dem ném đi!” Hắn đối Tiêu Yến, quát.

“Sao?” Tiêu Yến há hốc mồm.

“.... Sư tôn, người làm cái gì vậy?!” Trơ mắt nhìn mỹ thực ăn không đến miệng, Tiểu Thu thực ai oán.

Liên Tranh nheo mắt lại, cũng không nói chuyện. Ăn loại thịt này đối với người Khiết Đan cùng người Nữ Chân mà nói đều là bình thường, chính là—

Khuôn mặt tái nhợt của Liên Tranh hơi vặn vẹo, kinh ẩn bên má trong dị thường đáng sợ, sợ đến mức Tiêu Yến hoảng hồn đem thịt lọc cắt trở vào giỏ.

Gia Luật Phong ngồi một bên chau mày lại, mùi huyết tinh của thịt lọc quanh quẩn nơi chớp mũi, đầu óc vụng vụng, hết như lúc nào đó, hắn mút vào từng ngum từng ngum chất lỏng ấm áp tanh nồng kia.....

Đưa tay ấn ấn huyết Thái Dương, hắn rên rỉ một tiếng, vẻ mặt thống khổ.

“Ách, vương tử, người sao vậy?”

“Điện hạ?”

Bình tĩnh lại, hắn miễn cưỡng mỉm cười. “Không có gì, ta không nhìn được huyết, không quen ăn đồ sống.”

Tiêu Yến luống cuống. “Phong điện hạ, tiểu nữ thật không biết.....”

“Không có gì, người không biết không đáng trách.” Gia Luật Phong ôn nhu trấn an nàng, “Đến, ta có chuyện muốn hỏi nàng, có thể ra ngoài nói được không?”

Hai người đứng dậy rời đi.

Tiểu Thu nhìn Liên Tranh ngồi đối diện đang há mồm nhai cơm, có chút đăm chiêu hỏi. “Sư tôn, ta nhớ rõ người ăn được đồ sống, đừng nói đến chỉ là thịt lợn nửa sống nửa chín. Người là vì vương tử nên mới.....”

Liên Tranh vui đầu ăn, trầm mặc, lại trầm mặc.

“.....Vương tử trước kia cũng có nói với ta một lần chuyện hấn sợ máu, nhưng ta lại quên mất. Nhưng sao sư tôn lại biết được?”

“Sư tôn, người đối vương tử phải chăng là....”

Tiểu Thu lẩm bẩm không ngừng, Liên Tranh đột nhiên vỗ bàn. “Câm miệng!” Mắt lộ ra hung quang.

“.....” Tiểu Thu run hết cả người, lập tức ngoan ngoãn câm miệng, há mồm nhai nuốt đồ ăn.

Liên Tranh vừa lòng, tiếp tục.... vênh tai, ngưng thần lắng nghe Gia Luật Phong cùng Tiêu Yến đối thoại ngoài kia.

Cô nương Tiêu Yến này tuy không có gì uy hiếp, nhưng nàng lại là con gái một của cự thần Tiêu Tề, thế lực của Thuật Luật Tiêu thị vẫn không thể khinh thường. Hơn nữa, nàng đã nhận hoàng cô Gia Luật Mạn Lâm làm sư phụ, mà hoàng cô điện hạ thân phận đặc thù là thánh nữ lại xuất quỷ nhập thần, khiến người khác không khỏi lo nghĩ. Tiêu Tề từng nghĩ muốn thông qua hôn nhân mượn sức hấn, đương nhiên là hấn đã cự tuyệt. Nhưng hấn lại không nghĩ đến, Tiêu Yến cùng Gia Luật Phong tuổi tác và diện mạo tương đương, nếu hai người bọn họ lưỡng tình tương duyệt... Bảo hấn làm sao chịu nổi đây? Huống chi, Gia Luật Phong có thể bởi vậy mà trở thành đối tượng lợi dụng của Tiêu thị!

“Tiêu cô nương, ta cùng Tiểu Thu đến ở chỗ Tả sử, lại phiền nàng phải vất vả đưa cơm đến...” Tiếng nói Gia Luật Phong ôn hòa bình tĩnh, tuy là lời khách sáo cũng khiến ai đó thấy bực bực. Liên Tranh nội lực thâm hậu, cho dù ngồi cách rất xa cũng có thể nghe rõ ràng rành mạch.

“Điện hạ, người không chê trù nghệ của tiểu nữ là được rồi.” Tiêu Yến ngại ngùng đáp.

“.....Kỳ thực, Tiêu cô nương, ta còn muốn nhờ nàng giúp một việc.”

“Điện hạ có gì cứ phân phó.”

“Cô cô ta rất quý đầu tóc của mình, mọi người đều biết. Chắc hẳn cô cô chế ra không ít kỳ dược, Tiêu cô nương có từng nhìn thấy cô cô ta chế thuốc?”

“Sư phụ luyện rất nhiều thuốc mỡ.”

“Ta thấy cô cô ta ở vườn thuốc hái không ít dược thảo, không biết Tiêu cô nương có biết cô cô ta thường dùng loại nào không? Ta hỏi để còn chuẩn bị nhiều nhiều loại đó một chút, cho cô cô vui vẻ.”

“Này thì..... Sư phụ dùng nhiều loại lắm, nếu bảo tiểu nữ phải kể ra từng loại thì có hơi...” Tiêu Yến mặc dù nghĩ muốn lấy lòng Gia Luật Phong, nhưng cũng thấy rất khó xử.

“.... Như vậy đi, ở đây ta có vài loại thảo dược, số lượng rất ít, cũng không thường dùng. Ta đem cho Tiêu cô nương xem thử, nàng có thể nói cho ta loại nào cô cô cần dùng không?” Gia Luật Phong mỉm cười, ngữ điệu thông dong. Liên Tranh đang nghe lén lại sợ hãi cả kinh, hiểu được dụng ý của hấn——

Gia Luật Mạn Lâm hành sự kín đáo, bộ dạng khả nghi, lại là thân phận thánh nữ được mọi người tôn sùng. Nếu muốn thăm dò bí mật của nàng, bắt đầu từ chỗ Tiêu Yến là thích hợp nhất!

Vào lúc hấn không chú ý, Gia Luật Phong đã trưởng thành đến nỗi hấn thấy cũng phải giật mình.

.....Nói như vậy, hiện tại đối tượng hoài nghi lớn nhất của Gia Luật Phong đã đổi thành Gia Luật Mạn Lâm?

Như vậy, đối với mình, phải chăng Tiểu Phong đã phá bỏ phòng bị, không còn mang địch ý nữa?

Tiếng loạt xoạt từ bên kia ầm ầm truyền đến, chắc là Gia Luật Phong lấy vài loại thảo dược đưa Tiêu Yến nhận diện. Không cần tận mắt nhìn cũng biết, chắc chắn mấy loại đó chỉ là đồ ngụy trang, cái thanh niên

chân chính muốn biết là có phải Gia Luật Mạn Lâm dùng vong ưu thảo để chế thuốc hay không, từ đó suy ra thân phận hung thủ.

Liên Tranh tâm tình tốt, phục hồi tinh thần, gặp Tiểu Thu vừa nhai nhai bánh vừa ngó cái giỏ thịt lộc nướng mà chảy nước miếng, không khỏi bật cười. Hắn vỗ nhẹ bàn đá, thiếu niên kinh hãi nhìn khối thịt lộc bay lên giữa không trung. Không cần đến tiểu ngân đao, Liên Tranh tụ Thái Ất chân khí vào đũa trúc trong tay, xẹt qua xẹt lại mấy cái, thịt lộc bị cắt thành nhiều mảnh nhỏ đều nhau, rơi vào cái đĩa trên bàn.

“Ăn nhanh lên, giải quyết hết trước khi thiếu chủ trở về.” Hắn thản nhiên nói.

Tiểu Thu sững sốt, sau đó hai mắt đăm lẹ, lắc lắc đầu. “Hic, là ta sai rồi, sư tôn tuyệt đối không phải người xấu! Sư tôn là thiên hạ đệ nhất hảo nhân!”

Liên Tranh khước mắt giật giật, nguyên lai chỉ cần một khối thịt lộc liền đủ để mua chuộc người?

Tiểu Thu lau nước mắt, kéo đĩa thịt lộc lại gần mình mà lang thôn hổ yết. Liên Tranh sững sốt, lập tức cũng vươn đũa ra gấp. Kỳ thật trù nghệ của Tiêu Yến cô nương thật sự không tồi, hắn đang nghĩ đến việc về sau sẽ thường xuyên cùng Tiểu Phong bọn họ ăn cơm.

Tiểu Thu một bên cùng hắn ăn thịt lộc, một bên nhìn thấy hắn âm trầm cười, không khỏi cảm thấy sợ hãi. Sư tôn à, không phải ta nói chứ, biểu tình của người thật là.... Thật rất giống với đại ác nhân trong đầu đầy ấp mưu đồ đen tối a!

Đợi đến khi Gia Luật Phong cùng Tiêu Yến trở về, khối thịt lộc to đùng đã muốn bị hai thầy trò ăn sạch sẽ. Đang lúc Tiêu Yến dọn dẹp chén đĩa, một nha đầu chạy từ cửa viện vào.

“Tiêu cô nương, hoàng cô điện hạ gọi người về.” Nguyên lai là thị nữ Tiểu Tinh bên người Gia Luật Mạn Lâm. Trên đầu vai nàng có một con bồ câu xám, cánh có đốm đen, móng vuốt màu hồng hoạt bát đáng yêu.

Gia Luật Phong ngẩn ra, nhìn con bồ câu, vẻ mặt đầy phức tạp. Liên Tranh cũng đứng dậy.

“Sư phụ gọi ta, ta đi trước.” Tiêu Yến đối mọi người thi lễ cáo từ.

Trong không trung đột nhiên truyền đến một tiếng kêu nhỏ, Ngọc Trảo hải đông thanh sà xuống, vọt về phía Tiểu Tinh. Con bồ câu kia vỗ cánh, nghĩ muốn chạy trốn nhưng lại bị hải đông thanh chặn đứng, móng vuốt lợi hại trảo qua, lông chim máu tươi vẩy đầy.

“Tả sử, Phong điện hạ, tha mạng a!” Tiểu Tinh kêu to.

Gia Luật Phong chậm rãi đến gần, nhẹ giọng hỏi. “Con bồ câu này là...?”

“Là hoàng cô điện hạ trong một lần du ngoạn đã đem về nuôi...” Tiểu Tinh nức nở nói.

Tiểu Thu líu lười nói. “Đây không phải chim rừng ư? Tuy rằng bay nhanh nhưng tính tình kém quá, dường như chưa quen sao?”

Gia Luật Phong ánh mắt chớp động, sau một lúc lâu, từ tốn nói. “Tiểu Thu nói đúng, đây là loài bồ câu hoang. Súc sinh không hiểu chuyện đã làm bị thương sủng vật của cô cô, người về nói mong rằng cô cô đừng buồn. Hôm khác ta sẽ bắt một con đem đến tặng cô cô.”

Tiểu Tinh không dám nói nhiều, gật đầu đáp ứng, cùng Tiêu Yến rời đi.

Các nàng vừa rời đi, Gia Luật Phong ngồi xổm xuống, khều khều xác chết của con bồ câu kia, ánh mắt như lóe lên điều gì.

Tiểu Thu nhin không được nói.

“Vương tử, không phải người sợ thấy máu sao? Để làm chi còn...?”

Liên Tranh tiến lên trước một bước, trầm giọng nói.

“Bồ câu này là người thuần dưỡng để truyền tin.”

“Sao?” Tiểu Thu ngơ ngác há hốc mồm.

Gia Luật Phong cũng ngẩng đầu nhìn hần, có chút đăm chiêu. Sau một lúc lâu, Liên Tranh nói tiếp.

“Bồ câu hình dáng nhỏ xinh, tính tình cương liệt không thích ghé đông ghé tây, bay rất nhanh, có thể tăng tốc trong thời gian rất ngắn, giỏi về bay cả đường núi lẫn đồng bằng. Người Nữ Chân thường dùng bí pháp thuần hóa nó, dùng nó để truyền tin tức.”

Tiểu Thu đã hiểu. “Vương tử, người nói này là bồ câu người Kim dùng để truyền thông tin sao?” Oa, nghĩa là nói nội gián là một người khác? Sự tôn quả nhiên không phải người xấu a!

Gia Luật Phong cùng Liên Tranh liếc mắt nhìn nhau một cái, ánh mắt phỏng đoán, vẻ mặt có chút đăm chiêu.

Tinh tú mờ mờ lung, nguyệt quang mờ mờ.

Gia Luật Mạn Lâm ngồi ở bờ sông, soi bóng mình dưới nước, chậm rãi chải tóc. Đột nhiên, giữa bóng đêm u tĩnh vang lên tiếng sáo, tiếng bước chân cũng ngày càng gần, rồi cục dừng lại ở phía sau nòng.

“Cô cô, nói thật ta rất hoang mang..... Có lẽ, ta cứ làm bộ như cái gì cũng không biết. như vậy đối với người mà nói, ta sẽ tốt hơn chăng?” Tiếng sáo ngưng hẳn, người phía sau mở miệng.

Gia Luật Mạn Lâm chậm rãi quay đầu lại, thấy rõ người phía sau mình. Đó là Gia Luật Phong. Thanh niên cầm trong tay cây sáo trúc, đứng dưới ánh trăng, tay áo phát phơ, thần tư anh tú.

“Cô cô, người nói lý do nửa đêm lại đến nơi này đi! Ta nguyện ý nghe lời người giải thích. Đương nhiên, đừng lấy mấy cái cớ qua loa tắc trách như cùng tình lang hẹn hò.” Mặc dù đang cười nói, nhưng trên mặt thanh niên lại chẳng có chút ý cười.

So với biểu tình nghiêm túc của thanh niên, Gia Luật Mạn Lâm lại ngẩng mặt, cười đến quỵn rũ. “Ai, Phong nhi, từ khi nào ta làm gì cũng cần phải báo cáo với người thế?”

Không nghĩ tới mình lại nhận được câu trả lời như vậy, Gia Luật Phong không khỏi giật giật khóe môi, ánh mắt trầm ám. Sau một lúc lâu, thanh niên thấp giọng nói.

“Kỳ thật ta đã thấy.... Vừa rồi, người cùng hai gã bí ẩn bịt mặt gặp gỡ. Mà bọn họ không phải người trong trang.”

Dừng một chút, thanh niên nói tiếp.

“Mà con bồ câu kia, kỳ thực là người dùng để thư từ qua lại với bọn họ, đúng không?” Trên mặt thanh niên lộ rõ vẻ thông khổ, nhưng là vẫn chăm chú nhìn thẳng Gia Luật Mạn Lâm, hỏi ra vấn đề kia.

“Cô Cô, người cầu kết với người Kim sao?”

..... Và cũng là người đã chủ mưu giết phụ vương ta, huynh trưởng của người?

Về sau của câu nói, Gia Luật Phong mấp máy môi, nhưng vô luận thế nào cũng không nói ra được. Mặc dù hần đã hỏi qua Tiêu Yến, biết được Gia Luật Mạn Lâm có hái vong ưu thảo, nhưng xét về mặt tình cảm lại không thể nào chấp nhận được chuyện muội muội lại mưu hại huynh trưởng ruột thịt của mình.

Gia Luật Mạn Lâm đột nhiên nở nụ cười.

“Phong nhi, nhìn thấy con bồ câu kia, người thứ nhất người nên hoài nghi phải là Liên Tả sử mới đúng chứ? Ta nghe Tiểu Tinh nói, hải đông thanh của hần nhanh như cắt giết chết nam cấp, chẳng phải là thủ đoạn giấu đầu hở đuôi rõ ràng sao?”

Gia Luật Phong trầm mặc một lúc lâu sau, nói. “Thiên tính của hải đông thanh là phác sát tiểu thú, giết bồ câu cũng chỉ xuất phát từ bản năng, không có gì đáng ngạc nhiên. Huống chi.....”

Tạm dừng một lát, thanh niên thấp giọng.

“Tranh sư huynh từng nói qua, hần đối ta không có ác ý.” Lúc ở dưới bí đạo, khi cùng Tiểu Thu nói qua nói lại, Liên Tranh từng có nhắc qua như thế.....

“Tranh sư huynh? Người khi nào thì bắt đầu gọi hần là Tranh sư huynh? Huống hồ, hần nói vậy người liên tin sao?” Gia Luật Mạn Lâm cười không thể ức chế nổi.

“...Đúng, ta tin hẳn.” Gia Luật Phong thản nhiên nói, mâu quang chớp động, chợt một tia sắc bén lóe qua trong mắt. “Cô cô, vì sao người phải xúi giục ta hoài nghi hẳn?”

“Sao? Lấy cái gì nói ta xúi giục? Chuyện ta nói không chừng là sự thật nha.”

“Cô cô, nếu trước ngày hôm nay người nói chuyện này, có lẽ sẽ có tác dụng. Đáng tiếc hiện tại đối với lời nói của người, một chữ ta cũng không tin.” Gia Luật Phong nheo mắt, từ tốn nói, “Bỏ qua chuyện ta chính mắt thấy người cùng ngoại nhân gặp gỡ, về phía Tranh sư huynh ta cũng đã tra qua....”

Cho đến tận nay, mọi người đều nói Tranh sư huynh giết người như ma, tay đầy huyết tinh, bao che thuộc hạ, dung túng bọn họ đồ sát cướp bóc.... Ta cũng vì vậy mà luôn đề phòng hẳn, xem hẳn như đối tượng hiểm nghi lớn nhất đứng sau âm mưu này.”

“Sao? Mấy lời đồn đó cũng không có nửa điểm sai nha, người——” Gia Luật Mạn Lâm ngắt lời nói.

“Ta cũng không có nói mấy lời đồn đó là giả.” Thanh niên ảm đạm cười, “Chính là tất cả mọi người đều bỏ qua một chuyện hiển nhiên.....”

“Tranh sư huynh đích thực giết người vô số, tay đầy huyết tinh, nhưng là người bị giết——” thanh niên nói đầy khí phách, “Toàn bộ đều là người Kim! Tư quan to quý nhân, cho tới đây tứ tiểu binh....”

“Mà những thuộc hạ hẳn thu nạp, tuy cũng là tốt xấu lẫn lộn, ngư long hỗn tạp, nhưng nếu chú tâm một chút liền có thể phát hiện, đám người đó đạo đức tuy kém, tất cả lại đều là người Hán thống hận người Kim. Thậm chí ngay cả Trần lão đại háo sắc thành thói cũng từng vì ám sát quan lại Kim quốc mà bị truy nã. Những năm gần đây, bọn họ đi theo Tranh sư huynh sát quân Kim làm cường đạo. Tranh sư huynh dung túng bọn họ làm xằng làm bậy, dụng tâm này có thể thấy rất rõ ràng——

Đó là Tranh sư huynh nghĩ muốn tập hợp lực lượng bọn họ đối phó với quan phủ Kim quốc!

Tranh sư huynh cùng quan lại Kim quốc kết hải thâm thù. Có thể nói, cho dù Tranh sư huynh có mưu đồ gì đó, cũng tuyệt đối không cùng Kim nhân cầu kết! Bởi vì cừu hận giữa bọn họ đã đến mức không dùng máu không thể rửa!” Thanh niên đứng thẳng dưới ánh trăng, sắc mặt trầm ngưng, ngữ thanh trầm thấp nhưng hữu lực.

“...Nói cho cùng người vẫn là nói tốt cho hẳn!” Gia Luật Mạn Lâm ánh mắt nhấp nháy, rồi cuộc giơ tay tán thưởng, “Chính là, cho dù người bài trừ hiểm nghi của Liên Tranh, vì cái gì lại hoài nghi đến ta? Ta là cô ruột của người nga, vì sao không tin ta?

Gia Luật Phong thở sâu cảm thán. “Cô cô, đến tình trạng này rồi, người vì sao cứ.....”

“Có một số việc người không tận mắt thấy lại chính là sự thật nha.” Nàng cười, lúm đồng tiền như hoa, “Nếu người muốn biết rõ ràng chân tướng, ta liền nói cho người, có ngại gì đâu?”

“Đúng vậy, con bồ câu kia là của ta, quả thật ta từng dùng nó cùng ngoại nhân thư qua tin lại. Vừa rồi, ta cũng ở đây cùng hai ngoại nhân bộ dáng khả nghi kia gặp gỡ....”

Gia Luật Mạn Lâm quay sang, khuôn mặt kiêu diễm như cũ mang theo ý cười ôn nhu động lòng người, nhưng trong đôi mắt chớp động lại lóe ra hàn quang lạnh băng.

“Nhưng là ta cùng ai gặp gỡ, xin mời Liên Tả sử ra nói rõ ràng đi!”

Gia Luật Phong ngạc nhiên, quay đầu lại, liền thấy trong góc khuất của cây đại thụ cách đó không xa, có một hắc y nhân đứng yên bất động.

“.....Tranh sư huynh?”

Gia Luật Mạn Lâm cười lạnh. “Làm gì phải trưng ra bộ dáng kinh ngạc như vậy? Nếu không phải chắc chắn có hẳn theo sau tùy thân bảo hộ, tại lúc đang hoài nghi ta là hung thủ, người dám một mình tới gặp ta sao?”

Liên Tranh chậm rãi theo bóng đêm đi tới, đứng ở bên người Gia Luật Phong. Trên gương mặt tái nhợt lạnh như băng không có chút biểu tình, chỉ có một đôi con ngươi tối như mực khiến người ta nhìn vào phải sợ hãi.

Gia Luật Mạn Lâm nhìn thấy hấn, nhẹ giọng nói.

“Liên Tả sử, người tới nói đi, hai người bịt mắt vừa rồi có thân phận gì.... Ta biết trước khi bọn họ rời đi người đã ở đây rồi, hơn nữa vừa rồi người theo dõi họ đi xuống, hấn là biết được thân phận họ rồi, không phải sao?”

Gia Luật Phong quay đầu, nhìn thẳng Liên Tranh, chờ đợi hấn trả lời.

Hắc y nam nhân quay đầu sang chỗ khác, khoe môi hơi nhếch lên, nhưng thật lâu sau vẫn không nói được lời nào.

“....Tranh sư huynh, vô luận chân tướng ra sao, người cứ nói ra đi.” Tâm dần dần trầm xuống. Giữa sương mù dày đặc như có cái gì đó sắc nhọn lạnh băng đang mai phục, một khi nói ra, kết cục sẽ là không có đường thối lui.....

Gia Luật Mạn Lâm lạnh lùng nở nụ cười. “Liên Tả sử, người nếu không muốn nói, ta sẽ thay người nói.”

Nàng ngẩng đầu, nhìn thanh niên cao to tạo nhả trước mặt, ôn nhu nói.

“Hai người vừa cùng ta gặp gỡ đến từ Tây Liêu. Bọn họ là sứ giả của đương kim Tây Liêu hoàng đế Gia Luật Di Liệt, hy vọng có thể nghênh đón ta tới thủ đô Hổ Tư Oát Lỗ Đóa (Balasagun), đảm nhiệm chức đại tư tế, thừa nhận phong hào thánh cô của ta. Con bồ câu kia chính là bọn họ huấn luyện để cùng ta truyền tin tức.”

“Phong nhi, những gì người muốn biết ta đã nói cho người, như thế nào, đã vừa lòng chưa?” Nàng từng bước đến gần, cười càng thêm quyến rũ.

Gia Luật Phong kim lòng không dặng thối lui từng bước, giữ khoảng cách với nàng, thấp giọng hỏi. “Sứ giả Tây Liêu?”

Sau khi Đại Liêu diệt vong, quý tộc Khiết Đan Gia Luật Đại Thạch theo tây bắc triệu tập tàn quân, chinh phục các bộ tộc Đột Quyết, từ từ lớn mạnh. Sau đó xưng vương lập quốc, vẫn dùng quốc hiệu của Đại Liêu, sử gọi Tây Liêu. Gia Luật Đại Thạch xuất binh đông chinh Khách Cái Cát Khuông (Khadidistan), tây chinh Tát Mã Nhĩ Hãn (Imil) và Hoa Lạt Tử Khuông (Qarakhanids), danh tiếng vang xa, đã sớm vượt xa chánh chủ Gia Luật thế tộc. Sau khi Tây Liêu Đức Tông Gia Luật Đại Thạch mất, hoàng hậu Thập Bát Yên chấp chính bảy năm rồi truyền ngôi cho con là Gia Luật Di Liệt. Gia Luật Di Liệt đổi niên hiệu thành Thiệu Hưng. Hiện tại đang là Tây Liêu Thiệu Hưng năm thứ bảy.

Gia Luật Mạn Lâm lén cùng sứ giả Tây Liêu gặp mặt, tuy rằng cũng có chút tị hiềm, nhưng tính ra tất cả đều cùng là tôn tử của dòng họ Gia Luật, truy ra đến cùng vẫn không có gì đáng trách.

Gia Luật Phong nhin không được quay đầu nhìn Liên Tranh. Hắc y nam nhân bộ mặt lạnh băng, chần chờ một lát, vẫn là hướng thanh niên gật đầu, chứng tỏ Gia Luật Mạn Lâm không nói dối.

“....Nếu cô không phải nội gián, vậy chủ mưu phía sau rốt cuộc là ai?” Về mặt thanh niên đầy hoang mang.

“Nhị sư huynh Gia Luật Đạt tính tình yếu đuối, khí phách không đủ, sẽ chỉ là người bị lợi dụng. Nếu muốn làm ra ác sự lớn như vậy, lá gan của hấn còn chưa đủ. Chủ mưu phía sau nhất định còn có một người khác.... Nhưng mà....”

Hiềm nghi của Liên Tranh sớm đã bị bài trừ, hành tung khả nghi của Gia Luật Mạn Lâm cũng đã được chứng thực....

“....Trong sơn trang, không có khả năng còn có người thứ ba có được lòng dạ tâm cơ như thế a!” Thanh niên lẩm bẩm.

“Ô, Phong nhi, người lầm rồi!” Gia Luật Mạn Lâm liếc hấn, thản nhiên cười, “Người bỏ sót một người——”

“——Cầm mồi!” Liên Tranh đột nhiên trầm giọng quát.

Gia Luật Mạn Lâm quay đầu nhìn hấn, trong đôi mắt sáng đẹp ẩn chứa một loại thống khổ sâu sắc. “Liên Tả sử, người không cho hấn biết sự thật, tưởng như thế là tốt cho hấn sao?”

“Phong nhi đã trưởng thành, không còn là một hài đồng không biết gì nữa. Vô luận là chuyện xấu hay chuyện tốt, cũng nên để hắn tự chịu trách nhiệm về việc mình làm.”

“Người không có khả năng che giấu hẳn cả đời, không có khả năng vì hắn che mưa chắn gió mãi mãi được!” Dưới ánh trăng, nàng cực kỳ kích động, nước mắt đã ướt bờ mi.

“Gia Luật Phong, người nghe đây, người mà người bỏ sót chính là bản thân người! Còn hơn ta cùng Liên Tả sử, người mới đáng bị hoài nghi là chủ mưu nhất!”

“....Đừng có nói đùa!” Gia Luật Phong biến sắc, quả quyết phản bác.

“Người cảm thấy ta đang nói đùa? Được thôi, người không tin lời ta, vậy cứ hỏi Liên Tả sử đi, xem lúc người mất đi ý thức đã làm gì.....”

Gia Luật Phong cả kinh, nghe như sét đánh ngang tay, trong đầu một trận mê muội.

Đúng vậy, gần đây hắn cũng phát hiện, thỉnh thoảng mình lại mất đi ý thức, không nhớ rõ lúc ấy đã làm gì. Ấn tượng sâu sắc nhất có lẽ chính là lần dưới bí đạo hắc ám kia. Gia Luật Đạt khi ấy đang khấp trạ cổ hắn, hắn hô hấp khó khăn, cuối cùng hôn mê, mất đi ý thức, tỉnh lại lại thấy mình nằm trong lòng Liên Tranh.....

——Giữa lúc ấy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Lời người nói, một chữ ta cũng không tin! Ta.....” Trầm mặc một lúc lâu, thanh niên ngẩng đầu, sắc mặt tái nhợt, ra sức lắc đầu. Không có khả năng, không có khả năng! Những đoạn ký ức vụn vặt đan xen lộn xộn, trong bóng tối đầm đìa huyết quang, hắn.....hắn không muốn nhớ gì hết!

“Người cho là cứ trốn tránh thì được sao? Hắc, năm năm trước người——”

“Câm miệng! Hoàng cô điện hạ, thỉnh người im ngay!” Đột nhiên, Liên Tranh trầm giọng quát nàng, vẻ mặt thống khổ.

Bình tĩnh lại, Gia Luật Phong quay sang nhìn Liên Tranh, nhẹ giọng nói.

“Tranh sư huynh?”

Hắc y nam nhân đứng cạnh hắn, lưng thẳng tắp, tựa một cây thương không gấp khúc. Gương mặt tái nhợt, đôi mắt hung ác nham hiểm, kinh ẩn dữ tợn đáng sợ.....

Nhưng là, đôi đồng tử tối đen kia lại si ngốc nhìn hắn, trong mắt chỉ có hình bóng hắn, giống như từ thuở hồng hoang sơ khai đã liên như vậy, rồi cho đến tận thời khắc cuối cùng của thế giới, thiên địa sụp đổ, người kia vẫn sẽ như thế, mãi mãi nhìn hắn.....

A, sao mình lại không phát hiện cơ chứ! Hắc y nam nhân này yêu mình sâu đậm là thế.

Nam nhân lãnh khốc vô tình, tàn nhẫn thâm hiểm, tay đầy huyết tinh, vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn. Dù là vì thù nước nợ nhà, nhưng hắn dung túng thuộc hạ làm xằng làm bậy, giết chóc mặt không đổi sắc, cho dù có làm gì đi nữa cũng không rửa hết tội. Người ngoài đối với hắn e ngại cũng không tính là oan uổng hắn. Vô luận thế nào hắn cũng không được xem là người tốt.

Nhưng nam nhân tự cao tự đại này lại yêu mình. Cứ như vậy sâu sắc yêu, ẩn nhẫn yêu, thống khổ mà yêu.....

Thì ra, Liên Tranh đã sớm đoán được mình mới có khả năng lớn nhất là hung thủ, lúc mất đi ý thức đã sát hại phụ vương!

Mặc kệ bị mình hoài nghi, hành động cao thâm khó lường của Liên Tranh dẫn dắt người khác hiểu nhầm liên tục, tất cả chỉ vì để bảo vệ mình.....

Nam nhân vì mình mà bỏ mặc thanh danh của bản thân, cam nguyện gánh vác hiềm nghi là hung thủ!

Trong đầu, vô số những ký ức vụn vặt như thủy triều dâng lên, là ngọt ngào, là thống khổ, là chua xót..... tất cả đan xen vào nhau, dù có thiên ngôn vạn ngữ cũng không thể nào lý giải nổi.

“..... Tranh ca.” Từ xa xôi vọng lại một âm thanh rất nhỏ, nhưng trong đầu hẳn lại như nổ vang. Nguyên lai bọn họ đã từng thân mật như vậy. Nhiều năm qua, nam nhân đã dùng ánh mắt gì ở xa xa yên lặng chăm chú nhìn mình?

Lúc bị mình hiểu lầm là hung thủ, cho là kẻ thù bất cộng đái thiên, nam nhân có khổ sở hay không?

Trong bí đạo hắc ám, lúc mình cùng Tiểu Thu cự tuyệt ý tốt của nam nhân, cuống cuống chạy trốn, tâm tình nam nhân lại là như thế nào?”

.....Nguyên lai những thứ chân chính trọng yếu, hai mắt mình đến giờ vẫn đều không thấy rõ.

Mình là hai mắt bị mù mới không nhìn ra nam nhân đối mình một biển thâm tình.

“Không phải ta! Hung thủ kia không phải ta!” Qua một lúc lâu thật lâu, hoặc có lẽ cũng chỉ là trong nháy mắt, thanh nhiên ca giọng nói, ánh mắt trong trẻo kiên định, “Hung thủ kia tuyệt đối không phải ta. Tùy các người tin hay không!”

Dùng sức nắm chặt cây sáo trúc, thanh niên xoay người bỏ chạy. Ánh trăng đem bóng dáng hẳn trải dài trên mặt đất, dài rất dài.

..... Tuy rằng hẳn không có nhớ lại hết mọi chuyện, tuy rằng hẳn cũng hiểu được khi ý thức mình phân liệt rất đáng khả nghi, nhưng hẳn nhất quyết không tin, mình lại làm ra cái loại âm ngoan ác sực mưu sát phụ thân!

Hết phần thượng

*Hạ*Văn án (Hạ)

Biên tập: Mặc Nhiên

Beta: Vy Vy

Có lầm hay không? Vòng qua vòng lại một hồi, người ban đầu vô tội nhất lại trở thành kẻ đáng hiềm nghi nhất!

Hồi ức cùng hiện thực đan xen, chân tướng như ẩn vào sương mù càng thêm khó bề phân biệt.

Ai là địch, ai là bạn? Dưới lớp mặt nạ, ai là chân tình, ai lại là giả ý?

Trong bóng đêm kim xà vương ngẩng đầu phun tín, đôi đồng tử huyết sắc, sát ý cuồng loạn... Từng bước kinh tâm, yêu khí tận trời.

Chân tướng cuối cùng cũng lộ ra, chủ mưu hết thảy mọi chuyện lại là.....

Hồi ức như mộng, rồi cũng tan thành mây khói.

Vận mệnh không thể kháng cự, rốt cuộc còn muốn người yêu nhau phải trải qua bao nhiêu gian nan nữa đây?

Giữa chốn loạn thế đảo điên, địch hữu khó phân, dây dưa yêu hận.... Gia Luật Phong cùng Liên Tranh, hồng sắc mãnh liệt cùng hắc sắc kiên nhẫn[1], va chạm nhau khiến lòng nổi sóng!

Cưỡi ngựa đạp phá ngàn sơn, nghịch thiên một tay che trời. Hồng diệp khiêu loạn giữa trời đầy nắng gió, thiên thu ưu khuyết cứ mặc cho hậu nhân bình luận!

— Mà này đoạn tình trải qua bao khúc chiết, đến khi nào mới có thể nối lại duyên xưa?

[1] “Hồng sắc” ở đây chỉ Tiểu Phong, còn “hắc sắc” chỉ Liên Tranh.

11. Quyển 2 - Chương 11: Phong Ba Tái Khởi

Có làm hay không? Vòng qua vòng lại một hồi, người ban đầu vô tội nhất lại trở thành kẻ đáng hiềm nghi nhất!

Hồi ức cùng hiện thực đan xen, chân tướng như ẩn vào sương mù càng thêm khó bề phân biệt.

Ai là địch, ai là bạn? Dưới lớp mặt nạ, ai là chân tình, ai lại là giả ý?

Trong bóng đêm kim xà vương ngẩng đầu phun tín, đôi đồng tử huyết sắc, sát ý cuồng loạn... Từng bước kinh tâm, yêu khí tận trời.

Chân tướng cuối cùng cũng lộ ra, chủ mưu hết thảy mọi chuyện lại là.....

Hồi ức như mộng, rồi cũng tan thành mây khói.

Vận mệnh không thể kháng cự, rốt cuộc còn muốn người yêu nhau phải trải qua bao nhiêu gian nan nữa đây?

Giữa chốn loạn thế đảo điên, địch hữu khó phân, dây dưa yêu hận.... Gia Luật Phong cùng Liên Tranh, hồng sắc mãnh liệt cùng hắc sắc kiên nhẫn[1], va chạm nhau khiến lòng nổi sóng!

Cưỡi ngựa đạp phá ngàn sơn, nghịch thiên một tay che trời. Hồng diệp khiêu loạn giữa trời đầy nắng gió, thiên thu ưu khuyết cứ mặc cho hậu nhân bình luận!

— Mà này đoạn tình trải qua bao khúc chiết, đến khi nào mới có thể nối lại duyên xưa?

Biên tập: Mặc Nhiên

Beta: Vy Vy

Trong bóng đêm tĩnh lặng, Gia Luật Phong lững thững đi dọc theo lối mòn, bất tri bất giác lại đến Tây viện nơi Liên Tranh sống, cũng chính là chỗ khi còn sống mẫu thân Diệu Âm Đế Cơ của hắn từng ở.

Chọn đại một chỗ dưới mái hiên ngồi xuống, hắn lấy cây sáo trúc ra, đưa lên môi thổi. Ngày hôm nay phát sinh quá nhiều biến cố lớn, hắn cần hảo hảo mà suy nghĩ một chút...

Nói như vậy, năm năm trước... đoạn ký ức bị thiếu trong trí nhớ của hắn rốt cuộc——

Lúc ấy đã xảy ra chuyện gì?

Ngực đau nhói, tiếng sáo lại du dương mờ mịt, truyền ra rất xa. Không biết qua bao lâu, ánh rạng đông phía chân trời mờ ảo xuất hiện, tia nắng ban mai nhàn nhạt xuyên qua tán lá, rùng nổi lên một trận sương mù, mang theo hàn ý lạnh lẽo. Đây một đêm thật dài, cuối cùng cũng kết thúc, trời đã sắp sáng.

Gió thổi, những chiếc lá phong phiêu linh giữa không trung, nhẹ nhàng đáp xuống. Gia Luật Phong nhặt một mảnh lá rơi, phát hiện một đêm qua đi, trên bề mặt lá có ngưng tụ một tầng mỏng hơi sương.

Đột nhiên, hắn phát hiện khác thường, quắc mắt hỏi. “Ai?”

Cách đó không xa, dưới tán cây cổ thụ, hắc y nam nhân trầm mặc đứng. Nghe được thanh niên hỏi, chần chờ một lát, chậm rãi đi tới.

“...Tranh sư huynh, ngươi nhìn lên ta?” Tuy nhớ mang máng chính mình trước kia gọi nam nhân là “Tranh ca”, nhưng giờ phút này, qua nhiều năm như vậy rồi, thanh niên gọi không ra tiếng, đành phải cười cười mơ hồ cho qua.

“Ta... không phải nhìn lên, chỉ là vẫn đứng ở bên kia thôi.” Liên Tranh còn thành thật đáp.

“...Ngồi xuống đi.” Có điểm thất bại, người này hình như nghe không hiểu câu nói đùa và câu hỏi có chỗ khác nhau.

“Hào.”

Hắc y nam nhân ngồi xuống cạnh thanh niên. Hai người trầm mặc ngồi ở đó, lại không có ai lên tiếng.

Sắc trời dần dần biến sáng, ánh nắng ban mai từ phương đông nhô lên, một tắc lại một tắc nhảy lên đỉnh cây, lên mái hiên, rồi nhô cao chiếu sáng khắp nhân gian. Ánh bình minh điểm lệ tỏa ra hồng quang xán lạn, chiếu rọi rừng phong trong sơn trang, sắc đỏ hòa lẫn vào nhau, đẹp không sao tả xiết.

“Tranh sư huynh, năm năm trước, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Năm đó mẫu hậu ta qua đời phải không?”
Thật lâu sau, Gia Luật Phong nhẹ nhàng hỏi.

“...Đều là mấy việc vặt vãnh, người... không nhớ cũng không sao.” Liên Tranh quay đầu tránh ánh mắt của thanh niên, giọng khàn khàn nói.

“Thật không?” Hồ nghi hỏi lại một câu, Gia Luật Phong cũng lâm vào trầm mặc.

Khuôn mặt thanh niên thấp thoáng giữa sắc đỏ của nắng mai, mi mắt hơi hạ xuống, đồng tử đen láy giấu trong đôi mắt thâm thúy, mái tóc như bị nhuộm đỏ, bay bay trong gió sớm lạnh lẽo trong lành.

Gương mặt tú dật, vẻ mặt bình thản, quanh thân lại tỏa mát ra loại khí thể khác hẳn ngày thường. Tựa như sương mù mờ mịt ngoài kia, rồi lại so với sương mù càng hư ảo, càng khó nắm bắt.

Xa xa, rừng phong đỏ sẫm như máu.

Liên Tranh ngưng thần nhìn thanh niên, đột nhiên cảm thấy sợ hãi, nhưng cũng không rõ là sợ cái gì.

“...Người làm sao vậy?”

Lúc hoàn hồn lại, Gia Luật Phong ghé vào sát mặt hắn, thần thái nghi hoặc.

“Không có gì.” Thanh niên nói theo bản năng, đột nhiên tiểu kim xà trên cổ tay hắn ngẩng đầu phun tín, đối diện nam nhân, phát ra tiếng tê tê.

Khuông đương!

Liên Tranh cứng người, da đầu run lên, sắc mặt trắng bệch, khoe mắt run rẩy không thôi. Nguyên lai cái loại sợ hãi này đến từ cảm giác bản năng... thật sự là quá đủ rồi!

“... Hình như ngươi thật rất sợ xà?” Gia Luật Phong hứng thú nhìn gương mặt biến hóa lúc xanh lúc trắng như cương thi của người kia.

“Ách, chuyện này...” Vốn chỉ là có chút sợ thôi, nhưng từ năm năm trước... liền biến thành bóng ma tâm lý, cực kỳ sợ hãi. Nhưng mà hắn dĩ nhiên sẽ không nói ra mấy chuyện đó.

“Được rồi, Tiểu Kim, ngủ đi.” Gia Luật Phong sờ sờ đầu tiểu kim xà, ý bảo nó chui vào tay áo mình ngủ tiếp. Liên Tranh âm thầm thở sâu, điều hòa hô hấp. Không nghĩ đến Gia Luật Phong lúc này lại giương mắt, đem vẻ mặt cứng ngắc của hắn thu hết vào trong mắt, sững sốt một chút, “phốc” một tiếng, bật cười.

Nụ cười của thanh niên bướng bỉnh mà sáng ngời, hết như nhiều năm trước kia khi còn là thiếu niên. Liên Tranh nhìn hắn, cảm giác ngọt ngào tự đáy lòng chậm rãi lan tỏa, khoe miệng vô thức để lộ ra một mặt tươi cười.

Gia Luật Phong cao thấp đánh giá hắn một lát, nhin không được hỏi.

“Ngươi đang giận?”

“Không có.” Đồ mờ hồ.

“Vậy ngươi đang thấy... khó chịu?”

“...Cũng không có.” Mờ hồ như nước.

Nhìn thẳng vào mắt hắn, Gia Luật Phong thở sâu, nhẹ giọng nói.

“...Như vậy, ngươi là đang giận ta đã quên ngươi?”

“Không phải chuyện đó!” Liên Tranh luống cuống tay chân.

“.....” Vậy rốt cuộc là thế nào!

“Ta... ta kỳ thật — đang rất vui.” Có thể lại cùng người ngồi chung một chỗ, ta thực rất vui vẻ.

“Vui vẻ?”

“.....Phải.”

“Từ từ, Tranh sư huynh, ý ngươi là, vừa rồi ngươi... cười?” Gia Luật Phong không dám tin, tròn tròn hai mắt, “Phốc, đó là ngươi đang cười, đang cười.... Ha ha ha ha!” Có thể đem vẻ mặt tươi cười biểu hiện thành dữ tợn như vậy, trừ ngươi ra chắc chẳng còn ai làm được đâu!

“...” Liên Tranh đờ người, mặt dần dần chuyển xanh, ai oán nhìn ra phía chân trời xa xa.

Vì cái gì khi hắn cười luôn bị mọi người hiểu lầm a? Ô, hắn thực sự rất vô tội, cực kỳ vô tội nha....

Phía trên bầu trời cao, Ngọc Trảo hải đông thanh rúc lên mấy tiếng, lượn qua lượn lại. Gia Luật Phong ngẩng đầu nhìn theo, sâu trong đôi mắt hiện ra chút hoài niệm.

“Đây là con ưng lúc trước ta tặng ngươi?”

Bọn họ còn từng cắt cổ tay, giao hòa huyết mạch, thề vi huynh đệ, đồng sanh cộng tử.

Trí nhớ bị quên lãng mơ hồ hiện ra từng chút một, Gia Luật Phong cười nhẹ, cầm tay Liên Tranh.

Liên Tranh cúi đầu, bàn tay thanh niên lạnh nhưng mềm mại, ngón tay thon dài, đã không còn nhỏ nhắn như lúc còn nhỏ. Xòe bàn tay ra, thậm chí còn có thể bao lấy bàn tay nam nhân. Cảm giác lạnh lạnh tẩm nhập đáy lòng, nhưng lời thanh niên nói ra lại ấm áp mà kiên định.

“Tranh sư huynh, tuy rằng ta quên rất nhiều chuyện, nhưng là mỗi chuyện nhớ được, cơ hồ đều có bóng dáng ngươi. Ta nghĩ, ta có thể tin tưởng ngươi, phải không?”

Ta không biết năm năm trước rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng ngươi đã không muốn nói thì thôi vậy.

Tranh sư huynh, ngươi kế nhiệm trang chủ đi. Cái chết của phụ vương, ta không tin chính ta lại làm... Cho nên, ngươi giúp ta, chúng ta cùng nhau tìm ra hung thủ thực sự, được không?”

Liên Tranh nhìn thấy ánh mắt trong trẻo bừng bình của hắn, trầm mặc gật đầu.

Hôm sau, Liên Tranh chính thức kế nhiệm chức vụ trang chủ Hồng Diệp sơn trang. Sau lễ kế nhiệm, táng nghi của tiền trang chủ Gia Luật Hạo Thiên lập tức được cử hành.

“Hạ thì hướng âm thực, đông thì hướng dương thực, sử ngã xạ liệt, trư lộc đa đắc...”

Trong tiếng chú ngữ thấp âm của thánh cô, thi thể của Đại Liêu hoàng đế vong quốc bùng cháy. Khói nhẹ lượn lờ, tiếng chuông luẩn quẩn, tộc nhân Khiết Đan quỳ sát đất, vẻ mặt bi thương.

Dựa theo thiên táng táng tục, di cốt người chết vốn là để trên núi ba năm, giờ đổi thành đốt cháy. Nhưng Liên Tranh cùng Gia Luật Mạn Lâm đạt chung nhận thức, đó là Liêu quốc đã vong, bọn họ thân ở nội cảnh Kim quốc, vẫn là không nên làm quá rầm rộ. Gia Luật Phong cơ hồ cảm giác được bọn họ còn giấu diếm mình chuyện gì đó, chính là biết chắc hỏi cũng không được gì, thành ra giả vờ như không biết.

Thi thể sau khi thiêu xong, tro cốt được đặt vào bức tượng điêu khắc bằng gỗ, đưa vào địa huyết trong bí đạo. Nơi đó cũng chính là mật thất của Diệu Âm Đế Cơ. Xa cách nhiều năm, vợ chồng rốt cục đã có thể hợp táng.

Xử lý xong hết thấy mấy việc râu ria, Liên Tranh lặng lẽ theo đường ngầm trong thư phòng đi xuống, tiến vào huyết đường bái lạy sư trưởng lần cuối.

Gia Luật Hạo Thiên cùng Diệu Âm Đế Cơ khi còn sống yêu hận dây dưa, sau khi chết lại chôn cùng một chỗ, nói ra cũng không biết là duyên hay là nghiệt. Trong mộ thất, cổ quan tài tinh mỹ quý giá được mạ sa bao phủ, tản mát ra hàn khí băng lãnh quỷ dị. Liên Tranh chậm rãi ra khỏi mộ thất, đi qua đường hầm chỉ đủ rộng để một người qua, dưới chân vô số xà cốt bị đập lên kêu răng rắc. Phảng phất như có thể nghe thấy huyết tinh meo mồm từ bốn phương tám hướng xâm nhập lại, chuyện cũ trong đầu chậm chậm trôi qua.

Năm đó, hần cùng Gia Luật Phong bị Diệu Âm Đế Cơ đang phát cuồng đẩy vào bí đạo trong lòng đất, lại sai đám xà truy kích. Hai người cuống cuồng chạy trốn, theo thông đạo chỉ vừa một người chạy trốn, Liên Tranh đi sau, ven đường đánh chết vô số xà trùng. Cuối cùng, hần và Gia Luật Phong trốn đến chỗ thạch thất có chứa ‘tổng tạng chi cụ’, đóng chặt môn thất bằng ngọc thạch cực nặng, có thể tạm thời thoát nạn.

Nhưng mà, Diệu Âm Đế Cơ đã mất hết thần trí, chỉ huy đàn xà chặn ngoài đường hầm, cùng hai người giằng co liên tục mấy ngày. Liên Tranh vốn nghĩ chờ sư trưởng Gia Luật Hạo Thiên phát hiện sự tình khác thường, phái người tới cứu bọn họ. Chính là đợi một ngày lại một ngày, sư trưởng vẫn không có tới...

Trong thạch thất, châu báu ngọc ngà chồng chất như núi, nhưng lại không có thức ăn nước uống. Khi đó cũng chưa có thông đạo thông lên mặt đất kia, thạch thất chính là ở cuối cùng bí đạo, không có đường ra. Hần cùng Gia Luật Phong ở bên trong một nhọc không biết bao lâu, nhìn không thấy ngày qua đêm tới, Liên Tranh chỉ có thể ước chừng đại khái, nghĩ bọn họ ở trong đó chắc cũng đã hai ngày. Hần công lực cũng khá tốt nên chưa sao, nhưng thiếu niên Gia Luật Phong thể chất gầy yếu, cuối cùng chịu không nổi, mơ mơ màng màng ngất đi. Thiếu niên thần trí mê mang, có đôi khi đột nhiên tỉnh lại, cầm lấy tay Liên Tranh, lẩm bẩm nói.

“Tranh ca, là ta liên lụy ca, nếu không mẫu hậu ta cũng sẽ không... Ta nên để ca một mình quay về Lâm An mới đúng... Là ta hại ca...”

Liên Tranh trong lòng khổ sở, trầm giọng nói.

“Không được, chúng ta phải cùng đi Lâm An, cùng xem ao sen liên tiếp trải dài mười dặm.... một ngày nào đó, chúng ta sẽ cùng đi!”

Gia Luật Phong cười nói.

“Ha, chờ đi Lâm An, ta muốn ăn củ sen, cần một ngụm vừa giòn vừa ngọt, lại nhiều nước.... được không?”

Liên Tranh nói.

“Hảo, đệ muốn ăn gì liền ăn cái đó.”

Gia Luật Phong im lặng một lúc lâu, bỗng đứng ngẹn ngào.

“Tranh ca, chúng ta thật sự còn có thể cùng nhau đi Lâm An sao?”

“Ừ... Một ngày nào đó.”

Hai người họ nhìn nhau cười, dưới ánh sáng của dạ minh châu, gương mặt tươi cười mang đầy thống khổ cùng ảm đạm. Bởi vì bọn họ đều biết, này đó bất quả chỉ là những lời nói dối ngọt ngào, bọn họ sắp ở chỗ không ai hay biết này mà chết đi.

Bị đói cùng khát tra tấn, người có ý chí sắt thép đến đâu cũng sẽ sớm điên cuồng. Hai người khốn khổ trốn trong thạch thất, ý chí muốn sống cũng chậm rãi tiêu tan. Liên Tranh dần quên thời gian trôi, trong đầu chỉ còn lại trống rỗng hư vô, chờ đợi cái chết đến gần.

Một ngày, hần đột nhiên tỉnh dậy, nhìn thấy Gia Luật Phong uể oải nằm cạnh bên, đôi môi thiếu niên khô nứt, gương mặt tiêu tụy, nhất thời lòng đau như cắt. Đột nhiên linh quang chợt hiện, hần nhắc tay trái của mình, xem chuẩn uyển mạch, dùng sức cắn mạnh. Máu từ vết thương ào ạt chảy ra, hần liền đem tay tiến đến bên môi thiếu niên, làm cho tiên huyết chảy vào trong miệng. Gia Luật Phong thần trí hôn trầm, đầu óc vụng huyễn, hai mắt mở không nổi, hàm hồ thốt lên.

“Tranh ca?”

Liên Tranh cố giữ giọng bình thường, nói.

“Ta... giết mấy con rắn, xà huyết hơi tanh, đệ cố nhin một chút.....”

Gia Luật Phong nghe vậy thả lỏng, mơ mơ màng màng hút miệng vết thương, máu tươi tràn vào khoang miệng, phảng phất như tinh lực từng giọt từng giọt đang chảy vào cơ thể. Lúc này thiếu niên nỗ lực mở to mắt, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, suýt nữa hôn phi phách tán, vội giẫy giụa. Liên Tranh liền điểm

huyết đạo thiếu niên, thúc giục nội lực ngăn không cho máu ngừng chảy, đem máu tươi quán nhập khoang miệng thiếu niên.

Như thế được chừng nửa khắc, Liên Tranh rốt cuộc mất máu quá nhiều mà ngất đi. Gia Luật Phong nằm bên cạnh hắn, nhìn gương mặt trắng bệch kia, rõ ràng là gần trong gang tấc, đau đớn thay lại không thể tiến gần.

Không biết qua bao lâu sau, Liên Tranh choáng đầu hoa mắt tỉnh lại, huyết đạo Gia Luật Phong cũng đã tự giải. Hai người nhìn nhau một lúc sau, Gia Luật Phong đột nhiên co chặt nắm tay, loạng choạng đi đến cạnh cửa, đập mạnh vào ngọc môn, cao giọng hét lên.

“Mẫu hậu, người còn ngoài đó không?”

Liên Tranh mờ mịt nhìn, không biết thiếu niên muốn làm cái gì.

“Mẫu hậu, người muốn có kẻ chết chung chứ gì? Người thả Tranh ca đi, ta đồng ý với người, vĩnh viễn không ly khai, cùng chết với người... Người thả Tranh ca đi đi...” Thiếu niên lớn tiếng hét, nhưng do suy nhược giọng nói lại như thì thầm. Nước mắt theo hai má chảy dài, lời nói ra tiếng được tiếng mất.

“Van cầu người! Mẫu hậu, mẫu thân, người thả Tranh ca đi!”

Liên Tranh nhìn thiếu niên, lòng đau như cắt. Sao hắn có thể vứt bỏ thiếu niên mà sống một mình đây? Huống chi, Diệu Âm Đế Cơ đã muốn phát cuồng, van cầu nàng như thế cũng chẳng có tác dụng gì!

Gia Luật Phong cầu nửa ngày, ngoài cửa không có tiếng đáp lại, thiếu niên hơi run lên một chút, đột nhiên giữ chặt nắm cửa, kéo mạnh.

“Cẩn thận!”

Liên Tranh thấy rõ, nhưng do mất sức, động tác so với bình thường chậm hơn rất nhiều, một chương phát ra, đem ngọc môn vừa mở đóng lại. Chính là, chỉ một khắc ngắn ngủi như chớp mắt ấy, đã có vô số xà trùng chui vào được, uốn lượn trườn tới, ngẩng đầu phun tẩm.

Gia Luật Phong cả người mệt mỏi, ngã ngồi ở gần cửa, nhìn thấy đám xà trùng kia hướng mình bò đến, môi xả ra một mặt cười khổ, không nhúc nhích, đúng là khoanh tay chịu chết. Liên Tranh quay đầu thoáng nhìn, sợ tới mức hồn phi phách tán, trong lúc cấp thiết cũng không kịp nghĩ nhiều, đẩy mạnh một cái, đem thiếu niên ngã sang một bên.

Tiếng “xuy xuy” không ngừng vang lên bên tai, đám xà theo mặt đất uốn lượn trườn về phía trước. Liên Tranh cố nén ghê tởm, chương phong lướt qua, nhắm vào chỗ bẫy tặc của con rắn đầu đàn. Chính là hắn lúc này quá yếu, lực không đủ, bị hai con rắn từ đâu phóng lên, cắn trúng ngực. Trước mắt Liên Tranh một mảng tối sẫm, cơ hồ sắp ngất đi. Đàn rắn nhân cơ hội này, uốn lượn trườn lên.

Sinh vật nhỏ dài trắng mịn lạnh băng bò trên ngực hắn, chậm rãi lên tới cổ. Hơi thở tanh nồng của xà tiếm nhiễm trên quần áo, quanh quẩn không thôi. Đột nhiên trên mặt chợt lạnh, đầu lưỡi hai nhánh trước mắt hắn lúc ẩn lúc hiện, thì ra con xà kia đang liếm hai má hắn.

Liên Tranh trợn trừng hai mắt, không thể động đậy, nhưng vẫn theo bản năng cố cúi người xuống, ôm chặt Gia Luật Phong, lấy thân tế hộ, không lưu bất cứ khe hở nào cho đám xà kia thương tổn thiếu niên. Nhưng là hắn không nghĩ đến, nếu mình chết đi, Gia Luật Phong cũng không tránh khỏi tử lộ.

Thân xà kia dài nhỏ, nhưng lực lại dị thường lớn, gắt gao quấn chặt cổ hắn. Trong thạch thất hôn ám, Liên Tranh thấy trước mắt đôi mắt xanh biếc lóe ra không ngừng, từng đợt mùi tanh đập thẳng vào mũi. Cái đầu xà hình tam giác xấu xí lúc ẩn lúc hiện trước mặt hắn, giống như trên đùa, dù không cắn xuống nhưng lại mang đến cảm giác ghê tởm. Những con rắn khác cũng thừa cơ trườn lên, ở trên lưng, trên tứ chi của hắn mà gặm cắn.

Cảm giác đau đớn cũng đã sớm không còn, trơ mắt nhìn thân thể mình bị đàn xà cắn xé nhưng không cách nào phản kháng... Tra tấn đáng sợ nhất trên đời cùng lắm cũng chỉ thế này thôi.

Ấm ướt, âm lãnh, còn có cảm giác dính dấp từ nước bọt của đám xà...

Liên Tranh ghê tởm muốn nôn, cơ hồ muốn ngắt đi, gai ốc một trận nổi đầy trên da. Cho ta cết, cho ta chết đi, ta thà rằng chết.... Tiếng hô phẫn uất nơi ***g ngực, nhưng cả người hần cứng ngắc, kêu không thành tiếng.

“....Tranh ca, buông, buông a!” Gia Luật Phong bị hần bảo hộ trong người, nức nở cầu xin.

“Đừng sợ, Tiểu Phong, đừng sợ, sẽ qua thôi, hết thấy rồi cũng qua thôi.... Chúng ta còn phải cùng nhau đi Lâm An..... đừng sợ.....” Đúng vậy, hần không thể sợ hãi, nếu hần tỏ ra hèn yếu, Tiểu Phong phải làm sao bây giờ?

Hần bị đàn xà cắn xé, xà độc nhập thể, dần dần song chưởng vô lực rũ xuống, đã muốn không hộ nổi người trong lòng. Vào lúc này, Gia Luật Phong dùng sức tránh ra, cũng không biết lấy đâu ra khí lực, nhưng lại thoát khỏi cái ôm của hần, đứng dậy.

Đám xà kia phát hiện có mục tiêu thứ hai, lập tức uốn lượn trườn đến. Gia Luật Phong ngẩng đầu, vẻ mặt kịch liệt, đột nhiên ra tay chế trụ chỗ bẫy tất của con rắn đen đầu đàn, dùng sức cầm nó đưa đến miệng, hung hăng cắn mạnh. Xà huyết tanh tươi, thiếu niên lại như không phát giác, ra sức mút vào. Một lát sau, con rắn kia mất máu quá nhiều, co rút vài cái, bất động. Đàn xà ngừng được mùi máu đồng loại, đã tính càng tăng, vùng thoát khỏi Liên Tranh, bò đến chỗ Gia Luật Phong. Đầu rắn nhấp nhô, cái lưỡi phun ra nuốt vào, trông cực kỳ đáng sợ.

Gia Luật Phong uống no xà huyết, tinh thần nhất chấn, ách thanh cười.

“Các người muốn cắn chết ta sao? Hảo, tới đây!” Tiễn tay bắt được một con, cũng không để ý tới con rắn còn sống đang giãy giụa, cười lớn cắn xuống một ngụm, khoe môi huyết tuyến chảy dài, ánh mắt âm trầm cuồng loạn. Liên Tranh tìm được đường sống trong chỗ chết, kinh ngạc nhìn thiếu niên, một hàng nước mắt trong veo chảy dài hai má.

Như vậy không được..... Nếu còn như vậy, Tiểu Phong cùng hần nhất định sẽ chết ở chỗ này.... Không là đói chết cũng sẽ phát cuồng mà chết! Nếu muốn ra ngoài, chỉ có—

Phút chốc, ngoài cửa truyền đến tiếng Diệu Âm Đế Cơ cười dài.

“Hi hi, Phong nhi, Tranh nhi, xem các người còn duy trì được bao lâu?”

Tiếng nói mềm mại, ngữ điệu cười cợt, Liên Tranh nghe vào trong tay, cả người một trận ác hàn.

Giết nàng! Giết nàng!

Xúc động không thể ngăn chặn, tự sâu trong đáy lòng phát ra tiếng rít gào thật lớn.

Sư phụ điên rồi, chỉ có giết nàng mới có thể cứu được Tiểu Phong cùng chính mình.

Chỉ có giết nàng!

— Giết người sư phụ đã cứu hần tánh mạng, giáo thụ hần võ nghệ, đối đãi hần như con ruột

Không biết lấy đâu ra khí lực, hần ra sức hướng đến ngọc môn huy một chưởng, cửa đá lần thứ hai mở ra.

“A a a a!”

Tiếng kêu thảm thiết của nữ nhân phá tan yên tĩnh, vang lên trong bóng đêm rộng rãi. Liên Tranh giật mình thanh tỉnh cũng lấp bắp kinh hãi. Kinh ngạc ngẩng đầu, chỉ thấy trước mắt hiện ra một khuôn mặt đầy huyết như mặt của nữ quỷ—

Gai ốc một trận nổi đầy nước, hần kinh hách, tiễn tay huy ra một chưởng.

Một tiếng “rầm” vang lên, mọi thứ thanh tỉnh trở lại. Nữ quỷ đang nghênh diện chạy như điên đến bị hần đánh cho bay ngược lại, đụng vào thạch bích, thân thể mềm oặt, hôn mê bất tỉnh.

Liên Tranh trấn định, nhìn chăm chú bàn tay phải của mình, da mặt run rẩy không thôi. Hôm nay sao hần lại lỗ mãng thế? Là do hồi tưởng chuyện cũ, chịu kích thích quá lớn sao? Nói đi nói lại, nữ tử này có thể xâm nhập bí đạo, hành tung khả nghi, hần hần là phải bắt lại tra hỏi, vậy mà chấn kinh quá độ lại đem nàng đánh bay ra. Hiện tại người đã hôn mê, muốn hỏi lại càng không dễ dàng.

Hắn đến bên người nàng, trập trung nhìn, lại càng thêm giật mình. Nữ tử này đúng là thị nữ Tiểu Tinh bên người Gia Luật Mạn Lâm! Hắn đưa tay bắt uyển mạch của nàng, lại là ngắn ra. Hắn lúc này một chương là do kinh hắc, cũng không dùng lực quá nhiều, nhưng Tiểu Tinh lại hấp hối, phải là bị nội thương rất nặng!

Đây là có chuyện gì? Một thị nữ nho nhỏ vì sao lại xuất hiện trong bí đạo, lại còn bị trọng thương? Ai đã động thủ muốn đưa nàng vào chỗ chết? Mục đích là gì?

Mắt thấy nàng sắp tắt thở, Liên Tranh bắt đắc dĩ, điểm vào huyệt Ngọc Châm sau đầu nàng, để nàng tạm thời thanh tỉnh xem sẽ nói ra được những gì. Nội lực chảy vào, Tiểu Tinh đột nhiên hét lớn, trừng to mắt, khàn khàn nói/

“Điện hạ, điện hạ, tha ta... Người...”

Liên Tranh cả kinh không phải nhỏ, muốn nghe rõ lại, nhưng Tiểu Tinh đã phun ra một ngụm máu, nghiêng đầu tắt thở.

.....Điện hạ?

Này “điện hạ” là chỉ hoàng cô điện hạ, hay là — vương tử điện hạ?

Hắn kiểm tra thương thế trên người Tiểu Tinh, lực phủ ngũ tạng đều bị một loại chưởng lực bá đạo âm độc chấn vỡ, vô phương cứu chữa. Người động thủ nhất định phải một lực cực mạnh, chỉ sợ ngang tài với mình.

Như vậy rốt cuộc là ai?

Tim không thể ức chế nổi kinh hoàng, hắn đứng dậy, chạy nhanh vào một mảnh tối đen phía trước. Lúc tới ngã rẽ, hắn thấy——

Gia Luật Phong!

Thanh niên nằm trên mặt đất, hôn mê bất tỉnh, trên người đầy máu. Phía trước không xa có một cây sáo vàng nằm lẩn lóc. Trên thân sáo bằng vàng máu vẫn chưa khô!

Liên Tranh cuống quýt cúi người xem xét mạch đập của thanh niên, may mà vẫn còn nhảy, chính là lúc nhanh lúc chậm, mà trên mặt thanh niên cũng đầy thống khổ.....

Liên Tranh ngẩng đầu, nhìn thạch bích bên cạnh. Tuy ánh sáng mờ nhạt, nhưng Thái Ất chân khí của hắn đã sớm đại công cáo thành, trong bóng đêm nhìn vật vẫn rõ như ban ngày, chữ viết trên vách đá hiển nhiên thấy rõ ràng rành mạch.

“Trọng lời đồn đãi khen chê mà đánh mất một đời tình cảm chân thành, hối hận cũng đã muộn màng! Ô hô, mai sau thác xuống cửu tuyền, còn mặt mũi nào gặp lại người đây?”

—Đó là sau khi Diệu Âm Đế Cơ mất, Gia Luật Hạo Thiên duy nhất một lần tiến vào mộ thất đã khắc lại.

Hắn thân thủ sờ soạng, nét chữ cùng đầu ngón tay hoàn toàn phù hợp. Như thấy lại năm xưa khi sư phụ qua đời, Gia Luật Hạo Thiên một mình đến nơi đây, trong bóng đêm dùng chỉ lực viết xuống câu này, nội tâm đau đớn, hối hận không thôi. Lúc có thì không biết quý trọng, vì sao phải đợi đến lúc mất đi mới đến mà bi thống. Bi kịch của cả đời người, lại chỉ tóm gọn trong một câu như thế.

Hắn cùng Gia Luật Mạn Lâm đạt chung nhận thức, đó là mau chóng là cho thi thể của Gia Luật Hạo Thiên nhập liệm, hoàn thành ước nguyện cùng hợp táng với Diệu Âm Đế Cơ. Chỉ mong đôi phu phụ này dưới hoàng tuyền có thể đoàn tụ cùng nhau.

.....Chính là, Gia Luật Phong vì sao lại té xỉu ở chỗ này?

Câu khắc trên thạch bích này hiển nhiên là lần đầu tiên thanh niên được thấy. Chẳng lẽ— khiến thanh niên nhớ lại đoạn ký ức của năm năm trước? Nhớ lại... cái chết thảm của mẫu thân Diệu Âm Đế Cơ?

Cho nên thanh niên mới lần thứ hai phát cuồng, đánh bị thương thị nữ Tiểu Tinh?

Nhưng chưởng lực hùng hậu kia không phải là công lực Gia Luật Phong có thể có....

Liên Tranh nửa ngồi xổm xuống một góc sáng, nhìn thanh niên đang bị ngất, mày nhíu lại. Rất nhiều bản khoản, rất nhiều mê chương.....

Hắn một lòng suy ngẫm, không phát giác phía sau có một bóng đen lặng lẽ tới gần.....

Hương khí thơm phức trong bóng đêm tản ra, đó là mùi cơ thể của nữ nhân.

Tóc dài từ đỉnh đầu thùy hạ, có vài sợi phảng phất rơi trên cổ hắn....

Đôi bàn tay lạnh lẽo, không nặng không nhẹ chạm vào vai hắn.

Bộp!

Hai tròng mắt Liên Tranh như muốn nổ tung, hô hấp cơ hồ đình chỉ, tóc gáy dựng thẳng lên.

Là ai? Có phải... âm hồn của sư phụ? Người... người đừng dọa ta nha ~ Ta sợ cái gì cũng sẽ không sợ quỷ!
Ta không sợ, không sợ, thật sự không sợ

~“A? Liên... trang chủ?”

Liên Tranh quay phắt đầu lại, nhìn thấy Gia Luật Mạn Lâm đứng sau mình thản nhiên cười, mồ hôi từng giọt từng giọt hạ xuống....

Hoàng cô điện hạ thật là đem bốn chữ “xuất quỷ nhập thần” phát huy đến cao độ a... Người có biết người dọa người dễ gây án mạng lắm không?

Hắn trong lòng oán giận lắm lắm, nhưng biểu tình ngoài mặt vẫn là âm trầm băng lãnh, vạn năm như một.

“Hoàng cô điện hạ, người tới đây làm gì?” Liên Tranh khụ một tiếng.

Gia Luật Mạn Lâm nhú mi nói.

“Ta gọi Tiểu Tinh cùng Yến nhi đến đây chuẩn bị cầu chúc lễ khí, định sẽ lên tế bái hoàng huynh cùng hoàng tẩu. Nhưng vừa rồi Yến nhi khóc lớn chạy ra ngoài, ta hỏi nàng Tiểu Tinh đâu, nàng cũng chỉ khóc mãi, cho nên ta tự mình đến xem.”

“Tiêu cô nương vốn ở cùng Tiểu Tinh?” Hắn hí mắt nhìn nàng.

“Có chuyện gì sao?” Gia Luật Mạn Lâm liếc Gia Luật Phong hôn mê dưới đất một cái, hỏi tiếp, “Chẳng lẽ vị chất nhi (cháu) này của ta lại làm ra chuyện gì nữa rồi?”

“.....Sự tình chưa chứng thật.”

“Hừ, cho dù chứng thật, chỉ sợ ngươi cũng sẽ đem cho thành không thật đi?” Nàng cười lạnh.

Liên Tranh mím môi không đáp. Nàng nói là sự thật, hắn không có gì để phản bác.

Bỗng nhiên, trong bóng đêm yên tĩnh truyền đến tiếng bước chân. Hai người giương mắt nhìn lại, chỉ thấy Tiểu Thu cầm theo một cái đèn ***g, chạy như điên lại, thần tình hoảng sợ.

“Không tốt không tốt! Có người chết, tai nạn chết người!”

Gia Luật Mạn Lâm cả kinh, tức khắc chạy lại xem. Liên Tranh nhú mày, phương hướng Tiểu Thu chạy đến là cùng hướng với mình lúc nãy, chắc là nhìn thấy thi thể Tiểu Tinh rồi.

.... Bất quá, nơi này không phải gọi là “bí đạo” dưới lòng đất sao? Còn được gọi là “cấm địa” mộ thất? Vì cái gì... ai cũng có thể chạy vào được thế? Cho là cái chợ tùy tiện ra vào sao? Hết một người lại một người! Thủ vệ canh cửa để làm cảnh chặc? Phải chỉnh đốn, nhất định phải chỉnh đốn!

Trang chủ nổi giận, hậu quả thực nghiêm trọng a!

Lúc này, Gia Luật Mạn Lâm đã trở lại, sắc mặt âm trầm, hiển nhiên là đã nhìn thấy xác chết của Tiểu Tinh.

Tiểu Thu nhát gan, nhìn đến nàng sát khí đầy mình, lập tức lui đến sau lưng Liên Tranh, chỉ dám lộ cái đầu ra ngoài, biện bạch.

“Không phải ta giết nha! Chính là vừa rồi ta không thấy rõ, không cẩn thận đạp trúng, còn bị ngã lăn ra....”

Liên Tranh mặt đầy hắc tuyến, khoe miệng run rẩy không thôi. Tiểu Tinh cô nương nếu có linh thiêng, nhất định sẽ chết không nhắm mắt.

“Gia Luật Phong! Người đứng lên cho ta!” Gia Luật Mạn Lâm căn bản không để ý đến Tiểu Thu, nắm cổ áo Gia Luật Phong mạnh mẽ lay động.

Thanh niên rên rỉ một tiếng, mờ mịt mở mắt. “...Cô cô?”

“Người lại làm chuyện tốt gì nữa rồi?” Gia Luật Mạn Lâm chọn mi, ánh mắt sắc bén.

Liên Tranh nhú mày nói.

“Từ từ, Tiểu Thu, người vào bằng cách nào?”

“Ta là cùng vương tử tới a! Vương tử nói muốn nhìn mặt phụ thân lần cuối, ta liền cùng ngài ấy tới đây.” Tiểu Thu lanh lẹ trả lời.

“.... Vậy các người tách ra lúc nào?”

“Mới đây thôi, chúng ta nghe thấy phía cuối có tiếng nói chuyện, ta sợ là cương thi, muốn trở về lấy cái đèn ***g... Vương tử bảo ta về lấy, ngài ấy đến xem trước ra sao, kết quả ta cầm đèn ***g, định đi tắt lối đó xuống, không nghĩ tới....”

Gia Luật Mạn Lâm cười lạnh.

“Không cần hấn nói, nhất định là Phong nhi lại phát tác, thần trí không rõ đánh nhau cùng Yến nhi và Tiểu Tinh, rồi giết Tiểu Tinh.....”

Gia Luật Phong ở một bên lắng lắng nghe, có chút đăm chiêu, nhưng vẫn không nói chuyện.

Liên Tranh phản bác.

“Đây đều là phỏng đoán, không có gì chứng thực.”

“Vậy người muốn làm thế nào?” Gia Luật Mạn Lâm hừ lạnh.

Tiểu Thu nghe hai người cãi, lỗ tai ong ong cả lên, bạo gan nói.

“... Hai người ở trong này cãi đến sáng cũng không có biện pháp, không bằng thỉnh Tiêu cô nương đến đối chất đi!” Bỗng nhiên phát hiện mọi tầm mắt đều hướng đến mình, Tiểu Thu giật cả mình, ngập ngừng hỏi, “Ta nói sai sao? Hì, nếu nói sai coi như ta chưa nói gì hết nha, đừng nhìn ta như vậy, ô ô ô.....”

Liên Tranh yên lặng xoay người.

Không, Tiểu Thu, sư tôn vẫn con rằng người từ trước đến nay chỉ có vận may trời cho chứ không có đầu óc, thì ra sư tôn sai rồi——

Người ngẫu nhiên cũng sẽ nói ra được mấy lời có lý.....

12. Quyển 2 - Chương 12: Thời Buổi Rối Loạn

Biên tập: Mặc Nhiên

Beta: Vy Vy

Về cái chết li kì của thị nữ Tiểu Tinh, mọi người nhất trí tìm đến Tiêu Yến để đối chất. Chính là kết quả cũng không thuận lợi như tưởng tượng.

Trong lòng mọi người ghen một đoàn nghi vấn, hận không thể hỏi ra một loạt như bắn pháo, nhưng người ngồi giữa lại là Tiêu Yến trong sáng yếu đuối điềm đạm đáng yêu, thành ra cả đám chỉ dám thay phiên mở miệng.

“Tiểu Tinh là do ai đánh bị thương?” Liên Tranh nhớ rõ bài học, không có bày ra khuôn mặt tươi cười làm chi, chỉ đơn giản hỏi thẳng vấn đề.

Tiêu Yến nhìn sang hắn, lại bị sát khí rõ ràng trên mặt hắn dọa, đột nhiên cúi đầu anh anh khóc. Liên Tranh đầu đầy hắc tuyến, lập tức câm miệng. Cười cũng không được, không cười cũng không xong, thật sự là làm khó hắn a!

Thấy thế, Gia Luật Mạn Lâm mềm nhẹ mở miệng.

“Yến nhi, trên đường đi ngươi nhìn thấy ai?”

“.....Ta không biết, thật sự không biết.....” Uyển chuyển thay đổi câu hỏi cũng không thu được kết quả gì, Tiêu Yến chỉ cúi đầu, thì thào lặp đi lặp lại, vẻ mặt thống khổ.

Tiểu Thu nhúc nhủ. “Ai, kiểu này có hỏi cỡ nào cũng thế thôi.”

Gia Luật Phong vẫn trầm mặc đột nhiên bình tĩnh nói.

“Tiêu cô nương, có cái gì cô cứ nói ra đi, không cần cố kỵ.”

Tiêu Yến ngẩng đầu, khiếp sợ liếc mắt nhìn hắn một cái, môi hơi mấp máy. Mọi người trong lòng hớn hở, đều nín thở chờ nàng nói chuyện, không ngờ chờ một lúc lâu sau, nàng lại cúi đầu yên lặng rơi lệ. Mọi người đều cười ngất.

Trên đầu gân xanh như muốn đứt bung, Liên Tranh sắp bị nàng làm điên rồi. Vô luận là sư phụ điên loạn hay Tiêu Yến miệng kín như bưng, nữ nhân thật là sinh vật khó lý giải nhất trên đời!

Không biết qua bao lâu, ngay lúc mọi người gần như tuyệt vọng, Tiêu Yến lại mở miệng nói.

“...Ta chưa đến đây, cho nên cái gì cũng không biết, đừng hỏi ta! Van cầu mọi người đừng hỏi ta nữa!”

Nàng nhỏ giọng lầm bầm như nói mấy lời vô nghĩa, nhưng ý nghĩa của chúng lại làm trời long đất lở!

Gia Luật Mạn Lâm trừng mắt nhìn nàng, cắn răng nói.

“Yến nhi, ngươi bị dọa cho choáng váng luôn rồi sao? Ta rõ ràng kêu ngươi đi cùng Tiểu Tinh mà!”

Tiêu Yến thân mình run lên, cắn môi dưới... không nói tiếng nào nữa. Người bên ngoài có hỏi có nói gì, nàng cũng chỉ cúi đầu, mặt mày trắng bệch, yên lặng rơi lệ.

Liên Tranh nhủ mày, trong lòng biết có khác thường nhưng cũng không biểu hiện ra. Khóe mắt thoáng nhìn, Tiểu Thu đã không chịu nổi không khí trầm buồn mà chuồn êm, sau đó Gia Luật Mạn Lâm cũng tức giận phẩy tay áo bỏ đi. Chỉ còn Gia Luật Phong ngồi ngay ngắn tại chỗ, mặt có chút đăm chiêu.

Thật lâu sau, thanh niên ngẩng đầu hỏi.

“Tranh sư huynh, hôm nay thủ vệ canh ngoài mộ thất là ai? Gọi bọn họ đến đây được không?”

Liên Tranh giật mình, triệu người đến hỏi, nguyên lai đội trưởng luân phiên hôm nay là Gia Luật Tát Bát, tiểu đệ của Gia Luật Đạt. Hắn cùng hảo bằng hữu Di Lạt Oa Oát chia nhau mang thuộc hạ gác ở mấy lối vào mộ thất.

“Tiêu cô nương? Ta tựa hồ chưa từng thấy nàng tiến vào.”

“Chúng ta bên này cũng không gặp Tiêu cô nương...” Nghe hỏi, mấy người thanh niên đều lộ ra vẻ mặt mờ mịt.

“Phong điện hạ a? Ngài ấy cùng Tiểu Thu huynh đệ đi vào, đúng rồi, Tiểu Thu huynh đệ chỉ chốc sau liền đi ra lấy đèn ***g.”

“Tiểu Tinh cô nương thì có thấy, nhớ rõ nàng đi cùng hoàng cô điện hạ....”

Nghe đến đó, Gia Luật Phong cùng Liên Tranh đều giật mình. Liên Tranh trầm giọng hỏi.

“Các người xác định sao? Tiểu Tinh cùng hoàng cô điện hạ vào chung? Lúc ấy là giờ nào?”

Mấy người thị vệ châu đầu ghé tai nhau một phen, khẳng định.

“Các nàng đúng là cùng nhau tới, cụ thể giờ nào thì không nhớ, hình như là không bao lâu sau khi táng nghi của bệ hạ chấm dứt.....”

Liên Tranh sa sầm nét mặt, phất tay bảo bọn họ rời đi. Quay lại thấy Tiêu Yến còn đang cúi đầu khóc, khó chịu trong lòng như sóng nước cuộn trào, đầu đau nhức không thôi. Chợt thấy Gia Luật Phong đi qua, nói nhỏ bên tai nàng mấy câu, thần thái cực kỳ bình thản.

Đương! Kỳ tích xảy ra!

Tiêu Yến ngừng khóc, sửa lại tóc tai, hướng hai người thi lễ rồi đứng dậy rời đi. Hai tròng mắt Liên Tranh thiếu chút nữa rớt ra ngoài, quay đầu nhìn Gia Luật Phong, môi mấp máy như muốn nói lại thôi.

Hắn thật sự rất muốn biết Gia Luật Phong dùng biện pháp thần kỳ gì mà có thể dễ dàng đuổi đi một nữ nhân cứ khóc mãi không thôi... Không phục không được, thật là muốn không phục cũng không được a!

“...Có người nói dối.” Đợi Tiêu Yến rời đi xong, Gia Luật Phong bình tĩnh nói, “Cô cô, Tiêu Yến, còn có bọn thị vệ, ai cũng khẳng định là mình đúng, nhất định trong số họ có người nói dối....”

Liên Tranh gật đầu. Trên thực tế, bên nào cũng có cách nói cho mình đúng.

Chiếu theo lời bọn thị vệ mà nói, sau khi Tiểu Tinh chết, Gia Luật Phong cùng Gia Luật Mạn Lâm đều đã đến từ trước rồi. Gia Luật Mạn Lâm lại khẳng định nói mình chưa tới, còn có ý định cho đồ nhi Tiêu Yến của mình làm nhân chứng giả. Nhưng Tiêu Yến cùng bọn thị vệ lại phủ nhận điểm này.....

Như vậy, đến tột cùng là ai giết Tiểu Tinh? Lại vì nguyên do gì?

Gia Luật Mạn Lâm nói dối, là không muốn hãm hại cháu trai Gia Luật Phong của mình?

Gia Luật Phong thở dài.

“Cô cô tận lực nói dối thực khả nghi, nhưng mà... Ta cũng không muốn giấu người, khoảng thời gian lúc ngắt xiêu đã làm ra những gì, ta chẳng nhớ được chút nào cả, cho nên ta cũng không phải là hoàn toàn vô tội.....”

Liên Tranh trong lòng vừa động, nhin không được hỏi.

“... Đêm nọ, quyền da dê người lấy theo từ trong mộ thất... Đối với thân thể người không thích hợp, người không có luyện đấy chứ?”

Gia Luật Phong nghiêng đầu, lẳng lặng chăm chú nhìn hắn, sau một lúc lâu thần nhiên mỉm cười.

“Nếu ta đoán không sai, Tranh sư huynh, người là luyện Thái Ất chân khí trong bí kíp đó phải không? Lục hợp bát pháp, luyện thành một thứ liền có thể ngạo thị thiên hạ, khó trách Tranh sư huynh thần công cái thế. Đáng tiếc, thể chất của ta tựa hồ không thể tu tập loại nội lực dương cương này.....”

Liên Tranh trong lòng đau xót, lúng ta lúng túng nói.

“Công phu này cũng không có gì hay cả. Người đem sách trả lại cho ta đi, giữ bên người cũng vô dụng.” Xét đến cùng, hắn vẫn là lo lắng Gia Luật Phong lén tu tập Nhiếp hồn ma âm, gây thành đại họa.

Gia Luật Phong liếc hắn một cái, mỉm cười nói.

“Được thôi. Không đem trả lại cho người, người sẽ không yên tâm được.” Nói xong liền lấy quyền da dê trong lòng ra, đưa tới tay Liên Tranh.

Liên Tranh tiếp nhận, nghĩ đến ngày xưa cũng bởi quyền sách này mà gặp phải vô số sự tình, trong lòng không khỏi một trận chua xót. Song chẳng hợp lại, nội lực dồn vào một chỗ, quyền bí tịch tuyệt thế vô công mà quân nhân thiên hạ đều ao ước biến thành vô văn mảnh nhỏ, hôi phi yện diệt[1].

Gia Luật Phong ngậy ra như phồng, cảm thiếu chút nữa trật khớp, hiển nhiên không nghĩ tới nội lực Liên Tranh lại mạnh như thế. Chỉ trong một chớp, hần thanh tỉnh lại, đột nhiên híp mắt cười nói.

“Đúng rồi, Tranh sư huynh.....”

“Sao?”

“Tranh sư huynh đã luyện thành Thái Ất hân khí?”

“Đúng vậy.” Liên Tranh không chút nghi ngờ, thành thực đáp lời.

Gia Luật Phong mị nhãn, cao thấp đánh giá người đối diện, khoe môi đột nhiên câu ra một nụ cười đầy ý vị thâm trường. “Tranh sư huynh so với ta lớn hơn tám tuổi?”

“Ách?”

“Tính ra Tranh sư huynh năm nay gần ba mươi, vẫn là —— thân-đồng-tử, thật sự khó được a!” Đuôi lông mày thanh niên mang đầy ý cười, nói từng chữ một.

Đương! Liên Tranh hoàn toàn hóa đá.

“Di? Ta nói sai rồi sao?”

“.....Không.” Tuy rằng mắt mặt, nhưng... đó lại là sự thật. Ô, hần thực không muốn thừa nhận a.

Nhìn thấy biểu tình ảo não của hắc y nam nhân, Gia Luật Phong không khỏi kinh ngạc. Oa, nguyên lai khuôn mặt như khối băng kia cũng có thể xuất hiện loại biểu tình này... Thực ngạc nhiên!

Nhịn không được đưa tay chạm vào mặt nam nhân, da thịt tái nhợt lạnh lẽo, kinh ấn trên má trái hơi hơi sần, sờ vào rất có cảm giác. Thanh niên theo kinh ấn vuốt nhẹ xuống, hơi thở nhẹ của nam nhân phả vào mu bàn tay, không hiểu sao lại thấy an tâm đến lạ. Hai người tầm mắt giao nhau, nhất thời không biết nói gì. Giữa không gian u tối, chuyện xưa như nước trôi qua...

“Khuông đương” một tiếng, Tiểu Thu đá văng cửa, kích động chạy ào vào.

“Tiêu cô nương làm xong cơm chiều rồi, sư tôn, vương tử.....”

Ngữ điệu lú lo đột nhiên đình chỉ, Tiểu Thu trừng tròn mắt nhìn cử chỉ vô cùng thân mật của hai người, đột nhiên nhắm mắt lại lùi về sau, miệng lẩm bẩm.

“Ta không nhìn thấy các ngươi ta không nhìn thấy các ngươi ta không nhìn thấy các ngươi——” Ô ô, không chịu đâu, vương tử người vút bỏ ta tìm tình duyên mới!

Liên Tranh mặt nóng lên, gạt tay Gia Luật Phong. Làm trò trước mặt đồ nhi, thật là ngượng quá mà. Huống hồ, thời gian thấm thoát thoi đưa, năm năm qua đi, nhìn thấy thanh niên hiện giờ đã muốn cao bằng mình, trong lòng hần chợt có chút mất mát.

Gia Luật Phong tựa như không có việc gì thu tay lại, thần sắc bình tĩnh, tầm mắt dừng trên mặt hần một chút, mở lời.

“Tranh sư huynh, đi dùng cơm đi.”

Liên Tranh đáp ứng một tiếng, cất bước xuất môn. Đột nhiên nhớ tới cái gì, giật mình quay đầu lại.

“Người vừa rồi cùng Tiêu cô nương nói, chẳng lẽ là nhờ nàng đi làm cơm?”

“Đúng vậy.” Gia Luật Phong không do dự đáp.

Liên Tranh trượt chân, thiếu chút nữa ngã lão đảo. Không phục không được, quả thật muốn không phục cũng không được a!

Vì ngại Gia Luật Mạn Lâm địa vị tôn quý, cái chết của Tiểu Tinh trở thành một điều bí ẩn, cuối cùng cũng không tra ra được chân tướng. Tuy nhiên, trong sơn trang liên tiếp xảy ra chuyện, hết Gia Luật Hạo Thiên tử thương, Hữu sử Gia Luật Đạt mất tích, lại đến tì nữ Tiểu Tinh chết một cách bí ẩn, phần lớn đều không mình bạch, thành thử không tránh khỏi lòng người rung chuyển. Trong thời buổi rối loạn này, dưới chân núi lại truyền đến tin tức mới, Kim quốc hoàng đế Hoàn Nhan Lượng đã tâm cực lớn, mặc kệ cục diện Tổng

Kim nam bắc giằng co, quyết tăng cường quân bị ý đồ xâm lược phía nam. Vì bình định nội loạn, hấn phái ra rất nhiều binh mã cần quét nghĩa quân kháng Kim ở bắc ngũ tỉnh, phá bỏ rất nhiều sơn trại, thể tấn công ồ ạt.

Tin tức truyền đến, Liên Tranh vội triệu tập mọi người thương thảo việc này, Ngọc Trảo hải đồng thanh lại mang đến thư tay của võ lâm minh chủ bắc ngũ tỉnh Tạ Tấn. Hồng Diệp sơn trang ở Hắc Sơn sống yên ổn đã rất nhiều năm, nhưng bọn họ lai lịch đặc thù, cùng võ lâm Hán nhân quan hệ không thân cận mấy, cũng không nghe theo hiệu lệnh của minh chủ. Nhưng Gia Luật Hạo Thiên sinh tiền có chút giao tình cá nhân với Tạ Tấn, cũng có thể xem như lão bằng hữu. Trong chốn võ lâm có rất ít người biết thân phận hoàng tộc Khiết Đan của hấn. Tạ Tấn là một trong những ngoại lệ hiếm hoi.

Trong bức thư đầu tiên, Tạ Tấn ý theo thường lệ chúc mừng Liên Tranh tiếp nhận chức vị trang chủ, ngoài ra còn tỏ lòng thương tiếc này nọ với tiền trang chủ đã qua đời. Kế tiếp, hấn liền nhắc tới chuyện Hoàn Nhan Lượng thanh trừng toàn bộ sơn trại nghĩa quân phương Bắc.

Liên Tranh cùng Gia Luật Mạn Lâm lần lượt đọc thư, liếc mắt nhìn nhau một cái, cúi đầu suy nghĩ.

Tạ Tấn cùng thê tử Liễu Phương ở Thạch Bình Sơn lập trại, là trụ cột vững vàng của nghĩa quân bắc ngũ tỉnh kháng Kim. Lần này quan phủ cho người gây sự, đã có không ít sơn trại nhỏ bị quan binh tẩy trừ, chấn động không nhỏ. Tạ Tấn truyền ra ‘lục lâm tiến biến’ triệu tập võ lâm đại hội, các gia trang, sơn trại, môn phái đều cử người đến dự, thế phải đoàn kết nhất trí đối kháng quân Kim. Tạ Tấn viết thư riêng tới đây, hiển nhiên là hy vọng Hồng Diệp sơn trang cũng có thể gia nhập lục lâm đồng minh bắc ngũ tỉnh.

Chính là, Hồng Diệp sơn trang không phải môn phái võ lâm thế gia tầm thường chốn giang hồ. Đại Liêu cùng Bắc Tống đối địch nhiều năm, người Khiết Đan cùng người Hán từng có thù hằn, kéo dài dai dẳng. Gia Luật Hạo Thiên khi còn sống cũng là cố kỵ điểm ấy, tuy tận sức kháng Kim nhưng cũng tránh bất hòa với võ lâm đồng đạo bắc ngũ tỉnh.

Gia Luật Mạn Lâm nói.

“Hiện nay trong sơn trang lòng người hoang mang, nhiều nghi án chưa giải quyết xong. Chúng ta đừng bận tâm đến mấy thứ võ lâm đại hội này thì tốt hơn!”

Liên Tranh trầm ngâm một lát, chậm rãi nói.

“Hoàn Nhan Lượng thế phải dọn sạch các gia trang, sơn trại phương Bắc, sớm hay muộn cũng sẽ tìm ra Hồng Diệp sơn trang chúng ta.....”

Gia Luật Mạn Lâm lại nói.

“Đó là đương nhiên. Người cùng đám thuộc hạ giúp người Hán giết không ít quan nhân Kim quốc, đều bị treo giải cao, cái đầu người trị giá cũng không nhỏ đâu.” Nàng vỗ tay một cái, bình tĩnh, “A, ta hiểu. Người muốn nói ngồi một chỗ chờ quân Kim mò tới cửa, chi bằng cùng lục lâm bắc ngũ tỉnh liên thủ đối kháng Hoàn Nhan Lượng, phải không?”

Liên Tranh vuốt cằm. “Không tồi.”

Gia Luật Mạn Lâm liếc hấn, cười quyến rũ.

“Người lúc này là trang chủ, đại sự vốn do người tác chủ, người ngoài không được xen vào. Chính là ta hỏi người một câu, người có hay không nghĩ tới, hoàng huynh ta lúc trước thành lập sơn trang là vì cái gì?”

Nàng thấy Liên Tranh trong đáp, chính mình nói tiếp.

“Hồng Diệp sơn trang là vì Khiết Đan phục quốc mà kiến lập! Vì làm cho người Khiết Đan mất nước có chỗ cư trú!”

Liên Tranh nhú mày.

“Hoàng cô điện hạ, nàng nói không sai. Nhưng cũng không phải nàng không biết, khi sư trưởng còn sống cũng lấy kháng Kim làm tôn chỉ. Hơn nữa Hoàn Nhan Lượng cực kỳ hiếu chiến, tàn bạo bất nhân, ai cũng muốn diệt!”

Gia Luật Mạn Lâm cười lạnh.

“Nói nghe hay lắm! Không bằng để ta nói giúp ngươi phần còn lại. Kháng Kim linh tinh này nọ đều là vì năm đó tiện nhân Diệu Âm Đế Cơ kia bị Hoàn Nhan Lượng lăng nhục. Ngươi cũng vậy, hoàng huynh cũng vậy, đều là tâm tâm niệm niệm muốn thay nàng báo thù mà thôi!”

Khuôn mặt tái nhợt của Liên Tranh đột nhiên căng thẳng.

Diệu Âm Đế Cơ, cái tên này đã muốn trở thành một điều cấm kỵ, nhiều năm như vậy trôi qua cũng không ai dám nhắc tới. Chính là lúc này Gia Luật Mạn Lâm lại không màng cổ kỵ, lớn tiếng nói ra.

Có điều, nàng nói cũng không sai.

— Bởi vì Hoàn Nhan Lượng là Hán danh của đương nhiệm hoàng đế Kim quốc, còn tên Nữ Chân vốn là Hoàn Nhan Dịch Cổ Nãi, nhị hoàng tử của Hoàn Nhan Tông.

Tổng Thiệu Hưng năm thứ sáu, Kim Hi Tông năm Thiên Hội thứ mười bốn, Diệu Âm Đế Cơ vừa mới mười lăm tuổi, bị thiếu niên Hoàn Nhan Dịch Cổ Nãi, nhị hoàng tử đương triều chiếm đoạt, sau do không chịu nổi khuất nhục, một mình chạy trốn...

Hết thấy bi kịch đều vì vậy mà bắt đầu.

“Hoàng huynh ta vô cùng hối hận về việc năm đó, vẫn cứ mãi sống trong thống khổ, không giải thoát được... Vì vậy hẩn ngầm đồng ý cho ngươi thu dụng Hán nhân ngầm kháng Kim.”

“Nhưng ngươi có nghĩ tới hay không, nếu không phải các ngươi một lòng muốn vì tiện nhân kia báo thù, giống trống khua chiêng của quan phủ Kim quốc đối nghịch, hoàng huynh ta thế nào lại gặp chuyện bỏ mình? Nội gián là ai tạm thời không nói tới, nhưng nữ thích khách kia là Kim quốc quận chúa, hiển nhiên do triều đình phái đến!” Gia Luật Mạn Lâm chậm rãi nói, gương mặt xinh đẹp vằn vẹo, dị thường kích động.

Liên Tranh trầm mặc, một lúc lâu sau mới mở miệng.

“Nói như thế, Hoàng cô điện hạ không muốn sơn trang cùng triều đình nhà Kim đối nghịch?”

Gia Luật Mạn Lâm hừ lạnh một tiếng.

“Ngươi không cần kết luận giùm ta. Ta chỉ vì muốn bảo tồn thực lực của sơn trang, chưa nói sẽ làm cầu cho bọn Kim quốc.”

Liên Tranh ngưng mắt nhìn nàng, chậm rãi từng chữ. “Nếu ta cố ý đối kháng quân Kim, giết Hoàn Nhan Lượng thay sư phụ báo thù thì sao?”

Gia Luật Mạn Lâm bị ánh mắt lãnh liệt kiên quyết của hẩn nhìn thẳng, sắc mặt dần trắng bệch. Lát sau, nàng run giọng nói.

“Tiện nhân Diệu Âm Đế Cơ kia hủy cả đời ngươi, ngươi tội gì, tội gì vì ả...”

“Im miệng!” Liên Tranh lớn tiếng quát, “Hoàng cô điện hạ, thỉnh người đừng nói xấu sư phụ ta như vậy!”

Hai người giương cung bạt kiếm, không khí hết sức căng thẳng.

Một lúc lâu sau, Gia Luật Mạn Lâm thở dài, ôn nhu nói.

“Liên trang chủ, ý người đã quyết, ta nói cái gì cũng vô dụng, nhưng là ——” Giọng nàng đột nhiên biến chuyển, lạnh lùng nói, “Người khư khư cố chấp, người Khiết Đan ta tuyệt không thể nghe theo hiệu lệnh vô lý của ngươi, chôn vùi cơ nghiệp!”

Liên Tranh trừng mắt, khàn giọng. “Nàng——”

“Được thôi, ta muốn dẫn trang chúng Khiết Đan đi Hồ Tư Oát Lỗ Đóa.” Gia Luật Mạn Lâm không chút sợ hãi đón nhận ánh mắt âm trầm của hẩn, cười đến kiêu mị, “Ngươi không quan tâm hoàng huynh ta năm đó gây dựng sự nghiệp gian nan cỡ nào, ta cũng không muốn nhìn thấy cơ nghiệp sơn trang bị hủy trong chớp lát. Bộ tộc Khiết Đan ở Tây Bắc đã gần ổn định, chúng ta tội gì cứ ở mãi Trung Nguyên chịu khổ, kéo dài hơi tàn?”

Liên Tranh lạnh lùng nói.

“Nàng là muốn kích động trang chúng phân liệt sao?”

Gia Luật Mạn Lâm cười khanh khách.

“A, ta không dám. Chính là chủ ý của trang chủ không khôn ngoan, không đạo lý, lẽ nào bắt toàn bộ trang chúng phải chôn cùng?”

Hai người mắt đối mắt, trong lòng đều cấp tốc tính toán. Liên Tranh có thể nhất hô bá ứng ở giữa trang chúng người Hán, cũng có chút lực uy hiếp với người Khiết Đan; mà Gia Luật Mạn Lâm với thân phận Thánh Cô lại có phân lượng đặc biệt trong lòng người Khiết Đan. Nếu thật sự trở mặt, Gia Luật Mạn Lâm không chiếm được thế thượng phong, mà Liên Tranh cũng tổn thất đại bộ phận thuộc hạ Khiết Đan.

Trong phòng nghị sự đều là những đại đầu mục có uy tín trong trang, gặp trang chủ cùng Thánh Cô nổi lên xung đột, lén nghị luận này nọ, nhưng cũng không ai dám đứng ra nói chuyện.

Đang lúc này lại truyền đến một trận tiếng bước chân hối hả, Tiểu Thu chạy như điên vào hô to. “Sư tôn ơi không tốt rồi! Vương tử xảy ra chuyện!”

Liên Tranh biến sắc, lập tức bỏ mặc tất cả chạy đi. Gia Luật Mạn Lâm nhìn theo bóng dáng hần, ánh mắt có chút thâm thúy.

Từ sau khi Tiểu Tinh chết không minh bạch, nhân vô đối chứng, không thể tìm ra hung phạm, Gia Luật Phong một mực ở trong thư phòng Tây viện đóng cửa không ra, tu thân dưỡng tính. Lúc này Liên Tranh nghe hần gặp chuyện không may, sợ là do Nhiếp hồn ma âm để lại di chứng, vội chạy nhanh đến Tây viện. Dọc đường Tiểu Thu tỉ mỉ kể lại ngọn nguồn, tựa hồ là khi thị vệ trong trang đi tuần, không hiểu sao lại cùng Gia Luật Phong nổi lên xung đột. Song phương tranh chấp, rừng phong ở Tây viện gần như tan tác!

Liên Tranh trong lòng căng thẳng. “Thị vệ tuần tra Tây viện là ai?”

“Chính là Gia Luật Tát Bát cùng Di Lạt Oa Oát Lạp.”

Liên Tranh cả kinh. Hai người này ở trong nhóm thanh niên thị vệ Khiết Đan được xem như đầu lĩnh, rất có uy vọng. Hơn nữa Gia luật Tát Bát là thân đệ của Hữu sử Gia Luật Đạt, được huynh trưởng truyền thụ công phu, võ nghệ khá cao. Gia Luật Phong cùng hai người họ nổi lên xung đột, mặc dù không rõ nguyên nhân, chỉ sợ gặp thua thiệt.

Tiểu Thu vẻ mặt đau khổ. “Sư tôn người lại nghĩ đi đâu rồi! Vương tử một chưởng đánh ra, chẳng những không thua, hơn nữa còn... Sá, đừng nói nữa, lúc ta chạy đi tìm người, Gia Luật Tát Bát đã muốn đào mộ phần!”

Liên Tranh bị kinh hách không phải nhỏ. Gia Luật Phong sao có thể có bậc này công lực? Một hai chưởng liền có thể đánh Di Lạt Oa Oát chết ngay tại chỗ? Chẳng lẽ Nhiếp hồn ma âm mất đi hiệu lực? Mà cho dù có khôi phục trí nhớ, võ công nội lực cũng không thể vô duyên vô cớ tăng mạnh như thế..... Chẳng lẽ lại là——

Kim xà vương!?

Tục ngữ nói rất hay, “nếu muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm.” Ngày ấy trong bí đạo, Gia Luật Đạt bị Tiểu Kim cắn chết, hần mặt dù đã bổ thêm một chưởng nhưng vẫn sợ lộ, lệnh cho Trần lão đại lén lút đem chôn. Hiện nay trang chúng chỉ nói Hữu sử đã mất tích, không ai biết hần đã chết. Nhưng Gia Luật Phong sử dụng kim xà vương không chỉ một lần... Nếu, nếu còn gặp phải chuyện này chuyện nọ, sớm hay muộn cũng sẽ có người hoài nghi.

Lúc hần lòng như lửa đốt đuổi tới hiện trường, cục diện đã muốn thành một mảnh hỗn loạn. Trong Tây viện, rừng phong ngã mất một mảnh, nhìn bi thảm như thể vừa có một cơn lốc cuốn qua. Cạnh thư phòng không biết đứng bao nhiêu người, tầng tầng lớp lớp như nêm cối, phía trước ngồi chồm hổm, ở giữa đứng ngó, phía sau có người còn leo lên cây để nhìn.

“Ô ô.... Người không thể chết được a! Ta với người gắn bó nhiều năm như vậy, tình thâm nghĩa trọng, không thể tưởng được hôm nay lại âm dương phân tán, thiên nhân vĩnh cách!”

“Ô ô ô.... Người chết thật thảm a!”

Gia Luật Tát Bát gào khóc bi thảm, kinh thiên động địa, thật sự làm người nghe thương tâm, người thấy rơi lệ. Liên Tranh cũng không khỏi vì hấn huynh đệ tình thâm mà một phen chua xót!

Gia Luật Tát Bát là đệ đệ duy nhất của Gia Luật Đạt, thân sinh huynh trưởng của hấn vô thanh vô tức chết dưới bí đạo, đến nay không người hay biết. Vậy mà lúc này hảo bằng hữu Di Lạt Oa Oát hấn xem như thủ túc cũng già biệt cõi hồng trần... Liên Tranh đứng thẳng, trong lòng vừa thương cảm, cũng vừa có chút áy náy.

Lúc này có người nói.

“Trang chủ, người tới vừa đúng lúc! Tát Bát xưa nay rất kính ngưỡng người, người nói hấn nhất định sẽ nghe, người đến khuyên nhủ hấn đi!”

Liên Tranh vừa muốn bước đến, đột nhiên cảm giác không đúng. Cứng ngắc quay đầu lại, hấn nhìn chăm chăm người mới nói, tròn mắt thiếu chút nữa rút ra ngoài.

Người nọ kinh ngạc nói. “Trang chủ?”

Người này mày rậm mắt to, thân hình cao ngất, đúng là Di Lạt Oa Oát.

Liên Tranh hóa đá tại chỗ, sau lưng chảy xuống một loạt mồ hôi lạnh. Nếu Di Lạt Oa Oát không chết, vậy — Gia Luật Tát Bát là khóc tang ai?

.....“Sống nương tựa lẫn nhau”, “Tình thâm nghĩa trọng”, chẳng lẽ... Gia Luật Tát Bát đã biết huynh trưởng Gia Luật Đạt không phải mất tích, mà là chết trong tay Gia Luật Phong?! Việc này không phải là nhỏ, trong thời buổi rối ren này, một khi bị tố giác, người khác tất cũng sẽ đem cái chết của Tiểu Tinh đổ lên đầu Gia Luật Phong.....

——Đến lúc đó, hấn dù có lực thông thiên cũng không hộ nổi Gia Luật Phong một thân chu toàn!

Mọi người nghe trang chủ đã tới, đều tránh ra cho hấn đi vào. Hấn trong lòng trầm trọng, lại nghe Trần lão đại mừng rỡ reo lên.

“Đầu lĩnh đến rồi a, mau bảo tiểu tử kia im miệng đi! Con bà nó, thật xui xẻo, chẳng phải chỉ là một con chó thôi sao!”

Đám người tản ra, Gia Luật Tát Bát trợn mắt nhìn Trần lão đại.

“Người con mẹ nó mới là cẩu, cả người người đều là cẩu!” Nói xong lại ôm ái khuyến toàn thân đầy máu khóc lớn, “Tiểu Hắc a, người theo ta nhiều năm như vậy, ta vẫn xem ngươi như thân sinh cốt nhục mà giáo dục ngươi, nhưng là trời không thương người, bắt ta trở mắt nhìn người chết thảm, thực xin lỗi người a Tiểu Hắc!”

Gia Luật Tát Bát vừa rơi lệ than khóc vừa ngồi xổm dưới gốc phong tiếp tục thay ái khuyến đào mộ.

Liên Tranh sững người, hắc tuyến, mặt đầy hắc tuyến!

Tiểu Thu thở hồng hộc chạy lại, nói. “Sư tôn, người xem đi, vương tử cùng hấn động võ, lỡ tay đem con đại hắc cẩu yêu quý của hấn đánh chết! Không phải là lớn chuyện rồi sao?”

Gân xanh trên trán Liên Tranh thiếu đều bạo đột. Miễn cưỡng kiềm chế một lúc sau, Liên Tranh hướng mọi người nhìn nhìn, ánh mắt lạnh băng quét đến chỗ nào, chỗ đó lập tức im hơi lặng tiếng. Cả hiện trường vốn đang nháo nhào trong nháy mắt liền yên tĩnh, mọi người vây xem đều cảm như hén.

“Thiếu chủ đâu?” Lướt mắt nhìn chung quanh cũng không tìm ra người gây chuyện Gia Luật Phong.

Đám người xôn xao một lúc, bỗng nhiên như thủy triều rút. Liên Tranh hiếu ngạc nhiên, Tiểu Thu bỗng chỉ xuống đất kêu to. “Oái, Vương tử!”

.....Đám đông thối lui về sau, lộ ra Gia Luật Phong đang êm đẹp hôn mê trên mặt đất. Chính là trên lưng có thêm mấy dấu chân.

Liên Tranh hít sâu một hơi, đi đến ngồi xổm xuống cạnh thanh niên, đưa tay bắt mạch. Gia Luật Phong hô hấp đều đặn, nhưng xem kỹ hơn, Liên Tranh liền phát hiện nội tức của hắn hỗn loạn, kinh mạch kinh khí nghịch lưu, có hiện tượng tẩu hỏa nhập ma!

Lúc này Di Lạt Oa Oát đến kể rõ ràng cụ thể tình hình. Nguyên lai hắn cùng Gia Luật Tát Bát đang tuần tra, đi ngang Tây viện thấy Gia Luật Phong đang luyện công trong rừng phong liền đến định chào một tiếng. Không nghĩ tới Gia Luật Phong đột nhiên cuồng loạn, gặp người liền đánh, hai người họ hợp lực cũng không địch nổi một chiêu nọ, liền tụt lùi về sau. Tiểu Hắc, ái huynh của Tát Bát, bị kinh phong chưởng qua, tức khắc đi đời nhà ma. Hai người họ tưởng cũng khó giữ được cái mạng nhỏ này, đột nhiên Gia Luật Phong tự mình té xỉu, tình hình biến hóa bất ngờ.

Liên Tranh lo lắng lại lo lắng. Nghe Di Lạt Oa Oát nói, hắn là Gia Luật Phong tự tiện tu tập nội công cao thâm, thậm chí Niếp hồn ma âm cũng muốn mất đi hiệu lực, tình huống cực kỳ nan giải.

Chính là, Thái Ất chân khí nội lực thuần dương, thể chất của Gia Luật Phong không thể tu tập, mà bản ghi chép cũng bị hủy ngay trước mặt hắn.....

——— Chẳng lẽ, Gia Luật Phong vẫn trộm luyện nó!?

Hắn quét ánh mắt băng lãnh về phía Tiểu Thu. Tiểu Thu một trận run run, khai hết toàn bộ.

“Ách, vương tử mấy ngày nay nói là tu thân dưỡng tính, kỳ thật đều đang luyện công. Bất quá cụ thể người luyện cái gì thì ta không biết!”

Liên Tranh trong lòng quặn đau. Thái Ất chân khí chí cương chí dương, cho dù Gia Luật Phong có cố gắng thể nào đi nữa cũng vô ích, bị thể chất hạn chế nên hắn tuyệt đối không thể luyện thành!

Hắn đưa tay ấn bụng Gia Luật Phong, vận dụng nội lực hùng hậu xuyên vào đan điền, kiểm chế chân khí tán loạn trong cơ thể hắn. Chính là nội lực rót vào lại phát hiện đan điền của Gia Luật Phong trống trơn, nửa điểm nội tức cũng không có!

Liên Tranh cả kinh, tay chân lạnh băng, mắt một lúc lâu sau mới ách thanh hồi. “Tiểu Thu, thiếu chủ rốt cuộc là luyện công phụ gì?”

Gia Luật Phong tuy rằng bị kim xà vương ký tức, thể chất tàn nhược, nhưng thuở nhỏ cũng có tập võ, tại sao nội lực lại hoàn toàn biến mất? Huống chi đan điền của hắn lại hư không, kinh mạch cả người chạy tán loạn, cực kỳ cổ quái!

“Ta thật sự không biết mà.” Tiểu Thu nhíu mày, “Bất quá vương tử hình như dựa vào một quyển sách mà luyện, sư tôn người tìm thử xem?”

Liên Tranh chần chờ một lát, đưa tay tìm trong ngực Gia Luật Phong, quả nhiên lôi ra một quyển sách, giấy mực còn mới, hắn là Gia Luật Phong mới chép không lâu. Hắn mở ra nhìn, đúng là Thái Ất chân khí.

Gia Luật Phong từ nhỏ đã có khả năng nhìn một lần liền nhớ rõ, hôm đó trước mặt Liên Tranh hủy đi quyển bí kíp, lúc trở về liền dựa theo trí nhớ chép lại một quyển.

Có điều, dựa theo tình hình nội tức trên người Gia Luật Phong, tuyệt không phải trạng huống luyện tập Thái Ất chân khí!

Bỏ qua một bên chuyện thể chất, chiếu theo cách nói của Di Lạt Oa Oát, một mảng rừng phong Tây viện này bị hủy là bởi chiêu phong của Gia Luật Phong. Đây là loại nội lực gì? Liên Tranh tự thấy chính mình cũng thấy rất khó làm được. Thái Ất chân khí tuy thần kỳ, nhưng người mới luyện vì sao có thể tiến bộ vượt bậc như thế?

Hắn ngưng mắt nhìn chăm chú nhìn quyển bí kíp còn mới tinh, đoạn đầu có câu “Lấy ý dẫn khí, thanh thẳng trục hàng. Khí trầm đan điền, quang tụ thiên tâm”. Đây là bí quyết pháp môn nội gia công phu thông dụng, ý bảo đem chân khí trong ***g ngực tụ vào đan điền, hình thành tâm thận tương giao, lấy bổ mệnh môn chi hỏa, không có gì lạ. Nhưng Gia Luật Phong lại dùng mực đỏ khoanh bốn chữ “khí trầm đan điền”, lại viết một hàng chú thích nhỏ bên cạnh: “Đan điền nội tức, phân chú bát mạch. Nhân thể lợi đạo, cổ dâng khai hợp”. Đó là ngược lại với pháp môn luyện khí thông thường.

Liên Tranh mắt liền tối sầm. Hiển nhiên Gia Luật Phong biết thể chất mình có hạn, không thể theo chính quy pháp môn là luyện tập Thái Ất chân khí nên liền dùng biện pháp nghịch hành! Đây không biết có thành công hay không, nhưng khỏi nói cũng biết là cực kỳ nguy hiểm!

Tiểu Phong, người vì sao không chịu nghe lời ta, lại đi luyện loại công phu hại thân này?

Lúc trước, nếu không phải tinh thần người điên loạn, ta sao lại nguyện ý tu tập Nhiếp hồn ma âm phong ẩn trí như người? Nếu không phải vì nghịch ý sư trưởng bảo vệ người, vì thay sư phụ báo thù, ta sao lại nguyện ý luyện Thái Ất chân khí tăng cường thực lực chính mình?

..... Ta là bất đắc dĩ, nhưng người, nhưng người lại vì cái gì mà khư khư cố chấp như vậy!?

Hắn trong lòng chua xót, đang phiền não không thôi, phía sau lại đột nhiên truyền đến một tiếng thét kinh hoàng cực điểm——

“Không! Ta không tin! Người sao thể có thể chết như vậy!”

Liên Tranh nghe ra là thanh âm của Gia Luật Tất Bát, phiền toái không thôi. Chỉ là một con chó thôi mà la hét ầm ĩ cái gì! Quay đầu lại đang muốn trách cứ, lời chưa nói ra miệng lại nuốt trở về, vẻ mặt cứng đờ.

Dưới tàn cây phong, Gia Luật Tất Bát vì mai táng ái khuyển mà đào một cái hố sâu. Hiện tại trong đôi tay đầy bùn đất lại có nhiều hơn một khối thi thể.

Thi thể con người.

Thi thể Gia Luật Đạt!

“Ca——” Gia Luật Tất Bát đau đớn hét lên, tiếng thét ai oán tựa như xuyên thấu màng nhĩ, chui thẳng vào chỗ sâu trong lòng người, “Là ai giết người? Là ai!”

Trên mặt Liên Tranh ngưng kết một tầng băng.

[1] Hôi phi yên diệt: tan thành tro bụi.

13. Quyển 2 - Chương 13: Sinh Tử Tồn Vong

Biên tập: Mặc Nhiên

Beta: Vỵ Vỵ

Người có biết lá cây phong vì sao lại đỏ?

Đó là vì, dưới gốc phong có chôn thi thể.

Lá phong sở dĩ đỏ, là vì cây phong hút máu của thi thể chôn dưới gốc.....

Gia Luật Tất Bát vì ái khuyển đào một huyết mộ, không nghĩ tới lại đào ra thi thể của huynh trưởng Gia Luật Đạt dưới gốc phong. Đúng là một viên đá kích khởi ngàn tầng sóng nước, trang chúng vậy xem vừa tán đi chưa được bao xa liền xúm lại, chỉ chỉ trỏ trỏ, châu đầu ghé tai.

Liên Tranh mồ hôi như tắm, quay đầu nhìn Trần lão đại, tưởng như mắt có thể biến thành đao chém gã mấy nhát. Bảo người đem thi thể lẳng lẽ đi chôn, cần phải làm cho thần không biết quỷ không hay, người làm tốt thật đó!

Hung quang kinh người bắn đến, trên trán Trần lão đại cũng rớt xuống giọt giọt mồ hôi. Gã cũng quay đầu, dùng sức trừng tiểu đệ phía sau. Tiểu đệ kia sao có thể đoán được mình lười việc, chỉ qua loa mai táng thi

thể lại gây ra thiên đại tai họa thể này, mặt mày xanh mét, lấp bắp biện bạch. “Ta vốn nghĩ nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất, nào biết...”

Nào biết Phong điện hạ đột nhiên nổi chứng điên gì, đem rừng phong oanh tạc, rồi còn đánh chết con đại cầu mà Tát Bát thống lĩnh xem như con cái!

Lúc này, Di Lạt Oa Oát thấy hảo bằng hữu thương tâm quá độ, liền đi đến thi thể Gia Luật Đạt nghiệm thương. Mấy ngày trước thời tiết mát mẻ, thi thể còn chưa hư thối, nhưng huyết nhục mơ hồ, hỗn độn thành một đồng, ai có mắt cũng thấy được là bị người có nội lực thâm hậu đả thương. Nhưng trong sơn trang, trừ bỏ tiền trang chủ Gia Luật Hạo Thiên đã qua đời, hữu sử Gia Luật Đạt được xem là nội lực cao nhất.

Như vậy là ai có đủ nội lực đem Gia Luật Đạt đánh chết?

Hiện giờ trong trang, người có công lực cao hơn Gia Luật Đạt chỉ có một, mà thi thể lại còn tìm được ở Tây viện...

Mọi ánh mắt hồ nghi đều hướng đến trên người đương nhiệm trang chủ Liên Tranh.

Hắc y nam nhân sắc mặt lạnh lùng, trầm mặc không nói, liếc nhìn lại mọi người, kinh ấn trên má trông cực kỳ dữ tợn.

Gia Luật Tát Bát đang ôm thi thể đột nhiên nhảy lên, nắm vạt áo Liên Tranh, hung hăng nói. “Là người đúng không? Hán cầu! Là người giết đại ca ta phải không!?”

Liên Tranh gạt tay hắn, hắn cũng chộp lại không buông, hai mắt tràn đầy tơ máu.

Lúc này, những người trong phòng nghị sự cũng đã chạy tới. Gia Luật Mạn Lâm thấy bọn họ tranh chấp, đảo mắt nhìn một vòng, mím môi không nói. Tiêu Yến đi sau nàng vội la lên.

“Tát Bát ca, người, người sao lại vô lễ với trang chủ như vậy? Đừng làm càn!”

Gia Luật Tát Bát giữa đầu cuồng tiếu. “Ai thừa nhận hắn là trang chủ? Hừ! Cơ nghiệp Hồng Diệp sơn trang là do tộc nhân Khiết Đan chúng ta gian khổ dựng lên, nếu không mưu hại đại ca ta, một tên Hán cầu như hắn sau leo lên được cái ghế trang chủ chứ! Chúng ta không phục!”

Di Lạt Oa Oát đứng cạnh bằng hữu mình, trầm giọng nói.

“Tát Bát nói đúng. Cơ nghiệp sơn trang là chúng ta vất vả gây dựng, nếu để nội bộ tranh đấu tổn hại thật sự không đáng. Chúng ta không chấp nhận loại người này làm trang chủ, việc này phải điều tra rõ ràng!”

Hai người họ vừa nói xong, không ít thanh niên Khiết Đan liền lên tiếng phụ họa. Trần lão đại cùng trang chủ người Hán cũng không phải ngồi không, liền hùng hùng hổ hổ mĩa mai lại, nhất thời bát nháo cả lên.

Xung quanh tranh cãi la hét ầm ĩ đình tại nhức óc, nhưng Liên Tranh vẫn bất vi sở động, gương mặt lạnh băng không chút biểu tình. Hắn ngồi xổm trước người Gia Luật Phong đang hôn mê, cẩn thận kiểm tra lại kinh mạch thực khí nội tức tán loạn của thanh niên, lòng nóng như lửa đốt.

Giữa một mảnh hỗn loạn ồn ào, Gia Luật Mạn Lâm tự mình đi kiểm tra thi thể Gia Luật Đạt, nghiệm thi xong lại trầm mặc một lúc lâu. Đột nhiên, nàng đứng lên.

“Từ từ! Trên cổ thi thể có vết thương chí mạng khác! Là vết cắn của xà trùng hoặc độc vật!”

Tiếng nói ngọt ngào mềm mại xuyên qua những ồn ào náo động, từng câu từng chữ lọt vào tai, bốn phía nhất thời lặng ngắt như tờ.

Lúc này Di Lạt Oa Oát bước đến cẩn thận xem xét lại xác chết, sau đó mở miệng nói.

“Hoàng cô điện hạ nói đúng. Thi thể Hữu sử đại nhân mặc dù bị hủy hoại, nhưng nhìn kỹ vẫn có thể thấy được dấu hiệu trúng độc! Miệng vết thương trên cổ quả thực... rất nhỏ, lại qua ngoại lực tổn hại, ta không thể khẳng định... Nhưng bảy tám phần là do độc trùng tiểu xà này nọ cắn!”

“Trúng độc? Xà trùng?”

“Bị trúng độc rồi còn bị chưởng thêm một chưởng, thật quá ngoan độc.....” Mọi người bắt đầu nhỏ to nghị luận.

“Nói đến xà... Phong điện hạ cũng có dưỡng một cái! Ta từng thấy qua, là kim xà rất hiếm gặp.....” Giữa chốn ồn ào, không biết ai mở miệng nói.

“Hữu sử nếu là trúng độc rồi mới bị chưởng, vậy người kia cũng không cần nội lực phải mạnh hơn. Với lại mấy ngày nay Phong điện hạ cũng ở tại Tây viện...” Mũi dùi lúc này quay sang chĩa thẳng Gia Luật Phong!

“Trước dùng độc xà ám toán, sau giết hại... Nói như vậy, tiên hoàng thần công cái thế nhưng lại bị một nữ tử giết chết, hơn phân nửa là bị trúng kì độc đi?”

“Nói cũng đúng, mặc dù ngự y nghiệm không ra, nhưng kim xà kia hiếm thấy, độc tính chỉ sợ ít người biết.....”

“Mấy ngày trước tiểu nha đầu Tiểu Tinh chết không minh bạch, lúc ấy Phong điện hạ cũng ở bên cạnh thì phải?” Nói qua nói lại, quả nhiên đã có người cho rằng mấy mạng người đó đều bị cùng một hung thủ giết!

——Mà người bị hiềm nghi lớn nhất là hung thủ giờ đây trở thành Gia Luật Phong!

Ánh mắt hoài nghi, lời nói phỏng đoán, phảng phất như sóng triều ồ ạt dâng lên trong đám người. Gia Luật Tát Bát cũng phần nộ nhìn về hướng thanh niên vẫn đang hôn mê.

Liên Tranh chậm rãi đứng lên, thân thể cao to gầy yếu, lưng thẳng tắp. Hắn bước về phía trước một bước, hoàn toàn che chắn Gia Luật Phong ở phía sau.

Di Lạt Oa Oát ánh mắt lóe lên, hỏi.

“Trang chủ, về cái chết của Hữu sử đại nhân, người có gì muốn nói?”

Liên Tranh thùy hạ mi mắt, giọng khàn khàn.

“Hắn chết trong nội phủ, là do chưởng lực của ta.”

Thấy hắn công nhiên thừa nhận, Gia Luật Tát Bát điên cuồng hét lên một tiếng, nghĩ muốn xông lên, lại bị bạn mình chặn lại.

“Trang chủ, người đang che chở cho Phong điện hạ sao?” Di Lạt Oa Oát dùng sức giữ chặt bạn mình, không cho hắn hành động thiếu suy nghĩ, “Vết thương chí mạng của Hữu sử đại nhân là do răn cắn, người giải thích thế nào đây? Người cần gì phải bao che cho Phong điện hạ? Bỏ qua việc người không giải thích được lai lịch của độc xà, thì một chưởng này...” Hắn cười ha hả, “Chúng ta cũng đã tận mắt chứng kiến nội lực hùng hậu bài sơn hải đảo của Phong điện hạ!” Ngụ ý khẳng định Phong điện hạ mới là hung thủ.

Liên Tranh trầm mặc một lúc lâu, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn quét qua mọi người.

“Ta nói —— Gia Luật Đạt là ta giết!” Thanh âm của hắn trầm thấp, lại mang theo một loại kiên định không gì dao động nổi. Trên gương mặt tái nhợt cơ hồ không có biểu tình gì.

Mọi người ồn ào, nhưng lại bị uy thế của Liên Tranh làm cho khiếp sợ, không ai dám nhúc nhích.

Gia Luật Tát Bát bị phần muốn điên, liền nghĩ phải xông lên, lại bị bạn mình giữ lại không thể động đậy, chỉ có thể trừng mắt nhìn hắn, hai mắt đỏ ngầu.

Liên Tranh lạnh lùng liếc hắn, từ tốn nói.

“Bất luận người muốn làm trang chủ cũng được, thay đại ca người báo thù cũng được, rút đao đi!” Bàn tay tái nhợt cầm thật chặt trường đao.

Yến nguyệt lương nhận đao vốn dùng cho chiến trường, chuôi đao dài, không tiện giáp đấu. Nhưng không một ai nghi ngờ, chỉ cần Gia Luật Tát Bát xông lên, lưỡi đao này sẽ khai phá một trời đầy huyết quang, nhanh như thiểm điện lấy đi mạng hắn.

Gia Luật Mạn Lâm si ngốc nhìn Liên Tranh, đột nhiên thở dài ai oán.

“Liên trang chủ a, người ăn nói sao không ý tứ gì cả, thế chẳng khác nào... là muốn ép trang chúng người Khiết Đan và người Hán đối đầu sao?”

Liên Tranh trừng mắt nhìn nàng, nói rõ từng chữ.

“Nội gián trong sơn trang còn chưa rõ, hung thủ ám sát tiên hoàng cùng Tiểu Tinh cũng chưa tìm ra, chưa chắc là cùng một người. Hoàng cô điện hạ chớ có châm ngòi thổi gió. Ta chỉ có một câu — ai muốn thay Gia Luật Đạt báo thù, hướng ta mà đến!”

“Ha! Liên trang chủ a, người như thế là chuyên quyền độc đoán. Kháng Kim cũng vậy, sự thật cái chết của Gia Luật Đạt cũng thế, đều không cho ai khác xen vào. Người rút cuộc đem sơn trang đặt ở đâu?”

“Vậy hoàng cô điện hạ, ý người phải thế nào?”

“Trung Nguyên đã không có chỗ cho ta dung thân, đi Tây Bắc lại có gì không tốt?”

Liên Tranh nói. “Không có gì không tốt.”

“Vậy người đồng ý chủ trương của ta?” Gia Luật Mạn Lâm mừng rỡ.

“Không!” Liên Tranh nói như chém đinh chặt sắt.

“...Người đùa giỡn ta?” Gia Luật Mạn Lâm hí mắt.

“Không.”

“Người... người... người... người!”

Liên Tranh nhìn nàng, chậm rãi nói.

“Hoàng cô điện hạ, người muốn đi Hồ Tư Oát Lỗ Đóa, tiếp tục làm thân phận thánh nữ tôn quý của người, ta sẽ không ngăn cản. Đối với việc kháng Kim, ta nhất định phải giết Hoàn Nhan Lượng báo thù, ai cũng đừng hòng ngăn cản!”

Lời nói của hãn nghiêm nghị sinh uy. Đám người Trần lão đại ầm ầm đồng lòng, thanh chấn tứ phương. “Giết Hoàn Nhan Lượng! Giết cẩu hoàn để Nữ Chân!”

Không ít thanh niên Khiết Đan bị không khí hào hùng cuốn hút, ***g ngực kích động không khỏi, mắt nhìn Liên Tranh thần uy lẫm lẫm, không khỏi hô to theo. Những người ủng hộ thánh nữ nương tựa Tây Liêu hai mặt nhìn nhau. Tiên hoàng Gia Luật Hạo Thiên nói đến cùng là chết trong tay người Nữ Chân, bọn họ làm sao quên được? Chẳng lẽ giờ lại ỉu xìu chạy trốn?

Đang lúc này, trên không trung đột nhiên xẹt qua một pháo sáng màu la, chiếu rõ rành mạch phạm vi trăm dặm. Mọi người không khỏi biến sắc. Loại tín hiệu này là dấu hiệu quan binh viễn chinh liên lạc, sao lại xuất hiện ở lân cận sơn trang...

“Không tốt không tốt! Có người xông lên núi!” Lúc này, một gia đình của sơn trang nghiêng ngả lão đảo thất kinh chạy đến báo tin.

Đôi mi thanh tú của Gia Luật Mạn Lâm chớp vài cái. “Có Liên trang chủ vô địch ở trong này, hoảng cái gì? Rốt cuộc là ai xông lên núi?”

“...Là mật tôn giáo Cát Ô Pháp Vương!” Lời vừa nói ra, toàn trường khiếp sợ.

Người Khiết Đan cùng người Nữ Chân ban đầu đều thờ phụng Tát Mãn, loại tôn giáo nguyên thủy, nhưng hai tộc sau khi nhập chủ Trung Nguyên không ít thì nhiều đều tiếp nhận ảnh hưởng của Phật giáo. Liêu Thánh Tông từng có một phi tử thành kính tin Phật, sau này xuống tóc quy y, được truy phong “Tịch Thiện đại sư”. Phật giáo đối với người Khiết Đan mà nói có sức ảnh hưởng khá lớn.

Cát Ô Pháp Vương là Mật Tôn giáo tổ, trong lòng tín đồ Phật giáo có địa vị rất cao, công lực tu vi lại có thể so cùng “thể ngoại ngữ tuyệt” của người Hán. Hoàng đế Kim quốc đem lễ vật đến Thổ Phiên mời hãn vào Trung nguyên, lại còn phong hộ quốc quốc sư. Chuyện này ai ai cũng biết.

Không thể tưởng được, Hoàn Nhan Lượng một lòng muốn thanh trừng nội loạn kháng Kim, nhưng lại cho quốc sư tự thân xuất mã đến Hồng Diệp sơn trang! Nếu hần không sớm biết nơi đây chủ yếu là tộc nhân Khiết Đan, đối Pháp Vương kính sợ ba phần, thì cần gì phải cực khổ an bài đến thế?

Giữa lúc mọi người kinh nghi bất định, đã nghe một trận pháp nhạc từ xa dần vọng tới. Mười tăng lữ cùng đại tăng mặc áo cà sa tím xếp hàng nối đuôi nhau mà đến, pháp khí trong tay khua động. Cuối cùng, Cát Ô pháp Vương mặc áo cà sa đỏ chậm chậm bước đến. Hần mũi cao mắt sâu, ngũ quan tuấn lãng, ánh mắt còn mang chút tính trẻ con, đúng là bộ dáng của một thiếu niên, thoạt nhìn hần trẻ hơn rất nhiều so với những đệ tử còn lại.

Gia Luật Mạn Lâm biết người tới là Mật Tôn giáo tổ, không phải dễ đối phó, liền liếc Liên Tranh một cái. Tình cờ lúc này Gia Luật Phong lại tỉnh, ánh mắt mông lung nhìn xung quanh, Liên Tranh vội vàng chạy đến ân cần quan tâm chăm sóc, căn bản không chú ý đến nàng.

Không còn cách nào khác, Gia Luật Mạn Lâm khẽ cười một tiếng, bước lên phía trước, ôn nhu nói.

“Pháp Vương đại nhân, ngài thân phận tôn quý, hạ giá đến Hồng Diệp sơn trang chúng ta không biết có chuyện chi?”

Pháp Vương cười khanh khách mấy tiếng, mở miệng. “Hảo một cái tiểu mỹ nhân!”

Trong đám đông lập tức có người nổi giận.

“Pháp Vương thật vô lễ, dám bất kính với thánh nữ như vậy!”

Pháp Vương lại bình chân như vại, tiến lên trước một bước, rút ngắn khoảng cách với nàng.

Trong lòng Gia Luật Mạn Lâm lại là vui mừng. Nàng thích nhất nghe người ta tán thưởng nàng mỹ mạo, lời này lại xuất phát từ Pháp Vương tu vi cao thâm, hiển nhiên càng vinh quang hơn nữa. Vì thế nàng cười duyên nói. “Đa tạ Pháp Vương tán thưởng.”

“Nàng hiểu lầm. Ta không khen nàng, mà là khen vị mỹ nhân này.” Pháp Vương quay đầu, vẻ mặt cực kỳ vô tội, chỉ vào Gia Luật Phong vừa tỉnh lại, vẫn còn đang hoang mang.

“.....” Nụ cười tươi như hoa xuân đua nở lập tức chết cứng trên mặt, trán Gia Luật Mạn Lâm hạ xuống mấy đường hắc tuyến.

Gia Luật Phong lúc này đã thanh tỉnh hơn, nghe vậy dời mắt về phía Pháp Vương, chăm chú nhìn một lúc lâu, ánh mắt thâm thúy, vẻ mặt lại bình tĩnh, khó có thể nắm bắt.

Từ lúc thanh niên tỉnh lại, Liên Tranh vẫn rất lo lắng, thấy thế cầm tay hần thử đưa vào một luồng chân khí, nhưng phát hiện chân khí vẫn như sông đổ biển, vô tung vô ảnh, trong lòng càng thêm hoang mang. Liên Tranh vốn tưởng Gia Luật Phong vừa tỉnh sẽ giống như hôm đó dưới bí đạo, trí nhớ tái hiện, nhưng xem ra lại không giống. Có điều tình thế nhìn lại, thần thái của hần cũng không như những lúc bình thường, tình hình càng lúc càng kỳ lạ.

Cát Ô Pháp Vương thấy mọi người im lặng, thoải mái cười một trận to.

“Ha ha ha... Ta phụng chỉ Đại Kim Hoàng Đế đến chiêu an[1] Hồng Diệp sơn trang, trang chủ là người nào, quỳ xuống nhận sắc phong!”

Lời vừa nói ra, mọi người nhất thời nháo nhào cả lên.

“Chúng ta đối với Pháp Vương lễ kính ba phần, hần lại đến đây gây sự!”

“Kim quốc cầu Hoàng Đế muốn gì chứ, bảo trang chủ chúng ta quỳ trước hần sao!”

Trang chúng Khiết Đan vẫn còn nể thân phận Mật Tôn giáo tổ của hần nên lời nói cũng có phần khách khí rất nhiều, nhưng Trần lão đại cùng những người Hán trong trang thì không thể, mắng chửi ầm lên.

“Tặc hòa thượng! Con lừa ngốc thôi! Đồ cuồng vọng!”

“Giết tên tặc ngốc này, sau đó đến kinh đô chặt đầu cầu Hoàng Đế Hoàn Nhan Lượng!” Bọn họ rống to.

Giữa tiếng mắng chửi ầm trời, Cát Ô Pháp Vương lại cười đến đắc ý.

“Khanh khách, là hàng là chiến, kêu trang chủ ra nói chuyện đi!”

Liên Tranh lại liếc mắt nhìn Gia Luật Phong một cái, Tiểu Thu thấy hắn lo lắng, chạy lại thay hắn đỡ Gia Luật Phong. Thấy Gia Luật Phong thần thái bình tĩnh, chắc cũng không có gì đáng lo, Liên Tranh lúc này mới yên lòng, tiến lên phía trước, trầm giọng nói.

“Pháp Vương, Hồng Diệp sơn trang cùng Kim quốc cừu thâm tự hải[2], há có thể nhận sắc phong của địch quốc? Thỉnh chư vị trở về, nếu không chớ trách ta vô lễ!”

Pháp Vương híp mắt, cao thấp đánh giá hắn.

“Nguyên lai người là tân nhậm trang chủ. Nghe nói đại đệ tử Liên Tranh của Gia Luật Hạo Thiên ra tay như thiểm điện, trường đao đoạt mạng vô số người, không bằng làm cho ta mở mang kiến thức đi!”

Hắn cười đến âm lệ, lại liếc mắt nhìn Gia Luật Phong một cái, bổ sung thêm.

“Vị mỹ nhân này là ai? Ta rất biết thương hương tiếc ngọc a, bằng không cho hắn cùng lên đi! So chiêu cùng mỹ nhân so ra thú vị hơn đánh với bản mặt cương thi nhiều. Khanh khách, nếu ta thua, tự nhiên ngoan ngoãn trở về, không nhọc công người đưa tiễn.”

Thấy Pháp Vương kiêu ngạo như thế, người Khiết Đan ban đầu còn đối hắn có một chút kính sợ, bây giờ đều mất hết kiên nhẫn. Tượng đất còn có cái giá của tượng đất, huống chi người này làm trò trước mặt họ, còn vô lễ khiêu khích trang chủ, thánh nữ cùng Vương tử điện hạ, thật sự là không đem Hồng Diệp sơn trang đặt trong mắt, nửa điểm phong thái của cao tăng giáo tổ cũng không có. Bọn họ cùng Trần lão đạo đồng thanh đồng ứng hô to.

“Trang chủ, giáo huấn tên tặc hòa thượng này!” Ban đầu vì cái chết của Hữu sử hai bên còn đối lập, giờ đây đồng tâm hiệp lực, tiếng hô như sấm.

Liên Tranh gương mặt băng lãnh, thủ thế cầm yển nguyệt lưỡng nhận đao, vận sức chờ phát động.

“...Khanh khách, mỹ nhân thật sự không đến sao?” Pháp Vương cầm trong tay kim cương trụ, gõ mạnh bốn phía một chút, nhất thời đất rung núi chuyển, kinh khí kích phi. Mọi người đều mặt mày biến sắc, thế mới biết vị Pháp Vương mặt như con nít, lời nói vô lễ này lại có một thân võ công kinh người!

“Pháp Vương, ra tay đi!”

Liên Tranh trong lòng biết rõ hôm nay là ngày sinh tử tồn vong của Hồng Diệp sơn trang. Hoàn Nhan Lượng sai nội gián mưu hại tiền trang chủ thần công cái thể Gia Luật Hạo Thiên, làm cho người trong trang nghi kị lẫn nhau, lòng người hoảng sợ, Hữu sử Gia Luật Đạt cũng vì vậy mà chết. Trong sơn trang thiếu mất hai tuyệt đỉnh cao thủ, hắn cùng thánh nữ Gia Luật Mạn Lâm lại bất hòa, hai bên giương cung bạt kiếm, suýt nữa nổi lên xung đột. Mật Tôn Pháp Vương lại chọn lúc này đi vào, rõ ràng là thừa nước đục thả câu.

...Hắn tới rất đúng lúc, nếu trong sơn trang không có nội gián mật báo, chuyện này không thể xảy ra!

Ánh mắt Liên Tranh trong khối quết về phía hoàng cô điện hạ. Gia Luật Mạn Lâm lúm đồng tiền như hoa, sâu trong đáy mắt lại lộ ra vẻ ngưng trọng hiểm thấy, hiển nhiên là đang cực độ quan tâm thắng bại trận chiến giữa hắn và Pháp Vương.

Nội gian rốt cuộc có phải... nàng hay không?

Tất cả đáp án, chỉ cần trận đấu này kết thúc là có thể rõ ràng!

Chỉ cần sơn trang có thể vững vàng vượt qua trận chiến này, nội gian kia chắc chắn cũng sẽ hiện hình!

—Chính là, hắn thật sự có thể vượt qua hay không?

Pháp Vương dù chưa chính thức động thủ, nhưng hắn thân là Mật Tôn giáo tổ, cây kim cương quyết kia vừa ra một thức liền hiển lộ thực lực kinh người. Hơn nữa Liên Tranh nhìn hắn, liền cảm thấy quanh hắn tản mát ra một loại khí thế âm lệ lạ lùng.

Lần đầu tiên trong cuộc đời, Liên Tranh có cảm giác khiếp sợ trước trận chiến.

Liên Tranh tay cầm yển nguyệt lưỡng nhận đao, vững vàng đứng trụ như bàn thạch, chỉ có mu bàn tay nổi đầy gân xanh cho thấy lòng hấn đang rất khấn trương. Gia Luật Phong ngừng chú nhìn hấn, vẻ mặt sâu xa khó lường.

“Khanh khách, mỹ nhân không chịu đến, đành phải đánh với mặt cương thi thôi.” Cát Ô pháp Vương tiến lên một bước, kinh khí như phong ba thổi đến, bao phủ khắp nơi.

Mọi người vây xem bị dư ba kinh khí áp đảo, cả người phát lạnh, không khỏi lui về phía sau. Mà Liên Tranh thân đứng giữa trung tâm gió lốc, khó chịu thiếu điều hộc máu.

——Chính là hấn không thể lui bước!

Hít sâu một hơi, hấn khẽ quát một tiếng, ánh đao sáng như tuyết lóe lên.

Keng!

Tiếng kim loại giao nhau hoa phá trường không. Pháp Vương bổ thẳng về phía trước, kim cương quyết giao kích cùng yển nguyệt lưỡng nhận đao. Hai cổ kinh khí mãnh liệt đâm vào nhau, khí thế kinh người.

“Keng keng keng” trong nháy mắt, binh khí đã giao kích hơn mười chiêu, đốm lửa văng tung tóe. Liên Tranh ra tay như thiểm điện, mỗi một đao bổ ra đều dùng lực trước nay chưa từng có, không chừa đường lui, khí thế sắc bén vô cùng.

Cho dù biết rõ tất bại, hấn cũng muốn ra sức liều mạng.

Liên Tranh cả đời này chưa từng biết chịu thua số phận là gì!

Chỉ một thoáng thế công hạ của Liên Tranh ở mức cường đại, Pháp Vương liên tục lui về sau, giống như không cách nào chống trả. Toàn thể trang chúng hoan hô như sấm dậy. chỉ có Gia Luật Mạn Lâm than nhẹ ra tiếng, hai mắt nhắm lại, không đành lòng nhìn tiếp.

Trong đám người vây xem cuộc chiến, chỉ có nàng công lực cao nhất, bởi vậy cũng chỉ mình nàng nhìn ra, do dù Liên Tranh khí tiến tiến công nhìn tưởng hung lệ, nhưng cũng không phải đối thủ của Pháp Vương!

Không ngoài sở liệu của nàng, động tác phách đao của Liên Tranh dần dần chậm lại. Lúc này Pháp Vương trạm định bước chân, kim cương quyết phản một kích, bức Liên Tranh thoái lui mấy bước, phá lên cười.

“Khanh khách lạc...” Tiếng cười âm lệ lại hiển hiện trên gương mặt trẻ con, trông cực kỳ quỷ dị. Hắc khí quanh thân Pháp Vương đại thịnh, thậm chí còn không ngừng khuếch tán, gương nanh múa vuốt.

Trong truyền thuyết của Mật Tôn, linh hồn giáo tổ sẽ không ngừng luân hồi đầu thai, uy lực thiên kinh. Nhưng vị Cát Ô Pháp Vương này... tựa như hồn phách của những kiếp trước cùng kiếp này hòa hợp, quỷ khí dày đặc, làm cho người ta không rét mà run!

“Người không chịu nhận sắc phong, vậy đừng trách ta đại khai sát giới!” Pháp Vương cuồng tiếu, “Khanh khách, cơ nghiệp Hồng Diệp sơn trang to như vậy sẽ bị hủy trong chốc lát, thật là đáng tiếc a!”

Thân hình quỷ mị lướt tới, kim cương quyết mang theo kinh khí bài sơn đảo hải quét ngang. Trong tiếng kinh hô của mọi người, Liên Tranh cắn chặt răng, giờ đao tiếp chiêu.

Oanh!

Tiếng xương vỡ cùng máu tuôn đồng thời vang lên, giữa trời đầy huyết quang, một cánh tay còn gắt gao nắm lấy trường đao bay lên trong không trung, máu tươi đỏ rực tuôn như bão táp.

“Sư tôn!” Tiểu Thu kinh hô một tiếng, bỏ lại Gia Luật Phong, liều lĩnh chạy đến.

“Khuông lang” một tiếng, trường đao cùng cánh tay rơi xuống đất. Liên Tranh suy sụp ngã vào vũng máu, sắc mặt trắng bệch không chút huyết sắc.

Cánh tay phải của hấn không ngờ lại bị chặt đi như thế!

Ra tay như thiểm điện, “nhất kích tất sát” Liên Tranh nhưng lại thất bại thảm hại như thế!

Giữa một mảnh tĩnh mịch trầm mặc, Pháp Vương ngửa mặt lên trời cuồng tiếu.

Hắn đảo mắt một vòng, lướt qua mọi người, toàn thân khí thế ngút trời khiến người khác tim mật câu tang, vô thức thoái lui liên tục. Sau trận này, Pháp Vương trong mắt mọi người tựa như một Hắc Ám Ma thần bất khả chiến bại. Cảm giác sợ hãi gắt gao siết chặt tim họ, thậm chí không có nổi một chút ý chí phản kháng!

“...Thật uy phong, thật lợi hại a!”

Không biết đã trầm mặc bao lâu, chợt có tiếng vỗ tay nhẹ nhẹ vang lên, giọng nam trong sáng ôn nhuận cùng với tiếng mỉm cười nghe ra thật bình tĩnh thong dong.

Mọi người kinh ngạc nhìn lại, đã thấy Gia Luật Phong từ trong đám người đi ra, từ tốn bước đến trước mặt Cát Ô Pháp Vương. Thanh niên người đầy bụi đất, do trước đó xung đột cùng Gia Luật Tát Bát nên búi tóc cũng lòa xòa, sợi tóc dài phất phơ, trong có chút chát vật. Nhưng hắn đối Pháp Vương mỉm cười, khí độ lại thong dong, tựa như không có việc gì, khí chất tôn quý tao nhã xứng đáng với thân phận Vương giả hoàng tộc.

Pháp Vương nhìn hắn đến gần người, cười nói.

“Khánh khách, mỹ nhân muốn thế nào đây?”

Gia Luật Phong nghiêng đầu, liếc hắn một cái, thản nhiên nói.

“Người nói xem?” Về mặt thanh niên cực kỳ bình tĩnh, ngữ khí cũng thực ôn hòa, nhưng lại mang cho người ta một cảm giác khó nắm bắt. Hoàng hôn sắp buông, sắc trời vẫn còn sáng. Ánh mặt trời đỏ rực chiếu vào người hắn, tựa như sương mù hư ảo, mờ lung.

“Hay mỹ nhân cũng muốn cùng ta so chiêu? Khánh khách, thật là cầu còn không được a!” Ngữ thanh líu lo, Pháp Vương nhìn thanh niên trước mắt, đồng tử bỗng nhiên co rút.

Cách đó không xa, Liên Tranh gạt tay Tiểu Thu, tự mình điểm huyết cầm máu. Cái đau của việc mất một cánh tay cộng thêm mất máu quá nhiều khiến trước mắt hắn như bị màn đêm che phủ, suýt chút nữa ngã đi. Nhưng hắn vẫn cố xử lý qua loa miệng vết thương, quay đầu nhìn sang.

Gia Luật Phong cầm trong tay kim dịch, mỉm cười mà đứng. Tiểu Kim xà lấp ló trên vai, ngẩng đầu phun tín, phát ra tiếng tê tê. Ánh mặt trời chiếu vào thân áo bằng vàng ròng cùng với thân tiểu xà, tỏa ra quang mang sáng rực xa hoa, đẹp mắt cực kỳ. Nụ cười của thanh niên cũng bị bao phủ trong ánh vàng nhàn nhạt, hư ảo mà mờ lung, phảng phất như bước ra từ đồng thoại.

“Thỉnh Pháp Vương chỉ giáo.” Hắn hạ thấp người vì lễ, ngữ thanh hết sức nhu hòa.

Liên Tranh từ xa nhìn sang, trong giây lát cả người lạnh như băng.

Không!

[.....Dừng tay! Mau dừng tay! Cầu ngươi mau dừng tay!]]

Thanh niên vừa quen thuộc lại vừa xa lạ trước mắt ——

Rốt cuộc là ai?

Vì cái gì lại cười như vậy? Vì cái gì lại có vẻ mặt cùng ánh mắt như thế?

Công lực thâm hậu khác thường kia là thể nào?

Nghịch luyện Thái âm chân khí so với tu luyện bình thường lại càng thống khổ gian nan, với thể chất như thể, thật sự có thể dễ dàng đạt đến cảnh giới đó sao?

Không, nhất định còn cái gì đó mà mình không biết——

Đau, đau quá... Đau tưởng chừng như thân thể bị xé làm đôi.

Là miệng vết thương bên vai phải làm đau, cũng là.....

Cắn chặt răng, Liên Tranh dùng tay trái nhặt lấy trường đao dưới đất, dùng đao làm trụ chậm rãi đứng lên.

[Phong ấn.... Phải phong ấn trí nhớ hắn!]

.....Không thể để cho hắn nhớ lại, tuyệt đối không thể!

Trái tim không khống chế nổi đau đớn, Liên Tranh tưởng chừng mình không thở được nữa.

——Nguyên lai, nơi đau đớn nhất không phải miệng vết thương nơi vai phải, mà là tận đáy lòng.

Cho tới nay, hắn bỏ mặc tất cả luyện Thái Ất chân khí là muốn bảo hộ Tiểu Phong, hộ thanh niên một đời bình an hỉ nhạc..... Chính là, hắn vô dùng, hắn quá vô dụng... Hắn vẫn không đủ mạnh!

Hiện tại đã qua năm năm, chẳng lẽ hắn lại phải trở mắt nhìn Tiểu Phong bị tổn thương trước mặt mình lần nữa sao?

Lấy trường đao làm điểm tựa, hắn run rẩy đứng lên, nhưng vì bị thương quá nặng mà chống đỡ không nổi, bước chưa được một bước đã lại ngã xuống.

“Sư tôn, sư tôn người đừng như vậy a!” Tiểu Thu nhìn thấy, khóc ròng.

Xa xa, kinh khí kích phi, cuồng phong tàn sát bờ bãi. Dần dần, ánh nắng chiều trầm mình xuống phía tây, hai thân hình đang giao đấu kịch liệt lúc lên lúc xuống, lúc hợp lúc phân.

Tục ngữ có câu “một tác đoản, một tác hiểm”. Tuy nhiên, kim địch trong tay Gia Luật Phong lại biến ảo khôn lường, chiêu chiêu tiến sát, bất lưu đường sống! Thanh niên lấy binh khí ngăn như thể nghênh chiến kim cương quyết dài hơn trượng của Pháp Vương, lấy nhu chế cương, kiên cường chống đỡ. Mọi người nguyên bản nói hắn đấu trận này là tự tìm tử lộ, nhưng hắn huy khởi kim địch trong tay, nội tức tràn đầy, hoàn toàn không bị đẩy xuống thế hạ phong!

Phanh!

Lại một lần va chạm kịch liệt, chấn động rừng cây, chim bay tán loạn.

Pháp Vương kêu lên một tiếng đau đớn, liên tục thoái lui mấy bước, máu tươi trong miệng cuồng phun. Mọi người vui vẻ, còn đang muốn ủng hộ, chợt động tác của Gia Luật Phong cũng đình chỉ, kim địch rơi xuống đất, lão đảo lui về sau, tai mắt mũi miệng đồng loạt xuất huyết, cả khuôn mặt bị nhuộm thành một mảnh đỏ mơ hồ.

Hiển nhiên hắn bị thương so với Pháp Vương nặng hơn rất nhiều. Chính là, cho dù bị đánh thành bộ dạng đó, nhưng Gia Luật Phong tu vi bình thường, lại có thể đem Mật Tôn giáo tổ bức đến nước này sao? Mọi người còn đang kinh nghi bất định, lại thấy thanh niên ngẩng đầu.

Gương mặt ấy mang đầy huyết ô, nhưng vẫn mang theo nét tươi cười.

——Nụ cười cuồng loạn.

Máu tươi tanh nồng theo hai má uồn lượn, chảy dài tới khoe miệng. Hắn vươn đầu lưỡi hồng hồng nhẹ nhàng liếm lấy máu của chính mình, làn môi mỏng mang theo dáng cười tùy tiện, tóc dài đỏ sậm tung bay trong gió. Kim xà trên vai ngẩng đầu phun tít, hai mắt đỏ tươi lóe chút hồng quang.

Rừng phong cách đó không xa, lá đỏ rơi đầy trên đất.

Phong thụ cùng phong diệp bị kinh khí mạnh mẽ oanh tạc vô số. Gió thu ào ào, phong diệp điều tàn xoay tròn trong gió, tựa như lửa rừng đốt núi, đổ đến rợn người.

Trời chiều ngã bóng về tây, rất tròn, đỏ như màu máu.

Mà ánh tà dương rơi trên người Gia Luật Phong, cũng là màu đỏ.

“Dừng ở đây thôi! Cát Ô Pháp Vương, vĩnh biệt!” Thanh niên cuồng ngạo cười dài. Huyết quang đỏ đậm tăng vọt trong mắt, huyết sắc rực rỡ nhuộm đỏ đôi đồng tử!

Sinh tử trong chớp mắt, trí nhớ giải khai, hung tính hiện hình, sát khí tràn đầy trong mắt!

Quát lên một tiếng, thanh niên cả người đầm máu phát ra một chưởng, chân khí kích động như thủy triều dâng!

[Phong không còn nữa, Phong đã không còn nữa rồi...]

Liên Tranh ngưng mắt nhìn Gia Luật Phong từ xa xa, toàn tâm toàn ý mà nhìn. Nước mắt không biết từ khi nào đã rơi ướt vạt áo, cả người lạnh như một khối băng, mở miệng muốn nói, nhưng không thanh âm nào phát ra, nghẹn ngào khôn xiết.

Đau, đau quá...

Tâm đau quá...

Nơi so với miệng vết thương càng đau đớn hơn, là trái tim.

Ngay tại sát na đôi mắt kia hóa đỏ, Liên Tranh biết, Nhiếp hồn ma âm đã bị hóa giải hoàn toàn.....

Hết thấy kết cục đều đã định trước, hắn cuối cùng vẫn là vô lực xoay chuyển đất trời.....

Tiểu Phong đã trở lại!

Người cùng hắn trao đổi thế ước vi huynh đệ, muốn cùng hắn đi Lâm An, tương thân tương ái.....

.....Người vì bảo hộ hắn mà chính tay giết chết mẫu thân đã phát cuồng của mình, Tiểu Phong, đã trở lại!

VyVy: mệnh nói mà, cái này bị kịch ;_____; ko có thua kém j ngược đâu a

Aki: đâu có, tớ thấy bình thường mà:">

14. Quyển 2 - Chương 14: Đại Hỏa Ngút Trời

Biên tập: Mặc Nhiên

Beta: Vy Vy

“.....Nếu mẫu hậu đồng ý, chúng ta một nhà ba người liền cùng nhau đi Lâm An. Ở Tây Hồ tìm một chỗ cảnh sắc đẹp nhất, kiến lập một sơn trang. Mùa hè đến có thể cùng nhau ngắm hoa sen, ăn hạt sen.....”

“Tranh ca, chúng ta thật sự có thể cùng đi Lâm An sao?”

“.....Một ngày nào đó.”

Lời thề ngọt ngào còn văng vẳng bên tai, khát khao đẹp đẽ sao địch nổi loạn thế phân tranh? Thiên ý trêu người!

Năm năm trước, trong bí đạo dưới lòng đất, Liên Tranh liều mạng mở ngọc môn xông ra ngoài.

.....Hắn đã quyết tâm phải giết sư phụ mình!

Ngoài thạch thất, Diệu Âm Đế Cơ đứng giữa xà trận cũng không khỏi kinh ngạc, nhưng vẫn cười duyên nói. “Người định phạm thượng giết sư phụ mình sao?”

Liên Tranh vọt tới trước mặt nàng, tay đưa ra định động thủ, nghe vậy quả nhiên do dự. Nhưng cũng chính giây phút chần chờ đó, Diệu Âm Đế Cơ đã chỉ huy đàn rắn tấn công, đem hắn vây trong xà trận, không thể nhúc nhích.

Nàng cười dài nhìn hắc y thanh niên bị đàn xà vây đến thống khổ, khuôn mặt tuyệt mỹ đỏ lên vì hưng phấn.

“Hi hi, Tranh nhi, nói về nhẫn tâm thì người còn kém quá.....”

Ngữ thanh đột nhiên ngưng bật. Nàng cúi đầu, giật mình nhìn kim dịch xuyên ngực lộ ra, gương mặt xinh đẹp vụn vỡ, không thể tin nổi sự thật trước mắt.

“Mẫu hậu!” Giọng nói trầm thấp mà đau đến xé lòng. Diệu Âm Đế Cơ cố gắng quay đầu lại, nhìn người đã cho nàng một kích chí mạng từ phía sau——

Con trai độc nhất của nàng, Gia Luật Phong!

“Mẫu hậu, đừng trách con, xin người đừng trách con! Con căn bản không muốn tổn thương người, càng không muốn giết người!” Thiếu niên lệ rơi đầy mặt, kim địch cầm trong tay lại chặt chẽ, không chút dao động.

A, cây sáo kia là một trong những nghi vật trong “tổng táng chi cụ” của Hạo Thiên. Màu vàng xinh đẹp huy hoàng như thế, nàng nhìn thấy liền rất thích, nhưng Hạo Thiên nói đó là vật chôn theo linh cữu, không may mắn, nên không cho nàng lấy.....

Trong cơn đau nhức nhối, nàng mơ hồ nhớ lại.

“Nhưng mẫu hậu điên rồi! Để người thống khổ như vậy, để Tranh ca phải động thủ, chi bằng...” Trong giọng nói đầy đau đớn, thiếu niên dùng sức rút kim địch, huyết tuyến thê lương tự sau lưng nàng cuồng phun. Cánh cửa bằng ngọc thạch trắng noãn dính đầy vết máu đỏ tươi.

“Ta thà rằng chính tay giết người...” Lệ không ngừng tuôn rơi, nhưng ngữ điệu lại bình tĩnh, lạnh lùng đến lạ.

Rên lên một tiếng, Diệu Âm Đế Cơ trượt dài theo ngọc môn ngã xuống. Kim xà quấn ở cánh tay nàng ngẩng đầu phun tín, hồng quang trong mắt tăng vọt, chậm rãi trườn đi.

Gia Luật Phong vẫn khoanh tay mà đứng, nắm chặt kim địch. Máu tươi trên thân sáo sáng vàng tí tách nhỏ xuống, tụ thành một vũng nhỏ trên mặt đất. Kim xà trườn xuống đất, dọc theo huyết tuyến bò về hướng thiếu niên.

Xung quanh, ngàn vạn đầu xà ngọc ngụy di động.

Cách đó không xa, Liên Tranh trợn tròn hai mắt, thần tình vừa kinh hãi lại vừa đau đớn.

“Mẫu hậu... người hảo hảo mà đi!” Ngữ thanh của thiếu niên vô cùng nhu hòa.

Dựa vào ngọc môn, Diệu Âm Đế Cơ vẫn chưa tắt thở. Nàng cố sức ngẩng đầu nhìn thiếu niên, tựa như lần đầu tiên thấy rõ đứa con của chính mình.

“...Con, Phong nhi... Hì hì, nguyên lai, con so với ta kiên cường hơn nhiều lắm...” Nàng mấp máy môi, thì thào nói nhỏ.

Một khắc trước khi lâm chung, trên gương mặt của người mẹ bị chính con trai mình giết chết không phải là đau thương, khiếp sợ, cũng không phải phẫn nộ hay thống khổ, mà là——

Ý cười gần như thanh thản.....

Trên đời này luôn luôn có một loại gánh nặng, đó là bản thân muốn một mình gánh lấy tất cả.

Trên đời này luôn luôn có một loại đau khổ, đó là tự bản thân mình gây nên.

Nếu con nàng hiểu được đạo lý này, sau khi nàng vĩnh viễn ly khai nó, nó có thể sống tốt hơn chăng?

Mong là nó sẽ không phạm vào sai lầm của nàng, ném qua nỗi đau của nàng.....

Chết đi tan thành hư vô có lẽ cũng là một loại thoải mái. Bởi vì tất cả gánh nặng của nàng đã lưu lại cho những người còn sống. Trọng phụ của nàng Gia Luật Hạo Thiên, con trai độc nhất Gia Luật Phong, còn có đệ tử Liên Tranh.....

Một thảm kịch nhân gian khiến người thấy không đành lòng đã kết thúc như vậy đấy, chỉ là những chuyện sau đó vẫn còn chưa chấm dứt.

Sau khi Diệu Âm Đế Cơ qua đời, kim xà vương nhận thức Gia Luật Phong là chủ nhân, đàn xà mặc cho thiếu niên sử dụng. Hai người cũng vì thế có thể thoát khỏi xà trận, đi ra bí đạo. Liên Tranh lớn gọi người đến giúp. Lúc này Gia Luật Phong đã gần như suy sụp.

Liên Tranh hướng Gia Luật Hạo Thiên kể lại mọi chuyện. Đại Liêu hoàng đế hối hận không thôi, khóc đến thất thanh, thậm chí còn——

Nổi giận đùng đùng, muốn giết Gia Luật Phong thay thê tử báo thù.....

Tự trách cùng đau lòng, thiếu niên rốt cuộc chịu không nổi gánh nặng tinh thần, tâm trí điên loạn. Đám người Liên Tranh đau khổ cầu xin, rốt cục khuyên được Gia Luật Hạo Thiên ngừng tay. Sự đồ hai người cũng đạt chung nhận thức——

Dù trả bất cứ giá nào cũng phải giết tiền thê tử Hoàn Nhan Dịch Cổ Nãi bồi táng, thay Diêu Âm Đế Cơ báo thù.

Mà người này, hiện tại chính là Đại Kim hoàng đế Hoàn Nhan Lượng.

Vì báo thù, vì thực hiện ước định cùng Gia Luật Hạo Thiên, nhưng Gia Luật Phong đang điên loạn, không còn cách nào khác, Liên Tranh lấy quyền bí kíp kia, bắt đầu tu tập Thái Ất chân khí cùng Nhiếp hồn ma âm.....

Cuối cùng, hắc phong ẩn trí nhớ của Gia Luật Phong.

Bất luận đó là đoạn ký ức thảm thống bị ai, hay ngọt ngào âm áp.....

Nước mắt khiến tầm nhìn mơ hồ, Liên Tranh trở mắt nhìn Gia Luật Phong cả người đầm máu phát ra một chưởng.

Pháp vương cũng bị tư thái quyết tuyệt của thanh niên làm cho kinh sợ, hai tay run nhẹ. Thấy hắc ra một chiêu, Pháp vương cũng không dám thẳng thắn đối kinh, liền dùng kim cương quyết chống đỡ phòng thủ.

Phanh!

Kinh khí cuồng mãnh, chấn rung cả một vùng trời, cát đá bay mờ mịt.

Giữa trời đầy bụi mù, Liên Tranh mơ hồ thấy hai người giao chiến đều bị văng ra thật mạnh, rơi xuống tí� đằng xa. Kinh khí tầng tầng khuếch tán, càn quét khắp nơi. Vô số cây rừng ngã xuống, bụi đá văng tứ tán, che khuất tầm nhìn.

Mọi người đang vây xem cuộc chiến đều vừa che miệng ho vừa lui về sau. Qua trận chiến này, bọn họ không khỏi nhìn Gia Luật Phong với cặp mắt khác xưa, trong đó có không ít lời tán tụng. Lúc này, chợt có một người la lên. “Nguy rồi! Sơn trang cháy!”

Mọi người kinh hãi, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy giữa không trung dâng lên một cột khói. Ánh lửa giữa núi rừng trùng điệp ánh lên, đại hỏa hùng hục, rất nhanh lan rộng ra xung quanh. Dưới chân núi truyền đến tiếng hò hét kinh thiên động địa, chiêm rền vang.

Gia Luật Mạn Lâm dặm chân tức tối, cả kinh nói.

“Nguy rồi! Trong sơn trang có nội gián phóng hỏa, cùng bọn Nữ Chân nội ứng ngoại hợp!” Hiển nhiên, Pháp vương cùng đám đệ tử kia chỉ là gương đông kích tây, nội gián phóng hỏa đốt núi xong, theo sau sẽ là đại đội quân Kim, quyết phải một lưới tóm gọn, diệt sạch Hồng Diệp sơn trang.

Lúc đó cuối thu tiết trời hanh khô, cả núi rừng nhất thời bị đốt thành một biển lửa. Khói đặc cuộn cuộn, nhiệt khí hùng hục phả vào mặt. Gia Luật Mạn Lâm biết thực lực quân địch rất mạnh, vô lực đối kháng, liền truyền lệnh mọi người nhanh chóng phân tán xuống núi, tránh bị đại quân bao vây thanh trừng. Trước đây khi nàng cùng Liên Tranh tranh chấp, đôi bên cũng đã thương nghị qua nếu gặp tình thế nguy cấp sẽ tạm thời rút lui. Bởi vậy mọi người có thể thoát khỏi thương vong, chỉ là phần lớn sơn trang sẽ bị tổn thất.

Địa thế Hắc Sơn kéo dài mấy trăm dặm, núi non trùng điệp, u cốc rừng rậm nhiều không kể xiết. Hồng Diệp sơn trang vững vàng ẩn mình nơi này cũng đã hơn mười năm, dĩ nhiên biết nhiều chỗ ẩn thân bí mật. Tiếng la ó giết chóc dưới chân núi ngày càng vang to, mọi người trong trang dưới sự điều khiển của Gia Luật Tát Bát cùng Di Lạt Oa Oát chia làm hai đội đông, tây lập tức tản ra.

Lúc này, Gia Luật Mạn Lâm thấy Trần lão đại cùng nhóm người Hán vẫn đứng tại chỗ, cả giận nói. “Các người còn không đi?”

Đám người Trần lão đại cũng không để ý nàng, châu đầu ghé tai một hồi, đột nhiên chia ra từng nhóm hướng đến chỗ lửa cháy cực lớn mà chạy đến.

“Bọn họ điên rồi hay sao?” Gia Luật Mạn Lâm càng giận dữ.

“...Sư phụ, vừa rồi trang chủ cùng Tiểu Thu hình như cũng chạy vào chỗ cháy đó.” Tiêu Yến trầm giọng nói.

Gia Luật Mạn Lâm sững người một lúc lâu, thùy hạ mi mắt.

Đúng rồi, nơi đó chính là chỗ Gia Luật Phong rơi xuống khi bị đánh văng ra.

.....Nàng nên biết sớm, cái gã hắc y nam nhân cố chấp quái gở kia, vĩnh viễn sẽ không bỏ lại Tiểu Phong của lòng hắn.

Cúi đầu suy nghĩ một lúc lâu, Gia Luật Mạn Lâm vung tay ra hiệu, dẫn Tiêu Yến cùng đám người xuống núi, tự tìm sơn động mà trốn.

Đại hỏa ngút trời, rừng cây khắp nơi cùng cháy bùng lên, bốn phương tám hướng nhiệt khí cuộn cuộn.

Liên Tranh dùng thân thể bị trọng thương của mình, tay trái cầm trường đao xông lên phía trước mở đường. Tiểu Thu đi theo sau hắn, không ngừng nói lầm nhảm.

“Sư tôn, người thật sự không sao chứ? Người chắc chứ? Đúng rồi, người thấy không khỏe nhất định phải nói ngay nha! Ấy, sư tôn, trên trán người mồ hôi nhễ nhại rồi kìa. Không bằng tìm một chỗ nghỉ ngơi chút rồi tính tiếp?”

Liên Tranh trên trán quai hạ vô số hắc tuyến. “Câm miệng!”

“Ách, sư tôn, ta là quan tâm người mà! Người xem thương thế của người nặng như vậy, làm gì phải cố chấp thế? Tìm vương tử đương nhiên rất trọng yếu, nhưng người cứ như vậy cũng không phải cách tốt! Người muốn tự tìm cái chết sao? Oa, không phải đâu? Người thật sự muốn chết? Có lầm không? Người không phải muốn chết thật chứ?”

Liên Tranh không thể nhịn được nữa, quát. “Nếu không câm miệng thì người muốn chết chính là ngươi!”

“Sư tôn, người hung dữ với ta!” Tiểu Thu ủy khuất, mặt như sắp khóc.

“.....” Không hung dữ, để người nói tiếp, thao thao bất tuyệt láo nháo một hồi, ta không phải chết vì bị thương mà là bị ngươi phiền đến chết!

Bỗng nhiên phía trước “rắc” một tiếng, hai gốc đại thụ ngã xuống, một một mảnh lửa lớn thiêu rụi. Tiểu Thu hoảng hồn, đành phải tạm thời câm miệng, Liên Tranh cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra.

Lúc này trên núi thể hỏa cực đại, chung quanh đầy đặc khói lửa, đại thụ bị cháy ngã xuống không ngừng, muốn tìm người là cực kỳ gian nan. Bỗng nhiên, Tiểu Thu reo lên.

“Sư tôn, hình như có ai đó ở kia!”

Liên Tranh mừng rỡ, hai người kích động chạy lại, quả thật nhìn thấy bóng người phía trước chập vọt tránh lửa. Ánh lửa sáng rực, nhìn vào không rõ là ai, hai người họ chạy tới gần mới phát hiện dáng người không đúng.

Người nọ một thân áo cà sa đỏ rực, xóc xóc xé xé, chẳng phải là Mật Tôn giáo tổ Cát Ô Pháp vương sao?”

Tiểu Thu đổ mồ hôi lạnh, từng bước từng bước lui về sau, lẩm bẩm nói.

“Không thể nào? Ta từ trước đến nay đều có phúc tinh chiếu mệnh, mạng rất lớn mà.”

Liên Tranh cắn chặt răng, tay trái còn sót lại nắm chặt trường đao.

Đang lúc này, Pháp vương đột nhiên biến sắc, ánh mắt sắc bén phóng lại, cực kỳ căng thẳng.

“@#%#@#%#@#%?” Pháp vương há mồm, Liên Tranh thiếu đều cười ngất.

Tiểu Thu lại hai mắt sáng rực. “Bá lạp bá lạp bá lạp?” (kiểu như bla bla bla ấy mà)

Pháp vương mờ mịt. “%@#%#@#%?”

“Bá lạp bá lạp bá lạp!”

“Các người đang làm gì? Tiểu Thu, người bá lạp bá lạp cái quái gì! Nói thứ nào người bình thường nghe hiểu đi!” khóe miệng Liên Tranh run rẩy không thôi.

Tiểu Thu vội vàng bịt miệng hắn.

“Sư tôn người xem, Pháp vương này không thèm nói tiếng Hán, chắc chắn là bị vương tử đánh bị điên rồi. Người ngàn vạn lần đừng kích động hắn!”

Nói gà nói vịt một hồi, Pháp vương trợn tròn mắt, mờ mịt nhìn xung quanh, trông có vẻ thập phần vô tội. Liên Tranh cẩn thận nhìn lại, phát hiện hắn cùng Pháp vương lúc này vẻ mặt bất đồng, khí thế cũng khác hẳn. Vậy Pháp vương ban đầu... quả thật là bị sinh hồn của Mật Tông trong truyền thuyết chiếm cứ sao?

Như vậy, có thể bằng thực lực bản thân đem Pháp vương đánh về nguyên dạng, Gia Luật Phong phải có công lực như thế nào?

—Mà công lực đó..... rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?”

Tiểu Thu cứ bá lạp bá lạp chọc gã kia một hồi thấy chán, kéo kéo áo Liên Tranh, nhỏ giọng. “Chúng ta đi thôi?”

Liên Tranh thấy cũng không còn cách nào khác, da mặt giật giật, huy trường đao một đường, cát đá bay loạn xạ. Pháp vương bị tấn công bất ngờ không kịp đề phòng, dụi mắt khụ một trận kịch liệt. Tiểu Thu lên đến phía sau gã, nhặt một nhánh cây bị đốt trụi đập một cái, Pháp vương ngã xuống cái rầm.

Liên Tranh nhìn thấy khúc cây thô to cỡ cánh tay người, sau đầu nhỏ xuống một giọt mồ hôi lớn. Đồ tiểu lưu manh!

Tiểu Thu cười nói.

“Yên tâm. Ta dùng khí lực không đủ đánh chết người đâu.”

Hai người nhân cơ hội một đường chạy như điên, chưa được bao lâu, phía sau truyền đến tiếng quát phẫn nộ của Pháp vương. “Ta giết các người!”

Oa, sinh hồn lão quỷ đã trở lại!

Liên Tranh cùng Tiểu Thu liếc nhau, đều cảm thấy không ổn. Tình hình này, chạy trước tính sau! Trường đao huy xuống, những đại thụ, bụi cỏ, chướng ngại vật cản đường đều bị chém ngã, hai người bước đi như bay. Tiềm năng của con người quả là vô hạn a!

“.....Sư tôn!” Khó khăn thoát khỏi hiểm cảnh, mới thanh tĩnh được một hồi, Tiểu Thu lại bắt đầu ồn ào.

Liên Tranh cả giận, nói. “Người lại muốn gì nữa?”

“Ách, quên đi, ta đây không nói.”

Hai người cấp tốc nhảy qua một gốc đại thụ bị ngã, Liên Tranh chợt thấy không đúng.

“Người vừa rồi rốt cuộc muốn nói gì?”

Tiểu Thu chớp chớp mắt. “Vừa rồi ta nhìn thấy dưới gốc đại thụ có người bị đè, y phục đều bị máu nhuộm đỏ, có điểm giống vương tử a!”

“.....” Liên Tranh trên trán nổi đầy gân xanh, không nói một lời vội đi vòng trở lại.

Tiểu Thu đi theo phía sau, ủy khuất lắm lắm. “Là người bảo ta đừng nói mà!”

Đại hỏa ngút trời, nhiệt khí nóng rực phủ đầy mặt. Liên Tranh tay trái cầm đao, thúc giục nội lực, một cổ kinh phong hướng đám cháy mà đến, bức khai đại hỏa.

Trong nháy mắt, gió thổi ào một trận, hơn mười gốc cây ngã xuống chặn đường bị thổi bay. Hắn giật mình, thấy giữa đám cháy hùng hực có một thân ảnh cả người đều là màu đỏ chậm rãi đứng lên. Chướng phong

lướt qua, ngọn lửa tách làm hai, lâm thụ đều bị dạt ra, người nọ dễ dàng bước qua đây trời hồng quan, đến trước mặt hắn.

“.....Tranh ca.” Thanh niên nhìn hắn, nhẹ giọng gọi.

Bốn mắt giao nhau, đôi mắt đỏ của Gia Luật Phong ngưng chú nhìn hắn, cứ như thể chưa từng được yên lặng nhìn hắn như bây giờ. Liên Tranh cảm thấy tim đau nhói, muốn rơi lệ nhưng lại phát hiện nước mắt đã cạn khô.

Bên tai truyền đến tiếng cây cỏ bị thiêu đốt, chuyện quá khẩn cấp không tiện nhiều lời, hắn vội nói. “Chúng ta đi thôi!”

“...Ha ha, đi đâu bây giờ? Chúng ta còn có thể đi đâu đây?” Phảng phất như đã tỉnh, nhưng lại cũng như không. Gia Luật Phong gương mặt nhìn thẳng hắn, đôi đồng tử đỏ đậm như máu, cảm giác bài sơn hải đảo phá không mà đến. Xiêm y xộc xệch, dòng chất lỏng đỏ tươi tí tách rơi xuống, là máu tươi! Xung quanh, lửa cháy ngập trời.

Tiểu Thu lặng lẽ nói. “Sư tôn, ta xem vương tử có gì đó là lạ.”

“...” Liên Tranh im lặng.

Một cỗ khói đặc bay tới, Tiểu Thu ho khan một trận, lập tức bắt chập tất cả, can đảm bước lên nắm tay Gia Luật Phong. “Vương tử, mặt kệ như thế nào cứ đi trước đã. Nếu không chúng ta chết cháy hết!”

“Cút ngay!” Thanh niên mang đôi mắt đầy huyết sắc giờ tay xô ngã y, ngữ khí lạnh lùng.

Liên Tranh cả kinh nói. “Tiểu Phong, chúng ta.....”

“Hahaha..... Tiểu Phong, xưng hô thật là thân thiết a!” Thanh niên tiến lên một bước, sờ mặt hắn, “Còn có.... Gương mặt ác quỷ không biểu tình này của Tranh ca người ta cũng nhớ lắm...” Đầu ngón tay tiêm dài vẽ dọc theo kinh ấn trên mặt hắn, lưu lại vết máu ảm ướm tanh nồng. Máu tươi dính trên tay thanh niên lúc trước vẫn chưa khô.

Liên Tranh chăm chú nhìn vào mắt thanh niên, tựa như muốn tìm vào chỗ sâu nhất trong đáy lòng người nọ, ngực đau không chịu nổi.

Đôi đồng tử huyết sắc kia vẫn hờ hững lãnh liệt như vậy. Nguyên lai, gút mắc ám trầm thẳm thống của năm năm trước dù có bị yên lặng chôn vùi trong tận cùng ký ức, cho tới bây giờ vẫn không thể xóa bỏ. Nhiếp hồn ma âm có thể phong ấn trí nhớ, nhưng lại làm gút mắc này âm ỉ nơi đáy lòng, trần trọc triền miên, đến khi bùng nổ lại càng thêm đau khổ vô vàn...

“...Tiểu Phong.” Liên Tranh nhẹ giọng gọi hắn. Cách gọi này đã năm năm không có cơ hội dùng đến, nước mắt rốt cuộc không kim nổi mà yên lặng chảy dài.

Là hắn sai rồi đúng không? Hắn nghĩ phong ấn trí nhớ của Tiểu Phong có thể bảo hộ được thanh niên, vì sao đến bây giờ hắn lại trở thành người tổn thương thanh niên sâu sắc nhất?

Hắn lẽ ra không nên là người tổn thương Tiểu Phong. Hắn muốn là người yêu thương người đó a!

Gặp Liên Tranh lệ rơi đầy mặt, Gia Luật Phong lại nở nụ cười. Cúi đầu, thanh niên hung hăng nhai nghiền đôi môi không tí huyết sắc của nam nhân, đầu lưỡi xâm nhập khoang miệng, điên cuồng sục sạo.

Đó là một cái hôn cuồng nhiệt mà chua xót.

Cuồng nhiệt chính là môi lưỡi của thanh niên, nhiệt tình như thể mang theo lửa nóng thiêu rụi tất cả. Mà môi lưỡi trong lúc đó lại dính dấp nước mắt cùng máu tươi, hỗn tạp tạo thanh chua xót không thể nói hết.....

Hai mắt đắm lệ mơ hồ, Liên Tranh không thể phản kháng, chỉ biết si ngốc nhìn chăm chú vào đôi đồng tử gần trong gang tấc.

—Lông mi tiêm tú thùy hạ, đôi đồng tử huyết sắc đẹp đẽ.

Phanh!

Ngay sau đó, thanh niên hung hăng nhắm ngực nam nhân mà huy một chưởng, chân khí hùng hồn dội mạnh vào cơ thể. Liên Tranh kêu lên một tiếng đau đớn, cả người bị đánh văng ra, máu tươi trong miệng cuồn cuộn phun.

Cách đó không xa, Tiểu Thu ngã ngồi trên mặt đất, tròn mắt ngây người.

“Vương tử, người điên rồi!”

Gia Luật Phong liếc mắt nhìn y, khóe miệng gợi lên dáng cười âm lãnh, chậm rãi bước đến gần, nâng cước đá y một cái. Tiểu Thu căn bản không thể nào phản kháng, bị đá văng đi, đau đến nổi sao rơi đầy mắt.

Liên Tranh nỗ lực dùng đao trụ đứng lên, giọng khàn khàn.

“Tiểu Phong! Bất luận ngươi có bao nhiêu khổ sở, chúng ta rời đi trước rồi hãy nói được không? Lửa lớn quá, người.....”

Gia Luật Phong nhìn hắn, bỗng dưng lạnh lùng cười.

“Sống chết của ta liên qua gì đến ngươi?” Thanh niên chậm rãi đến gần, túm lấy cổ áo Liên Tranh, ánh mắt lạnh liệt đảo qua mặt hắn, đồng tử huyết sắc rực rỡ, tựa như yêu ma.

“Ngươi——” Tự đáy lòng Liên Tranh bỗng nổi lên một trận run rẩy. Loại ánh mắt này.....

“Cốp” một tiếng, thanh niên té ngay đơ trên mặt đất. Phía sau hắn, Tiểu Thu cầm cây mộc côn thô to kia, thở hổn hển.

“Sư tôn, người nói gì với hắn cũng vô ích. Vương tử điên rồi, đánh xiu rồi lòi đi thôi!”

Liên Tranh ngây người, sau lưng chảy xuống tầng tầng mồ hôi lạnh. Cái trò lấy gậy đập người này rốt cuộc là ai dạy nó thế... đánh thật thuần thực!

Tiểu Thu chớp chớp mắt.

“Yên tâm, ta dùng khí lực vừa phải, đánh không chết người đâu.”

Vì thế hai thầy trò phân công hành sự. Quái lực của Tiểu Thu cuối cùng cũng phát huy tác dụng, y công Gia Luật Phong đang hô mê, Liên Tranh đi trước dùng đao mở đường. Bụi đất mờ mịt, khói lửa dày đặc, hai người vội vàng chạy khỏi đám cháy.

“Sư tôn, chúng ta cố gắng chạy thôi!” Đương nhiên, giữa lúc đó cũng không thể thiếu mấy tiếng lảm nhảm của Tiểu Thu.

“Oa sư tôn, người chảy máu kìa! Sư tôn, người bị thương đến thế mà còn mạnh vậy, ta thật sự bội phục a!”

“...So ra còn kém ngươi.” Lưng vác theo một người mà còn sức léo nhéo này nọ, thật không phục không được mà!

“.....Đúng rồi, sư tôn, hiện tại có một vấn đề thực đứng đắn thực nghiêm trọng, ta hy vọng người có thể nghiêm túc trả lời ta.”

“Ách?” Ngươi cũng có thể có vấn đề gì đứng đắn?

“Chuyện là vậy, một người bị độc xà cắn vào tay không thuốc nào chữa được, nếu không chém đứt tay, độc tố rất nhanh sẽ lan ra toàn thân, dẫn đến cái chết. Người nói hắn phải làm sao đây?”

“Vậy chỉ có thể chém tay..... Từ từ, ngươi bị kim xà của Tiểu Phong cắn rồi?”

“Sá, không có... Vậy sư tôn, người cũng đồng ý chọn chém tay để giữ mạng phải không?”

“Kia cũng là bất đắc dĩ. Ách, từ từ... Ngươi không phải là đang so sánh gì đó chứ?”

Tiểu Thu nhu thuận gật đầu. “Sư tôn, người biết thế là được rồi!”

Lúc này, Liên Tranh rốt cuộc nghe được động tĩnh rất nhỏ, quay đầu lại thấy Gia Luật Phong trên lưng Tiểu Thu vừa động, mơ mơ màng màng gọi. “Tranh ca.....”

“Ách, Tiểu Phong hình như sắp tỉnh? Sao giờ...” Liên Tranh cả kinh, bỗng nhiên hiểu được ý tứ ẩn dụ của Tiểu Thu, thần tình hắc tuyến, vội nói. “Từ từ, ngươi không được làm xằng làm bậy!”

Lời còn chưa dứt, “bốp” một tiếng, Tiểu Thu thật nhanh quyết định, chưởng một chưởng đem thanh niên đánh bất tỉnh.

“Sá, đây là vì an toàn của hai thầy trò chúng ta! Sư tôn người cũng phải thông cảm nha?”

Trên trán Liên Tranh rơi đầy hắc tuyến. “Ngươi.....”

“Yên tâm, sức ta dùng không đủ đánh chết người đâu.”

“.....” Những lời này hình như người đã lặp lại rất nhiều lần.....

“Đúng rồi sư tôn, chúng ta có địa điểm cụ thể nào không? Người xem lửa lớn thế này, tốt nhất tìm sơn động nào đó gần sông. Sá, nói đến đây ta lại đói, hôm nay cơm chiều còn chưa có ăn, thực thảm a!”

“.....” Liên Tranh yên lặng quay mặt đi chỗ khác, run rẩy không thôi.

Lửa cháy ngập trời, trong không trung truyền đến tiếng đại thụ cháy nổ liên tục, cả một khoảng đỏ bừng rực rỡ. Hai thầy trò chạy như điên, khắp mặt, đầu, cổ đều bám đầy bụi than, xốc xốc xé xé. Trong gió ngẫu nhiên thổi qua những tiếng nói vụn vặt, hỗn loạn đứt quãng trong ngọn lửa bạo liệt.

“Tranh ca.....”

“Oa! Lại tỉnh!”

“Từ từ, ngươi.....”

Bốp!

“Yên tâm, sức ta dùng không đủ chết người đâu.”

“.....”

Mọi thứ cứ như thế lặp đi lặp lại.

“Tranh.....”

Trong sơn động yên tĩnh, thanh niên hôn mê không ngừng phát ra những tiếng rên rỉ mỏng manh, lông mi run lên nhẹ nhẹ, tựa như sắp tỉnh.

“Á, vương tử sắp tỉnh nữa rồi!” Tiểu Thu hoắc mắt đứng lên, vớ lấy mộc côn.

Liên Tranh nổi gân xanh đầy trán, hét. “Đủ rồi!”

“.....Tranh sư huynh.” Thanh niên lẩm bẩm.

“.....” Liên Tranh cùng Tiểu Thu mắt to trừng mắt nhỏ, hai mặt nhìn nhau.

Ngây ra một lát, Tiểu Thu ngồi phịch xuống, buông mộc côn, bĩu môi.

“Hắn là khôi phục lại bình thường rồi.” Hắn cầm củ khoai lang vừa nướng xong gặm a gặm.

Gia Luật Phong chậm rãi mở mắt, tựa hồ còn chưa hoàn toàn thanh tỉnh, ánh mắt lạc tiêu cự mờ mịt bản khoắn nhìn bốn phía.

Đây là một sơn động nhỏ nằm sâu trong Hắc Sơn. Vì để tránh đám cháy cùng quan binh, Liên Tranh và Tiểu Thu ly khai đường lớn, đi dọc theo những lối hoang vắng không người. Đi được vài dặm rồi cuộc cũng tìm ra một sơn động khả dĩ có thể trú thân.

Trong sơn động khá rộng rãi, Liên Tranh tìm củ khô nhóm một đồng lửa, lấy cây xiên vài con chim trĩ, khoai lang này nọ nướng lên. Mỡ tí tách rơi xuống, phát ra tiếng xèo xèo nho nhỏ, khói nhẹ lượn lờ.

Bên trong động có một thủy đàm[1], truyền đến tiếng nước tí tách, chắc là có thạch nhũ trên đỉnh.

Gia Luật Phong nghe tiếng nước, theo bản năng liềm liềm môi, lại phát hiện trên đôi môi khô khốc có một tầng nước lạnh lạnh, làm dịu đi rất nhiều. Trên mặt cũng có cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái, vết máu đều

được lau đi. Hắn gương mặt nhìn lên, đồng lửa trong động cháy mạnh, vang lên tiếng củi nổ lách tách. Ánh lửa đỏ tươi ánh lên gương mặt tái nhợt của Liên Tranh khiến hai gò má như có thêm chút huyết sắc.

“Tranh sư huynh.....” Hắn mở miệng, rồi lại không biết nên nói cái gì.

Liên Tranh “a” lên một tiếng, vội vàng đi tới, hỏi hắn.

“Có phải đói bụng không? Muốn ăn chút gì không?”

Gia Luật Phong kinh ngạc nhìn hắn, cũng không nói gì.

Hai người tầm mắt giằng co, chìm vào im lặng. Trong sơn động chỉ có tiếng củi lửa kêu lách tách, ngẫu nhiên một giọt nước men theo thạch nhũ trên đỉnh động rơi xuống thủy đàm, một tiếng tách vang lên, rồi lại yên tĩnh an tường đến lạ.

Gia Luật Phong vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve đoạn tay áo trống rỗng của hắn, hỏi.

“Có đau hay không?”

Liên Tranh lắc đầu nói. “Không sao đâu.”

Gia Luật Phong vẫn nắm chặt tay áo hắn, nhìn thẳng vào hắn, ánh mắt thâm thúy.

Hai người chăm chú nhìn nhau, gần trong gang tấc, cảm nhận hơi thở của nhau, cơ hồ còn nghe rõ cả tiếng tim đập. Hô hấp của đối phương phả nhẹ lên má, Liên Tranh chợt thấy tim đập nhanh hơn, toàn thân cũng nóng lên, ngay cả chóp mũi cũng ướt mồ hôi.

“Aaaa, không chịu nổi không chịu nổi!”

Đột nhiên Tiểu Thu quát to một tiếng, nhảy dựng lên, sải bước ra ngoài động.

Liên Tranh mặt nóng cả lên, cố lấy lại bình tĩnh hỏi. “Người đi đâu?”

Tiểu Thu vô tình, đáp. “Người cùng vương tử đều vứt bỏ ta, ta muốn đi tự sát.”

“Ai, Tiểu Thu...”

“Đừng cản ta! Cái gì cũng đừng nói! Trời đổ kị người tài, mỹ thiếu niên hoạt bát đáng yêu người gặp người thích hoa gặp hoa nở như ta, tuyệt đối không thể bị thất tình đả kích! Mắt không thấy tâm không phiền, ta đi tìm sơn động khác ngủ đây.”

“.....” Khóe miệng Liên Tranh run rẩy không thôi.

“.....Còn có...” Tiểu Thu đi đến cửa động bỗng nhiên bước nhanh trở về, đem cây mộc côn kia nhét vào tay Liên Tranh, “Nhớ rõ chuyện tráng sĩ chặt cổ tay ta kể lúc nãy, nếu vương tử còn nổi điên, sư tôn người biết phải làm gì mà ha?”

Dần dò xong, Tiểu Thu huyết sáo tung tăng rời đi.

Liên Tranh cúi đầu nhìn cây mộc côn, trên lưng chảy xuống tầng tầng mồ hôi lạnh.

“.....Tranh sư huynh?”

Thật lâu sau, Gia Luật Phong thử mở miệng thăm dò, ánh mắt hoang mang nhìn cây mộc côn kia, “Đó là cái gì?”

“.....” Mồ hôi lạnh chảy không ngừng.

“Quên đi, ta không hỏi nữa. Người lau mồ hôi đi.” Thanh niên thở dài.

Hai người đều mới bị trọng thương, chịu không được vất vả. Đêm cũng đã khuya, tùy tiện tìm một chút rơm rạ chia đôi, cả hai ngã đầu liền ngủ. Trong sơn động ánh lửa lập lòe, nước rơi tí tách, tiếng hít thở đều đặn thanh thản, khiến người ta bất chợt có chút cảm giác ấm áp ngọt ngào.

Liên Tranh lúc sáng khổ chiến bị cụt tay, mất máu quá nhiều, sau đó lại phải bôn ba trong biển lửa tìm kiếm Gia Luật Phong, thực sự đã quá mệt. Người vừa nằm xuống, tứ chi mệt mỏi rã rời, dù miệng vết thương

đau nhức nhưng cũng rất nhanh liền ngủ say. Hắn ngủ tới nửa đêm, mơng mơng lung lung nghe được chút động tĩnh. Hắn cả kinh, mở tròng mắt, liền nhìn thấy gương mặt Gia Luật Phong ở ngay trước mặt mình.

Đồng lửa trong động sắp tàn, ngọn lửa leo lắt, gương mặt thanh thanh tú dật của thanh niên ẩn hiện trong bóng tối, hai mắt nhiệt tình, hồng quang mơ hồ nhảy múa trong đồng tử.

“...Người!” Liên Tranh cả kinh, cẩn thận nhìn kỹ lại, phát hiện cặp mắt kia không có sát khí, hồng quang mơ hồ kia hình như là do ánh lửa chiếu rọi.

Gia Luật Phong ngừng chú nhìn hắn, thản nhiên mỉm cười, bỗng dưng trong mắt ứa ra một giọt lệ, rơi trên mặt hắn, tạo thành một đóa bọt nước lạnh lẽo.

Đau đến không thể tả bằng lời.

Liên Tranh bỏ mặc tất cả, đưa tay chạm vào gương mặt tuần tú kia, lau đi tích lệ còn sót lại nơi khóe mắt. Tầm mắt lặng lẽ giao triền, Liên Tranh nhìn hắn, nghe được thanh âm khối băng trong đáy lòng mình vỡ vụn.

Trước khi kịp khôi phục tinh thần, hắn đã vén lại những sợi tóc rơi xòa của thanh niên, ấn lên đó đôi môi mỏng lạnh băng.

Không mang theo ý tứ *** loạn, khê khằng tựa mưa phùn, một lần lại một lần nhẹ hôn.

Hắn nhìn thấy bóng dáng xa lạ của chính mình in ngược trong đôi mắt trong suốt của thanh niên.

[1] Thủy đàm: ao nước nhỏ.

15. Quyển 2 - Chương 15: Cạm Bẫy Ôn Nhu

Biên tập: Mặc Nhiên

Beta: Vy Vy

Bóng đêm thâm u, mọi âm thanh dường như biến mất. Đột nhiên “tí tách” một tiếng, giọt nước từ thạch nhũ rơi xuống thủy đàm, tạo nên một gợn sóng nho nhỏ.

Thẳng đến lúc này, Liên Tranh mới đột nhiên tỉnh táo lại, cũng thấy rõ mình đang làm cái gì.

“Ta...” Hắn vốn định giải thích nhưng lời còn chưa nói xong, Gia Luật Phong đột nhiên đè hắn lại, ngay sau đó, một cái hôn mạnh mẽ hạ xuống đôi môi...

Liên Tranh ngậy người, trợn tròn hai mắt.

Đầu lưỡi nóng ẩm của thanh niên không chút khách khí khai mở răng nanh nam nhân, tham nhập khoang miệng, bừa bãi tung hoành, cuốn lấy, trở mình cắn, mút, liếm, nhắm nháp từng phân từng tắc chỗ ngọt ngào ấy.

“Người... ngô.....” Tiếng rên trĩ trăn ra khóe môi, Liên Tranh cảm thấy yết hầu mình khô nóng, hạ phúc dâng lên một cỗ nhiệt lưu. Từ lúc tập luyện Thái Ất chân khí tới nay hắn chưa từng có cảm giác xúc động đến thế.

Không, không được..... Nếu còn tiếp tục.....

Trong lòng chợt xẹt qua một tia chớp, Liên Tranh phút chốc nhớ rõ tất cả. Thái Ất chân khí là nội lực chỉ có thân đồng nam mới có thể luyện tập!

Sắc mặt hần cứng đờ, cố gắng thoát khỏi cái ôm của Gia Luật Phong, dùng sức đẩy thanh niên ra. Nhưng là hần giãy giụa lại càng kích thích thanh niên. Gia Luật Phong ghé sát người bên dưới, dùng thân thể gắt gao ngăn chặn hần, khiến cho da thịt tiếp hợp đến không còn kẽ hở. Liên Tranh kinh hãi phát hiện, hạ phúc của đối phương cũng nóng lên y hệt hần.

“.....Không, không được.....Ồ!” Hần liệu mình ngửa đầu ra, lại kinh giác phát hiện đầu lưỡi nóng bỏng kia chuyển sang vành tai mình. Trong đầu nhất thời “ông” lên một tiếng, thiếu chút nữa ngưng thở.

Một loạt những nụ hôn dày đặc như mưa rơi xuống môi, mí mắt, vành tai, thậm chí cả cổ của Liên Tranh..... Hơi thở nóng bỏng trên chọc khiến tim hần đập loạn, bàn tay với những ngón tiêm dài hữu lực xâm nhập vào áo, ở trong lòng ngực gây yếu tái nhợt mà loạn động.

Đột nhiên, Gia Luật Phong nhẹ nhàng cắn hầu kết của hần một cái, cảm giác tê dại từ cổ phút chốc khuếch tán ra khắp thân thể. Hần cảm thấy khó chịu cực kỳ, nhưng cũng không cách nào không chế tiếng rên rỉ thỉnh thoảng phát ra.

“Ân... Ô... Không được!”

Đầu lưỡi ôn nhu nóng rực vẽ một đường từ trên xuống dưới, loại cảm giác cực độ xa lạ trong thân thể làm Liên Tranh cơ hồ hít thở không thông, tất cả ý niệm kháng cự trong đầu từng chút từng chút bị bào mòn, hần không tự chủ được run rẩy cả người. Bởi vì sợ hãi, mà cũng vì *** như lửa cháy rực trong lòng.

Trước khi hoàn toàn mất đi không chế, Liên Tranh nỗ lực hít sâu một hơi, rút cuộc bắt chấp tất cả, một chương đánh tới bức thanh niên lui ra. Gia Luật Phong bất ngờ không kịp phòng bị, dĩ nhiên tránh không được, bị một chương của nam nhân chấn khai, ngã ra sau mấy thước, nôn ra một bùm máu.

Liên Tranh gian nan ngồi dậy, há mồm thở dốc, thấy thanh niên cúi đầu ngã ngồi trên mặt đất không nhúc nhích, sợ chính mình vận kinh quá mạnh làm hần bị thương, vội chạy đến nhìn. Không ngờ Gia Luật Phong đột nhiên ngẩng đầu, ra một trào chế trụ Liên Tranh, kéo nam nhân ngã lăn ra đất, thân thể theo đó mà áp lên, chặt chẽ cố định người bên dưới.

“Buông!”

Liên Tranh kinh sợ hét lên. Thanh niên đè trên người hần thông thả cúi đầu, thản nhiên đón nhận ánh mắt hần.

Liên Tranh cứng người.

Thanh niên trước mắt có một đôi mắt đỏ sẫm, trong mắt lóe ra quang mang cực kỳ lợi hại.

Đôi mắt đỏ lạnh như thế, khiến người ta kinh sợ không thôi.

Đầu vai truyền đến một trận đau đớn kịch liệt, đôi môi mỏng của Gia Luật Phong cong lên, câu ra một mặt cười nhu hòa. Trong tươi cười còn có khoái ý gần như tàn nhẫn. Hần đưa tay, dùng sức bóp chặt vào miệng vết thương của Liên Tranh.

Liên Tranh dường như thấy trước mắt mình mọi vật biến thành một màu đen, đau đến cơ hồ ngất xỉu, khí lực toàn thân hoàn toàn bị bào rút.

“Tranh ca.....” Bỗng nhiên, Gia Luật Phong nhẹ giọng nỉ non vào tai nam nhân. “Tranh ca, ta hận người... Người có biết cho tới nay, ta hận người đến thế nào không?”

Thanh âm ôn nhu đến cực điểm, lại giống như những mũi châm sắc nhọn, hung hăng chui xuống đáy lòng hần.

Khuôn mặt vốn đã tái nhợt của Liên Tranh không ức chế nổi vằn vẹo.

Hần gọi ta... Tranh ca.....

Thì ra hần cũng không khôi phục lại bình thường..... Không, phải nói hần như vậy, hần lúc khôi phục trí nhớ, mới thật sự là hần bình thường.

Chính là —— hần hận ta..... Hần vẫn hận ta!

.....Vì cái gì?

Bóng đen dày đặc gần như bao phủ hoàn toàn tâm trí hắn. Trong bóng đêm, vận mệnh tàn khốc khi ẩn khi hiện.

“Người cho là, ta vì cái gì mà từ nhỏ lại thân cận với người như vậy?” Gia Luật Phong cười lạnh, cúi xuống áp môi vào, lại một lần nữa cướp lấy bờ môi hắn. Nụ hôn sâu cuồng liệt tưởng chừng như vô tận, mùi máu tươi nồng đậm tràn ngập trong hơi thở của nhau. Đó là máu tươi của thanh niên lúc này còn dính lại.

“Đó là bởi vì —— ta hận người a!”

Vừa hôn xong, thanh niên đưa tay xoa hai má hắn, động tác tuy nhẹ lại ôn nhu, nhưng Liên Tranh cảm giác được một cổ hận ý mãnh liệt từ đối phương, khiến người ta không rét mà run.

“Để ta nói rõ mọi việc cho người nghe.” Thanh niên cười khanh khách, đôi mắt đầy huyết sắc bắn ra hàn quang lạnh tựa băng.

“Tranh ca, ta chưa từng thích qua người, ta hận người, ta vẫn hận người!”

“Roẹt” một tiếng, xiêm y bị xé rách. Hắn nhắc tay chống cự, thanh niên phản đòn tóm chặt tay trái còn lại của hắn, mỉm cười dùng sức, tiếng xương vỡ lập tức vang lên.

“Quả thực hận không thể... Giết người a!”

Cánh tay trái đột nhiên bị thương nặng, đau đến không chịu nổi, nhưng so ra vẫn kém lực sát thương từ lời nói lạnh lùng của thanh niên. Liên Tranh trợn trừng hai mắt, nghe như sét đánh ngang tai.

.....Sao có thể... Tiểu Phong sao có thể hận hắn được?

Hài tử khả ái đáng yêu, từ phút tao ngộ ban đầu đã như mặt trời ấm áp đem đến cho hắn biết bao hy vọng. Tựa như bất cứ lúc nào quay đầu lại, cũng có thể nhìn thấy lúm đồng tiền cùng nụ cười xán lạn kia. Hài tử hoàn toàn trái ngược với vẻ âm trầm của hắn. Hài tử thông minh, sáng sủa, hiểu ý người, luôn dính chặt lấy hắn.....

Thân cận hắn mà không hề lo lắng, hài tử hắn cho là độc nhất vô nhị.

Trên đời không thể nào có được một Tiểu Phong như thế.....

Hắn ngẩng mặt nhìn Gia Luật Phong, tựa như muốn dò xét tận đáy sâu tâm hồn hắn. Chỗ cánh tay bị thương không còn cảm giác gì nữa, đau là đau ở tâm can.

Tựa như thủy triều, xô vào rồi lại rút ra, không ngừng đánh sâu vào nội tâm hắn.

“Từ lần đầu nhìn thấy người, ta đã nghĩ.....”

“Người kia, vừa nhìn đã biết là một gã xuẩn ngốc!” Gia Luật Phong nói rõ ràng từng chữ, lại đưa tay huy một chưởng hướng vào đan điền, đánh tan Thái Ất chân khí của hắn.

Một chưởng đó cũng tựa như đã đánh vào tim, khiến nó tan thành trăm ngàn mảnh vỡ...

“Rõ ràng bộ dáng nghèo túng tang gia chi khuyến[1] lại giả vờ quật cường, nghĩ muốn hù ai a? Quả nhiên, ta ngoắc ngoắc ngón tay mấy cái người liền vẫy đuôi chạy đến, kêu hướng đông không dám đi hướng tây. Quả thực giống như——”

“Một con chó giữ nhà!” Thanh niên cười ha hả, “Đúng vậy, mẫu hậu ta từng nói, người Hán dương chó giữ nhà, cho dù có đem bỏ đi xa cỡ nào, nó cũng có thể tự tìm đường về nhà.

Quả thực dần đến thế là cùng!

Chính là sau đó không lâu ta liền phát hiện, ở một phương diện nào đó, người... cũng rất hữu dụng.

Mẫu hậu thu người làm đệ tử, muốn ta nhận thức người là sư huynh. Sư huynh sư đệ cả ngày dính cùng một chỗ là lẽ đương nhiên, ta chỉ cần giả bộ như muốn ở cùng người là có thể thoát khỏi mẫu hậu điên cuồng kia, không cần bị nàng kéo vào địa huyết hắc ám, nhìn cả đám “đứa nhỏ đáng yêu”, nghe nàng than vãn mấy thứ thống khổ không thể nói cùng phụ vương.....”

Thì ra..... là như thế sao? Luôn thân cận với hấn, bám dính lấy hấn, là bởi những nguyên nhân này...

Dĩ nhiên là thế rồi.....

Đáy lòng bỗng cảm thấy lạnh băng, cả người như chìm thật sâu vào đáy biển, ngay cả mở miệng hô hấp cũng quá khó khăn. Mỗi một lần hít thở lại tựa như bị ngàn lưỡi dao sắc bén đâm vào.

Liên Tranh cảm thấy chính mình không thể tiếp tục nghe nổi những thứ này nữa.

[Đừng nói, van cầu người đừng nói nữa.....]

Tiếng rên rỉ đau đớn từ thật sâu đáy lòng vang lên, nhưng mà, ngữ điệu nhu hòa mà băng lãnh tàn khốc của thanh niên vẫn cứ tiếp tục, từ tốn phô bày hết thấy sự thật trước mặt hấn.

—Điều bộ không thể nào kháng cự nổi.

“Chính là, rất nhanh mọi việc đều đến hồi kết thúc. Người học võ thành tài thế nhưng lại muốn về Lâm An, bỏ ta một mình! Nhìn bộ dáng hăng hái kia của ngươi, phải chăng là nghĩ đến mình không cần làm cầu nữa mà có thể biến thành chim ưng? Con chim đủ lông đủ cánh là có thể thỏa sức bay lượn?”

Gia Luật Phong cúi đầu, chăm chú nhìn hấn một lát, đột nhiên hàn quang lóe ra trong đáy mắt, cúi đầu cắn thật mạnh vào miệng vết thương chỗ cụt tay. Răng nanh rắn chắc hunh hăng cắm vào da thịt, Liên Tranh thảm thiết kêu lên một tiếng, đau đến cơ hồ muốn ngất đi. Chết lặng tanh nồng từ trong khóe môi thanh niên tràn ra, đổ đến rợn người.

Trong bóng đêm, gương mặt tuấn tú của Gia Luật Phong lộ ra một mặt mỉm cười dị thường ôn nhu, rồi bất chợt, trở nên vô cùng ác độc.

“Cho dù ngươi là hải đông thanh bay lượn chín ngày không mỏi, ta cũng có biện pháp bẻ gãy cánh của ngươi, cho ngươi vĩnh viễn không bay nổi!”

Trên cổ truyền đến xúc cảm lạnh lẽo ảm thấp, quen thuộc đến lạ. Liên Tranh tựa hồ ngừng thở, khóe mắt liếc thấy tiểu kim xà luôn quấn quanh tay Liên Tranh không biết từ lúc nào đã bò lên người mình. Đuôi rắn dài nhỏ trên cổ, chậm rãi quấn chặt, tựa hồ sẽ quấn chết hấn ngay lập tức. Giữa sơn động u ám, thân rắn vàng kim tươi đẹp huy hoàng, tựa như một câu chuyện thần thoại cổ xưa.

Thân thể đau đến chết lặng lập tức trở nên lạnh lẽo, Liên Tranh sợ hãi đến cực điểm, ngay cả chớp mũi cũng ứa mồ hôi lạnh, tay chân cứng đờ không nhúc nhích nổi.

“Lại nói tiếp, ngươi thật là dễ bị lừa a! Nói một câu thích ngươi ngươi liền tin là thật, nói một câu vĩnh viễn bất ly bất khí, ngươi liền đáp ứng mang ra rồi sơn trang đi Lâm An...” Gia Luật Phong cúi người ghé vào bên tai hấn, nhẹ nhàng thổi khí, ôn nhu như nước.

“Thậm chí năm năm qua cũng không hề rằng một chữ, đem tất cả mọi trọng trách gánh lên người, không tiếc bị mọi người gọi là ác quỷ tay đầy huyết tinh..... Một lòng nghĩ muốn hướng Hoàn Nhan Lượng báo thù? Vì ta, một người đã hoàn toàn quên mất người?”

“Chính là ngươi biết không? Tranh ca, ngươi nhớ mãi không quên chuyện báo thù... Kỳ thật là chuyện ta cầm hận nhất a!” Thanh niên ngưng tụ nhìn hấn, đôi mắt huyết đồng ánh lên lạnh lẽo.

“Lão bà nương tâm thần kia thuở nhỏ hại ta thiếu chút nữa cái mạng cũng không còn... Ngươi lại vì bà ta báo thù? Ngươi có biết hay không, ngươi cùng bà ta đều là người ta cầm hận nhất trên đời!”

Người cư nhiên còn tự cho làm như vậy là vì ta? Trên đời này còn có chuyện nào buồn cười hơn nữa không?

Còn có ai ngu xuẩn hơn người nữa không?!” Thanh niên cười nhạo không thôi.

—Chờ Tiểu Phong của hấn lớn lên, bọn họ phải cùng đi Lâm An, cùng nhau dạo chơi Tây Hồ, nhìn ao sen liên tiếp trải dài mười dặm, ăn củ sen ngọt giòn ngon miệng.....

Một ngày nào đó, họ phải cùng nhau đi!

.....Từng tiếng từng tiếng vang vọng bên tai, lời thề nguyện không thay đổi đó, nguyên lai lại chính là thứ giả dối nhất đời.

Đôi mắt Tiểu Phong sáng ngời ảm áp, miệng cười đến xán lạn, lời thề son sắc, diễm ngôn mật ngữ, ánh sáng duy nhất giữa chốn nhân sinh đen tối, nguyên lai đều là lừa gạt...

Kìa hắn rốt cuộc vì cái gì chống đỡ cho đến hiện tại? Khổ luyện Thái Ất chân khí, đối kháng sư trưởng, thu hắc đạo làm thuộc hạ, một vai gánh hết mọi gánh nặng, trăm phương ngàn kế hướng quan phủ Kim quốc báo thù.....

Tâm nguyện lớn nhất giúp hắn chống đỡ được tới bây giờ, tâm nguyện không tiếc hết thầy hướng Hoàn Nhan Lượng báo thù... Hiện tại nhưng lại trở thành thứ đáng chê cười trong mắt người hắn muốn bảo hộ nhất.

Đau, đau quá, hắn đau quá.....

Vết thương cũ mới đồng thời phát tác, kịch liệt đau đớn.

Mà đau đớn sâu sắc nhất cùng những rối rắm trong lòng không cách nào đình chỉ, từng chút từng chút một lan khắp toàn thân...

.....Cho đến tâm phế, thấm nhập vào xương tủy!

Kim xà trên cổ dần dần siết chặt, cảm giác hít thở không thông khiến trước mắt hắn gần như hóa thành một màu đen. Hắn lại vẫn trợn to hai mắt, cố gắng ngưng chú nhìn đôi đồng tử đầy huyết sắc gần trong gang tấc.

—Đôi mắt phiếm ra hồng quang nhàn nhạt, đẹp tựa yêu ma.

“Cô cô ta nói đúng, người giết Tiểu Tinh là ta!

Về phần nội gián trong sơn trang thì không phải ta..... Ai, thật đáng tiếc, nếu là ta chẳng phải thú vị hơn sao?

Cũng may ta đã đoán ra hắn là ai... Chính là ta cố tình không nói cho người biết. Bởi vì nhìn thấy người hao tâm tổn trí đứng trước trang chúng bảo hộ ta, gây thù chuốc oán khắp nơi, thật sự là rất thú vị!

Cáp, Tranh ca, ta gạt người thật giỏi mà đúng không?”

Thanh niên cười khẽ bên tai hắn, nhưng đôi mắt đỏ sậm lại không có ý cười, chỉ có lãnh liệt vô tình.

Liên Tranh nhìn vào mắt hắn, trong lúc hoảng hốt nhưng lại sinh ra một loại ảo giác. Tựa như thời gian quay trở lại năm đó, sau núi rừng tầng tầng lớp lớp tẫn nhiễm, Ngọc Trảo hải đông thanh đậu trên đầu vai thiếu niên, ánh sáng bảy màu chiếu vào đôi mắt thiếu niên, cơ hồ có thủy quang thoáng hiện. Bọn họ cất cổ tay, thề sinh tử vì huynh đệ, vĩnh viễn không phản bội.....

Bọn họ ước định cùng nhau đi Lâm An.

Đời này kiếp này, bất ly bất khí!

Sau đó, bọn họ rơi vào bí đạo dưới lòng đất, trong bóng đêm hoảng sợ chạy trốn, mặc dù bị đàn xà truy kích, tuy rằng nguy cấp vạn phần, hai bàn tay lại gặt gao nắm chặt, chưa bao giờ buông ra.....

Giữa chốn hồng trần bi ai hắn nắm trong tay ánh sáng đẹp đẽ nhất của mặt trời, cho hắn ảm áp cùng tin tưởng.....

Đúng vậy, cho dù tất cả đều là dối trá, chỉ cần vì người này, hắn... cam tâm tình nguyện bị lừa!

Chính là, nếu... một mực muốn lừa hắn, vì sao lại không lừa đến tận cùng đi?

Nếu vẫn dối gạt, hắn còn có thể tự lừa mình dối người, làm như cái gì cũng không biết. Hắn còn có thể hạnh phúc vui mừng cảm nhận được, trong cuộc đời mình từng một lần có cơ hội như vậy, dùng hết thầy mọi thứ bảo hộ người hắn yêu sâu đậm nhất kia...

Hắn tình nguyện vẫn tiếp tục bị lừa a!

.....Tiểu Phong nói, hắn sẽ tin.

Hắn chẳng có gì nhiều, nhưng chỉ cần Tiểu Phong muốn, hắn liền nguyện ý dâng đến.

Dù phải giống như năm năm này, thanh niên lạnh lùng xem hắn như người lạ, hoặc như cừu địch mà nghị kỵ cũng tốt. Lẳng lẳng nhìn Tiểu Phong từ xa, muốn yêu nhưng không thể yêu cũng được.

Chỉ cần có thể ở bên cạnh Tiểu Phong là tốt rồi.

Chỉ cần có thể lẳng lẳng bảo hộ Tiểu Phong là tốt rồi.

Nhưng vì cái gì, vào lúc này lại nói cho hắn biết hết thấy?

“Vì cái gì...”

Liên Tranh kiệt lực ngẩng đầu, đôi Gia Luật Phong mấp máy môi tiếng được tiếng không, nói ra nghi vấn của mình. Tựa như trở lại năm nào đó, trong xe ngựa, tiểu oa nhi khả ái đối hắn cười đến xán lạn, gọi hắn ca ca.

Có phải hay không kể từ thời điểm nọ, vận mệnh của hắn đã bị thanh niên thâm lặng nắm trong tay..... Cả đời cũng không thể thoát khỏi?

Gia Luật Phong nhìn lại hắn, khóe môi cong lên, ôn nhu mỉm cười. Chỉ là nụ cười tao nhã bình tĩnh cùng với đôi đồng tử đầy huyết sắc hoàn toàn không khớp nhau.

“Người còn muốn nghe đến cùng sao, Tranh ca?” Ngữ khí hắn nghe ra có vài phần tiếc hận, “Lý do ta lừa ngươi là bởi vì phải dựa vào công phu của ngươi, bởi vì ngươi còn hữu dụng... Nhưng hiện tại, ta đã luyện thành tuyệt thế thần công, mà tay ngươi cũng bị chặt đứt, trở thành một phế nhân vô dụng. Ngươi với ta mà nói—

Ngay cả giá trị để lợi dụng cũng không có!”

Trên mặt thanh niên lộ ra một nụ cười châm chọc vô cùng ôn nhu.

“Bởi vậy, ta đột nhiên rất muốn nhìn xem, ngươi từ trước đến nay vô diện biểu tình, sau khi biết được chân tướng sẽ phản ứng ra sao, có thú vị như ta tưởng tượng hay không!”

“Ha ha.....”

Liên Tranh bật cười, ngữ thanh đứt quãng, nụ cười thâm thiết đau đến tận cùng. Lệ hắn đã cạn, hốc mắt đã khô, trừ bỏ cười ra, hắn cũng không biết mình còn có thể có biểu hiện gì.

“...Thì ra.... là..... như thế.” Hắn mấp máy môi, dùng chút hơi tàn nói mấy chữ đứt quãng. Kim xà quần chặt nơi cổ, lực ngày càng mạnh, gương mặt hắn ửng hồng, tứ chi không khống chế được co rút.

Gia Luật Phong ngưng chú nhìn, thấy hắn gương mặt vốn tái nhợt của hắn do hít thở không thông mà đỏ bừng. Ánh lửa lập lòe chiếu rọi, kinh ấn trên má Liên Tranh lúc sáng lúc tối, họa tiết âm trầm tinh xảo. Kim xà thắt chặt nơi cổ, tựa như lún sâu vào da thịt. Màu vàng kim lộng lẫy chiếu rọi da thịt tái nhợt, tạo nên một nét đẹp khó tả.

Ánh mắt trong chốc lát trở nên thâm thúy, Gia Luật Phong áp sát thân dưới, dùng sức chen vào giữa hai chân hắn. Liên Tranh mở mắt nhìn lại thanh niên, ánh mắt không có tiêu cự.

Mắt cá chân bị gắt gao chế trụ, thanh niên nâng đầu gối hắn, mở rộng hai chân hắn ra hai phía, nâng thất lưng lên. Liên Tranh như từ trong mộng bừng tỉnh, dùng sức cắn chặt môi dưới, huyết tuyến đỏ tươi theo khóe miệng tràn ra.

Thấy trên môi hắn có vết máu, Gia Luật Phong cúi đầu, hàm trụ đôi môi nhiễm đỏ, liếm mát tựa như ôn nhu vô hạn, cùng chia sẻ vị máu tanh nồng. Tiểu kim xà cũng biết thức thời thả lỏng giam cầm, yết hầu Liên Tranh đột nhiên thông thoát, vội thở gấp mấy hơi, ý thức như chìm trong bóng đêm mông lung, đầu óc trống rỗng.

Liên ngay sau đó, huyết động đóng chặt phía sau bị phân thân nóng rực của thanh niên cường ngạnh khai phá. Đau nhức vì bị xé rách quét qua cơ thể, Liên Tranh cong lưng, cả người run rẩy kịch liệt.

Vào, ra, vào, ra..... Va chạm mãnh liệt liên tục như thể vĩnh viễn không ngừng, dững đạo chặt hẹp gắt gao bao chặt phân thân nóng rực. Thanh niên ở trong cơ thể hắn tàn phá không kiêng nể, di chuyển, rong ruổi, xâm nhập, rút ra... máu tươi theo chỗ mập hợp chảy xuống, hắn cũng đã đau đến không còn cảm giác nữa

rồi. Tất cả cảm quan như tập trung hết vào một chỗ trong cơ thể, khoái hoạt cực hạn cùng thống khổ, gần như điên loạn.

Ánh lửa lập lòe chiếu rọi, hai thân hình gắt gao giao triền phóng to trên vách động. Giọt nước tinh khiết từ thạch nhũ rơi xuống thủy đàm, phát ra tiếng “tách” nho nhỏ, tựa như hô ứng cùng tiếng tim đập và tiếng thở dốc không ngừng.

“.....Chúng ta còn có thể cùng đi Lâm An sao?” Trong bóng đêm, Liên Tranh hai mắt mờ mịt, nhẹ giọng nỉ non, mơ hồ không rõ.

“Sao?” Thanh niên đề trên người hấn hoang mang.

Chính là lời nói hàm hồ trong miệng không cách nào nghe rõ, cũng không truyền được vào tai thanh niên, càng không thể lưu lại trong lòng y.

“.....Một ngày nào đó.”

Nam nhân nhắm lại hai mắt, mấp máy môi tự hỏi tự trả lời. Ký ức thống khổ trôi qua trong đầu, trôi mất hết, còn lại chỉ là những thứ ngọt ngào vô tận. Trên gương mặt tái nhợt chợt lộ ra một mặt mỉm cười.

Người có thể thật sự tổn thương ta không phải địch nhân cường đại, mà là người, người ta yêu nhất.

Nếu có thể làm lại một lần.....

Hết thấy tất cả đều bỏ hết đi.

.....Ta muốn quay về Lâm An.

.....Cùng với người.

Cùng nhau ở ven Tây Hồ tìm một chỗ đẹp nhất định cư, cùng nhau thưởng ngoạn ao sen liên tiếp trải dài mười dặm, cùng ăn củ sen ngọt giòn ngon miệng.....

Không có nói dối, không có lừa gạt, không có thống khổ, không có cừ hận, không có máu cùng lửa.

Chỉ có ta và người, người ta yêu nhất đời.

Không cần danh lợi, không cần địa vị, không cần quyền thế, không cần tuyệt thế võ công.

Chỉ cần có thể cùng người một chỗ.

Khiến cho tất cả trí nhớ dừng lại một khắc tại nơi đó.

.....Ít nhất một khắc kia là hạnh phúc nhất của ta.

Hạnh phúc hơn tất cả mọi người trên đời này.

Ý thức dần dần xói mòn, trước khi hoàn toàn hôn mê, Liên Tranh vẫn một mực cười. Gương mặt trắng bệch không một tia huyết sắc, vết cắn sâu hoắm nơi vai phải, da tróc thịt bong, cánh tay trái còn lại mềm oặt bên người, thân thể tàn tạ như thể một con búp bê vải rách nát.

Trong động hình như có gió lạnh thổi qua, đồng lửa đã cháy suốt một đêm dài ánh lên một tàn lửa sáng ngời, chấp chờn lay động, rồi cuộc từ hồng chuyển xám, hoàn toàn tắt ngúm.

.....Nguyên lai không trở về được.

Rốt cuộc cũng trở về không được.

Khóe mắt phỉếm ra một chút lệ quang, bị bóng đêm chôn vùi, không ai thấy rõ.

Giờ Ngọ ngày hôm sau, trong thâm cốc bí mật, Gia Luật Mạn Lâm triệu tập tất cả trang chúng phụ cận, kiểm kê nhân số, ước chừng thiếu hơn mười người, cũng không biết là đã bỏ đi hay bị quan quân bắt. Nàng dặn dò qua loa một hồi, chọn mấy người có công phu cao, cùng Tiêu Yển đi quanh núi tìm người.

Quan binh Kim quốc lần này tập kích bất ngờ, xuất kỳ bất ý[2], đem Hồng Diệp sơn trang đốt thành một mảnh đất khô cằn, coi như cũng là một kỳ công. Vùng núi này bị đại hỏa thiêu trụi, tàn tro vẫn còn lẫn trong đám khói theo gió tung bay, khiến người ta ho khan liên tục. Gia Luật Mạn Lâm tránh đi quan binh,

bị khói đen bao quanh một hồi, mặt mày đều bám đầy tro bụi. Tiêu Yến ngoan ngoãn theo sau nàng, không dám nhiều lời, nhưng Gia Luật Tắt Bát lại không được an phận như thế, nhin không được hỏi.

“Thánh nữ đại nhân, người rốt cuộc là muốn tìm ai?”

Gia Luật Mạn Lâm chau mày không đáp. Lúc này mọi người tìm tới sườn núi, đột nhiên giữa không trung truyền đến một tiếng rúc dài. Nàng ngửa đầu nhìn, Ngọc Trảo hải đông thanh sà xuống, bay loanh quanh trên đỉnh đầu nàng. Gia Luật Mạn Lâm mặt biến sắc, vội chạy theo hải đông thanh vào sơn động lân cận. Mới vào đến cửa động đã thấy Tiểu Thu “đăng đăng đăng” chạy ra, thấy người tới là nàng, mặt không hề hiện lên chút do dự.

Đám người Tiêu Yến theo vào tới, thấy thế ôn nhu hỏi.

“Tiểu Thu, người làm sao vậy?”

Tiểu Thu đột nhiên “oa” một tiếng khóc rờn.

“Tiêu cô nương, sư tôn của ta, hửn.....”

Mọi người ngẩn ra, Gia Luật Mạn Lâm sắc mặt đại biến, đẩy Tiểu Thu ra chạy vào trong động.

Trong sơn động hôn ám, hắc y nam nhân nằm trên đồng rơm, môi trắng bệch như người chết. Toàn thân vết thương chi chít, cánh tay trái còn lại mềm oặt hướng ra ngoài, hửn là đã gãy.

Tiểu Thu khóc lớn.

“Ta... buổi sáng ta tìm được sư tôn hửn đã ngắt mất rồi, vương tử cũng không thấy.....” Kỳ thật y đã thay Liên Tranh tẩy rửa qua loa, chỉnh chu quần áo, chỉ là đứng trước mọi người cũng không nói ra.

Trong lúc mọi người còn vừa sợ vừa nghi, Gia Luật Mạn Lâm đã cúi xuống chỉnh lại đoạn khớp xương bị lệch của Liên Tranh, đỡ tay hửn lên. Nàng không mang theo băng vải, dây thừng, liền xé vạt áo của mình, lấy nhánh cây khô cố định cánh tay trái của hửn, lấy vải cột chặt. Mọi người rõ ràng nhìn thấy trong quá trình nối xương, ngón tay nàng không một lần run rẩy.

Mọi người đều không khỏi trầm mặc.

Tiểu Thu cũng bỏ qua dè chừng và sợ hãi, liền ở một bên giúp đỡ, đưa kim sang được. Gia Luật Mạn Lâm tiếp nhận, tỉ mỉ thoa lên miệng vết thương chỗ cụt tay, băng nó lần nữa. Lúc này nàng thấy trên môi Liên Tranh có dấu răng, đầu vai cũng có dấu hiệu bị cắn, máu tươi đầm đìa, vô thức cắn chặt răng.

Tiểu Thu thấp giọng nói.

“Thái Ất chân khí của sư tôn... Toàn bộ bị phế.”

Mọi người mặc dù không biết rõ nguyên do, nhưng vẫn xôn xao bàn luận một trận. Gia Luật Mạn Lâm lạnh lùng quát.

“Ồn ào cái gì!” Đưa tay bắt lấy uyển mạch của Liên Tranh, chỉ thấy mạch đập của hửn mỏng manh vô cùng, tựa như tùy thời có thể đoạn tuyệt. Nguyên lai sau khi Liên Tranh cùng Pháp vương đấu một trận liền bị thương rất nặng, toàn bộ dựa vào Thái Ất chân khí thâm hậu vô cùng mà áp chế nội thương. Mà hiện nay hửn phá thân đồng tử, nội lực xói mòn hơn phân nửa, liền trấn áp không nổi thương thế. Toàn thân cao thấp nội thương cùng ngoại thương thì nhau phát tác, tính mệnh lâm nguy.

Gia Luật Mạn Lâm run giọng nói.

“Hử, giỏi lắm! Tiểu súc sinh ngoan độc!” Nàng biết rõ nội tình, mắt thấy Liên Tranh hơi thở mỏng manh hấp hối, còn không đoán ra được chuyện gì sao!

Gia Luật Mạn Lâm nhíu mày. “Các người đừng nháo nữa. Hửn bị thương quá nặng, ta phải lập tức vận công thay hửn lưu thông máu, nếu không tánh mạnh khó bảo toàn. Yến nhi, các người thay ta hộ pháp.”

Mọi người không khỏi hai mặt nhìn nhau. Một lúc sau, Gia Luật Tắt Bát lớn tiếng nói.

“Thánh nữ đại nhân, người làm gì phải hao phí chân lực thay hấn chữa thương? Cho dù Hấn cầu này không giết đại ca ta, nhưng hấn bạo ngược...” Lời còn chưa dứt, hấn đã nhìn thấy ánh mắt băng lãnh của Gia Luật Mạn Lâm, không khỏi ngậm miệng lại.

“Tất Bát, các người ra ngoài canh cửa, nếu có quan binh đến liền chống cự, nhớ rõ phải phát hiệu cảnh báo. Yến nhi, Tiểu Thu, hai người canh giữ bên cạnh ta, đừng làm cho người khác quấy rầy.” Gia Luật Mạn Lâm ra lệnh, uy thế trấn trụ, không ai dám nói ra miệng từ “không”.

Mọi người lập tức y theo hiệu lệnh của nàng mà làm việc, nàng khoanh chân ngồi xuống, nâng thân thể Liên Tranh dậy, song chưởng ấn vào sau lưng, vận công bảo vệ tâm mạch hấn, vì hấn lưu thông khí huyết.

Trong đám người hộ pháp, Tiểu Thu là lo lắng nhất, đi lòng vòng quanh nàng, thấp giọng lẩm bẩm.

“Ông trời phù hộ, ông trời phù hộ... Sá, Tiểu Thu ta nguyện đem một nửa may mắn của mình cấp cho sư tôn, chỉ cần người mau mau bình phục!”

Tiêu Yến rầu rĩ nói.

“Trang chủ cát nhân thiên tướng, nhất định sẽ không sao. Tiểu Thu người đừng sợ. Chính là... Các người tìm được Phong điện hạ?”

Tiểu Thu bĩu môi tức giận.

“Hừ, như thế nào lại tìm không được? Tối hôm qua tìm ra đó, kết quả thì sao? Lấy oán trả ơn! Sư tôn ta bị thương là vì vương tử hấn... Uống ta còn nghĩ đến hấn... Buổi sáng ta tìm tới đã không thấy hấn đâu! Ta lại không thể bỏ mặc sư tôn, hừ, nếu không ta nhất định phải cho hấn một trận!”

Tiêu Yến kinh ngạc hỏi. “Chẳng lẽ là nói... Phong điện hạ... điên rồi?”

“Hừ, nói hấn điên là còn dễ nghe!” Ô, uống phí cái gương mặt dễ nhìn như vậy, thực tế tính cách như quỷ súc! Thật đáng sợ...

Tiểu Thu đang căm giận, bỗng nhiên chớp mắt mấy cái, hỏi.

“Đúng rồi Tiêu cô nương, người có biết vì sao Gia Luật cô cô kiên quyết thay sư tôn của ta chữa thương? Bọn họ không phải đối thủ đối chọi gay gắt sao? Có điểm lạ nga!”

“...Này nha, ta đoán là bởi vì... hơn phân nửa là bởi vì người yêu Liên trang chủ đi.” Tiêu Yến trầm ngâm cân nhắc, bỗng nhiên mỉm cười, chậm rãi nói.

“Sao?” Tiểu Thu hai mắt sáng ngời.

Bất ngờ, thật là rất bất ngờ nha! Khó trách hoàng cô điện hạ tựa như sấm nữ u hồn bay tới bay lui, xuất hiện rất đúng thời cơ...

Xem thái độ nàng đối đãi sư tôn, yêu thương bằng bó vết thương, lại không tiếc hao phí nội lực vì hấn lưu thông kinh mạch... Y chưa từng nghĩ đến hoàng cô điện hạ cũng ôm ấp nhi nữ chi tình như thế a!

Hấn không giấu được xúc động, không ngừng lẩm bẩm.

“Thật sự là không thể tưởng được a!” Nhìn người không thể nhìn tương mạo, nước biển cũng có thể đo lường[3]. Hoàng cô điện hạ phong tình vạn chủng lại si tình đến thế, còn vương tử nho nhã ôn hòa lại... Ô!

“Ta cũng không nghĩ tới, sư phụ lại là một nữ nhân... Ngu xuẩn như thế!”

Bỗng nhiên, bên tai truyền đến tiếng cười âm lãnh của Tiêu Yến. Tiểu Thu kinh ngạc ngẩng đầu, liền thấy trong đôi mắt của nữ tử vốn xưa nay thanh tao lịch sự ôn nhu lại phát ra hàn quang băng lãnh, lời còn chưa dứt một chương đã đánh ra!

Gia Luật Mạn Lâm vội xoay người, nhưng cũng đã muộn. Một chương này Tiêu Yến đánh ra bất ngờ, nhằm trúng yếu huyệt giữa ngực nàng!

[1] Tang gia chi khuyến: chó nhà có tang, ý chỉ lang thang vất vưởng ~ Tiểu Phong nói nặng quá nha >_>

[2] Xuất kỳ bất ý: đánh lúc người ta chưa kịp phòng bị.

[3] Nước biển cũng có thể đo lường: ý chỉ những việc xảy ra không dự tính được.

16. Quyển 2 - Chương 16: Tra Ra Mạnh Mối

Biên tập: Mặc Nhiên

Beta: Vy Vy

Công lực của Tiêu Yến, nếu như bình thường tất nhiên không đáng để Gia Luật Mạn Lâm cho vào mắt. Nhưng lúc này nàng đang chăm chú thay Liên Tranh liệu thương, không hề phòng bị, chỉ cần ngoại nhân quấy rầy một chút cũng đủ làm vận công gián đoạn dẫn đến trọng thương, chứ đừng nói đến bị người ngoan độc đánh lén, bất lưu đường sống!

Tiêu Yến một chớp mắt thành công, rất nhanh lui về phía sau.

“Oa” một tiếng, máu tươi trong miệng Gia Luật Mạn Lâm cuồng phun, thân hình yếu diệu uể oải ngã trên mặt đất. Liên Tranh mất đi chống đỡ, cũng lung lay sắp đổ. Tiểu Thu hoàn toàn không dự đoán được biến cố kiểu này, vội chạy tới đỡ Liên Tranh. Chân lực bị kích động, Liên Tranh đang hôn mê dần dần tỉnh dậy, chậm rãi mở mắt, ánh mắt hoang mang.

Lúc này Gia Luật Mạn Lâm phun ra tụ huyết trong miệng, gian nan ngồi dậy, gương mặt tuyệt lệ vì giận dữ mà vằn vẹo, phần nộ quá.

“Tiểu tiện nhân! Người, người dám ám toán ta!”

Tiêu Yến không chút hoang mang, đứng trước cửa động, thản nhiên cười.

“Sư phụ, người cũng đừng trách Yến nhi tuyệt tình... Thật ra, ta một chút cũng không muốn giết người. Đáng tiếc, ai bảo người cho ta cơ hội tốt thế làm chi?”

Gia Luật Mạn Lâm trừng nàng, đôi mắt đẹp cơ hồ trừng đến muốn nứt ra.

“Người... Thì ra nội gian trong sơn trang là người!”

Tuy là sau giờ ngo, nhưng trong sơn động ánh sáng lại thập phần ảm đạm. Tiêu Yến nhẹ vỗ tay một cái, đám người Gia Luật Tất Bất ngoài cửa động chậm rãi đi vào, đứng sau lưng nàng. Tiêu Yến cười, lún đồng tiền như hoa.

Gia Luật Mạn Lâm trầm mặc một lúc, khàn giọng nói.

“Khó trách người to gan như thế, khó trách chúng ta ban đầu đều đoán sai người... Thì ra các người đều là một, nội gian nguyên lai không phải một người, mà là một đám người!”

Mọi người trầm mặc, không ai nói tiếng nào, hiển nhiên là thừa nhận.

“Như thế nào, tất cả đều làm phản sao?” Nàng trên mặt không có biểu tình gì, nhưng trong lòng lại trầm xuống.

“Người sai rồi, sư phụ...” Bỗng nhiên, Tiêu Yến ngắt lời nàng.

“Hoặc là nói, mặc kệ sư phụ, Phong điện hạ, hay là —” Tiêu Yến giọng mỉa mai, ánh mắt quét về phía Liên Tranh đang hấp hối, “Vị đương nhiệm trang chủ võ công cái thế Liên Tranh đây, tất cả mọi người đều sai lầm!”

“Người có thể nói chúng ta hại chết tiên hoàng đệ hạ Gia Luật Hạo Thiên, nhưng mà, ta không thừa nhận chúng ta là nội gián này nọ!”

“Cho tới bây giờ đều không có cái gọi là nội gián... Chúng ta là con dân dũng mãnh được Hắc Sơn thần che chở, lấy huyết mạch Khiết Đan làm vinh quang, làm sao có chuyện thật sự đi thông đồng với bọn mọi rợ Nữ Chân?” Nàng cười duyên.

Gia Luật Mạn Lâm siết chặt hai nắm tay, móng tay bén nhọn đâm sâu vào da thịt.

“Người là nói...”

“Không sai, trong sơn trang không có nội gián gì cả. Chỉ có con cháu trẻ tuổi Khiết Đan một lòng muốn chấn hưng Đại Liêu vinh quang ngày xưa!”

“Khiết Đan, ý chí vững như thép, kiên cường bất khuất. Lúc trước Thái tổ Khả Hãn A Bảo Cơ thống nhất tám bộ tộc Khiết Đan, lấy “Liêu thủy danh quốc”, nội trong hai trăm năm binh mã Đại Liêu oanh kích Trường Thành, phát uy danh đại. Người Hán cùng người Nữ Chân nghe danh đều phải kinh hồn tán đảm. Nhưng đến hiện nay đã thành bộ đáng gờm rồi?”

Cho nên chúng ta làm mọi chuyện đều vì tái hiện huy hoàng của Đại Liêu ngày xưa!” Tiêu Yến chậm rãi nói.

Gia Luật Mạn Lâm cười lạnh.

“Nga? Làm hết mọi chuyện? Mưu hại hoàng huynh ta? Thậm chí giết Tiểu Tinh?”

“Đúng vậy, nữ thích khách Kim quốc kia là do chúng ta mắt nhắm mắt mở cho lẫn vào sơn trang... Hữu sử đại nhân dùng độc từ vong ưu thảo cũng là chúng ta giao cho. Vì thế, tiên hoàng bệ hạ Gia Luật Hạo Thiên có thể xem như là chết bởi kế hoạch của chúng ta.

Nhưng cái chết của Tiểu Tinh là ngoài ý muốn..... Nàng cùng ta đang mật đàm dưới bí đạo thì gặp Phong điện hạ. Tuy rằng khi đó Phong điện hạ vừa thấy di khắc trên thạch bích, thần trí không rõ, ta không khẳng định được hẳn nghe được nhiều ít, đành phải kích hắn phát cuồng động thủ, thừa dịp hỗn loạn ly khai.” Chuyển phía sau đều có đám người Gia Luật Tát Bát thay nàng giải vây, giả tạo chứng cứ, đem nghi ngờ đổ vào Gia Luật Mạn Lâm.

“...Tiểu Tinh... cũng là đồng lõa của các người?” Gia Luật Mạn Lâm hít sâu một hơi, cố hết sức dùng ngữ khí bình tĩnh mà nói.

“Đó là hiển nhiên, nếu không việc gì nàng phải cố ý mang theo con bồ câu kia đi tìm ta, cố ý làm cho Phong điện hạ phát hiện, làm cho bọn họ nghi người sư phụ người đầu?” Nếu không phải Liên Tranh nhúng tay vào, ác danh nội gián chắc chắn dính vào Gia Luật Mạn Lâm rồi!

“...Vì cái gì?” Trầm mặc thật lâu sau, Gia Luật Mạn Lâm mới chậm rãi hỏi từ chữ, phun ra một ngụm máu tươi. Vì cái gì ngay cả tâm phúc Tiểu Tinh cũng phản bội nàng!

“Đó là vì thanh niên trong trang đã sớm nhần nại đến cực hạn!” Tiêu Yến nhếch môi cười, cảm hận nói. “Vô luận là tiên hoàng ngu ngốc tìm quên trong tử sắc, gã người Hán Liên Tranh tranh bạo ngược, hay là ham an nhàn muốn nương tựa Tây Liêu như sư phụ người, chúng ta đều không thể chịu đựng được!”

Chúng ta tuyệt không khuất nhục trước quan phủ Kim quốc, co đầu rút cổ tham sống sợ chết nơi thâm sơn cùng cốc này, cũng không nguyên bị gã người Hán Liên Tranh kia đè đầu cưỡi cổ chỉ uy chỉ phúc. Nhưng là mọi người trong sơn trang sống an nhàn lâu quá, sớm quên mất con cháu Khiết Đan chúng ta phải có ý chí kiên cường,

Phải kích phát tâm huyết của bọn họ! Muốn thế chỉ có thể làm ra một nguy cơ phá bỏ sự an nhàn!” Hai mắt nàng lóe ra quang mang mãnh liệt, là dã tâm!

Gia Luật Mạn Lâm giật mình.

“Nói như vậy, các người ngoại trừ giết chết tiên hoàng, phóng hỏa đốt trang, còn có mật báo cho quân Kim để bọn họ thừa loạn tấn công... Việc này cũng là do các người làm?”

Tiêu Yến mỉm cười.

“Đúng vậy! Tiên hoàng đã chết, trong trang mọi người đều hận bọn Nữ Chân đến đỉnh điểm. Lại thêm Cát Ô Pháp vương mang quân tấn công sơn trang, gia viên bị hủy, hiện tại toàn bộ tộc nhân Khiết Đan đều đoàn kết một lòng, thế phải chấn chỉnh lực lượng chuẩn bị khởi sự, đả đảo Kim quốc, khôi phục vinh quang Đại Liêu khi xưa!”

“Hiện tại, chương ngại vật duy nhất hiển nhiên là Hán nhân ương ngành này – gã hắc y nam nhân vô diện biểu tình phía sau sư phụ người!”

Nàng một bước đến gần, khuôn mặt thanh lệ lộ ra một mặt cười ôn nhu.

“Sư phụ, Yển nhi thật không muốn giết người. Người là thánh nữ vô cùng tôn quý của bộ tộc Khiết Đan chúng ta. Chúng ta muốn phục quốc cũng cần phải có người, vô luận là vu thuật, võ công hay uy vọng...”

Buông bỏ nam nhân kia, đứng về phía chúng ta đi. Yển nhi sẽ dùng thuốc trị thương tốt nhất chữa trị cho người, hướng người dập đầu nhận tội. Chỉ cần——

Người buông bỏ nam nhân kia!”

Nàng từ tốn nói, ngữ thanh nhu hòa, ánh mắt lại lóe ra kiên định không gì dao động được.

Đúng rồi, nàng họ Tiêu, là dòng họ hậu tộc Đại Liêu. Từ khi Gia luật A Bảo Cơ lập quốc đến nay, Thuật Luật Tiêu thị cùng thế lý Gia Luật thị nhiều thế hệ thông hôn, chưa từng thay đổi. Tuy rằng cũng từng có hoàng hậu phi tần không phải họ Tiêu, nhưng thái hậu thì chắc chắn không ai khác ngoài bọn họ.

Mà trong lịch sử cũng có một Tiêu thái hậu đỉnh đỉnh đại danh, hoàng hậu Tiêu Xước của Liêu Cảnh Tông, nữ thống soái kiên cường, vô luận là thưởng phạt trong Liêu quốc, chính vụ, dụng binh, toàn bộ đều một tay nàng cáng đáng. Nhất là sau khi Cảnh Tông mất, nàng lãnh đạo Đại Liêu, giao chiến Tây Hạ, đối kháng Bắc Tống, ký kết “Thiên Uyên chi minh”[1].

Mà Tiêu Yển lại là hậu duệ của Thuật Luật Tiêu thị, nhìn như thanh lệ tú mỹ, e lệ hướng nội, nhưng trong huyết quản lại là huyết mạch dũng mãnh của Tiêu Xước ngày xưa!

Tiểu Thu ở một bên nghe không khỏi phát run. Y nhìn sang Gia Luật Mạn Lâm đang học máu đến mặt mày trắng bệch, lại nhìn xuống người đến ngồi còn không vững trong lòng mình – Liên Tranh. Thấy thế nào cũng không có phần thắng, cho dù hoàng cô diện hạ trước trận phản chiến cũng là đương nhiên... Ô, không phải chứ, y mang danh là tiểu tử may mắn, từ lúc nào sửa thành tiểu tử xui xẻo vậy!

Gia Luật Mạn Lâm ho khan, lại phun ra một ngụm máu nữa. Thật lâu sau, nàng chống tay cố giữ vững cơ thể, quắc mắt nhìn đám người ngoài kia. Nàng mất máu quá nhiều, sắc mặt tái nhợt, nhưng đôi mắt tinh lực lại sáng ngời không chút thất sắc.

“Ha, Yển nhi, người nói hay lắm.

Hoàng huynh ta ngu ngốc háo sắc, vốn là đáng chết, hơn nữa hấn sống cũng rất thống khổ, nói không chừng chết còn thoải mái hơn. Ta thì là một lão bà lớn tuổi, ham hưởng thụ không chí tiến thủ, cho nên chỉ có được cái ý niệm chẳng ra gì là đi nương nhờ Tây Liêu. Các người đều là những người trẻ tuổi có chí khí, cảm thấy thế hệ trước như chúng ta chương mắt cũng là lẽ đương nhiên...” Nàng cười phi thường ôn nhu...

...Nhưng ngay sau đó, lập tức chuyển về lạnh lùng.

“Nhưng Liên Tranh làm sao lại chương mắt các người? Hấn một lòng muốn đối nghịch với Hoàn Nhan Lượng, chẳng phải cũng cùng chung mục đích với các người sao? Vì sao các người cứ phải đuổi tận giết tuyệt?”

Mà Tiểu Tinh cũng là đồng bọn của các người, người chỉ vì sợ lộ bí mật liền hại chết nàng. Người không sợ ban đêm nằm mộng bị quỷ đòi mạng sao?

Yển nhi, người nói dù nghe hay lắm, nhưng chẳng qua cũng vì dã tâm của chính mình thôi!”

Nói liền một hơi, sắc mặt Gia Luật Mạn Lâm ngày càng trắng. Nàng suyền khí, nói tiếp. “Bất quá, người trẻ tuổi có dã tâm cũng không phải chuyện xấu gì. Đáng tiếc!”

“Ta cũng có cổ chấp của ta!” Nàng thản nhiên cười, ngữ thanh mặc dù thấp nhưng cũng rất có khí khái chém đinh chặt sắt, “Chỉ cần ta còn một hơi thở, tuyệt đối sẽ không để các người tổn thương người phía sau ta!”

Nghe vậy, Liên Tranh ngẩng đầu nhìn nàng, nhưng vẻ mặt vẫn là vô diện biểu tình.

.....Vì cái gì? Vì cái gì phải làm đến nước này?

Vì cái gì mỗi người luôn vì người trong mắt vốn không có mình mà không oán không hận, trả giá hết thấy?

Miệng vết thương đã không còn chảy máu, nhưng mà, nội thương mặc dù đã trải qua thôi huyết quá cung vẫn chưa khỏi được bao nhiêu, tùy thời có thể ngã xuống, mệt chết đi được, thật mệt mỏi, rất muốn nằm xuống ngủ một giấc, chỉ sợ nếu như vậy sẽ lâm vào hôn mê bất tỉnh.

Hắn hai mắt vô thần nhìn về phía trước, vẻ mặt hững hờ, nhìn không ra hỉ nộ ái ố.

Có điều, Tiểu Thu bên cạnh đã nước mắt nước mũi chảy ròng, nức nở không thôi.

“Gia Luật cô cô...” Ô, thật sự là quá cảm động! Màn tử tình này phải nói là động lòng người đến cực điểm a!

Tiêu Yến sắc mặt phát lạnh, nói.

“Vậy thì sư phụ đừng trách ta vô tình!” Vung tay lên, mọi người liền tuốt đao ra khỏi vỏ. Ánh mắt trời xuyên qua khe đá chiếu vào động, phản xạ trên lưỡi đao lưỡi kiếm, hàn khí băng lãnh tràn ngập khắp nơi.

Gia Luật Mạn Lâm vuốt tóc, tựa như chẳng có việc gì, nói. “Ai dám tiến lên?”

Mọi người thoáng chốc khựng lại, hai mắt nhìn nhau, nhưng cũng không ai dám tiến lên một bước. Hắc Sơn thần chưởng quản sinh tử của tất cả sinh linh, thánh nữ thân là sứ giả của thần, võ công không cần phải nói, mà vu lực cũng đáng sợ vô cùng...

Tiêu Yến nộ khí công tâm, quát.

“Tất Tất ca, người lên đi! Huynh trưởng của người dù không phải chết trong tay Liên Tranh, nhưng hắn cũng không thoát khỏi can hệ, người cam tâm sao?”

Gia Luật Tất Tất bị nàng xúi giục, quả nhiên tiến lên, hai nắm đấm uy vũ hướng thẳng Liên Tranh!

Nhưng là hắn căn bản chưa kịp đụng tới, Gia Luật Mạn Lâm thân hình nhỏ nhắn thoáng động một cái đã chắn ngay trước người hắn.

“Ta nói rồi, muốn giết hắn, trừ phi ta chết!” Ngón tay tiêm tú khê phát lên, giống như gió xuân thổi qua, Gia Luật Tất Tất cũng đã kêu thảm một tiếng, văng ngược ra ngoài, đau đến lăn lộn.

Tiểu Thu hai mắt sáng rực. “Cô cô thật lợi hại a!”

“Ha, cảm ơn người khích lệ.” Gia Luật Mạn Lâm quay đầu nhìn y, lún đồng tiền như hoa, “Được cái miệng ngọt như đường của người khích lệ, cô cô ta sẽ liều mạng bảo hộ các người.....”

“Gia Luật cô cô, người thật tốt a... ách?”

Lời nói cảm động chưa kịp nói xong, “rầm” một tiếng, hoàng cô điện hạ ngã ngục ra sau. Tiểu Thu nhanh tay lẹ mắt tiếp được, trợn mắt cứng lưỡi.

“Không phải chứ? Oa, cô cô, người xỉu sao?” Ô, thảm rồi, thì ra người chỉ đang cố gắng gượng...

Tiêu Yến mừng rỡ.

“Còn chờ người ra đó làm gì? Mọi người cùng lên!”

“Ai, cô cô, không phải đâu? Mới nói phải bảo vệ chúng ta a, tốt xấu cũng cố thêm chút nữa chứ.....” Tiểu Thu liếc mình lắc lắc hoàng cô điện hạ đang hôn mê. Ô, van cầu người mau tỉnh lại a!

“...” Ngay cả Liên Tranh đang tựa hồ chết lặng cũng không khỏi rơi hắc tuyến đầy trán.

Trong chớp mắt, binh khí đã đâm đến sát bên, phong kính mọi đường lui, vây ba người bê trong. Ngay lúc dầu sôi lửa bỏng, Liên Tranh ngã người né sang một bên, hai chân liên hoàn đá ra. Chỉ nghe mấy tiếng vang nhỏ, lưỡi đao lưỡi kiếm đều bị hấn đá gãy, đinh đinh đang đang rơi xuống đất.

Tiêu Yến khiếp sợ. “Người... người... người... Công phu của người không phải đã bị phế rồi sao?”

Liên Tranh lạnh lùng nhìn nàng, khàn giọng nói. “Trước khi luyện Thái Ất chân khí ta cũng đã có mười năm công phu.” Đây là lần đầu tiên hắn mở miệng kể từ khi tỉnh lại.

Trong lúc mê man, những chuyện cũ đã qua tựa như một tia chớp xẹt ngang trong tâm trí hắn. Hắn nhớ lại chính mình ở kinh thành vượt qua thời thơ ấu u ám, hắn nhớ lại mùa thu năm đó lần đầu tiên gặp được Tiểu Phong, hắn nhớ lại sự phụ và sự trượng phu thê tương ái tình nồng thắm thiết, hắn còn nhớ cả lúc ở trong sơn trang cùng Gia Luật Mạn Lâm và Gia Luật Đạt đã chết kia, mọi người cùng nhau vượt qua mười năm êm đẹp...

Chính là mộng thì cũng đến lúc phải tỉnh. Trốn tránh cũng không giải quyết được chuyện gì.

Đó là con đường hắn đã chọn, hắn vẫn phải tiếp tục đi về phía trước, đi tiếp về phía trước.

Đám người Tiêu Yến nhìn hắn, tâm không khỏi run rẩy. Hắc y nam nhân trước mắt này bị trọng thương cụt một tay, tay còn lại cũng suýt gãy. Nhưng hắn vẫn như cũ lưng thẳng tắp, tựa một cây thương không gấp khúc. Khuôn mặt tái nhợt, đôi đồng tử u tối trầm mặc, khóe miệng nhếch lên, kinh ẩn âm trầm.

Hắn hơi cúi đầu, kinh ẩn bị bao phủ trong bóng râm, dị thường dữ tợn. “Còn dám tiến lên, chết!”

Bốn phía bị uy thế vô hình làm cho kinh sợ, Tiêu Yến bỗng nhiên thực hồi hận. Nàng như thế nào lại nghĩ nam nhân này bị trọng thương là có thể khinh thị hắn được? Nàng vẫn là quá nóng vội, nếu có thể nhẫn thêm chốc lát, thừa dịp hắn chưa kịp chuẩn bị...

Nhưng hiện tại hối hận, không phải đã quá muộn rồi sao?

Đang lúc đôi bên giằng co, ngoài cửa động bỗng truyền đến tiếng bước chân dồn dập. Thị vệ canh ngoài cửa vọt vào, kêu lên.

“Tiêu cô nương, nguy rồi! Có tiếng người ồn ào gần đây, chắc là quân Kim soát núi! Người cũng khá đông!”

Song phương đều chấn động.

Một thoáng sau, Tiêu Yến quyết đoán nói. “Chúng ta đi!”

Mọi người khiêng đồng bọn Gia Luật Tát Bát bị thương lên, nhanh chóng rút lui.

Liên Tranh nhìn bóng dáng bọn họ khuất xa, bỗng đứng cười khổ.

Hồng Diệp sơn trang đã thực sự sụp đổ, không còn tồn tại nữa rồi! Thanh niên Khiết Đan trong trang có hùng tâm tráng chí, nhưng nhân số quá ít, hưởng chi nhiều năm như thế đã qua, tộc nhân Khiết Đan đã sớm đánh mất nhuệ khí. Lúc trước hắn liệu mình thu dụng hắc đạo sát tinh của võ lâm bắc ngũ tỉnh, tuy là vì tạo dựng thế lực cho mình, nhưng cũng là để tăng thêm thực lực kháng Kim cho sơn trang, nâng cao sĩ khí.

Nhưng hiện tại, năm năm vất vả hóa thành hư ảo, tất cả khổ tâm dụng ý đều thành nước sông đổ biển.

Hưởng chi, Tiểu Phong cũng đã không còn cần hắn.....

Lòng chợt nhói đau, trọng thương đè nén nhất thời phát tác, hắn trước mắt tối sầm, rốt cục cũng ngã xuống.

“Oái, sư tôn!”

Tiểu Thu nhanh tay đỡ lấy. Nhưng là hoàng cô điện hạ cũng còn đang hôn mê, y trái ôm phải ấp, thần tình hắc tuyến.

“Không phải chứ? Ta cho dù có quái lực cũng chỉ có thể khiêng một người chạy thôi a!”

Lúc hắn còn đang buồn rầu không thôi, tiếng bước chân hỗn loạn đã đến ngoài sơn động. Cước bộ lảo nhảo, tiếng nói ồn ào, người đến không phải là ít.

Lòng bàn tay Tiểu Thu không khỏi ra đầy mồ hôi lạnh.

===

Mùa lần lượt đổi thay, thời gian trôi mau, chớp mắt một cái đã là tháng ba cuối xuân.

Tại Thạch Bình trại trên Thạch Bình sơn ở Giang Bắc lại chuẩn bị lần bắc ngũ tinh võ lâm đại hội thứ hai sau nửa năm.

Võ lâm bắc ngũ tinh sơn trại xuất hiện nhiều vô số kẻ, cao thủ danh nhân như sao trên trời. Có điều, trại chủ Thạch Bình trại, đại hiệp Tà Tấn, từ trước đến nay vẫn hoàn toàn xứng đáng là nhất lưu cao thủ. Hẳn nhiều năm đảm nhiệm minh chủ lục lâm bắc ngũ tinh, thống lĩnh quần hào Giang Bắc thề quyết chí kháng Kim, cực kỳ có uy vọng.

Năm trước, dã tâm xâm lược phía nam của hoàng đế Kim quốc Hoàn Nhan Lượng đã dần dần hiển lộ. Cuối thu trước quần hào phương bắc cử hành võ lâm đại hội, đề cử con trai của Tà Tấn là Tà Khiếu Phong[2] làm minh chủ, đi Lâm An trước để liên lạc chí sĩ kháng Kim phương Nam, chuẩn bị lực lượng một lòng chống đỡ ngoại xâm. Có điều, người ta nói hổ phụ vi khuyến tử thật không sai chút nào, Tà Khiếu Phong một thân võ công không tồi, nhưng đối nhân xử thế lại thật sự dằn dặt. Tới Giang Nam chẳng những không liên lạc được với nghĩa sĩ kháng Kim, lại còn bị quần hào Giang Nam lầm là gian tế Kim quốc, mất mặt trở về.

Võ lâm bắc ngũ tinh âm lên một trận. Trong chốn quần hào Giang Bắc có khối người đối cái ghế minh chủ như hổ rình mồi, liền nhân cơ hội này đề nghị tổ chức một lần võ lâm đại hội nữa, đề cử tân minh chủ. Tà Tấn cùng thê tử Liễu Phương đành phải phát thiệp mời, triệu tập đại hội võ lâm.

Trong lúc nhất thời, trên Thạch Bình sơn tựa như trẩy hội, vô số chưởng môn, thiếu hiệp, anh hùng danh tiếng lục tục lên đến, một hồi võ lâm sự kiện xưa nay chưa từng có sắp bắt đầu.

Vì đợi tiếp đón các đoàn người mới đến, ngoài cửa trại ở lưng chừng núi có một đoàn nữ nhi đứng sẵn, đó chính là thân vệ nữ binh của trại chủ phu nhân Liễu Phương. Nhất thời không có người ngoài, mấy nữ nhi không có gì làm, vui cười đùa giỡn với nhau, trông rất vui vẻ.

“Bang bang phanh!”

Dưới chân núi truyền đến tiếng pháo hiệu. Mấy thiếu nữ lấp bắp kinh hãi, vội chạy nhanh vào vị trí. Tín hiệu này là nhóm người đón khách dưới chân núi phóng, báo có khách quý vào đến. Dĩ nhiên, có thể được Thạch Bình sơn trang coi là khách quý, không phải chưởng môn môn phái nào đó thì cũng là danh túc bộ lão đức cao vọng trọng.

Chỉ chốc lát sau, phía cuối đường xuất hiện một nhóm người, trang phục đồng nhất một màu xám, cước bộ vững vàng. Đây cũng không có gì ngạc nhiên, chưởng môn, trang chủ này nọ lên núi cũng không ít, ai chẳng mang theo mấy người đệ tử, thuộc hạ? Có điều, giữa đám người này có bốn người nâng một cỗ kiệu chạm trổ rồng phượng.

Các thiếu nữ rất là kinh ngạc, mở to đôi mắt đẹp ngơ ngác đứng nhìn.

Thạch Bình sơn trang đường đi gấp ghe, người bình thường tự đi lên núi cũng đã rất khó khăn, huống chi còn phải nâng thêm kiệu? Bốn kiệu phu kia nâng cỗ kiệu lại còn bước đi như bay, hiển nhiên là võ công hơn người. Đây cũng rất thần kỳ đi, võ lâm anh hào lên núi đều là đi bộ, sao lại có người ngồi kiệu mà đến?

“..... Ta cực kỳ xem thương loại người tự cao tự đại này!” San Hô nhỏ giọng nói.

“Ngô? Nói không chừng đó là một vị lão tiền bối đi đứng không tiện!”

“Suyt, đừng nói nhảm nữa, bọn họ đến kia.”

Cỗ kiệu được nam tử áo xám nâng lại, rèm cửa buông xuống. Ngọc Bích cùng San Hô liếc nhìn ngóng cổ dòm thử, nhưng cũng không nhìn thấy người trong kiệu, thật mất mặt.

“Hong Diệp sơn trang Liên trang chủ dẫn trang chúng đến.” Người dẫn đường phía trước xướng danh.

Nhóm nữ binh xếp thành hai hàng, khom người cho đám người kia nối đuôi đi vào. Lúc này trên trời bỗng truyền đến một tiếng chim kêu, thì ra là một con bạch ưng giương cánh xẹt qua, rít lên thành tiếng. Mọi

người không khỏi ngẩng đầu nhìn, chỉ có San Hô tà tâm chưa dứt, nhìn chăm chăm cổ kiệu kia. Ngay tại sát na đó, nàng thấy rèm che hơi động đầy, một bàn tay tiêm tú vén sa liêm, hướng ra ngoài nhìn một cái, rồi buông.

“.....San Hô, San Hô, người sao vậy?” Mọi người cất bước, đám người Ngọc Bích quay lại, phát hiện hảo tử muội của mình vẫn đang hóa đá tại chỗ.

Chỉ chỉ, ần ần, lay lay, sao vẫn còn không nhúc nhích?

“Người đừng làm chúng ta sợ nha? Không phải chứ?” Minh Châu bước đến, lắc mạnh.

“...Không sao không sao, đừng lắc nữa, ta chóng mặt, ô, thực là muốn xỉu luôn rồi!” Sau một lúc lâu, San Hô cuối cùng cũng khôi phục thần trí. Nàng dựng thẳng một ngón tay, ngữ điệu cực kỳ cao thâm nói. “Các người biết trong kiệu là ai không?”

“Hm, không phải là Liên trang chủ của Hồng Diệp sơn trang sao? Mọi người đều nghe thấy mà.”

“Người giả chứng gì thế? Thật sự là...” Nhóm thiếu nữ đều cười nhạo.

San Hô giận.

“Hừ, được thôi, dù các người có cầu ta ta cũng sẽ không nói. Ta nhất định sẽ không thềm nói!”

.....Chuyện này trở thành bí mật nho nhỏ của một mình ta.

Một bí mật ngọt ngào không muốn cùng bất luận kẻ nào chia sẻ!

Bởi vì vào sát na rèm che xốc lên, nàng kinh hồn nhìn thấy hé ra một khuôn mặt vô cùng tuấn mỹ. Đúng là loại hình tuấn nhã tú trí mà nàng vẫn thường mơ ước.

Quá đẹp trai a quá đẹp trai.....

Hai mắt biến thành hình trái tim hồng hồng, San Hô lâm vào si ngốc. Các tỷ muội còn lại nhìn không thuận mắt, nhào đến bức cung, vui đùa âm ỉ một góc trời.

Cuối xuân, hoa ở Giang Nam đã bắt đầu tàn. Trên Thạch Bình sơn ở Giang Bắc lại là mùa sơn hoa nở rộ, khắp trời chim quyen gọi bạn, đám mây ngũ sắc rực rỡ chói lóa.

Trời cao tịch liêu, một trận kinh phong xẹt qua, bạch ưng hạ cánh, vọt vào rừng cây, thì ra là một con hải đông thanh mất đồ.

Trên đường mòn trong rừng, có một đám người đang vội vàng bước tới, đi đầu là hai người một cao một thấp. Hải đông thanh lượn vòng mấy cái, rốt cuộc đậu trên vai người cao. Chỉ thấy người này một thân hắc y, tay áo bên phải trống trơn, hiển nhiên là bị cụt một tay.

Không cần phải nói, hẳn dĩ nhiên là Liên Tranh.

Rừng cây sâu thẳm, tán cây che mặt trời, ánh sáng thấp phần âm đạm, càng làm nổi bật hình dung tiêu tụy của hắn, khuôn mặt tái nhợt không một tia huyết sắc. Nhưng mà, thân hình cao gầy của hắn vẫn đứng thẳng tắp, tựa như tượng sắt, lạnh như tượng băng. Phía sau lưng đeo một cây yển nguyệt lương nhận đao thật dài.

“Ách, sư tôn, người lại chơi trò làm mặt ác nữa à?” Tiểu Thu bĩu môi, huyết sáo bảo hải đông thanh bay sang đậu trên vai mình. “Ta biết thương thế của người đã muốn khỏi hẳn, nhưng cũng không cần tự ngược như thế. Móng vuốt của Tiểu Ngọc Ngọc sắc nhọn vô cùng, chớ để nó cào vào miệng vết thương cũ.”

Trên trán Liên Tranh chảy xuống một giọt mồ hôi cực to.

“Ba!” Ta đánh!

Hải đông thanh giống như có thể nghe hiểu tiếng người, vỗ cánh đập vào mặt Tiểu Thu một phát, cho y một cái xem thường rồi mới ngoan ngoãn đậu lên vai y. Cũng không biết rốt cuộc con mãnh điểu này bắt mồi vì bị dính một cái biệt danh ghê tởm, hay vì y nói xấu nó, bảo móng vuốt của nó ngộ thương chủ nhân.

Đột nhiên, Liên Tranh trầm giọng. “.....Tà được sư... lần này thật sự sẽ đến Thạch Bình sơn?”

“Ít nhất nắm chắc tám phần nga.” Tiểu Thu liền nói, “Ta nhớ rõ gã đại phu bắt lương đó từng nói qua, Tà mình chủ Tà Tấn là bằng hữu của hần, hơn nữa những năm gần đây cứ hay dính lấy hần, nhiều lần thỉnh hần trị liệu. Mà bên chỗ Tà đại hiệp hình như cũng có thứ gì đó mà hần một lòng muốn có. Chính là hai bên không thống nhất điều kiện, nên vẫn chưa thành giao. Cho nên, chỉ cần có cơ hội, bắt lương đại phu chắc chắn sẽ đến thuyết phục.”

Nhắc đến Bất tử bất cứ Tà được sư thể nhân kính sợ, đôi mắt Tiểu Thu tràn ngập vẻ vui mừng, nhưng cũng không quên châm chọc nói móc. Trần lão đại nhin không được hỏi.

“Hắc, Tiểu Thu, hình như ngươi cùng hần rất quen thuộc?” Nếu không cực kỳ thân quen, làm sao có thể châm chọc khích tướng mà không hề có kỵ đầu? Đối phương chính là thần y vô lâm danh túc, tuyệt thế kinh luân trong truyền thuyết a

~Tiểu Thu mỉm cười, nháy mắt nói.

“Quen chứ sao không! Hần là một gã lưu manh háo sắc nhằm chán cực kỳ, ta sẽ không bao che cho hần đâu. Sá, làm người quan trọng nhất là phải thành thật a!”

Nguyên lai, khi sơn trang bị đại hỏa thiêu hủy, Trần lão đại cùng nhóm người Hán né tránh quan quân, ở trong núi đông tìm tây kiếm. Nói đến cũng kỳ quái, không biết sao nhưng lại tình cờ tìm được Liên Tranh trong sơn động kia.

Bọn họ cũng từng lo lắng, mang theo hai người trọng thương, muốn chạy trốn quan binh Kim quốc thật khó hơn lên trời. Không nghĩ tới thống lĩnh Hoàn Nhan Ô Lộc đang thống lĩnh quân lính lục soát sắp tới sơn động đột nhiên thu binh rút lui, chỉ để lại một mảnh sơn trang khô cằn.

Mọi người cũng ở lại trong núi một khoảng thời gian, không lâu liền phát hiện đám người Tiêu Yến đã thu phục đại bộ phận người Khiết Đan, tìm một núi khác kiến lập sơn trang, mưu đồ phục quốc. Chính là vẫn không tìm được tung tích của Gia Luật Phong. Lúc này Liên Tranh đã tâm tàn ý lãnh, cũng không muốn cùng thuộc hạ cũ đối địch, liền lệnh cho đám người Trần lão đại tự giải tán. Không ngờ bọn họ lại khẳng khẳng một mực muốn theo hần, thậm chí còn có một bộ phận người Khiết Đan tìm đến nương tựa. Người đến một phần là vì hần, một phần vì Gia Luật Mạn Lâm, kết quả nhân số cũng được khá nhiều. Không cách nào khác, đoàn người đến vùng Thái Hành sơn dừng chân. Gia Luật Phong vẫn như cũ biệt vô âm tín.

Giữa mùa xuân, Thái Hành sơn trại cũng nhận được thư mời của đại hội võ lâm bắc ngũ tỉnh. Tiểu Thu vừa nói Tà được sư có thể đến, Liên Tranh liền hạ quyết tâm đi luôn. Kết quả, Tiểu Thu cùng Trần lão đại muốn xem náo nhiệt nên cũng đòi theo, đi một đường đến đây cũng xem như bình an vô sự.

Lúc này Trần lão đại cảm khái.

“Thật hy vọng có thể gặp được Tà được sư, chữa khỏi nội thương cho thủ lĩnh.” Bọn họ chỉ biết Liên Tranh sau khi bị cụt tay nội lực tiêu thất, tưởng rằng do bị trọng thương mà thành, nào biết rõ nội tình.

Liên Tranh nghe thấy, mặt vẫn không chút thay đổi.

Sau lưng Tiểu Thu lại là chảy xuống một loạt mồ hôi lạnh, nhưng cũng nhin không được thắc mắc: Rốt cuộc sư tôn tìm bắt lương đại phu làm gì? Có thể nào người còn nhớ..... vương tử?

Bản thân Liên Tranh đã mất nguyên dương, Thái Ất chân khí tự nhiên không cách nào khôi phục được. Mà dĩ nhiên, cánh tay bị chặt cũng chẳng thể mọc lại được. Như vậy, sư tôn tìm kiếm Tà được sư chỉ có thể là vì người khác.

Tiểu Thu nhớ rõ tháng sáu năm trước, Liên Tranh vì thay Gia Luật Phong cầu y mới tìm tới kinh đô, gặp Tà được sư hỏi về phong ấn của Nhiếp hồn ma âm, cũng vì thế nên mới gặp được mình. Chính là, trải qua nhiều chuyện như thế... Đến hiện tại, sư tôn vẫn chưa buông tay được sao?

Hơn nữa, bọn họ đều biết, Gia Luật Phong thành linh luyện được tuyệt thế thần công thật sự là kỳ quặc. Trên đời không có chuyện ngồi không rung đùi tự dưỡng có được. Loại công phu có thể luyện thành trong thời gian ngắn, ít nhiều cũng mang chút tà môn, có thể tổn thương thân thể về sau hay không cũng chưa biết chắc. Lại nói tiếp, Gia Luật Phong mất tích cũng khiến kẻ khác khó hiểu cực kỳ.

Hừ, nói không chừng đầu óc có vấn đề cũng là do loại công phu quỷ quái đó gây ra! Nếu tìm được bất lương đại phu, biết đâu sẽ chữa khỏi được cho vương tử?

Lúc này Liên Tranh ngửa đầu nhìn sơn đạo xa xa, khàn giọng nói.

“Tôi Thạch Bình trại rồi, chúng ta lên núi đi.”

Đỉnh núi bị tầng tầng lớp lớp rừng cây che phủ, chỉ có thể nhìn thấy một mảnh nhỏ mờ hồ qua kẽ lá. Rõ ràng đã muộn cuối xuân, ánh mặt trời chiếu xuống trong trẻo nhưng lạnh lùng, không chút ấm áp. Đưa mắt nhìn quanh, khắp núi đồi hoa quỳên đỏ rực như lửa, tựa như rừng phong sau núi ở Hồng Diệp sơn trang ngày xưa, mỗi lần đến tiết trùng dương lại tầng tầng lớp lớp tẩm nhiễm, đỏ đến tưởng chừng như bốc cháy.

[1] Thiên Uyên chi minh: hiệp ước ở Thiên Uyên. Thiên Uyên là tên một vùng đất thời xưa, ở phía tây nam Bộc Dương, tỉnh Hà Nam, Trung Quốc.

[2] Xem thêm “Kim tuế đông phong văn” cùng hệ liệt để biết chuyện tình hoành sơn tráng của anh Tạ Khiếu Phong cùng em Đàm Huyền Vọng.

17. Quyển 2 - Chương 17: Huyết Tẩy Lôì Đài

Biên tập: Mặc Nhiên

Beta: Vy Vy

Mắt của Tiểu Thu vốn đã rất lớn, nhưng khi y kinh ngạc mà tròn tròn mắt thì nó còn có thể lớn hơn thế nữa.

“Cái gì? Người của Hồng Diệp sơn trang cũng đến sơn trại này? Hơn nữa, người tới là—Liên, trang, chủ?”

Nữ binh Hồ Phách dẫn đường cho họ khá thích đứa nhỏ này, cười nói.

“Đúng vậy, ta nghe mấy người tiếp khách xưng danh rõ ràng rành mạch là Liên trang chủ mà. Làm sao vậy? Ta không có nghe lầm đi?”

Tiểu Thu khuôn mặt nhỏ nhắn thành một đoàn. Liên Tranh liếc một cái, vỗ vỗ vai y, rồi dẫn đầu đi vào khách phòng. Tiểu Thu vội bước nhanh theo, chờ Hồ Phách đi xong liền khẩn cấp hỏi.

“Sư tôn, người xem đây là chuyện gì xảy ra?”

Liên Tranh mặt không chút thay đổi. “Chạy đi chạy lại cả ngày, người không thấy mệt thấy phiền sao? Về phòng mình nghỉ ngơi đi.”

Tiểu Thu làm sao lại chịu đi cơ chứ. “Sư tôn, người nói có phải nữ nhân ác độc Tiêu Yến kia phái người giả mạo? Nhưng là ả cũng đâu việc gì phải làm như vậy. Kỳ quái a!”

Liên Tranh mặc xác y, khoanh chân ngồi xuống vận công.

“Nghĩ muốn nát đầu luôn! Ta không hiểu được nha, ả rõ ràng không muốn cùng Hán nhân chúng ta giao tiếp, càng đừng nói đến liên minh kháng Kim. Như thế nào lại phái người đến?” Tiểu Thu thấy Liên Tranh không để ý mình, đành phải tự xoay xoay lộn tọc tự lảm bảm.

“A, đúng rồi, cũng không biết gã bất lương đại phu kia rốt cuộc có đến không ta?”

“Hơ... hắt xì! Khó trách từ sáng đến giờ ta hắt xì liên tục, thì ra có người sau lưng nói bậy...” Một giọng nam cười hì hì bỗng vang lên, Tà được sư một thân hắc bào, thông thả đi tới.

“Oa! Người cái đồ lưu manh bất lương!” Tiểu Thu hô to một tiếng, nhào vào lòng ngực hắn.

Liên Tranh thấy thế cũng tức khắc đứng dậy hành lễ. “Tiền bối, biệt lai vô dạng[1].”

“Ai nha, ta thì không có chuyện gì. Bất quá người thì hình như “có chuyện” a~”

Tà được sư Lý Tư Nam, thế ngoại cao nhân trong truyền thuyết thành danh đã sáu mươi năm, xem ra lại cực kỳ trẻ tuổi. Dung mạo hấn tuấn tú, đôi mắt cong như vàng trắng non, cười lên lại chỉ còn thấy một đường ngang, trông lưu manh cực kỳ. Hấn vỗ vỗ đầu Tiểu Thu, rồi đến trước người Liên Tranh, bắt lấy uyển mạch.

Này vừa bắt mạch xong, mặt hấn liền biến sắc, lẩm bẩm. “Thái Ất chân khí của người... bị phế?”

“...Phải.”

“Tháng sáu năm trước, ở phủ Đại Hưng, ta dặn dò người những gì chẳng lẽ đã quên hết sao?”

“...” Liên Tranh mím môi không đáp.

“Nguyên dương một khi mất đi, tinh khí liền pha tạp, cho dù nội lực người có hùng hậu cỡ nào cũng hóa thành hư ảo. Đã như thế, lúc trước người cần gì phải luyện môn công phu này?” Tà được sư thái độ khác thường, nhú mày, thần sắc nghiêm nghị.

“...Tiền bối ban đầu đã nhận lời, bây giờ còn tính không?” Thấy hấn tức giận, Liên Tranh trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng nhịn không được mở miệng hỏi.

Lúc trước Liên Tranh ngàn dặm xa xôi tìm tới kinh đô Kim quốc, lấy bản sao Thái Ất chân khí làm điều kiện, đổi lại Lý Tư Nam đồng ý ra tay, giúp Gia Luật Phong trị chúng ly hồn. Lý Tư Nam lúc ấy cũng có đưa ra điều kiện, Liên Tranh phải giữ mình trong sạch, tăng cường tu luyện Thái Ất chân khí lên gấp bội và giúp hấn làm một chuyện. Liên Tranh tất nhiên cũng không hai lời, thành thực làm theo, ai ngờ sao đó lại xảy ra biến cố.

Tà được sư liếc hấn một cái, cười lạnh.

“Dùng bản sao Thái Ất chân khí cùng Thái Ất chân khí do người luyện được làm giúp ta một chuyện, hai điều kiện này thiếu một thứ cũng không được. Người đã không giữ lời, còn hỏi ta làm gì?”

Gương mặt tái nhợt của Liên Tranh không khỏi lộ ra một mặt cười thảm.

Hấn mất đi Thái Ất chân khí, liền không còn tư cách để cùng Tà được sư trao đổi. Mà chúng ly hồn của Gia Luật Phong cũng không bao giờ... có thể khôi hấn.....

Thì ra trời cao đã định, bọn họ chỉ có thể cách nhau ngày càng xa, không thể nào thay đổi...

Lý Tư Nam nhìn khuôn mặt thống khổ của hấn, đôi mắt bỗng trở nên vi diệu. Trầm ngâm một hồi, hấn thông thả hỏi.

“...Là cái người mà người thay hấn cầu y?”

Không cần tới Liên Tranh trả lời, từ vẻ mặt của Liên Tranh cùng Tiểu Thu hấn đã biết được đáp án. Cau mày, hấn nói. “...Hiện có một chuyện, ta không biết là có nên nói cho người hay không.”

Hấn nhìn thẳng vào Liên Tranh, trên mặt lộ ra vẻ thương hại.

“Lần trước người hướng ta cầu y, ta liền xem kỹ bản sao quyển Nhiếp hồn ma âm người đưa, cũng bởi vậy mà có một phỏng đoán. Có lẽ bệnh trạng người đó không phải thần trí không rõ, mất đi bản tính như người nghĩ. Phải biết rằng, ly hồn chứng cũng chia ra rất nhiều loại. Trong đó có một loại, đó là ở trong mộng thỏa mãn dục vọng bị chính mình áp chế.....”

“Nói rõ ra là, sau khi tiêu trừ Nhiếp hồn ma âm xong, tính cách hiển lộ đó biết đâu mới là bản chất thật sự của người nọ...”

Tiểu Thu nhảy dựng lên, líu lưỡi. “Nguyên lai bản tính của vương tử là quỷ súc, thật đáng sợ!”

Liên Tranh trầm mặc, cũng không nói chuyện.

Lý Tư Nam mỉm cười.

“Liên tả sử, a, có lẽ nên gọi người Liên trang chủ. Ta biết người không muốn tin lời ta nói. Chính là, người cùng Thái Hành sơn trại đều biết có một vị Hồng Diệp sơn trang “Liên” trang chủ đã đến đây. Người không muốn nhìn trộm một chút, xem hắn rốt cuộc là ai, kế tiếp tính toán làm gì?”

Ta đã nhận bản sao Thái Ất chân khí, nếu đối phương thật sự thần trí cuồng loạn như người nghĩ, ta liền thay hắn trị liệu cũng được. Chẳng qua, điều ta sợ chính là——

Kia mới là..... dự vọng tối chân thật tiềm tàng ở sâu trong nội tâm của hắn a!”

“Nhân gian giai tiết duy Hàn Thực”, cuối cùng cũng đã đến tiết Hàn Thực[2]. Cũng trong ngày này, lôi đài luận võ của võ lâm đại hội lần này đã tới lúc cao trào.

Luận võ định minh chủ tiến hành đến hôm nay, trừ bỏ những thiếu hiệp mới xuất đạo muốn chứng minh bản thân, trên lôi đài căn bản không có nhân vật trọng yếu nào. Nhưng khiến kẻ khác kinh ngạc nhất chính là, tiền nhiệm minh chủ Tạ Tấn thậm chí từ lúc luận võ bắt đầu đến giờ cũng không có lộ diện, chủ trì đại hội này nọ đều là thê tử Liễu Phương thay thế. Thiếu trại chủ Tạ Khiếu Phong cũng diện bích tư quá[3] chưa xuất quan.

Liên Tranh trong lòng biết rõ ắt phải có nội tình, nhưng hắn đối chuyện này cũng không quan tâm, cùng Tiểu Phong yên lặng ngồi một chỗ, ánh mắt chật chẽ nhìn thẳng lôi đài.

Ngày đã tàn, trăng bắt đầu lộ diện, ánh nến sáng rực rỡ. Đồng tử Liên Tranh đột nhiên co rút lại.

Bởi vì hắn nhìn thấy một người chậm rãi bước lên lôi đài.

Bốn phía lôi đài được điểm đèn ngọc lưu ly. Xa hơn một chút ở vòng ngoài, những cây đèn đốt bằng mỡ bò cùng những cây đuốc to dùng hừng hực cháy, ngọn lửa rực rỡ trong gió lay động không ngừng.

Hồng y nhân thông dong bước đến, từng bước một đi được thật chậm, hết mười bậc thang, lên đến lôi đài.

Ngọn đèn lay động chiếu vào mặt hắn, cực kỳ nhu hòa, cực kỳ tuấn mỹ. Chỉ có khóe môi phủ trong bóng tối là lộ ra một đường cong tà ác.

Tiểu Thu ngồi bên cạnh giật mình kêu lên. “Là vương tử!”

Ngày hôm đó đúng vào Hàn Thực. Lễ Hàn Thực còn được gọi là “lễ Cấm Yên”, bình thường diễn ra sau đông chí một trăm linh năm ngày, trước tiết Thanh Minh hai ngày. Mà bọn họ cùng Gia Luật Phong ly biệt là sau tiết Trọng Dương không bao lâu, tính ra cũng đã nửa năm có thừa.

Liên Tranh ngồi dưới đài, ngưng mắt nhìn hắn, hô hấp tưởng chừng bính chỉ.

Gia Luật Phong lại không nhìn thấy hắn, tâm trí giống như đều chuyên chú đặt ở bước chân mình. Hắn đi chậm như vậy, chuyên tâm như vậy, rốt cuộc cũng lên tới lôi đài. Hắn ngẩng đầu lên, hướng mọi người dưới đài mỉm cười. Nụ cười nhạt như cành liễu mảnh, nhưng lại làm tôn thêm hồng y tiên nghiênn minh lệ của hắn, ánh mặt trời yếu ớt còn lại dường như cũng bị chiếu sáng.

Mọi người dưới đài đều bị phong thái kinh người của hắn mê hoặc, nhìn không chuyển mắt. Liền ngay cả mấy gã tiểu tư, tạp dịch, tỳ nữ bưng trà cũng quên mất nhiệm vụ, toàn bộ hướng đến lôi đài.

Trại chủ phu nhân Liễu Phương chủ trì luận võ đứng dậy, cất cao giọng nói.

“Vị này chính là Liên trang chủ của Hồng Diệp sơn trang? Nếu đã lên đài, thỉnh nhẹ tay một chút.”

Nàng nói đây cũng là quy định bất thành văn của nhiều lần đại hội luận võ.

Dù sao mục đích của võ lâm đại hội là luận võ định minh, tuyển ra minh chủ, thống lĩnh quần hùng cùng chung mối thù, đoàn kết kháng Kim. Tỷ thí trước giờ đều thế, nháo không ra tai nạn chết người, ngay cả bị thương phần lớn cũng là mấy vết tích nhỏ nhạt ngoài da.

Lúc này trên lôi đài, Chu Bân ôm kiếm ra nói.

“Liên trang chủ, xin chỉ giáo.”

Hắn là môn hạ phái Hoa Sơn, một tay Bàn Long kiếm pháp cũng rất cao cường, vừa mới thắng liên tiếp nhiều trận. Hơn nữa bản thân hắn cũng là một thiếu niên mặt mày tuấn lãng, dưới đài có không ít hiệp nữ

âm thầm chú mục. Nhưng là Gia Luật Phong vừa lên lời dài, hào quang bắn ra bốn phía, khiến trong mắt mọi người không còn thấy gì khác nữa. Bởi vậy khi Chu Bân nói chuyện không khỏi mang theo ba phần ghen tỵ.

Giữa không trung bỗng nhiên truyền đến tiếng chim ưng đập cánh, xích mục (mắt đỏ) Ngọc Trảo hải đông thanh đáp xuống, đậu trên đầu vai Liên Tranh.

Gia Luật Phong ngưng chú, nhìn theo hướng hải đông thanh, vừa lúc bắt gặp tầm mắt Liên Tranh. Đôi mắt trong trẻo hiện lên một tia kinh ngạc, hẩn nhìn thẳng Liên Tranh, ánh mắt giống như đông lại.

“.....Không phải Liên.” Không biết đã qua bao lâu, hẩn thu hồi ánh mắt, đậm đậm nhất tiểu hướng về phía Chu Bân, đôi môi ôn nhuận cong lên, “Ta họ Gia Luật. Gia Luật Phong!”

Dưới đài ồn ào. Ai cũng biết Gia Luật không phải họ của người Hán, mà là người Khiết Đan. Lúc này Liễu Phương nhin không được nhú mày, nàng sớm nghe trượng phu nói về thân thế Hồng Diệp sơn trang nên cũng không giật mình. Nhưng vị trang chủ trẻ tuổi tuần tú này đã cố tình sửa họ, ngồi kiệu lên núi để tránh chuyện thị phi. Hiện tại cần gì phải bộc lộ thân phận chứ?

Nàng chậm rãi đứng lên, lớn tiếng áp chế bốn phía ồn ào.

“Chư vị, thỉnh bình tĩnh lại! Huynh đệ Khiết Đan cùng chúng ta có chung một mối thù diệt quốc, hiện tại là thời điểm hai dân tộc nên tạm dẹp bỏ hiềm khích, đồng lòng kháng Kim!”

Nghe nàng nói như vậy, quần hào đang ồn ào cũng không khỏi im lặng hơn nhiều. Nhưng lại càng có nhiều người hạ quyết tâm muốn biết vị thanh niên Khiết Đan dung mạo xinh đẹp nho nhã này rốt cuộc có bao nhiêu thực lực.

Chu Bân nói. “Đắc tội!” Trường kiếm huy ra, hướng Gia Luật Phong mà đến.

Thắng bại chỉ trong nháy mắt.

Bóng người lần lượt thay đổi, kiếm quang chớp động, hai thân hình chợt hợp chợt phân.

Chỉ một chớp sau, “phốc” một tiếng, Chu Bân hoảng sợ cúi đầu, phát hiện bên sườn mình có một cái lỗ, huyết tuyến cuồn cuộn phun. Cảnh tượng này thật làm người ta quá mức sợ hãi, hẩn run rẩy đưa tay bịt miệng vết thương, tay rất nhanh liền nhiễm đỏ, huyết lại cứ tuôn trào. Miệng hẩn mấp máy, vẻ mặt không thể tin nổi, nhưng vẫn còn chưa kịp nói đã ngã ngựa, trường kiếm Tinh Cương cũng “đương đương* rơi xuống đài.

Gia Luật Phong đứng thẳng người, khóe môi hơi nhếch lên, tựa tiểu phi tiểu. Trong tay hẩn không biết khi nào đã cầm kim địch, máu tươi theo thân sáo chậm rãi nhỏ xuống. Giữa một mảnh tĩnh mịch, chỉ có tiếng máu tươi tí tách rơi u uẩn trong đêm, tí tách, tí tách...

Trời đất vắng vẻ, núi rừng mịt mờ. Chợt có tiếng gió nhẹ thổi qua, cả núi hoa đỗ quyên lay động đông đưa, màu sắc đỏ tươi như máu, lại luật động như lửa, phản phật thiêu đốt.

Liễu Phương đứng một bên trên đài cao, mặt cả kinh không còn chút máu, thật lâu sau mới run giọng nói.

“Liên, không, Gia Luật trang chủ, người, người vì sao lại... ra tay tàn nhẫn như thế?”

Nàng nói ra lời này, quần hào đang khiếp sợ quá độ mới giật mình kinh hô, xôn xao cả lên, sần đầu tịch tịch nhất thời biến thành một mảnh ồn ào.

Đang trong lúc hỗn loạn đó, đột nhiên có một gã thị vệ trong trại cầm theo theo một túi da, từ dưới chân núi chạy vội đến, cách lời dài chừng mấy trượng thì dừng lại, cúi đầu khom người hành lễ với Liễu Phương, cấp báo.

“Trại chủ, nguy rồi! Dưới chân núi, chúng thuộc hạ dưới chân núi tìm được...”

Liễu Phương bước đến tiếp nhận túi da trong tay hẩn, hé ra xem thử. Nàng được xưng là nữ trung hào kiệt, nhưng lúc này tay cũng không cầm được mà run lên dữ dội, buông rơi túi da. Cái túi to rơi xuống đất, miệng túi mở ra, bên trong có một cái vật tròn tròn lăn ra, Mọi người ngẩng đầu nhìn, không khỏi chấn động.

Kia đúng là một cái đầu người đầm đìa máu tươi!

Trong đám quần hào có người tinh mắt, lập tức kêu lên.

“Đây không phải Trương Đại Thông huynh đệ của Lưu Thủ sơn sao? Hắn là người rất có danh tiếng ở Thái Nguyên phủ, được xưng Quyền Kiếm Vô Song, tại sao lại, bất hạnh...”

“A, đó không phải là Sử chương môn của Thái Sơn phái sao!”

“Cái Bang Trình trưởng lão!”

Đầu người lặn đầy đất, dưới đài mọi người tranh nhau phân biệt, đều là chương môn danh túc hùng cứ một phương của bắc ngũ tỉnh. Trong đó còn có đầu lâu của một nữ tử còn rất trẻ, không rõ thân phận. Tuy nhiên, Liên Tranh cùng Tiểu Thu ngưng mắt nhìn lại, không khỏi biến sắc. Nguyên lai kia đúng là Tiêu Yến. Đôi mắt vốn mang theo dã tâm bùng bùng mở lớn như muốn nứt ra, rõ ràng là đã kinh hãi đến tột độ.

Tên tính nói.

“Bẩm trại chủ, túi to này bị người để tại chân núi, bên cạnh còn có bốn chữ viết bằng máu.”

Liều Phương hỏi. “Chữ gì?”

“... Phản tặc đương tru!” (Phản tặc đáng bị chém đầu)

Lời vừa nói ra, quần hào nhất thời ồn ào.

“Phản tặc... Quả nhiên là Kim cầu làm!”

“Chẳng lẽ Hoàn Nhan Lượng đã điều đại quân đến bao vây tiêu trừ sơn trại?”

“Nếu thật thế phải làm sao giờ?”

Đang lúc nghị luận sôi nổi, bỗng nhiên vang lên một trận tiếng sáo, âm luật du dương mượt mà, lại không chút khó khăn đem tất cả ồn ào náo động khắc chế.

Mọi người nhìn lại, thấy người thổi sáo chính là Gia Luật Phong đang đứng trên đài.

Trên cây sáo bằng vàng ròng vẫn còn lưu lại vết máu, hắn lại hồn nhiên không phát giác. Đôi môi mỏng nhiễm đỏ, tựa như thoa son, cũng có một ít máu theo khóe miệng chảy xuống. Trên đầu vai, một con rắn nhỏ vàng rực ngẩng đầu phun tín, tê tê có thanh.

Ánh lửa xa gần phản chiếu trên mặt, mũi thở ra lưu lại một vệt khói mờ nhạt, ngũ quan hình dáng đột nhiên lạnh ngạnh rất nhiều. Hắn đưa mắt nhìn quanh, khóe môi câu ra một mạt ý cười lãnh khốc, đẹp đẽ quý mị đến cực hạn nhưng lại lộ ra sát khí lạnh thấu xương.

Dưới đài Liên Tranh bỗng dưng muốn ngừng thở.

Gia Luật Phong trước mắt không có dấu hiệu thần trí cuồng loạn, nhưng mà.....

Lời Tà được sư nói, thật sự ứng nghiệm.....

Tiếng sáo đột nhiên dừng lại, chỉ một thoáng, khắp nơi truyền đến tiếng cây cỏ bị giày xéo. Chỉ thấy ánh trăng thê lương, bóng cây in trên mặt đất, dưới mặt đất, một đàn rắn hàng ngàn hàng vạn con đang trườn tới.

Quần hùng mặc dù mỗi người đều có võ, nhưng nhìn thấy một đồng rắn thể này cũng không tránh khỏi thay đổi sắc mặt. Khắp xung quanh có đến thiên thiên vạn vạn độc trùng độc xà thì nhau uốn lượn, hướng lối dài vọt tới. Trừ bỏ mấy loại rắn lục, rắn hổ mang, rắn hoa, còn có cả mấy loại quái xà như vũ tán tiết, bách bộ kim tiền báo cùng xích vĩ thanh trúc ti cực độc cũng xen lẫn trong đó, thậm chí còn có thể thấy được mấy loại rắn to dị thường nữa. Trên lối dài hàng vạn đầu xà lúc nhúc uốn éo, không khỏi khiến người kinh hãi.

Mấy nữ hiệp có chút nhát gan đã nôn thốc nôn tháo cả ra. Tiểu Thu thấy được da đầu cũng có chút tê tê, quay sang nhìn Liên Tranh lại thấy hắn thần sắc như thường. Đang thầm cảm ơn trời phật, bỗng nhiên rầm một cái, hắc y nam nhân ngã ngay đơ xuống đất.

“.....” Tiểu Thu cùng Trần lão đại hai mặt nhìn nhau, trên trán quả hạ tam điều hắc tuyến.

Liều Phương kinh sợ nhảy dựng lên, quát.

“Gia Luật trang chủ, ý người muốn thế nào? Hôm nay luận võ định minh, người thắng xưng hùng, nhưng tuyệt không chấp nhận loại thủ đoạn hạ lưu này!”

Gia Luật Phong hạ kim địch, chớp mắt, thản nhiên nói.

“Cơ nghiệp Thạch Bình sơn to như vậy, vợ chồng Tạ đại hiệp chiếm cứ nhiều năm như thế, ăn uống chắc cũng đủ rồi. Gia Luật Phong bắt tài, chỉ muốn ngồi xuống cái ghế da hổ giữa Tụ Nghĩa sảnh kia thôi!” Ngụ ý không chỉ muốn đoạt minh chủ võ lâm vị, mà còn muốn đem cơ nghiệp của vợ chồng Tạ Tấn làm của riêng.

Liều Phương còn chưa nói, Nhị trại chủ Tống Lôi đã tức đến run người, quát.

“Hảo a, Khiết Đan cầu tặc, nguyên lai người là muốn chiếm cơ nghiệp Thạch Bình sơn của chúng ta! Hắc, trông mới gồ báo canh hai, người có mà nằm mơ đi!”

Bỗng nhiên hồng ảnh trước mắt hần chợt lóe, ngay cả tướng mạo của đối phương còn chưa thấy rõ, ngực đã đau nhức dữ dội. Hần chậm rãi cúi đầu, nhìn thấy kim địch đã cắm vào người, chất lỏng tanh nồng theo những lỗ khí tràn ra, đổ đến rợn người.

Khó khăn ngẩng đầu lên, đập vào mắt chính là nụ cười lãnh khốc đến cực điểm của thanh niên tuấn tú. “Phanh” một tiếng, Gia Luật Phong nhấc chân ra một cước, đưa thân thể trắng kiện của Tống Lôi đá văng ra ngoài, rút lại kim địch, huyết tuyến thê lương cứ thế phun trào.

“Có phải nằm mơ hay không, thử xem sẽ biết!” Hần lạnh lùng nói, thân hình nhoáng cái đã trở lại lôi đài.

Thân bằng thuộc hạ của Tống Lôi nhất thời bị phần muốn điên.

“Đồ đại ma đầu!” Dao kiếm đồng loạt hướng lên lôi đài.

Kim thiết giao kích, huyết vũ tinh phong. Chỉ một lát sau, là một hồi tiếng kêu thảm thiết, một tiếng lại một tiếng.

“Còn có ai muốn đến?” Giữa ánh lửa lay động, Gia Luật Phong kéo vạt áo trước, chậm rãi lau chùi kim địch. Quanh chân hần thấy phơi đầy đất, nhưng khuôn mặt xinh đẹp lại không dính tí huyết bắn nào, thân sáo bằng vàng ròng tỏa ra hào quang lấp lánh mà lãnh liệt.

Lúc này, dưới chân núi đột nhiên phát lên pháo sáng, ở giữa không trung nổ bung, chiếu sáng rực rỡ, đúng là dấu hiệu binh mã quan phủ đã tập kết đến. Quân hào vừa sợ vừa giận, hét lớn.

“Nguy rồi! Quả nhiên là quan binh đến!”

Cùng lúc đó, bên chỗ ngồi của Hồng Diệp sơn trang có mười mấy tên nam tử áo xám nổi đuôi mà ra, đứng xếp hai hàng. Cuối cùng, một nam nhân cao lớn thân khoát cấm bào bước đến, dưới ánh đuốc lộ ra mắt mũi cao thâm, tướng mạo uy vũ.

Lúc này có người kêu lên. “Lưu thủ Đông Kinh Hoàn Nhan Ô Lộc!”

Hoàn Nhan Ô Lộc là cháu của Kim Thái Tổ Hoàn Nhan A Cốt Đả, con trai của Hoàn Nhan Tông. Hần xuất thân tôn thất hiển quý vô cùng, lại là lưu thủ đương nhiệm của Đông Kinh, phong hào Tào Quốc Công, có thể nói là hậu duệ của Kim quốc quý tộc đệ nhất đẳng.

Hần tự mình hiện thân, hiển nhiên cho thấy đại quân quan phủ đã đến.

Trong một góc dưới lôi đài, Tiểu Thu nhào lên người Liên Tranh, gấp đến độ đầu đầy mồ hôi.

“Sư tôn a, có làm không? Người lúc này hôn mê chẳng phải sẽ nguy hơn sao? Mau tỉnh lại a, đại sự không ổn rồi!”

Trần lão đại vẻ mặt hắc tuyến.

“...Người bóp cổ hần kiểu đó sẽ thực sự không tỉnh được đó.”

Giữa một mảnh hỗn loạn, Liều Phương hít sâu một hơi, trầm giọng nói.

“Kim quốc quan lão gia, như thế nào lại đến sơn trại nho nhỏ này của chúng ta?”

Hoàn Nhan Ô Lộc bước lên lời dài, cười nói.

“Bản quan nghe nói hảo hán giang hồ bắc ngũ tinh luận võ định minh ở Thạch Bình Sơn, cố tình đến góp vui thôi. Hoàng thượng thích nhất là anh hùng hào kiệt, có dặn dò riêng bản quan, nếu hảo hán xuất chúng nguyện quy thuận triều đình, tước vị hiển nhiên sẽ không thiếu!”

Dưới đài quần hào chửi rửa không thôi.

Có người hô lớn. “Lão tử cả đời này không nguyện là nô tài của người ta, chứ đừng nói đến nô tài của Kim cầu!”

Hoàn Nhan Ô Lộc cũng không để ý, nhìn khắp một lượt, mỉm cười nói.

“Mỗi người đều có chí hướng riêng, bản quan tuyệt không miễn cưỡng. Như thế liền thỉnh bằng hữu vô tình xuống núi đi!”

Chính là cả một sân xà trùng lúc nhúc, dưới chân núi lại có đại quân Kim quốc tập kết, nói muốn đi bộ dễ lắm sao?

Liễu Phương nhìn chăm chăm Gia Luật Phong vẫn đang diềm tỉnh khoanh tay mà đứng. “Gia Luật trang chủ, người là người Khiết Đan, Hồng Diệp sơn trang cùng Kim quốc cũng có mối thù hỷ gia diệt quốc. Thạch Bình trại chúng ta lấy lễ nghĩa đối đãi, hảo ý mời người đến cộng thương đại sự. Người vì sao lại dẫn sói vào nhà, trợ Trụ vi ngược[4].”

Trong đám đông bên dưới cũng có người quát.

“Gia Luật Phong người đã quên chính mình là con cháu Khiết Đan sao? Đại Liêu chúng ta chính là bị dân tộc Nữ Chân tuyệt diệt! Tiên hoàng cũng chết trong tay Kim cầu. Người có thể nào lại đem tang phụ quốc thù quên hết, đi bán mạng cho cầu quan Kim quốc! Phận làm con mà không thay cha ruột báo thù, quả thực heo chó còn không bằng!” Nguyên lai người đó là người cùng theo Liên Tranh lên núi, A Niêm Đạt, trước đây là thị vệ trong Hồng Diệp sơn trang. Hắn tính tình hào phóng, tiếng mắng cũng đặc biệt vang dội.

Gia Luật Phong đứng thẳng trên lời dài, nhắc chân đạp một cái đầu lâu bên cạnh. Tiểu Thu cùng Trần lão đại nhìn được, đó là thủ cấp của Tiêu Yển.

Hồng y thanh niên sáng giọng cười. “Gia Luật Phong chính là Gia Luật Phong, duy chỉ có độc nhất một mình ta. Cha mẹ người thân gì đó đều là người lạ! Bọn không không nhận thức ta, ta cũng không nhận thức bọn họ!”

Tiểu Thu nhìn không được nhỏ giọng nói. “Sá, có lầm hay không, ngay cả cha mẹ thân thiết cũng không nhận? Vương tử người rốt cuộc muốn làm gì a!”

Lúc này bên người vang lên chút động tĩnh, quay người nhìn lại, thì ra là Liên Tranh đã tỉnh. Hắn mở hai mắt, ngơ ngác nhìn lên lời dài.

A Niêm Đạt không sợ chết, há mồm mắng to. “Ngay cả cha mẹ cũng không nhận, người thực điên rồi!”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh. Chỉ thấy Gia Luật Phong vừa nhắc chân đá ra một cái, đầu lâu bên dưới đã nhanh như chớp bay đi, “phanh” một tiếng đập mạnh vào đầu A Niêm Đạt.

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, kích động màng nhĩ của toàn bộ quần hào.

Đỏ chính là máu, trắng là óc, hài cốt huyết nhục lẫn lộn phi giữa không trung, hai cái đầu va vào nhau nát bấy. Thi thể không đầu vẫn đứng tại chỗ bất động, qua một khắc, mới âm một cái ngã xuống.

Quần hào kinh hãi cực độ, toàn bộ ngóc lẳng, bốn phía tĩnh lặng đến nỗi ngay cả một cây châm rơi xuống đất cũng nghe rõ tiếng.

Thật lâu sau, cao tăng Bắc Thiệu Lâm Đạo Dung phương trường bước ra nói.

“Thiện tai thiện tai! Trời có đức hiếu sinh, thí chủ người vì sao lại——”

“Nơi này có ai chưa từng giết người?” Gia Luật Phong cười nhạo một tiếng, lạnh lùng cắt ngang.

Đạo Dung phương trượng nhất thời cứng họng, nguyên lai hắc cũng là xuất thân lục lâm, đến tuổi trung niên mới rời bỏ hồng trần, qui y cửa phật. Đám người còn lại đều là lục lâm kiêu bá, tội phạm hắc đạo, dĩ nhiên càng không cần phải nói, có người nào đoạt ít hơn mười mạng người đâu?

“.....Cho dù là vậy, thí chủ cũng không nên ra tay ngoan độc như thế.” Mất một lúc lâu sau, hắc mới miễn cưỡng nói.

“Giết người chính là giết người, chết như thế nào cũng như nhau thôi. Chẳng lẽ người chết còn có tri giác sao?” Hồng y thanh niên giương mắt bắn khoắn nhìn bốn phía, ánh mắt lạnh băng quét đến chỗ nào, cảm giác bài sơn đảo hải áp bách phá không mà đến. Dưới chân hắc máu chảy thành sông, thì thể tiêu điều.

A Niệm Đạt tính tình ngay thẳng, cùng thuộc hạ của Trần lão đại giao hảo rất tốt. Thấy hắc chết thảm, Gia Luật Phong lại ăn nói bừa bãi như thế, quần chúng nhất thời kích phẫn. Lập tức hơn mười người cùng bay lên lôi đài, loạn đao chém xuống.

“Mọi người hợp sức! Làm thịt ma đầu này!”

Trần lão đại ngăn cản không kịp, chỉ có che mắt lại không đành lòng nhìn tiếp.

Gia Luật Phong cũng không ngẩng đầu lên, tay huy một chưởng, chưởng phong hùng hồn dội thẳng đối phương.

Oanh!

Một tiếng gãy nát thật lớn, tứ chi đứt lìa văng ra tứ tán, để lại một khoảng không đầy huyết vũ.

Tiểu Thu đứng dưới lôi đài, huyết châu rơi đầy trời, rơi cả trên mặt y. Khuôn mặt bạch ngọc nhiễm nhiều đốm đỏ, tanh nồng nghe phát nôn, hết thấy tựa như một ác mộng khủng bố đầy huyết tinh. Hắc không thể tin nổi.

Y nhìn qua Liên Tranh. “Sư tôn, người kia rốt cuộc là ai? Kia không phải là vương tử đâu phải không? Chúng ta làm người đứng không?” Nếu nội gian trong sơn trang là Tiêu Yến, hiểu lầm của vương tử với sư tôn phải giải khai hết rồi mới phải? Mặc dù có chút... rắc rối, nhưng hai người quan hệ không phải một sớm một chiều, chẳng lẽ đã quên sạch toàn bộ..... Vương tử hắc... cũng không nên biến thành bộ dáng này chứ!

Liên Tranh lặng lẽ chăm chú nhìn Gia Luật Phong, lòng đau như cắt.

...Thanh niên vô tình lãnh liệt như vậy hắc cũng không xa lạ gì.

Đó là Gia Luật Phong luôn oán hận hắc.

—— Không, phải nói đó là Gia Luật Phong oán hận hết thấy mọi người trên cõi đời này!

Hắc chưa từng dự đoán được, Tiểu Phong từ nhỏ mặt mày luôn mỉm cười, nhưng sâu tận đáy lòng lại ẩn chứa hận thù sâu nặng đến vậy... Đó là cuồng vọng hận đời, hận cả thế gian, muốn trả thù hết thấy mọi người!

Đạo Dung phương trượng sắc mặt trắng bệch, lạnh bầm. “Tội lỗi! Thí chủ người phạm hạ sát nghiệt như thế, chẳng lẽ không sợ quả báo sao?”

“Sát nhất thị vi tội, đồ vạn thị vi hùng. Đồ đắc cứu bách vạn, tức vi hùng trung hùng!”

(Giết một người là tội, giết vạn người là anh hùng. Giết chín trăm vạn người (ý nói giết rất nhiều người), chính là anh hùng trong anh hùng)

Gia Luật Phong bước tới trước mấy bước, sáo kẻ môi, thanh âm trầm thấp, ngậm nga nói.

Tiếng địch cao vút trong vắt lần thứ hai vang lên, ngân dài một đường, đầy nhịp điệu, giống như thẳng tắp xuyên vào lòng người. Kim xà vương trên đầu vai nghe tiếng mà động, xà tín co duỗi, hai mắt lóe ra quang mang đỏ tươi.

Đàn xà xung quanh bắt đầu di động, lần thứ hai uốn quanh lôi đài.

Hoàn Nhan Ô Lộc vỗ tay khen.

“Khá lắm câu hùng trung hùng! Gia Luật huynh đệ võ công cái thế, thiên hạ vô địch thủ. Ngô hoàng được sự trợ giúp này, còn lo gì đại sự không thành!”

Hắn khoanh tay đứng lên, chậm rãi nhìn bốn phía, nói tiếp.

“Chư vị, tục ngữ có câu kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt. Các người còn muốn ngoan cố chống cự đến khi nào?”

Bản quan có thể nhận lời, sau khi Gia Luật huynh đệ làm Minh chủ của các người, bản quan quyết không tái phát binh làm các người khó xử, quan binh cùng cường đạo từ nay về sau nước sông không phạm nước giếng. Ai có nguyện ý muốn xuất sĩ nhậm chức, triều đình tuyệt không bạc đãi.

Còn nếu không tuân theo, đừng trách bản quan trăm thảo trừ căn, gà chó cũng không tha!”

Mấy thị vệ áo xám phía sau hắn lấy danh nghĩa trang chúng Hồng Diệp sơn trang, kỳ thực đều là đại nội cao thủ của hoàng cung Kim quốc trăm người mới tuyển được một. Mọi người giơ cao binh khí, hô to. “Trăm thảo trừ căn, gà chó bắt lưu!”

Tiếng hô như sấm, dưới chân núi cũng mơ hồ có tiếng hô ứng.

— Hiển nhiên, quan binh bên dưới cũng bắt đầu tiến công.

Dưới núi tiếng trống âm âm, trên núi tâm tư quần hào cũng theo đó bất an. Cao thủ bắc ngũ tinh có uy tính danh dự cơ hồ đều ở giữa lồi dãi, cho du quan binh đột kích, đàn xà trợ trận bọn họ cũng không sợ. Nhưng là đi theo bọn họ còn có rất nhiều đệ tử bình thường, công phu thấp, lúc hỗn chiến nhất định không thể toàn thân. Càng đừng nói đến nơi này là sơn trại cư ngụ của vợ chồng Tạ Tấn, còn có rất nhiều phụ nữ, trẻ em không võ biết võ công.

Trong lúc nguy cấp, biện pháp tốt nhất là “cầm tặc tiên cầm vương”[5], phải bắt cho được Hoàn Nhan Ô Lộc, ám chế lui binh. Chính là Gia Luật Phong võ công cái thế, ra tay lại tàn nhẫn ngoan độc, lại có đàn xà trợ trận. Có hắn tọa trấn lúc này, muốn diệt Hoàn Nhan Ô Lộc chẳng khác nào là vọng tưởng.

Vô kể khả thi, mọi người chỉ còn biết trừng mắt nhìn Gia Luật Phong đứng trên cao, nghiêng răng nghiêng lợi.

“Nga a! Khá lắm câu trăm thảo trừ căn, gà chó bắt lưu! Bản được sư tuổi đã cao, không chịu nổi hù dọa này a!” Bỗng nhiên trên đỉnh đầu truyền đến một trận tiếng cười.

Mọi người theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy trên vách núi đằng kia, dưới ánh trăng mờ nhạt, một con bạch lộc cao lớn đột nhiên xuất hiện. Sừng trên đầu tựa san hô, trong suốt mà xinh đẹp, trong miệng còn ngậm hoa thơm. Trên lưng lộc có một thanh niên đang ngồi, hắc y đen huyền, diện mạo thanh tuấn. Hắn một tay sờ cằm, cười rộ lên, đôi mắt híp lại cơ hồ chỉ còn một đường chỉ. Tuy rằng miệng nói mình già, nhưng nhìn hắn cũng không quá hai mươi, vẻ mặt mười phần bỉ khí.

Tiểu Thu mừng rỡ.

“Oa! Bất lương đại phu tới rồi!”

Người tới không ai khác, chính là một trong thể ngoại ngũ tuyệt – Bất tử bất cứu Tà được sư Lý Tư Nam!

[1] Biệt lai vô dạng: 1 câu chào cửa miệng khi lâu ngày gặp lại, ý hỏi “từ khi chia tay đến giờ người vẫn khỏe chứ?”

[2] Tiết Hàn Thực: là một tiết đến trước tiết Thanh Minh, nhưng cũng có nơi gọi tiết Thanh Minh là tiết Hàn Thực. Ở đây mình không rõ tác giả muốn ám chỉ tiết nào, nên để nguyên chữ “Hàn Thực” trong bản raw.

[3] Diện bích tư quá: úp mặt vô tường suy nghĩ =)) đại loại là anh Phong bị phạt đóng cửa suy nghĩ về những lỗi lầm của mình ấy mà.

[4] Trợ Trụ vi ngược: Trụ ở đây là Trụ vương, bạo vương khét tiếng trong lịch sử a~ Câu này ý nói giúp người xấu làm điều xằng bậy.

[5] Cầm tặc tiên cầm vương: đại loại như giết rắn phải đập đầu, diệt giặc phải tóm tên đầu lĩnh.

18. Quyển 2 - Chương 18: Kinh Tâm Động Phách

Biên tập: Mặc Nhiên

Beta: Vy Vy

Tiểu Thu tuy biết Lý Tư Nam đang ở trên Thạch Bình sơn, nhưng cũng biết hắc trối sinh tính tình cổ quái, cho dù người khác chết thê thảm trước mặt hắc cũng chưa chắc hắc ra tay cứu giúp. Giờ lúc này Thạch Bình sơn bị vây, quần hùng lâm nguy, hắc lại đứng lúc hiện thân, thật đúng là tuyết rơi mùa hè.

Tuy nhiên trong lời đài phần lớn đều không biết hắc là ai, châu đầu ghé tai nói.

“Người kia là ai? Con bạch lộ kia nữa... Chẳng lẽ là——”

Đồng tử Hoàn Nhan Ô Lộ co rút lại, run giọng. “Cao——”

“Ai nha, này không phải Tiểu Ô Lộ sao?” Lý Tư Nam cười hì hì, cắt ngang lời hắc, “Như thế nào? Không biết được sư ta?”

Hoàn Nhan Ô Lộ khựng lại, một lát sau khom người nói, “Dược sư tiền bối, hữu lễ!”

Lý Tư Nam lười biếng ngáp một cái, nói.

“Tiểu Ô Lộ a, có thể nể mặt dược sư ta mà mang đám xà tử xà tôn kia xuống núi không? Ta đang ngủ trong sơn động, bị các người quấy rối mộng đẹp a!”

Hoàn Nhan Ô Lộ nhất thời biến sắc.

Gia Luật Phong hơi hơi nhíu mi, bỗng nhiên nhảy xuống lời đài, thẳng xuyên qua xà trận, đi về phía trước. Quần hùng quắc mắt chăm chú nhìn, thấy hồng y thanh niên thông thả mà đi, nơi nơi đàn xà đều nhường đường, có thể nói là kỳ quan hiếm thấy.

Lý Tư Nam mỉm cười nhìn hắc chuyên chú một đường đi tới, thần sắc tự nhiên nói.

“Huyết trì địa ngục, độc thân độc hành, khá lắm nhất đại hung tinh tâm ngoan thủ lạt—— Hơn nữa lại còn là một vị mỹ nhân! Ai nha, dược sư ta thật sự là quá diễm phúc a.”

Gia Luật Phong đến dưới sườn núi, lạnh lùng nhìn hắc, không nói lời nào, tay phải lại âm thầm siết chặt kim địch.

Lý Tư Nam làm ra vẻ hoảng sợ, xua tay nói.

“Nga yêu yêu, chỉ đùa một chút mà thôi, không cần nghiêm túc vậy chứ?” Hắc nhảy xuống khỏi lưng lộ, sờ sờ lưng ý bảo nó rời đi, tự mình thả người nhảy từ vách núi xuống. Dưới ánh trăng nhàn nhạt, chỉ thấy hắc tay áo tung bay, thần thái phiêu nhiên, tư thế tựa như một con đại điêu toàn thân một màu đen, vô cùng tiêu sái.

Liễu Phương ánh mắt chớp động, bước về phía trước vì lễ. “Tôn giá chính là một trong thế ngoại ngũ tuyệt Dược sư tiền bối sao? Liễu Phương xin thi lễ!”

Quần hào vốn là đang nghi hoặc, giờ phút này rốt cuộc xác nhận thân phận của hắc, nhất thời một mảng vui mừng.

Lý Tư Nam bĩu môi, cư nhiên giơ tay hướng mọi người trong sân vẫy vẫy chào hỏi, tươi cười cực kỳ lưu manh.

“Chư vị hảo!” Hắc nói trước.

“Được sư tiền bối hảo!”

“Chư vị vất vả!”

“Vì vô lâm phục vụ!” Chỉ một thoáng, quần hào xúc động, tiếng hô như sấm dậy.

Tiểu Thu vẻ mặt hắc tuyến. “Cái gã lưu manh này!”

Hoàn Nhan Ô Lộc thăm ai thán, bầu không khí u ám đầy huyết tinh hân cùng Gia Luật Phong cổ tình gây dưng liền như vậy bị phá hủy... Không cam lòng, thật sự là không cam lòng a!

Gia Luật Phong chớp mắt, ngưng thần đánh giá Lý Tư Nam, ánh mắt thâm thúy.

Tiếp thu ánh mắt mang theo ý đánh giá của thanh niên, Lý Tư Nam cười híp mắt, lúc đi ngang qua hân liền dưng truyền âm nhập mật nói. “Mỹ nhân a, được sư ta đối với người thực sự rất có hứng thú——”

Đồng tử Gia Luật Phong phút chốc co rút lại.

“...Người có thể có được bậc này nội lực, rốt cuộc là bằng cách nào?” Ngừng lại một chút, Tà được sư vẫn mặt mày tươi cười, ánh mắt lóe lên, “Ta thật sự phi thường, phi thường có hứng thú a!”

Bỏ lại Gia Luật Phong giật mình cứng ngắc tại chỗ, Lý Tư Nam chạy quanh một vòng sân, ống tay áo phát động, một luồng hương khí phát ra, đàn xà gặp phải đều né tránh. Những con rắn nhỏ thể nhược đã nằm phơi bụng, chết ngắc ngư.

Tiểu Thu vui vẻ, chạy lại hỏi. “Bất lương đại phu, đây là loại pháp môn gì? Thú vị thú vị!”

Lý Tư Nam véo cái mũi nhỏ của y, cười nói.

“Ai nha, đồ hài tử trí nhớ kém! Được sư ta giảng cho người nghe truyền thuyết về Bạch nương tử rồi, không nhớ sao? Bạch nương tử sợ nhất chính là——”

“Sá, ta đã biết, là hùng hoàng! Rắn đều sợ hùng hoàng[1]!” Tiểu Thu hưng phấn nhảy cẫng lên. “Chia cho ta một chút đi ~ Chơi vui a!”

Lý Tư Nam lấy trong ống tay áo ra một khối hùng hoàng đưa cho y, hai người một lớn một nhỏ chạy lòng vòng trong sân, nháo đến đàn xà không ngừng lui xa, trận hình đại loạn.

Hoàn Nhan Ô Lộc sắc mặt đại biến, hân cùng Gia Luật Phong đều biết, xà trận kịch động quái dị này trên đời hiếm có, không phải hùng hoàng tầm thường là có thể đối phó được. Tà được sư không hổ danh là thiên hạ đệ nhất thần y, bình tĩnh như không đã đem nó phá loạn.

Lúc này Lý Tư Nam đã đi đến trước người hân, mỉm cười. “Tiểu Ô Lộc, mau xuống núi đi.”

Đứng thật sự rất gần, Hoàn Nhan Ô Lộc có thể nhìn thấy rõ ràng hai con mắt như nguyệt nha của hân híp lại như sợi chỉ, giống như cực kỳ hoan hỉ. Chỉ có thanh âm là trầm thấp ẩn chứa sơn vũ dục lại.

“Hôm nay trên Thạch Bình sơn đã nhiều người chết lắm rồi. Được sư ta thật sự không muốn thấy càng ngày càng có nhiều thi thể a! Nhất là——”

Thi thể của Tiểu Ô Lộc người!”

Hoàn Nhan Ô Lộc rùng mình một cái, nén giận nói.

“Cao, không, Được sư tiền bối, hạ quan là phụng chỉ mệnh của Hoàng Thượng mà đến, không hề có ý cùng người đối địch, thỉnh người nương tay cho!”

“Nga yêu yêu, nói đến đâu thế này. Chỉ đùa một chút thôi mà, Tiểu Ô Lộc người thật nghiêm túc a!” Ngữ khí vừa chuyển mà nhẹ nhàng rất nhiều, Lý Tư Nam thân thủ vỗ vỗ vai hân, “Nào, tạm biệt, không tiễn nha~ Về sau các người cứ thừa dịp ta không có ở đây lại đến là được rồi. An, đã quên nói cho các người, quan binh dưới núi cũng bỏ chạy hết rồi. Nhớ nhắc bọn họ trở về lấy dấm chua mà tắm, chừng hơn một canh giờ là khỏi liền.....”

Tiểu Thu chớp mắt hỏi.

“Oa, bất lương đại phu, người lại làm cái gì?”

“Chính là không cẩn thận làm một lọ hương liệu gặp gió phát tán rớt xuống chân núi. Ai nha, là thứ ta mới điều chế, mùi đó rất hợp ý ta a. Mất đi thật sự rất đau lòng!”

Hoàn Nhan Ô Lộc sắc mặt xám tro, không nói nhiều lời, vung tay ra hiệu cho bọn hộ vệ cùng nhau xuống núi. Gia Luật Phong đưa sáo lên môi khu động đàn xà, biến hóa trận hình, theo sau Hoàn Nhan Ô Lộc hạ sơn. Chỉ trong chốc lát, một sân đầy nhóc xà trùng độc vật biến đâu mất hết, sạch sẽ như thủy triều lui.

Đám người Liễu Phương hoàn hồn, bỗng một nữ nhi từ sau núi chạy đến, là thị tỳ Linh Nhi của nàng, hoảng hoảng hốt hốt. “Phu nhân, nguy rồi! Không thấy trại chủ! Phía sau núi hình như đã xảy ra chuyện.....”

Liễu Phương kinh hãi, dẫn đầu nhóm nữ binh vội vàng chạy đi. Lôi đài mọi người như rắn mất đầu, nhìn chung quanh mới phát hiện Tà được sư đã biến mất từ lúc nào, thấy không còn gì thú vị, chỉ chốc lát liền giải tán.

— Tà được sư biến mất, hiển nhiên là theo đuôi Gia Luật Phong hạ sơn.

Mà Liên Tranh cùng Tiểu Thu thấy hắc thân hình vừa động liền đoán ra ý, lập tức âm thầm theo sau.

Gió núi ẩm ướt, trên trời tầng mây rất nặng, ánh trăng mờ nhạt, chắc là sắp mưa.

Gia Luật Phong cước bộ cực nhanh, thân hình như điện, đi tới giữa sườn núi chợt chọn lối ít người lui tới, cùng Hoàn Nhan Ô Lộc phía trước tách ra hai đường. Lúc này hắc thân thấy phía sau không có quần hào truy kích liền huýt sáo mấy tiếng, chỉ huy đàn xà tán đi.

Thạch Bình sơn, tên đúng với nghĩa của nó, núi non cao ngút trùng điệp vây quanh, một thác nước từ trên đỉnh một đường đổ thẳng xuống, tạo thành một hồ nước trong vắt. Hai bên bờ hồ lại là đá nhọn lờm chờm đủ hình thù quái dị, cứ như vượn ngồi xung quanh chiếm cứ.

Mà liên tiếp sơn đạo sát hai bên vách đá lại chật hẹp vô cùng, một người miễn cưỡng có thể đi qua, hiểm trở vô cùng. Bên cạnh lại là tiếng thác đổ ầm ầm đủ để người hành tẩu tim đập chân run, chưa kể đến đường đi lại đầy rêu xanh trơn trượt. Trượt chân một cái sẽ có vực sâu vạn trượng bên dưới tiếp đón, người nhất gan cần bản sẽ chẳng dám đi qua.

Gia Luật Phong ngưng chú nhìn sơn đạo trước mặt, một bên hơi nước bốc lên từng trận, bọt tung trắng xóa. Hắc thân mỗi, mũi chân khinh điểm, bước như bay trên con đường trơn trượt.

Phía trước bỗng nhiên truyền đến tiếng cười vô lại quen thuộc.

“Ai nha, Hồng Diệp mỹ nhân, chúng ta nhất định là đặc biệt hữu duyên. Vừa mới chia tay đã gặp lại nhau rồi!”

Gia Luật Phong ngẩng đầu, đôi môi mỏng cong lên, lộ ra một nụ cười ôn nhu.

“Cáp, hữu duyên thiên lý năng tương ngộ. Được sư tiên bối, Gia Luật Phong ngưỡng mộ đại danh đã lâu!”

Chỉ thấy vách núi đối diện, Tà được sư Lý Tư Nam một thân huyền y, thông dong bước đến. Không biết hắc thân làm cách nào đi sau lại đến trước, đón đầu Gia Luật Phong. Sơn đạo chật hẹp, hắc thân vừa đi vừa nhún nhảy, không chút để ý. Gia Luật Phong nhìn hắc thân, ánh mắt lóe lên, cũng từ tốn bước về phía trước. Hai người đi một đường, đến cách nhau chừng một trượng thì dừng lại, lẳng lặng giằng co.

Giữa núi cuồng phong gào thét, hai người đứng đối diện trên sơn đạo, trong tiếng gió phàn phật, tóc dài cùng tay áo tung bay, dưới chân là vách đá tuyệt nhai thẳng đứng, xa xa nhìn lại thật kinh tâm động phách.

“Thái Ất chân khí trong sáu loại chân khí của Thủy Tinh Đẳng bản thiếu là chí tinh chí thuần, bởi vậy luyện cũng có thể tiến cảnh nhanh nhất. Đáng tiếc, trừ bỏ bước đầu tiên “luyện tân hóa tinh”, có rất ít người thật sự nguyện ý luyện tiếp những cảnh giới sau...” Lý Tư Nam nháy mắt mấy cái, lộ ra vẻ mặt tươi cười như thể trong nhân gian không có chuyện gì là không biết, “Dù sao phải thanh tâm quả dục, tâm trong sáng, bảo trì thân đồng tử cả đời, chuyện này không phải ai cũng có thể làm được.”

“Nhưng là, Hồng Diệp mỹ nhân người thể chất bẩm sinh âm sát, lại cũng không phải thân đồng tử. Như vậy, người làm thế nào luyện thành được loại công lực hùng hồn nhân gian hiếm thấy này, được sư ta thật sự tò mò vô cùng a.”

“Không biết mỹ nhân người có thể giải thích nghi hoặc cho lão nhân gia hiểu học ta được mở mang tâm mắt không?” Hắc cười dài hồi.

Gia Luật Phong nhìn hắc, khóe môi câu ra một mặt âm lãnh ý cười. “Muốn biết sao? Hắc, thật muốn biết thì cầu ta đi!”

Lý Tư Nam vẻ mặt đau khổ.

“Ta nói thế nào cũng là một trong thế ngoại ngũ tuyệt a, tốt xấu gì cũng là cái vô lâm tiền bối, người bảo ta cầu ta liền cầu, vậy chẳng phải hình tượng hoàn toàn bị phá hủy sao? Nga yêu yêu, thật sự là.....”

Lời chưa nói dứt, hắc lại chuyển sắc mặt, rõ ràng lưu loát nói. “Cũng được! Hảo, ta cầu người a!”

“...” Hoàn toàn không bắt kịp gã được sư quái gỡ kia, Gia Luật Phong hóa đá.

“Không nguyện ý sao? Mất hứng à? Nói cho ta biết đi mà

” Lý Tư Nam cười hì hì, hướng về phía hắc tế mi lộng nhân. [liếc mắt đưa tình =))]

“.....” Run rẩy, cực độ run rẩy.

“Như thế nào? Không đủ thành ý? Ai nha nha, vậy Hồng Diệp mỹ nhân người thế nào mới chịu đây? Đây thì sao? Được sư ta trên có mẹ già tám mươi tuổi (mới là lạ), dưới có con thơ kêu đói đòi ăn (còn chưa có đầu thai), van cầu mỹ nhân người giờ cao đánh khẽ, đem bí quyết nói cho ta biết đi!”

“.....” Thanh niên đầu đầy hắc tuyến.

“Nga yêu yêu, người rốt cuộc cảm thấy thế nào mới được tính là có thành ý a? Mỹ nhân, tốt xấu gì người cũng nói một câu đi, người không nói ta làm sao biết mình diễn có đạt hay không? Tuy rằng người rất có thâm ý nhìn ta, nhưng là người chính miệng nói ra đi thôi. Dù sao hai ta cũng chưa đạt tới cảnh giới tâm linh tương thông.....”

Không thể nhịn được nữa, Gia Luật Phong một chưởng đánh ra. “Câm miệng cho ta!”

Kình khí hùng hồn tuôn ra, chí tinh chí thuần, cương mãnh vô trù, quả nhiên là Thái Ất chân khí. Lý Tư Nam trụ người, tay áo phất động đánh tan đại bộ phận kình khí, nhưng dư kình vẫn kéo tới, đành phải đưa song chưởng ra đỡ.

“Phanh” một tiếng cực to, kình khí giao kích.

Sơn đạo chật hẹp không có chỗ trống, hai người giao phong nội lực lại hung mãnh, cũng không dùng mấy chiêu hoa mỹ, trực tiếp bộc lộ bản lĩnh.

—Thanh niên Gia Luật Phong năm nay vừa mới hai mươi, nhưng lại cùng với một trong thế ngoại ngũ tuyệt danh chấn thiên hạ Tà được sư lực lượng ngang nhau, ngang tài ngang sức!

Gia Luật Phong lùi lại mấy bước trụ thân, khuôn mặt tuấn tú một trận xanh một trận trắng, nửa khắc sau mới có được tí huyết sắc.

So sánh ra, Lý Tư Nam tuy là sắc mặt như thường, nhưng thân thể lại chấn động kịch liệt, nghiêng ngã như sắp đổ.

Đúng lúc này, Liên Tranh cùng Tiểu Thu chạy như bay đuổi tới, nhìn thấy tình cảnh này không khỏi kinh hãi.

“Vương tử người dừng tay!” Tiểu Thu hét lên, “Được sư là người duy nhất trên đời có thể chữa trị cho người! Người nếu mất trí phát cuồng ngay cả hắc cũng giết, bệnh điên của người sẽ vĩnh viễn không khỏi được!”

Liên Tranh trong lòng hoảng sợ, nhất thời không kịp nghĩ nhiều, nhảy lên sơn đạo. Tiểu Thu lo sợ không thôi.

“Sư tôn, người làm gì vậy?”

Sơn đạo này chật hẹp cực kỳ, một người đi cũng đã khó khăn rồi, hiện tại có hai đại cao thủ so chiêu, làm sao còn chịu nổi người thứ ba?

Nhưng Liên Tranh vừa không muốn Tà được sư chết, lại càng không chịu được Gia Luật Phong bại vong. Nếu Tà được sư chết, trên đời còn ai có thể trị liệu được ‘ly hồn chứng’ cho Gia Luật Phong? Nếu Gia Luật Phong vĩnh viễn không khỏi, hẳn phải làm sao đây?

Nắm chặt yển nguyệt lương nhận đao trong tay, hắn khẽ quát một tiếng, trường đao huy ra đâm vào thạch địa trước mặt, nương theo chống đỡ cùng phản lực, thân thể gầy yếu nhảy dựng lên, trên không trung xoay người một cái, lướt qua đỉnh đầu Lý Tư Nam, đứng chắn giữa hai người đang giằng co nhau.

Trong một khắc, mọi người đại kinh thất sắc!

“Khá lắm Liên Tranh!” Lý Tư Nam tán thưởng ra tiếng.

Hắc y nam nhân đứng thẳng giữa hai người bọn họ, mặt hướng Gia Luật Phong, thân thể cao gầy, vạt áo bị cuồng phong thổi tung bay phất phới, tay trái còn lại gắt gao nắm yển nguyệt lương nhận đao cao đến hơn trượng, lưỡi đao sáng như tuyết, trong bóng đêm hân ám lóe ra hàn quang băng lãnh.

“.....Người muốn gì?” Trầm mặc một lúc lâu, Gia Luật Phong lạnh lùng hỏi, “Lần trước may mắn trong tay ta lấy về được một cái mạng đã xem như nhà người có phúc lắm rồi. Nay còn không biết lượng sức muốn cùng ta đối nghịch sao?”

Liên Tranh ngẩng đầu nhìn hắn, cũng không nói chuyện. Khuôn mặt trắng bệch ẩn trong bóng đêm, vẻ mặt mơ hồ khó phân biệt.

Nửa năm về trước, Gia Luật Phong thường hay hiểu lầm biểu tình này của hắn. Chính là hiện tại thanh niên biết, Liên Tranh một mực nhìn mình, lúc nào cũng dõi theo....

“Nga yêu yêu, vợ chồng son thâm tình đối diện cũng đừng bỏ quên lão nhân gia ta a!” Tiếng cười của Lý Tư Nam trong gió bay tới, gián đoạn không khí ngưng trọng giữa hai người.

Vẻ mặt Gia Luật Phong đột nhiên thay đổi, cười lạnh.

“Người nếu cố tình muốn chết, vậy đừng có trách ta!” Xông về phía trước, tay phải huy một chưởng.

Liên Tranh nương theo chưởng nghiêng người, xoay đao chống đỡ.

“Bồng” một tiếng, Gia Luật Phong tay không tiếp sống đao, chân lực huy động, lòng bàn tay đột nhiên sinh ra một cỗ hấp lực, đem trường đao chặt chẽ bắt lấy. Thái Ất chân khí của Liên Tranh đã mất, lại bị thương nặng, nội lực vốn không thể nào địch nổi, nhất thời hừ một tiếng, nhưng vẫn gắt gao giữa chặt trường đao không chịu buông tay.

Lúc này chỉ cần Gia Luật Phong chưởng lực huy ra, lập tức liền có thể đem hắn đánh rơi xuống vực thẳm. Nơi này địa thế vừa cao vừa dốc, dưới chân thâm cốc bị mây che phủ, nhìn không thấy đáy, cho dù là có võ nghệ thông thiên, rơi xuống chỉ sợ cũng phải tan xương nát thịt.

Tiểu Thu ở một bên xem cuộc chiến, tâm không khỏi run sợ, ngay cả hô hấp cũng muốn đình chỉ.

Vào thời khắc sống còn này, người duy nhất trên đời có thể cứu hắn chỉ có Lý Tư Nam ở phía sau!

Hắn đứng sau Liên Tranh chỉ có mấy bước, lại là tuyệt đỉnh cao thủ, công lực có thể đối đầu cùng Gia Luật Phong, chỉ cần đưa tay lên truyền nội lực cho Liên Tranh, liền có thể giải cứu hắn khỏi họa sát thân.

Nhưng Lý Tư Nam lại chỉ cười hì hì đứng nhìn, không thêm nhúc nhích!

Gia Luật Phong do dự một lát, cắn răng, chưởng lực rốt cục cũng huy ra.

Kình khí hùng hồn vừa phát ra, khí thế hùng hục, thân thể Liên Tranh nhoáng lên một cái, cả người lẫn đao đều ngã xuống vực sâu!

Tiểu Thu đau đớn hét lên. “Sư tôn!”

Lý Tư Nam than nhẹ một tiếng, bước lên một bước, ống tay áo phất ra, đúng lúc quần lấy thân thể Liên Tranh, treo hắn giữa không trung. Lúc này khóe mắt Lý Tư Nam thoáng nhìn, lại thấy sâu trong đáy mắt Gia Luật Phong mang vẻ như trút được gánh nặng, trong lòng vừa động. Hơi hơi mỉm cười, hắn thân hình

lướt lên, làm như phải lui về sơn đạo, nhưng đột nhiên bước hụt một bước, cùng rơi xuống thạch nhai sâu vạn trượng!

“Oa a a a a——” Tiếng thét sợ hãi của Tiểu Thu cắt ngang màn đêm yên tĩnh.

Lý Tư Nam bị trượt chân, dĩ nhiên Liên Tranh vừa mới được hấn cứu lên cũng rơi theo. Hai người nối với nhau bằng ống tay áo, tựa như con diều phiêu phiêu dang dang ngã thẳng xuống cốc, mắt thấy chính là thần tiên cũng khó cứu.

Trong giờ phút chỉ mảnh treo chuông, vẻ mặt Gia Luật Phong rốt cuộc cũng thay đổi!

Sâu trong đáy mắt xẹt qua một mặt đau đớn, tay phải thanh niên kéo đai lưng của mình, dùng chân lực ném ra, tựa như một con linh xà cuốn lấy thắt lưng Liên Tranh, kéo hấn cùng thanh đao bay ngược trở lên.

Mảnh vải đỏ tươi cuốn lấy Liên Tranh toàn thân hắc y, giữa không trung gió lốc đông đưa, phía dưới còn thêm một huyền y Lý Tư Nam. Hai người tựa như châu chấu bám vào dây thừng, giữa khoảng không lác lự, nguy hiểm vạn phần.

Liên Tranh đang ở giữa không trung, nhưng trong lòng đã quên mất sinh tử tồn vong của mình, một đôi mắt đen huyền chỉ nhìn thẳng khuôn mặt thanh niên.

Khuôn mặt tuyền tú, nhả nhận nhu hòa, lại còn có đôi môi mỏng lạnh buốt vô tình. Hấn đã vô số lần hôn lên dung nhan này trong mơ. Chính là, dù thanh niên từ trước đến nay vẻ mặt đều mang một chút ý cười nhu hòa, nhưng chân tướng mà đôi môi kia thổ lộ trong đêm ấy lại khiến hấn tan nát cõi lòng.

“.....Ta chưa từng thích qua người, ta hận người, ta vẫn luôn hận người!”

“Người với ta mà nói —— ngay cả giá trị lừa gạt cũng không còn!”

“...Ta đột nhiên rất muốn xem, từ trước đến nay mặt người không chút biểu tình, đến khi biết được chân tướng sự việc, có phải sẽ phản ứng như ta sở liệu hay không!”

Lời nói lạnh băng, giọng cười mỉa mai, lời nói cay nghiệt, giống như ngàn vạn mũi dao cắm vào tim hấn. Hấn khi đó mới biết được, nguyên lai cảm giác đau đến tận cùng chính là chết lặng...

Mà khi hồng y thanh niên từ trên lôi đài cao nhìn xuống, dưới chân máu chảy thành sông, đôi môi mỉm cười, ánh mắt lại cũng lãnh khốc vô tình như vậy. Thế nhân cuối cùng biết được, đó là một đao phủ hoàn toàn tương phản với vẻ ngoài vô hại thiện lương! Tất cả mọi người đều có thể tin rằng, sát tinh tay đầy huyết tinh đó, nhất định sẽ không vì bất cứ kẻ nào mà dao động!

——Chính là, một khi đã như vậy, người lại vì cái gì phải cứu ta?

Gia Luật Phong cũng nhìn hấn, thân thủ giữa chặt mảnh vải đỏ, tựa trên cao nhìn xuống, mâu quang thâm thúy.

Đai lưng bằng gấm đỏ tươi, một đầu là thanh niên cầm, một đầu nối với hấn...

Khuôn mặt tái nhợt của Liên Tranh ẩn vào bóng đêm thâm u, trông tiêu tụy lạ thường. Hấn nhếch môi, không nói được một lời, nhưng cặp mắt đen huyền kia lại như có thể nói, trong lặng yên mà thổ lộ tình yêu say đắm không chút hối hận chôn sâu tận đáy lòng hấn, cùng với người từ nhỏ đã hiến hấn gian khổ cùng đau khổ.

Trong sát na tình triều cuộn cuộn, thanh niên cơ hồ đã nghĩ phải thoát ra, không quan tâm hết thấy mà nói ra mọi việc.

.....Ta yêu người cỡ nào người có biết không, Tranh ca?

Ta chưa bao giờ muốn thương tổn người, người có biết không, Tranh ca?

Ta... rất muốn cùng người quay về Lâm An, người có biết không, Tranh ca?

——Chính là, trở về không được, rốt cuộc trở về không được.....

Hắn hai tay dùng sức, mu bàn tay nổi đầy gân xanh, khom lưng đem dây đai một tắc lại một tắc kéo lên, đầu dây kia còn mang theo hai người sống, sơ sẩy một chút liền nguy to. Mặc dù hắn nội lực kinh người cũng phải cực kỳ cố sức.

Lúc này đột nhiên có một trận gió thổi tới, Liên Tranh cùng Lý Tư Nam ở đầu dây bên dưới nhất thời lắc lư đong đưa, bị gió thổi xoay vòng, nguy hiểm vô cùng.

Gia Luật Phong bị cự lực đột nhiên tăng thêm làm thân thể nhoáng lên một cái, chỉ cảm thấy cổ họng tinh ngọt, suýt phun ra một bùm máu. Cấn rằng một cái, hắn vận khởi chân lực hướng về phía trước, rút cuộc đem hai người kéo mạnh lên. Lý Tư Nam phía dưới liếc mắt nhìn hắn, bỗng nhiên như hiểu ra điều gì, cười đầy thâm thúy.

——Kia không biết là yêu hận thống khổ gì, tiền sinh là duyên hay là nghiệt, nhưng nó lại khắc sâu vào lòng hai người yêu nhau, chỉ tiếc số mệnh như tơ bần rối rắm, khiến người nhìn vào cũng không tránh khỏi cảm thương.

Cười dài một tiếng, Lý Tư Nam phát tay áo, đầu tay áo quần trên lưng Liên Tranh rơi ra, thân thể hắn thẳng tắp rơi xuống. Trong lúc mọi người còn đang kinh hãi, khoe môi hắn dật ra một mỉm cười giảo hoạt, bỗng nhiên lẳng không xoay người, dùng chiêu “tế hung xảo phiến vân”, chân phải đạp lên mu bàn chân trái, lấy lực nhảy lên. Lúc này ông tay áo lần thứ hai phát ra, cuốn lấy một gốc cây nhỏ vươn ra từ vách đá, dựa thể nhảy lên vách núi bên cạnh. Đây một bước nhảy tựa như long du đại hải, ngư quy trì đường[2]. Thạch Bình sơn cho dù có hiểm trở gấp trăm lần thể này đi chăng nữa, lại há có thể làm khó được một trong thể ngoại ngữ tuyệt sao?

Chỉ còn nghe tiếng cười của Lý Tư Nam từ vách núi xa xa truyền đến.

“Hong Diệp mỹ nhân, hẹn ngày tái ngộ! Được sự ta chờ ngày chúng ta gặp lại nhau a!” Ánh trăng thâm u, bóng dáng hắn rất nhanh biến mất giữa núi rừng hoang vu, vô tung vô ảnh.

Liên Tranh nhìn theo bóng dáng hắn xa xa, chợt thấy thân thể nhẹ hẫng, nguyên lai là thiếu mất sức nặng một người. Gia Luật Phong không bỏ qua thời cơ đưa hắn kéo lên. Tiểu Thu đối diện thấy thế, nhảy lên sơn đạo chạy tới, reo lên.

“Sư tôn, người không sao chứ?”

Liên Tranh lại không để ý y, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Gia Luật Phong.

Thanh niên một thân cẩm y đỏ tươi, lỗi lạc ngạo nghễ đứng trên vách đá, trong tay còn cầm đai lưng đồng màu với áo kia. Mảnh vải thật dài uốn lượn trên mặt đất, tựa như lá phong đỏ rực cuối mùa thu nọ, tiên diễm đến lóa mắt. Cuồng phong thổi qua, tầng mây trên đầu ngày càng thấp, mưa núi kéo đến. Thần sắc trong mắt thanh niên giống như nhu hòa, lại giống như đậm mạc, trong bóng đêm hôn ám sáng lên như sao, lẳng lặng nhìn lại hắn.

Tiểu Thu chạy tới, cười nói.

“Oa, vương tử khôi phục bình thường, thật tốt quá! Vừa rồi thật sự là toát mồ hôi, vương tử nga...” Lời còn chưa nói dứt, Gia Luật Phong đã một chưởng đánh thiếu niên ngã lăn ra đất, nhắc chân đạp lên ngực hắn.

“Vương tử người làm gì——” Tiểu Thu nhìn thần sắc âm trầm của thanh niên, không khỏi kinh hô.

Đôi đồng tử ám trầm bắt ra sát khí sắc nhọn, trên hồng y thậm chí còn mang theo lấm tấm những vết đỏ sẫm..... Đó là dấu vết còn lưu lại sau trận huyết tẩy lôi đài kia!

Bọn họ không nên quên mất, thanh niên trước mắt chính là đao phủ giết người như ma tay đầy huyết tinh!

Liên Tranh chống đao đứng lên, khàn giọng nói.

“Dừng tay đi, Tiểu Phong! Mặc kệ ngươi là muốn làm gì, dừng ở đây thôi!”

Cho tới hôm nay, hắn vẫn là không biết rốt cuộc Gia Luật Phong đang nghĩ cái gì. Ngày ấy cử chỉ tuyệt tình ngoan độc tổn thương hắn, vết tích còn lưu lại thật sâu tận đáy lòng. Nhưng hắn vẫn là không muốn buông tay.....

Gia Luật Phong nhìn hần giấy lát, mỉm cười. Này tươi cười như thể nhu hòa, Liên Tranh trong lòng vui vẻ, bi thương hơn một nửa.

“Cáp, người cư nhiên còn dám gọi ta Tiểu Phong?” Ánh mắt trở nên âm lệ, khẩu khí thanh niên đầy vẻ khinh thường, “Ai cho phép người gọi ta như vậy?”

“.....Phong sư đệ, chúng ta vô luận thế nào cũng từng là đồng môn, người có thể nói cho ta biết rốt cuộc là người muốn làm gì không?” Liên Tranh khựng người, trong lòng đau xót, nhưng vẫn sửa lại xưng hô.

“Ta muốn làm cái gì, người có tư cách hỏi sao? Cáp, Tranh ca thân ái, người không phải lại hiểu lầm nữa chứ——” Gia Luật Phong chớp mắt, cười âm trầm, “Người nghĩ rằng ta cứu người là vì nể tình xưa?”

“...Kia... là vì cái gì?” Thân thể hắc y nam nhân run lên, vẫn là hỏi ra miệng.

Gia Luật Phong nhìn hần, trên mặt lộ ra biểu hiện vừa ôn nhu lại vừa ác độc.

“Để ta nói rõ cho người biết. Ta cứu người chẳng phải vì tình cũ khó quên này nọ... Chính là ta bỗng nhiên nghĩ rằng, để người chết đơn giản như vậy thực không thú vị a.

Dù sao từ khi ta còn nhỏ người đã ở bên ta, là người duy nhất có thể chứng kiến ta từ nhược tiểu trở thành cường đại! Bởi vậy ta phải để người sống, phải để người xem ta làm thế nào giết hết chúng sinh ngu dốt trên thế gian này, để người xem ta xoay trời chuyển đất, huyết tẩy thiên hạ!”

“...Tàn sát như vậy là mục đích của người sao?” Liên Tranh dù lòng đau kịch liệt, nhưng lại vẫn ôm chút hy vọng hỏi, “Người chỉ là muốn chiếm được tín nhiệm của Hoàn Nhan Lượng, chờ thời cơ ám sát hần thôi, phải không?”

Gia Luật Phong ngạc nhiên, một chốc sau liền ngửa mặt lên trời cuồng tiếu.

“Ha ha, người thật đúng là lúc nào cũng suy nghĩ cho ta, tìm cách giùm ta.....”

Hần một cước đá văng Tiểu Thu dưới chân, tiến lên trước một bước, đưa tay sờ khuôn mặt tái nhợt của Liên Tranh, ai thán.

“Tranh ca thân ái, người cái dạng này, nếu giết người ta thật sự thật sự rất luyến tiếc nga!”

Liên Tranh nhìn khuôn mặt tuần tú của thanh niên gần trong gan tấc, nhất thời không nói nên lời, chợt nghe Tiểu Thu hét lên.

“Sư tôn! Cẩn thận!”

Cơ hồ cùng lúc đó, Gia Luật Phong một chưởng đánh ra, nhắm ngay giữa ngực hần. Chân lực hùng hồn, Liên Tranh cảm giác như mình bị một thanh đại thiết chùy nặng ngàn cân hung hãn đánh một cái, ngực đau nhức không chịu nổi. Hần lui người về sau mấy bước, dùng trường đao trụ thân thể mới có thể miễn cưỡng đứng vững.

Gia Luật Phong cười lạnh một tiếng, xông về phía trước đá ra một cước trúng ngay chuôi đao. “Phanh” một tiếng, trường đao trong tay trái Liên Tranh văng lên cao hơn mười trượng, cuối cùng lướt qua sơn đạo, rơi xuống vực sâu không thấy đáy. Liên Tranh sắc mặt đại biến, phun ra một bùm máu tươi.

“Hừ, hiện giờ xem ra công phu của người thực sự là không chịu nổi một kích!” Thanh niên cuồng tiếu.

Tiểu Thu vừa kinh vừa sợ, nhịn không được kêu lên.

“Vương tử, người thật đề tiện! Người biết rõ sư tôn của ta hần... Nói gì đi nữa người căn bản cũng không phải là thực học! Sư tôn ta nhiều năm khổ luyện mới có được thành tựu, người ở khoảng thời gian ngắn ngủn đánh bậy đánh bạ lại luyện thành tuyệt thế võ công, căn bản chính là đầu cơ trục lợi, này căn bản không tính là cường đại chân chính!”

“.....Nga?” Gia Luật Phong giương mắt nhìn y, sa sầm nét mặt, “Đầu cơ trục lợi? Không tính là cường đại chân chính sao?” Hần xoay người, thong thả bước về phía Tiểu Thu.

“.....Người muốn làm gì?” Tiểu Thu sợ tới mức răng run cả lên.

Gia Luật Phong mở miệng mỉm cười, lộ ra răng nanh trắng nõn, tươi cười còn chưa dứt đã nhấc chân đá, tiếng gió sắc bén, đúng là chân chính động sát khí. Liên Tranh sợ quá, trong lúc nguy cấp không kịp nghĩ nhiều, thân hình lướt nhanh đến chắn trước Tiểu Thu.

Đồng tử Gia Luật Phong phút chốc đồng tử co rút lại, nhưng vẫn là đá ra. Một cổ lực nhắm thẳng giữa ngực Liên Tranh, đưa cả người hắn đá bay ra. Liên Tranh cảm thấy cổ họng tinh ngọt, một ngụm máu tươi phun ra, rốt cục duy trì không được té ngã xuống đất.

Gia Luật Phong bình tĩnh chăm chú nhìn Liên Tranh ngã quy, thật sâu trong đáy mắt xẹt qua một tia đau đớn kịch liệt khó có thể nhận ra, nhưng lại vẫn không bỏ qua, thân hình động một cái liền tiếp cận, nhấc chân đạp mạnh xuống ngực hắn.

.....Đúng vậy, Tranh ca, ta rốt cuộc yêu người bao nhiêu, vĩnh viễn cũng sẽ không nói cho người biết.

Ta chỉ muốn người phải nhớ cho thật rõ, ta từng cho người đau đớn, thậm chí là vô cùng tàn nhẫn. Làm cho người vĩnh viễn đem ta ghi tạc đáy lòng, suốt đời suốt kiếp cũng không thể nào quên!

Liên Tranh thấy một cước của hắn hạ xuống, trốn cũng không kịp, chỉ có thể co người lại. “Rắc” một tiếng, xương sườn đã gãy, đau nhức công tâm, nhất thời trước mắt biến thành màu đen, chết ngất đi.

Tiểu Thu ở một bên thấy rõ ràng, “oa” một tiếng khóc lớn lên. Gia Luật Phong cũng không quay đầu lại, một chuỗi huy ra, Tiểu Thu tức khắc ngã xuống đất ngất đi.

[1] Hùng hoàng: một loại khoáng vật màu vàng dùng để làm thuốc, có tác dụng trừ độc.

[2] Long du đại hải, ngư quy trì đường: rồng dạo chơi trên biển rộng, cá quay về hồ. Đại loại là khen bạn được sự nhảy một cú quá tuyệt.

19. Quyển 2 - Chương 19: Tâm Tư Đau Nhói

Biên tập: Mặc Nhiên

Beta: Vy Vy

Ầm ầm ầm!

Phía chân trời sấm nổ rền vang, tầng mây trên đầu ngày càng thấp, trời ngày càng u ám nhưng gió lại đột nhiên ngừng. Trong không trung không có lấy một chút gió thật khiến kẻ khác cảm giác muện phiền uất nghẹn.

Gia Luật Phong run rẩy bước đi từng bước, dưới chân như mang gánh nặng ngàn cân, lâu thật lâu sau mới đến được bên cạnh Liên Tranh đang ngất xỉu.

Mâu quang lạnh lùng vô tình dừng lại trên người hắc y nam nhân, rồi bỗng vỡ tan trong một sát na. Thanh niên quỵ sụp xuống, dùng sức kéo nam nhân vào lòng, cúi đầu, hai má cùng chạm vào nhau, hai mắt nóng lên, nghĩ muốn rơi lệ nhưng lại thấy mắt đã cạn khô.

Cả đời này khó có được tình yêu sâu sắc đến thế, chỉ hận số mệnh vô thường, tạo hóa trêu ngươi, người yêu nhau cuối cùng vẫn không thể gần nhau. Cũng không biết kiếp này rốt cuộc phải dùng bao nhiêu thống khổ mới có thể trả lại những gì ta thiếu người.

...Đợi cho đến kiếp sau, nếu còn có thể gặp lại nhau, ta nhất định sẽ nắm thật chặt tay người, cả đời không buông.

Chỉ một thoáng sấm sét rền vang, mây đen phá vỡ, cuồng phong đột nhiên bạo khởi, mưa rơi tầm tã. Hạt mưa thật to ầm ầm trút xuống, đánh vào khiến mặt ầm ầm đau. Bị nước mưa lạnh như băng dội một hồi, hai mí mắt Liên Tranh khẽ rung động, dần tỉnh lại.

Mưa to giàn giụa rất nhanh liền khiến quần áo ướt sũng, mắt bị nước mưa rơi trúng cơ hồ không mở ra nổi. Gia Luật Phong buông tay, để hắc y nam nhân ngã lại xuống đất. Rét lạnh tuyệt vọng bao phủ toàn thân, thanh niên nhìn thân thể hai người tách ra, ngực lại đau không nói nổi.

Hồng y xinh đẹp ở giữa màn mưa mênh mông sáng rực như ngọn lửa, nhưng là ngọn lửa trong đáy mắt hắc đã hoàn toàn tắt lụi, ảm đạm như tro tàn.

“—Sư tôn!” Tiểu Thu tỉnh lại trước, y bị chướng phong của Gia Luật Phong đánh xui, bị thương cũng không nặng, mưa không bao lâu liền lấy lại tri giác. Y cố mở to mắt, nhìn thấy thanh niên đứng bên người Liên Tranh, nhin không được lo lắng kêu ra thành tiếng.

Gia Luật Phong nhếch môi, phẩy tay áo một cái liền bước đi. Đau đớn nơi đáy lòng đã không còn lời nào có thể hình dung, hắc chỉ có thể nhanh chóng rời đi, nếu không, tất cả kiên trì cố gắng từ trước đến nay chỉ sợ sẽ vì ánh mắt đau đớn của nam nhân mà hỏng hết. Ngay cả chính hắc cũng không muốn chịu lâu hơn nữa nỗi đau khi phải rời bỏ nam nhân này.

Ngay lúc cước bộ vừa nâng lên, cổ chân đột nhiên bị một bàn tay nắm lấy!

Bàn tay khô gầy tái nhợt, một bàn tay vừa lạnh vừa vô lực. Lòng bàn tay có vết chai sạn, thô ráp cực kỳ. Trên mu bàn tay ganh xanh sồi sục, giống như có thể thấy rõ máu trong mạch chảy xuôi.

“...Buông tay!” Trên mắt ướt những giọt nước ấm nóng, hắc không thể truy cứu cái đó rốt cuộc là gì. Màn mưa ngang dọc, tầm nhìn mơ hồ.

Hắc y nam nhân nằm trên mặt đất, vùng ngực vừa bị thương chỉ cần động một chút sẽ đau nhức không chịu nổi, hắc lại mặc kệ tất cả, kịch liệt vươn tay, dùng tay trái còn sót lại gắt gao nắm lấy cổ chân thanh niên. Trong mơ hồ, hắc biết rõ nếu cứ để Gia Luật Phong như vậy rời đi, đời này kiếp này hai người sẽ cứ như vậy cách xa.

“Buông tay! Buông ra! Buông ra!” Thanh niên lớn tiếng tiếng quát, tim đau quá, đau đến không thể hô hấp. Nước mưa lạnh băng theo hai má uốn lượn chảy dài, hắc quyết không thừa nhận đó là nước mắt. Tất cả bị thương đều ngưng kết trong mâu quang lạnh lẽo, ngay cả máu cũng muốn đóng băng.

Liên Tranh lại vẫn là cố chấp không buông, nắm ngón tay chặt chẽ gắt gao cô trụ cổ chân hắc.

Gia Luật Phong biết, chính mình cần phải nhẫn tâm hơn một chút, thí dụ như rút chủy thủ chém xuống đầu ngón tay, hoặc đơn giản hơn là chặt đứt cổ tay hắc, có lẽ chỉ như vậy mới có thể làm cho nam nhân thâm tình cố chấp này hoàn toàn mất hết hy vọng với mình.

...Chính là, hắc rốt cuộc cũng không làm được.

Ngay cả có thể mặt không đổi sắc lạm sát người vô tội, trở mặt vô tình mất hết tính người, hắc vẫn vô pháp ép buộc bản thân thương tổn nam nhân này... Mình là yêu nam nhân này cực kỳ sâu nặng a! Mình vốn không nên thương tổn hắc, mà là nên che chở, không cho người nào tổn thương hắc mới phải!

Chính là, diễn vai người xấu chỉ cần một người là đủ rồi. Nam nhân này đã vì hắc trả giá hơn phân nửa mạng sống, chuyện tới nước này, chẳng lẽ còn muốn bị hắc liên lụy tiếp sao?

“Vương tử, ngươi điên rồi! Nếu ngươi còn dám tổn thương sư tôn, ngươi, ngươi...”

Tiếng gào khóc của Tiểu Thu xuyên qua mưa to gió lớn chui vào tai. Gia Luật Phong giật mình, rốt cuộc quyết tâm đậm mạnh chân, Thái Ất chân khí bộc phát, giãy khỏi trói buộc từ bàn tay Liên Tranh. Kêu lên một tiếng đau đớn, trong miệng nam nhân máu tươi cuồng phun, ngón tay thoáng buông lỏng rồi lại lần thứ hai nắm chặt.

Mưa to như trút, mưa quất vào mặt hắc, lại cũng như quất vào trong lòng. Gia Luật Phong nhắm mắt lại, nhắc chân kia hung hăng đạp mạnh vào tay nam nhân. Tiếng “rắc” giòn tan truyền vào tay, đó là âm thanh xương ngón tay cùng xương cổ tay vỡ vụn.

...Đau không? Người hấn là rất đau?

Cho nên——

[Đừng quên ta, đừng quên ta đã làm cho người đau đớn.]

Từ nay về sau, núi cao sông dài, vĩnh viễn không gặp lại. Người có tiểu cô cô làm bạn, rời xa cừu hận phân tranh, sống phần đời còn lại thật hòa thuận mỹ mãn, không hề có thương tích đớn đau.

Như vậy, nỗi đau đớn ta gây ra cho người, liền sẽ trở thành ấn ký độc nhất vô nhị trong sinh mệnh của người, đời này kiếp này cũng không thể quên đi.

Cả đời này đã không thể yêu, chỉ nguyện có thể giống như đau đớn này khắc nhập thật sâu vào tâm khảm của người, vĩnh viễn không tiêu tán... Xét đến cùng, ta chính là một gã tàn nhẫn ích kỷ.

“Dát!”

Giữa mưa to gió lớn đột nhiên có tiếng chim ưng rúc lên. Ngọc Trảo hải đông thanh bay vút tới, thấy chủ nhân gặp nguy, rúc lên một tiếng liền sa xuống, nhắm thẳng đỉnh đầu Gia Luật Phong. Thanh niên cũng không quay đầu lại, huy một chưởng giữa không trung. Chỉ một thoáng linh vũ tung bay, hải đông thanh chống không lại chưởng lực, bay đến một nửa cuối cùng chống đỡ không nổi, rú lên một tiếng thê lương, rơi thẳng xuống vách núi.

Thanh niên vẻ mặt lãnh khốc, tựa như không có việc gì nhanh chóng rời đi, y phục đỏ tươi trong mưa gió tung bay như ngọn lửa. Liên Tranh giơ tay, ngón tay bị gãy lại không thể nắm được thứ gì. Dải lụa đỏ thanh niên bị thanh niên bỏ quên bị cuồng phong thổi mạnh, lướt qua ngón tay hấn, bay ngày càng xa, cuối cùng rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Hấn không có bắt lấy.

Mà hấn... cũng không thể bắt được.

Mưa đã to, đột nhiên lại càng to hơn.

—Đó là... Nước mắt của ông trời sao?

.

.

.

Ba năm sau, Tống Thiệu Hưng năm thứ ba mươi mốt, Kim Chính Long năm thứ sáu.

Tháng hai, Kim đế Hoàn Nhan Lượng đích thân đến Biện Kinh, cũng thường xuyên điều động chư lộ binh mã. Tháng năm phái ra đặc phái viên tới Tống quốc, tại Lâm An gặp Tống Cao Tông, giáp mặt gây hấn. Kim – Tống đại chiến ngày càng căng thẳng.

Giữa tháng sáu, tại vùng Hắc Sơn ở phương bắc, đám người Khiết Đan do Gia Luật Tát Bát cầm đầu khởi sự kháng Kim. Tháng bảy, Kim quốc dời đô đến Biện Kinh, đồng thời trấn sát toàn bộ tôn thất đệ tử Liêu, Tống còn trong nước, ước chừng có khoảng một trăm ba mươi người không liên can cũng bị ngộ sát. Tháng chín, Hoàn Nhan Lượng rốt cục chấn chỉnh sáu mươi vạn binh mã, chia làm bốn đường xâm nhập phía nam.

Ở thời cuộc phân loạn này, bên cạnh Hoàn Nhan Lượng đột nhiên có một gã Khiết Đan xinh đẹp xuất hiện, được trọng dụng bội phần. Đó chính là Gia Luật Phong. Tuổi còn trẻ đã là Tổng quản Thân vũ quân, dẫn đầu hơn vạn kỵ binh tinh nhuệ vượt sông Hoài, tựa như cuồng phong quét qua chiến trường, gót sắt đến đâu san bằng đến đó.

Ở Hòa Châu, hấn huy quân giáp mặt mười vạn Tống binh, ban đêm cho người tập kích doanh trại địch, dẫn quân truy kích đến tận sáng sớm, chém đầu mấy vạn người, lấy quân công lên chức, được thăng làm Ngân Thanh Quang Lộc Đại phu[1]. Từ đó về sau, trên tiền tuyến xâm nhập phía nam của Hoàn Nhan Lượng, Gia Luật Phong được xem như đô thống, giám sát đại quân qua sông xâm nhập phía nam, được ban kim bài, thưởng cầm y, vinh hoa ân sủng không sao kể xiết.

Cường đại của hấn, tàn nhẫn cùng tuyệt tình của hấn đã được lưu truyền khắp quân dân Tống, Kim, Liêu. Trong truyền thuyết hấn có một đôi mắt màu máu, quần áo đỏ tươi như máu nhiễm, trên chiến trường tựa như phong diệp cuối thu, rực rỡ đến chói mắt.

Tuy nhiên, trong lúc Kim quốc liên tiếp giành thắng lợi ở phía đông, những lộ quân khác lại gặp bất lợi.

Nguyên lai, vào thời điểm quốc gia tồn vong, nhiều ẩn cư danh túc của võ lâm Nam Tống liền xuất đầu lộ diện, ngay cả Thái Hoa Hầu đứng đầu thế ngoại ngũ tuyệt cũng bỏ qua lập trường, không thể khoanh tay đứng nhìn tiếp. Không lâu sau, triều đại Nam Tống thu lại Thao Châu, mà Lũng Châu, Tần Châu, Lan Châu cũng dần thu về tay.

Trên chiến trường thất bại liên tiếp khiến Hoàn Nhan Lượng mặt rồng tức giận. Lúc ấy đại quân đang đóng ở Kê Lung Sơn thuộc Hòa Châu, Hoàn Nhan Lượng đóng quân bên bờ sông, gấp rút tạo chiến thuyền, quyết tâm ngày tám tháng mười một sẽ theo Thải Thạch qua sông, tiêu diệt Nam Tống.

Đêm bảy tháng mười một, trăng cong như lưỡi liềm. Trên Kê Lung Sơn chỗ doanh trại của đại quân Kim quốc tình kỳ pháp phối, kiếm kích như lâm. Sắc trời hôn ám, rừng cây rậm rạp, tán cây che trời, tầng tầng lớp lớp doanh trướng bị bao phủ trong bóng đêm, cảm giác âm trầm đến kỳ lạ.

Gia Luật Phong là Chiết Tây^[2] binh mã Đô thống, ban ngày bận rộn điều hành binh mã, chỉ có đến nửa đêm mới có thể một mình dạo núi, nhất thời nhàn hạ.

Giữa đêm, trăng lạnh nhô lên cao, vùng sơn dã sương mù mờ mịt, trời đất mênh mông. Đôi mắt nhìn lại, mọi nơi cảnh vật như được bao phủ một tầng sương mỏng, mơ mơ hồ hồ. Tiếng sáo hoán khởi, uyển chuyển bi ai, như khóc như than, dường như so với sương mù càng thêm lương hơn. Tiếng sáo của Gia Luật Phong cùng ấn tượng của người khác về hấn hoàn toàn bất đồng, quân binh phụ cận cũng mơ hồ nghe được, không khỏi tủi lòng.

Đột nhiên, một gã thị vệ đến hành lễ, bẩm báo.

“Gia Luật đô thống, Mẩu Lý Ca tướng quân đem một nữ nhân đến đây, nói là tặng cho đô thống giải sầu.”

Mẩu Lý Ca là tướng quân luân phiên túc trực trong tấm điện của hoàng đế. Mà Hoàn Nhan Lượng háo sắc hoang *** thiên hạ đều biết, thuộc hạ thường xuyên hiến tiến mỹ nữ cho hấn, phần lớn đều phải thông qua tay Mẩu Lý Ca. Trước mắt quân tình liên tục bất lợi, Mẩu Lý Ca liền nhân cơ hội mượn hoa hiến Phật, chủ động hiến mỹ nữ, kỳ thật là lấy lòng.

Gia Luật Phong vẻ mặt lạnh nhạt, thưởng cho thị vệ báo tin rồi quay về đại trướng. Đại trướng một mảnh tối đen, ngay cả một tia ánh sáng le lói cũng không có. Trong bóng đêm một đôi mắt sáng lạnh lùng trừng hấn.

“Là ai?” Hấn lớn tiếng quát, tay phải nắm chặt kim địch. Hấn tay đầy huyết tinh, giết người vô số, cho nên cũng gặp phải không ít thích khách rồi, đa dạng đủ loại.

Nhưng người nọ cũng không nói chuyện, trong bóng đêm chợt có tiếng trống vang lên, du viển thê lương, tiếng trống trầm thấp như gõ vào chỗ sâu trong hồn người, ngay cả tiết tấu tim đập cũng giống như bị can thiệp. Gia Luật Phong hô hấp kiềm hãm, chân lực cả người rối loạn, rồi lại có một cảm giác hỗn loạn không thể nào thi triển, khó chịu đến thiếu điều hộc máu.

Người này chính là thích khách đáng sợ nhất hấn gặp phải trong ba năm nay!

Kinh phong thúc khởi, kiếm quang sáng như tuyết trước mắt chớp động, sát khí dày đặc. Gia Luật Phong động thân, nỗ lực trấn định tinh thần, tay trái như thiểm điện trong bóng tối đoán vị trí, hướng thẳng cánh tay người nọ. Cảm giác cánh tay trong tay mình mềm mại, bên tai lại xẹt qua một tiếng rên rỉ rất nhỏ, mềm mại nguyên nhu, nguyên lai là một nữ tử.

Gia Luật Phong ngạc nhiên, đột nhiên như ngộ ra điều gì, hừ lạnh một tiếng buông tay ra, vội vàng thoái lui, vọt đến bên bàn thấp sáng ngời.

Trong trướng lập tức sáng ngời.

Ánh nến chiếu hạ, nữ nhân quay sang, hướng hần thản nhiên cười. Khuôn mặt tuyệt mỹ quen thuộc đến lạ, không ai khác ngoài cô cô của hần Gia Luật Mạn Lâm!

Gia Luật Phong cởi áo choàng lông cừu, ngồi xuống bên trà kỷ, thản nhiên hỏi.

“Cô cô trà trộn vào đây là muốn làm gì?”

“Muốn làm gì ư? Những lời này hần là phải để ta hỏi người mới đúng.” Gia Luật Mạn Lâm cười lạnh, “Cháu trai thân ái, ta thật muốn hỏi người, những việc người làm trong mấy năm qua, rốt cuộc là có mục đích gì?”

Ta lúc trước còn nghĩ người nương tựa Kim quốc là vì chờ thời cơ ám sát Hoàn Nhan Lượng, thay mẹ người báo thù. Nhưng ba năm qua, người được Hoàn Nhan Lượng tin cậy, vô luận là nự yến hay nghị sự, cơ hội người tiếp cận hần là vô số, tại sao còn chưa có động thủ! Vào đêm trung thu, Hoàn Nhan Lượng đến Thái Sơn phong thiện, Hần nhân tử sĩ mạo hiểm đi ám sát, người lại ra sức vì cầu hoàng đế hộ giá!

Rồi có tháng bảy năm nay, người phụng mệnh Hoàn Nhan Lượng giam trăm hơn mười tôn thất Đại Liêu ta... Người biết trong đó có bao nhiêu máu đồng bào của người? Càng đừng nói người Nam phật, trợ Trụ vi ngược, trên chiến trường giết không biết bao nhiêu Hần nhân, người có biết chính mình đang làm cái gì hay không?”

“Con người ta sống một đời, cuối cùng cũng phải về với đất, ta chỉ là hảo tâm cho bọn họ chết sớm hơn một chút thôi.”

“Giết chóc vô nghĩa, người lại nói như thế chẳng có việc gì? Quả thực điên rồi!”

Gia Luật Phong ánh mắt ngưng trọng, mím môi.

“Có ý nghĩa hay không không cần đến phiên người kết luận. Đừng mong dao động quyết tâm của ta, ta đã muốn giết chóc chi đó, sẽ không dễ dàng bỏ dỡ.”

“...Hảo, ta đây hỏi người, người làm vậy cuối cùng được những gì? Gia Luật Phong, người bỏ qua thân bằng, tuyệt tình đoạn nghĩa, cho dù người có thể đồ tấn thiên hạ, bên cạnh người cuối cùng còn lại được ai đây?”

Gia Luật Phong trừng mắt nhìn nàng, lạnh lùng quát. “Câm mồm!”

“Người nghĩ rằng ta không nói người liền có thể tự lừa mình dối người sao? Ngay cả hần người cũng có thể nhần tâm...” Gia Luật Mạn Lâm ghen ngào, gần như không nói nổi, nhưng vẫn cố cắn răng nói tiếp, “Cho dù người là võ học thiên tài trăm năm có một, cho dù người cơ duyên xảo hợp liền có luyện được tuyệt thể thần công, ta vẫn cảm thấy thương hại cho người!”

Bởi vì trên đời này, người không thân nhân không bằng hữu không ái nhân, người sẽ cả đời này đơn độc, ai gặp cũng chỉ sợ là tránh xa không kịp!”

Tiếng nói khàn khàn thấu tận đáy lòng hần. Gia Luật Phong hai mắt đỏ sẫm, siết chặt lòng bàn tay. Nỗi khổ riêng từ sâu trong đáy lòng nháy mắt tràn ra như đê vỡ, hần phải dùng hết khí lực toàn thân mới có thể ức chế được run rẩy.

Trong lời nói của Gia Luật Mạn Lâm có ám chỉ đến “hần”, hiển nhiên không ai khác ngoài Liên Tranh. Mấy năm qua, Liên Tranh có khỏe không? Đêm đó mưa to gió lớn từ già ở Thạch Bình sơn, người nọ hần là đau thấu tâm can đi? Ngay cả hải đông thanh, bằng chứng cho tình nghĩa hai người cũng đã bị chính mình giết chết, nhập nhằng ràng buộc của hai người họ cuối cùng cũng đi tới hồi cuối.

...Cô cô cùng Liên Tranh, có khỏe không?

Trong lúc hoảng hốt, hần cơ hồ đã hỏi ra miệng.

Từ lúc còn thiếu niên, hần đã sớm nhìn ra tiểu cô cô thanh tú quyền rũ này đã đem tâm tư đặt tại trên người hắc y thanh niên chất phác. Chính là khi đó, hần nghĩ muốn độc chiếm Liên Tranh, chẳng nề hà bất luận kẻ nào, cho nên mới cố tình phá rối. Sau đó, cái hôn vô cùng thân thiết trong thư phòng kia là cố tình tỏ rõ quyền sở hữu của mình, hướng nàng thị uy.

Nào biết, trải qua bao khúc chiết, hắn đánh mất trí nhớ, nhưng lại đem tất cả đau khổ lưu cho một mình Liên Tranh gánh chịu! Mà nhiều năm sau đó, khi Mật Tôn giáo tổ đột kích, thời khắc sơn trang lâm nguy, hắn rốt cuộc khôi phục tất cả trí nhớ...

Hắn rốt cuộc hiểu được, cả đời này hắn cũng không thể đem lại cho Liên Tranh hạnh phúc, chỉ có thể chọn cách buông tay. Một đêm sơn động, khắc cốt minh tâm. Đó là lần cuối cùng hắn lưu lại cho mình.

Sau đó, hắn theo tướng lĩnh Kim quân Hoàn Nhan Ô Lộc đem binh sư sơn, thi triển công lực kinh thể hải tục, tỏ ý sẵn sàng vì Kim quốc góp sức. Chỉ là không ngờ tới, Gia Luật Mạn Lâm nhưng lại không đoán ra kẻ chủ mưu là Tiêu Yến, còn bị ả đánh trọng thương. Cũng may hắn dẫn quân Kim sư sơn, dọa đám người Tiêu Yến rời đi, lại cố ý vô tình dẫn dụ đám người Trần lão đại tới phụ cận sơn động cứu Liên Tranh, lúc này mới theo quân Kim rời đi.

Lần đó, hắn đã hoàn toàn tách Liên Tranh ra khỏi sinh mệnh mình. Không có ràng buộc đó, năm tháng còn lại của hắn chỉ còn duy nhất một cái tâm nguyện...

Mà một khi tâm nguyện kia thực hiện xong, phía trước chờ hắn nhất định là huyết trì địa ngục, bể khổ triền miên. Hắn chỉ có thể một mình độc hành, nếu không muốn liên lụy người mình yêu thương nhất...

Bỗng dưng ngẩng đầu, hắn một chưởng bổ tới, chưởng phong hùng hồn, Gia Luật Mạn Lâm ngay tức khắc ngã đi. Đây nữ tử một thân đầy vu lực, võ công cũng giỏi hơn hắn rất nhiều, nhưng hiện nay cũng đã không còn là đối thủ của hắn.

...Chính là, nào có cái gì thiên túng kỳ tài, cơ duyên xảo hợp?

Ngay cả Bất tử bất cứu Tà được sư cũng có thể đối chọi, nào đâu dễ dàng đến thế?

Trên đời này không có cái gì là may mắn vô duyên vô cớ! Huống chi, từ nhỏ đến lớn, hắn đều nhận thức rõ bản thân chẳng thể nào đặt chân lên được đỉnh cao võ học, cho dù có cố gắng đến trăm nghìn lần, trả giá bằng cả mồ hôi cùng huyết lệ đi chăng nữa...

Ông trời chính là không công bằng như vậy đó. Mỗi người từ khi sinh ra đã sớm đứng ở khởi điểm bất đồng. Vì để thay đổi số mệnh, rất nhiều người đã phải hao phí cả đời mới có được thành quả.

—Mà hắn, chẳng những không phải thiên tài, lại còn là người cho dù có trả giá bao nhiêu cũng không đạt được hồi báo!

Không biết bao lần, hắn ở ánh mắt tràn ngập mong chờ của cha mình Gia Luật Hạo Thiên, chỉ có thể xuất ra mấy quyền nhược tiểu. Sau đó, nhìn thấy trong mắt người nọ có nỗi thất vọng không thể che giấu. Khác với những người cha mong con hóa rồng khác, người nọ chưa bao giờ hết hy vọng với hắn. Người nọ cho rằng đứa con của mình là không nghiêm túc luyện tập mà thôi, cho nên luôn luôn đốc thúc hắn, cổ vũ hắn, tràn đầy tin tưởng đem kỳ vọng phục quốc ký thác trên người hắn.

Nhưng ông ấy không biết, như thế sẽ chỉ làm cho hắn càng thêm thống khổ...

Đêm khuya, sáng sớm, ở những chỗ không người, hắn ra sức luyện tập, kỳ vọng có thể từ khổ luyện mà nâng cao thực lực chính mình, làm cho phụ vương triệt để thay đổi cách nhìn. Nhưng mà, từ trong bụng mẹ đã bị nhiễm âm khí xà độc, khiến thể chất hắn có giới hạn, nội lực vĩnh viễn không thể thượng tiến một tầng. Mà không có nội lực chống đỡ, cho dù binh thức tinh hoa xảo diệu đến mấy cũng chỉ như luận binh trên giấy, hoa xảo vui mắt lại không thể áp dụng thực chiến. Cuối cùng hắn chỉ có thể chấp nhận số mệnh, tránh né phụ thân.

Đã làm không được, thì không để người nhìn tới, không nghe thấy, không lo nghĩ... Vậy là được chứ gì?

Mẫu hậu ôn nhu từ ái thấy đứa nhỏ chủ động thân cận, cho dù nàng có tật xấu cứ hay kể khổ cùng nuôi dưỡng độc xà, nhưng vẫn là một người mẹ ngọt ngào đáng yêu. Những ngày tháng ở bên nàng cũng chính là những ngày tháng vui sướng nhất quãng đời thơ ấu của hắn.

Huống chi còn có Liên Tranh... Thiếu niên chất phác đơn thuần, trời sinh lại có bộ mặt dữ dằn.

Hồi đó, lạc thú lớn nhất của hắn là dùng đủ loại trò đùa dai không vết tích mà diễn lộng Liên Tranh, xem khuôn mặt dữ dằn kia lộ ra thần sắc bất đắc dĩ... Có lẽ, lúc mới bắt đầu, hắn thật là có một chút ác ý khi

tiếp cận hắc y thiếu niên. Dù sao nhìn người nọ vui vẻ nói lên giấc mộng của cha mẹ là phải về Lâm An, lâm trận giết địch làm đầy lòng hắc sinh ra không ít ghen tỵ.

Hắn không có cha mẹ như vậy, không có cố hương để trở về, lại càng không thể luyện thành tuyệt thế võ công vang danh thiên hạ.

——Nhưng là, hắn có một người lúc nào cũng che chở hắn, yêu quý hắn.

Dần lớn lên, hắc y thanh niên liền như hải đông thanh trong truyền thuyết của tộc Nữ Chân, trải qua tang thương vẫn như trước tâm tính thiện lương, hướng tới tự do, quật cường bất khuất.

Hải đông thanh nhất định sẽ không đình trú dưới đất, không trung mới là chỗ để nó trở về. Mà tâm Liên Tranh lúc nào cũng hướng tới Lâm An, nghĩ muốn trở về cố hương xa xôi, nơi cha mẹ hắn tâm tư vương bận cả đời. Nhưng cuối cùng, người nọ vẫn là vì hắn thu lại đôi cánh, lưu tại Hồng Diệp sơn trang.

Hảo hạnh phúc, hảo ấm áp. Mỗi lần nhớ tới hồi ức đẹp đẽ đó là sẽ vô thức nở nụ cười. Hắn thậm chí hy vọng thời gian sẽ vĩnh viễn ngưng đọng lại tại giây phút đó.

...Thích, thích, rất thích nam nhân đó.

Trong một chốc hô hấp gần như bính chỉ, Gia Luật Phong nắm chặt kim địch trong tay, toàn thân đau đớn gần như tê liệt. Mình là thích hắn đến như vậy à! Nếu như không có phát sinh những chuyện thảm thống đó, mình đã cùng với hắn trở về Lâm An đi?

———— Chính là, trở về không được!

Rốt cuộc không thể quay về...

Gặp người, Gia Luật Phong ho liên tục mấy cái, tràn ra khước miệng chính là máu tươi đỏ đến ghê người. Hắn đưa tay lau đi vết máu, lạnh lùng nhìn chất lỏng tanh nồng nhiễm trên tay mình, thản nhiên cười.

Không tồi, trên đời này cái gì cũng phải công bằng, và cũng không phải cứ trả giá là được hồi báo. Giống như hắn là người trời sinh thể chất thiếu hụt, càng không có chuyện vô duyên vô cớ may mắn lại rất xuống đầu, thứ mà trời xanh cho hắn chỉ có vận mệnh bất đắc dĩ cùng tàn khốc!

Mẫu thân của hắn, nữ nhân có nụ cười ngọt ngào, vốn tưởng rằng đã tìm được nơi chốn để trở về, ngờ đâu cuối cùng lại phát cuồng, chết không nhắm mắt. Cũng là hắn, đứa con duy nhất của nàng, chính tay đoạt đi mạng sống của nàng!

Có lẽ giữa chốn loạn thế phân tranh, những kẻ yếu ớt không đủ cường đại chỉ có thể mặc cho trời xanh an bài, thân bất do kỷ, phiêu bạt giữa dòng đời nổi trôi bất định...

Chính là, hắn không có làm gì sai, vì sao cứ phải chịu đựng khổ mệnh?

Hắn không bao giờ muốn thấy người bên cạnh vì mình mà gặp phải thống khổ nữa. Hắn đã mất đi mẫu thân, có chết cũng không muốn mất thêm Liên Tranh nữa! Khi đàn xà tập khí, người nọ dùng chính thân thể bảo hộ cho hắn; trong mật thất tối tăm, lại cắt mạch lấy máu uy hắn uống; rồi trong năm năm mình mất đi trí nhớ, hắc y nam nhân kia vẫn cứ trầm mặc, đem tất cả trọng trách gánh hết lên người, thà rằng bị mọi người hiểu lầm cũng muốn bảo hộ mình...

Người nọ gương mặt tiêu tụy phong sương, mỗi một nếp nhăn trên trán đều là vì hắn mà hắn lên. Thế nhân đều nói, Tả sử Liên Tranh cứng rắn như nham thạch, cực kỳ lạnh khốc, nhưng không ai biết hắn kiên cường cương nghị, rồi lại còn rất ôn nhu, và bị tổn thương nhiều hơn ai hết...

Sao có thể không yêu nam nhân này đây? Sao có thể để hắn lại chịu thêm thương tổn nữa đây?

Nếu trời xanh muốn dùng thống khổ để chứng tỏ cường đại, thì người phải nhận lấy thống khổ ấy cũng không nên là Liên Tranh!

Cứ để hai bờ vai mình gánh lấy trọng trách đi, Gia Luật Phong không muốn người mình yêu phải vác lên lưng bất cứ gánh nặng nào nữa. Hướng Hoàn Nhan Lượng báo thù, hắn chính mình làm lấy! Từng là một đứa nhỏ yếu đến không chịu nổi một kích, giờ đây hắn nhất định phải xoay chuyển càn khôn, thay đổi vận mệnh.

Bởi vì hắn không tin trời đất, không tin số mệnh!

Mà nhược tiểu cùng cường đại, bình thường cùng thiên tài, thực lực của hai loại người đó chênh lệch xa đến thế nào? Trả giá bằng mồ hôi cùng huyết lệ vẫn chỉ là uống phí thôi sao?

Kia chính là hắn trả giá còn chưa đủ, bởi vì lúc còn nhỏ, hắn chưa giác ngộ được thế nào là bỏ qua “hết thấy”...

...Như vậy, liền vứt bỏ hết thấy đi! Thân nhân, bằng hữu, đồng bạn, thậm chí là người mình yêu sâu đậm nhất... Còn có... chính bản thân mình! Máu của chính mình, sinh mệnh của chính mình!

Thái Ất chân khí trong “Lục hợp bát pháp” của Thủy Tinh Đăng thường bị người ta cho là một loại công pháp tối vô dụng. Phải có thân nguyên dương mới có thể tu luyện, tiến cảnh nhanh nhất nhưng cũng hà khắc nhất, một khi hư thân liền mất hết nội lực. Chính là cẩn thận tìm hiểu kiểm tra lại, nguyên lý của nó lại rất đơn giản. Nói tóm lại, “luyện tinh hóa khí” chính là đem nguyên khí chí tinh chí thuần của đồng tử chuyển hóa thành nội lực nguyên khí.

Tuy rằng hắn từ trong bụng mẹ đã bị âm độc khí của kim xà vương xâm nhập, trời sinh thể chất âm sát, căn bản không hợp điều kiện “chí thuần” để luyện tập. Nhưng là nguyên lý thể gian “trăm sông đổ về một biển”, Thái Ất công quyết nếu có thể đem nguyên tinh thuần dương chuyển hóa thành nội lực, đương nhiên cũng có thể đem thứ khác trong cơ thể để chuyển hóa...

Thí dụ như, khí huyết, thọ nguyên, sinh mệnh!

“Nhân thân huyết khí, tới lui tuần hoàn, ngày đêm không ngừng, y thư có nhâm, đốc hai mạch, chỉ cần có thể thông hai mạch này, trăm mạch sẽ giai thông.”

“...Giai tại tâm nội vận thiên kinh, trú dạ tồn chi, tựa trường sinh. Thiên kinh nãi ngô thân chi hoàng đạo, hô hấp vắng lai vu thử dã. Lộc vận vĩ lư có thể thông đốc mạch, quy nạp tị tức có thể thông nhâm mạch, được hai mạch này sẽ có thể trường thọ.”

(mấy cái đoạn lảm nhảm khẩu quyết tâm pháp này nọ đừng bận tâm mần chi, tớ cũng pó tay =))

“Lục hợp bát pháp” vốn là công quyết của Đạo gia, tăng nội lực có rất nhiều công dụng, mà cảnh giới cao nhất cũng là vì trường sinh, đắc đạo đăng tiên. Vô số đạo môn ẩn sĩ vì thế mà khổ tâm tu luyện, có thể thấy thọ nguyên cùng khí huyết chí là thứ tối trân quý nhất của mỗi người.

Chính là với hắn mà nói, cường đại mới chính là thứ mà hắn cần nhất!

Giữa thời loạn thế ngã nghiêng, muốn nhằm vào hoàng đế của một quốc gia mà báo thù, nếu không có thực lực cường đại rất khó để làm được. Cho nên hắn đem huyết khí thọ nguyên của bản thân chuyển hóa thành nội lực, trong thời gian ngắn nhất luyện được tuyệt thể thần công.

Đúng vậy, hắn phải biến cường, chẳng sợ phải trả giá hết thấy!

Có lẽ, người vô tội chết trên tay hắn rất nhiều, nhưng hắn hoàn toàn không thấy áy náy. Bởi vì, đó là cường đại mà hắn phải dùng chính máu của mình, chính mệnh của mình để đổi lấy! Huyết tinh ác ma trước khi xuống địa ngục, nếu không có ngàn vạn người tuấn táng thì làm sao được gọi là ác ma? Vì hướng Hoàn Nhan Lượng báo thù, hắn không tiếc hết thấy!

Gia Luật Phong ho liên tục, càng không ngừng học máu, chất lỏng ẩm áp chảy dọc theo bàn tay, nhiễm thượng cảm y, tiếp một màu không còn phân biệt rõ.

Thời gian còn lại của hắn không nhiều lắm, nhưng hắn còn có chuyện vẫn chưa hoàn thành. Nhưng mà, nhanh thôi, sắp rồi...

Trong trường bỗng nhiên truyền đến tiếng động rất nhỏ, hắn cả kinh hoàn hồn, quay đầu nhìn lại. Nếu như Gia Luật Mạn Lâm đã đến đây, vậy Liên Tranh...

“Da, người cẩn thận chút, nắm phải tóc ta rồi!”

“Cô cô người đừng lên tiếng, sẽ bị phát hiện đó..... Sá?”

Ánh mắt vừa vụn chạm nhau, ba người cùng ngẩn ra. Khóe mắt Gia Luật Phong giật giật, nguyên lai người tới là Tiểu Thu.

Tiểu Thu cùng Gia Luật Mạn Lâm đã rón rén ra tới cửa lều, bất ngờ lại bị phát hiện, không kịp phản ứng, vẫn duy trì tư thế khom lưng lén lút nhìn hẩn, vẻ mặt kinh hoàng. Sau một lúc lâu, hét lên một tiếng, lao ra khỏi đại trường chạy trời chết.

Ngốc lảng tại chỗ thật lâu, Gia Luật Phong bật cười to. Biết rõ khuyên bảo không có kết quả vẫn cố tìm đến, gặp lúc không thể dùng lực liền trốn chạy... Tiểu cô cô thật sự là một nữ nhân đáng yêu a.

... Có nàng làm bạn, Liên Tranh chắc chắn sẽ rất vui vẻ đi?

Phụ cận đại trường, binh lính canh gác bị kinh động, ồn ào cả lên. Gia Luật Phong truyền lệnh cho binh sĩ mình thả họ đi, lại im lặng đứng nhìn hai bóng dáng quen thuộc kia biến thành một chấm nhỏ màu đen, rồi biến mất khỏi tầm mắt mình.

Hẩn cứ đứng như vậy, nhìn lâu thật lâu.

Ngày tám tháng mười một, Kim đế Hoàn Nhan Lượng ngự giá thân chinh, tự mình dẫn mười bảy vạn đại quân chủ lực Nam chinh, qua sông tại Thái Thạch. Quân Kim dàn trận hơn mười dặm ven bờ, thanh thế cực lớn.

Thái Thạch từ trước đến nay là cửa khẩu trọng yếu của Trường Giang, địa thế hiểm yếu, thường là vùng giao tranh của binh gia. Nhưng mà tướng Tiền thủ Vương Quyền thấy thế địch như hổ, chưa kịp đợi quân Kim đánh tới đã dẫn đầu chạy trốn. Mà lúc này, người tiếp nhận chức vụ của hẩn Lý Hiến Trung còn chưa kịp tới Thái Thạch, quân Kim đã bắt đầu qua sông.

Hoàn Nhan Lượng đứng trên đài cao cạnh bờ sông, thỏa thê ngâm thơ.

“Vạn lý xa thư tận hỗn đồng. Giang Nam khởi hữu biệt cương phong? Đề binh bách vạn Tây Hồ thượng. Lập mã ngô sơn đệ nhất phong!” Ý thơ kiệt kinh bất tuần, tràn ngập dũng cảm khí phách của một thể hệ kiêu hùng vắn đỉnh thiên hạ. Mọi người tùy thị bên cạnh tán tụng không thôi.

Lúc ấy tàn quân canh giữ Thái Thạch còn lại bất quá một vạn tám ngàn người, mà quân Kim hơn gần gấp bội, làm sao có thể không thắng cho được chứ?

Nhưng mà, lịch sử đã định, Hoàn Nhan Lượng nhất định phải bại vong.

Gia Luật Phong đứng phía sau Hoàn Nhan Lượng, vận thị lực nhìn chăm chú vào mặt nước xa xa, khóe miệng lộ ra một ý cười vì diệu không thể nhận ra. Thời khắc hẩn chờ đợi bấy lâu nay, rốt cuộc cũng sắp tới rồi...

[1] Đại Phu: ở đây không phải thầy thuốc mà là một chức quan to thời xưa, dưới quan Khanh, trên quan Sĩ.

[2] Chiết Tây: Chiết là chỉ vùng Chiết Giang, Tây là phía Tây.

20. Quyển 2 - Chương 20: Thái Thạch Chi Chiến

Biên tập: Mặc Nhiên

Beta: Vy Vy

Hoàng hôn, Thái Thạch chi chiến bắt đầu.

Đội tàu của quân Kim xuất phát từ cửa sông Dương Lâm, mấy trăm chiến thuyền cực đại đón gió sông hướng bờ Nam mà tiến. Đi được tới giữa sông, đột nhiên tiếng đàn thanh triệt phá không mà đến. Nhạc

khúc du dương bay qua chiến trường, trên mặt sông sương mù bỗng dưng dày đặc, che lấp mặt trời, đưa tay không thấy ngón. Quân Kim đều kinh hãi hô to “Cổ quái!”

Đó là phương thủ không hầu chi nhạc của người đứng đầu thế ngoại ngũ tuyệt Thái Hoa Hầu.

Thái Cực chân khí hóa sinh âm dương, tả hữu thiên cơ, là loại gần với Thiên Đạo nhất trong “Lục hợp bát pháp”, tạo ra được trận sương mù này cũng không phải nói chơi. Trong sương mù dày đặc, mọi người nhìn không thấy Thái Hoa Hầu tử bào ngọc dải[1], thần tiên phong trí chỉ điểm giang sơn, nhưng lại thấy một thân thần long kiến thủ bất kiến vĩ[2], bề ngoài phong vân, càng tăng thêm sắc thái kì bí.

Sương mù dần tan, Hoàn Nhan Lượng kinh hãi phát hiện, nguyên bản mặt sông rộng rãi trống trải, đột nhiên lại có vô số thủy quân Tổng quốc xuất hiện, bày trận đón đầu bên bờ Nam. Nguyên lai, tham mưu quân sự của Thái Thạch – Ngu Duẩn Văn đã tập kết tàn quân Tổng, thiết hạ mai phục bày trận ven sông. Nhưng việc đã đến nước này, tướng soái Kim quân cũng chỉ còn cách hạ lệnh tiếp tục đi tới.

“Bùm bùm chú!”

Tiếng pháo thật lớn từ xa xa truyền đến, liên tiếp không ngừng. Chỉ một thoáng trên mặt sông ánh lửa phóng lên cao, dốt đỏ cả nửa bầu trời. Chiến thuyền của quân Kim hoặc bị bốc cháy, hoặc bị Tổng quân đánh đắm.

Hoàn Nhan Lượng kinh hãi. “Phích lịch pháo!”

Xuyên qua dày trời khói lửa, Gia Luật Phong nhìn thấy giữa lòng sông có một chiến thuyền tung hoành ngang dọc, tuy to mà linh hoạt cực kỳ. Đầu thuyền có một thanh niên độc nhãn, thân mặc y bào màu quả hạnh, hăng hái chỉ huy chiến dịch.

“Các huynh đệ, nổ súng!”

Hắn giơ tay chỉ hướng thuyền địch, bộ hạ liền tuân lệnh phóng phích lịch pháo, âm thanh như sấm, sương khói mịt mờ. Rất nhiều quân Kim mất bị khói hun, mất sức chiến đấu. Thuyền Tổng thừa cơ đánh sâu vào, cắt ngang đội hình Kim quân.

Chiến cuộc ngày càng bất lợi, đại bộ phận thuyền quân Kim vẫn tìm cách giải khai chiến thuyền Tổng quân để lên bờ. Bỗng nhiên, bên bờ nam truyền đến tiếng trống đình tai nhức óc, một đội nhân mã từ sau gò núi xuất hiện, tiếng vó ngựa rung chuyển cả đất trời. Một tiểu tướng áo bào trắng tuyết dẫn đầu, cầm trong tay ngân thương dài hơn trượng tám, tư thế oai hùng hiên ngang. Soái kỳ thêu chữ “Nhạc” phản phất tung bay trong gió.

Sắc mặt Hoàn Nhan Lượng đột nhiên thay đổi, cả kinh nói.

“Chẳng lẽ là hậu nhân Nhạc gia đã chạy thoát khỏi tay chúng ta?”

Gia Luật Phong nhẹ giọng nói.

“Đúng, là ngoại tôn của Nhạc phi, Trương Lăng...”

Trương Lăng cười bạch mã cầm ngân thương, xông pha trận mạc. Trường thương quét ngang, cương mãnh mau lẹ, không ai địch nổi. Lúc này bên cạnh có người xông lên đánh lén, hắn cũng không quay đầu lại, xoay đầu thương đâm một nhát. Chỉ thấy cả người lẫn ngựa bị đưa xuyên qua đưa lên giữa không trung, ngựa hí vang một tiếng, tứ chi bay tứ tung, để lại đầy trời huyết vũ!

Đó là Thái Dương chân khí trong truyền thuyết, thần lực kinh người, không gì sánh nổi.

Tiếng trống rền vang, hăm sát rung trời, phía sau núi cũng có vô số cờ xí tung bay phất phới, tựa như còn có vô số Tổng quân tiếp viện đang đến. Số quân Kim đã đổ bộ cũng không khỏi kinh hãi, bắt đầu chạy tán loạn.

Nào biết, trong rừng cây phía sau núi chỉ có hai gã thanh niên dẫn theo mấy trăm dân chúng địa phương, ra sức đánh trống phát cờ phô trương thanh thế. Thanh niên cao hơn mặc trang phục vải thô, tướng mạo hàm hậu. người còn lại là một quý công tử áo xanh, tay phe phẩy chiết phiến mạ vàng, phong lưu phóng khoáng. (Ai đây? Đan Huyền Vọng cùng Tạ Khiếu Phong chăng?)

“Đại ca, như thế nào? Kế sách cũng không tồi đi?” Hãn cong môi cười, trong mắt ba quang lưu chuyển, dị thường tinh lưỡng.

Trên mặt sông, trên bờ, quân đội hai bên kịch liệt đối đầu, máu chảy thành sông, thi hài chất đống. Ánh lửa cháy rực cả khoảng không, tựa như so với ánh rạng đông phía chân trời càng sáng ngời hơn. Đây chiến trận một đêm chém giết, rốt cục cũng dẫn đến hồi kết, mà quân Kim vốn hơn gấp đôi quân Tống, giờ đây cũng trở nên tan tác, thành bại đã định.

Trên vách núi cao, một thanh niên bạch y trắng tuyết nhìn xa xa ra chiến trường, ánh mắt đầy phiền muộn. Trong ánh rạng đông mờ ảo, chỉ thấy hãn trường thân ngọc lập, mi mục thanh lãng. Ở bên cạnh hãn có một thiếu niên dung mạo tuyệt trần, đôi mắt tinh lưỡng nhu tình như nước, si ngốc nhìn hãn, nhẹ giọng nói.

“Thanh ca, đừng thương tâm nữa, chúng ta đi thôi.”

(Vâng, Đản Hạo Thanh ca ca cùng cục cưng Tiểu Xuân của ảnh)

Thấy bại cục đã định, Hoàn Nhan Lượng trên đài cao dậm chân thở dài. Lúc này Giám quân Đan Vĩnh Niên chạy lại, khải tấu.

“Bệ hạ, thủy quân của chúng ta chỉ sợ đã bị diệt sạch toàn bộ. Đại sự không ổn, không ít giang hồ kỳ nhân dị sĩ của người Tống đều đã đến, tái chiến bất lợi, thỉnh thánh giá tạm thời lánh đi.”

Hoàn Nhan Lượng chán nản.

“Thủy quân trầm khổ tâm huấn luyện tổ chức nhiều năm nhưng lại mất hết trong một lần, thật là trời muốn đổi nghịch ta mà!”

Thống lĩnh ngự lâm quân Đản Thế Bân ra hiệu khởi binh, bảo hộ hãn vừa đánh vừa lui, rời khỏi tiền tuyến. Không ngờ vừa mới xuống khỏi đài cao, lại có một gã lính liên lạc đuổi tới, nhảy xuống ngựa tấu.

“Bệ hạ, không xong rồi!”

Hoàn Nhan Lượng giận tím mặt.

“Lại có chuyện gì?” Hãn đã thành ra bộ dáng không hay ho này, còn có thể có cái gì không xong nữa sao?

——Sự thật chứng minh, không có không hay ho nhất, chỉ có càng không hay ho hơn...

Nguyên lai, ngày mười tháng bảy, Lưu thủ Đông Kinh Hoàn Nhan Ô Lộc phát động chính biến, tự xưng hoàng đế, cải nguyên đại định, xưng Kim Thế Tông, sau cải danh thành Hoàn Nhan Ung[3]. Chính là không hiểu sao tin tức cho tới bây giờ mới đến được trong quân.

Hoàn Nhan Lượng chán kinh không phải nhỏ, thân thể lung lay muốn ngã, chỉ thiếu điều học máu. Nhất thời chiến cuộc thất bại còn có thể trọng chấn kỳ cổ[4], ngày khác trở lại, nhưng là hiện tại nội bộ mâu thuẫn, để vị của hãn bị cướp, không biết còn có thể điều quân về Bắc được hay không, đây mới chính là đả kích chí mạng!

Hãn nổi trận lôi đình.

“Như thế nào có thể! Nhất định là người nói dối, người đầu, đem hãn xuống chém!”

Lời còn chưa dứt, trước mắt bỗng nhiên hiện lên một đao mang sáng như tuyết, khí thế như lửa!

Khá cho Hoàn Nhan Lượng, trong lúc sinh tử huyền vu, chỉ mảnh treo chuông vẫn bình tĩnh ứng phó. Hãn tùy tay kéo một gã thị vệ bên người làm lá chắn. Chỉ một thoáng huyết vũ tung bay, xác chết bị chém thành hai nửa ngã âm xuống, trạng thái vô cùng thê thảm.

Lúc này thị vệ hai bên đã lao lên, đao kiếm thương kích đồng loạt ra tay, đem thích khách kia vây ở giữa. Gia Luật Phong đứng một bên thấy vậy, đồng tử không khỏi co rút lại——

Người nọ là từ dưới bụng con ngựa của gã lính truyền tin xuất hiện, chỉ thấy hãn một thân hắc y, cụt một bên tay, tay còn lại cầm trường đao, còn không phải là Liên Tranh sao?

Hoàn Nhan Lượng tìm được đường sống trong chỗ chết không khỏi kinh hồn, nhưng rất nhanh liền bình tĩnh lại, tức giận nói.

“Hắc, muốn ám sát trẫm, ngươi còn chưa đủ trình độ đâu!”

Liên Tranh ánh mắt thâm thúy đặt tại trên người Gia Luật Phong. Mà trong ngự lâm quân của Hoàn Nhan Lượng cũng không thiếu cao thủ, lúc này đều nhất loạt vây quanh.

Vừa rồi tình thế hiểm nguy, bọn thị vệ cùng lau mồ hôi lạnh, hồi phục tinh thần, loạn đao hướng hắc hổ tới.

“Chậm đã!” Ngay lúc chỉ mệnh treo chuông, Gia Luật Phong lạnh lùng mở miệng, bọn thị vệ đang giương cung bạt kiếm liền khựng lại.

Hoàn Nhan Lượng nhíu mày. “Gia Luật Phong ngươi!”

Hồng y thanh niên giương mi, thần nhiên hỏi.

“Ta như thế nào?” Hắc hổ mặt nhu hòa, khoe môi cong lên tựa tiểu phi tiểu, nhìn thập phần dễ gần, nhưng đôi mắt lại băng ra hàn quang lạnh băng!

Hoàn Nhan Lượng bị ánh mắt hắc đình trụ, tựa như ếch bị rắn nhìn, trong lòng hốt hoảng, lảo đảo.

“Gia Luật đô thống, trẫm biết ngươi xưa nay trung thành tận tâm, sẽ không có chuyện ở sau lưng mưu phản! Mặc dù gã Ô Lộc kia đã đoạt hoàng vị, ngươi cũng sẽ không dựa vào hắn...”

Ý cười trên mặt Gia Luật Phong càng ôn nhu, hắc hổ chiến trường, cao giọng nói.

“Chư vị nghe rõ rồi chứ, tân thiên tử đã yên vị! Hoàn Nhan Lượng soán quyền đoạt vị, danh bất chính ngôn bất thuận, đã bị biếm làm thứ dân. Chúng tướng sĩ còn không cùng ta bắt hắn, về Bắc triều kiến tân hoàng!” Nội lực Gia Luật Phong thâm hậu, thanh âm một đường truyền xa, tướng sĩ trên chiến trường đều nghe được rõ ràng rành mạch!

Kim quân đang đại bại, sĩ khí vốn đang sụt giảm, vừa nghe xong tin này, nhất thời quân tâm tan rã, mất đi ý chí chiến đấu. Trong một khắc khắp núi đồi đều là tiếng kêu thét, Kim quân thoái lui như thủy triều xuống. Bọn họ lâm vào đường cùng bỏ chạy tán loạn, chỉ thấy người ngựa ngã đổ, một đoàn binh đông như vậy lại chết quá bán, nửa đời tâm huyết của Hoàn Nhan Lượng xem như nước sông đổ biển.

Hoàn Nhan Lượng nộ khí công tâm, mắng.

“Gia Luật Phong, trẫm tự thấy mình đối đãi ngươi không tệ, ngươi lâm trận phản chiến, thật đáng khinh bỉ!”

“Đối đãi không tệ sao?” Hồng y thanh niên lạnh lùng cười, “Đúng vậy, ngươi thật là đối đãi ta không tệ...”

“Mẫu thân ta cả đời thống khổ, hồng nhan bạc mệnh, đều là ngươi ban tặng; phụ thân ta nửa đời thương tâm, hối hận không thôi, chết đi cũng bởi nghiệp chướng của ngươi...”

Lại càng không nói đến, ái nhân của cả đời ta cũng bởi vì ngươi mà chịu thương tích, khổ sở.....” Hắc hổ nghẹn lời. Cách đó không xa, hắc y nam nhân bị Ngự lâm quân vây quanh kia vẫn bình tĩnh nhìn hắc hổ, luôn là nhìn hắc hổ.

Hoàn Nhan Lượng hoảng sợ chăm chú nhìn dung nhan xinh đẹp của thanh niên, bỗng nhiên có chút sợ hãi.

“Mặt của ngươi... Mẫu thân ngươi hắc hổ là...” Cuộc đời hắc hổ *** nhục qua vô số nữ tử mỹ mạo, tự lấy đó làm vinh quang, giờ khắc này mới thấy hối hận.

Lúc này thống lĩnh Ngự lâm quân Đoàn Thế Bản quát.

“Bệ hạ, đừng nghe hắn nói nhảm, ba năm qua hắn có vô số cơ hội ám sát, vì sao phải cố tình chờ tới giờ khắc này mới làm khó dễ? Rõ ràng là tiểu nhân gian trá muốn nịnh nọt tân vương!”

Gia Luật Phong mỉm cười, từ tốn nói.

“Ta nghe nói, Hoàn Nhan Lượng ngươi trước khi đăng cơ, có bảo cuộc đời ngươi có ba tâm nguyện. Một là thống lĩnh quốc gia đại sự, hai là đánh hạ Giang Nam thống nhất thiên hạ, ba là chiếm được giai nhân tuyệt sắc.

Người giết vua đăng cơ, nguyện vọng thứ nhất đã thực hiện. Mà người cả đời háo sắc vô độ, “*** bích bất trạch cốt nhục[5]”, nguyện vọng thứ ba đương nhiên cũng không cần phải nói. Như vậy, người nữa đời tâm huyết, cố gắng chỉ vì nguyện vọng thứ hai — Nam hạ chiếm Tống, thống nhất thiên hạ!”

“Như vậy, muốn cho người sống không bằng chết, muốn cho người nếm qua đau khổ nhất đời người... Hiển nhiên là ở một khắc trước khi người thành công, cho người từ đỉnh vinh quang ngã thẳng xuống đất, cho người biết cái gì là thất bại, cái gì là thống khổ!

Ta quả thật chỉ là một tiểu nhân, nhưng là tiểu nhân có thù tất báo! Tôn chỉ cả đời ta là “ăn miếng trả miếng, ăn đòn trả đòn”. Người hại mẫu thân ta cả đời thống khổ, cùng ta thù sâu như biển, lấy nước ba sông cũng khó lòng rửa sạch. Ta hại người nửa đời công lao sự nghiệp trôi sông đổ biển chỉ sợ còn tiện nghi cho người!”

Đôi đồng tử thanh niên toát ra vẻ oán độc. Bốn phía Ngự lâm quân bị vẻ mặt âm trầm của hắc làm cho kinh sợ, nhin không được thoát lui mấy bước, trong lòng run rẩy.

Hoàn Nhan Lượng cũng không tránh được phải rùng mình, run giọng nói.

“Người, người chỉ vì trả thù trăm, không tiếc ẩn núp bên người trăm ba năm... Hơn nữa ba năm này người giết người như ma, ngay cả đồng tộc Khiết Đan cũng...” Nghĩ đến đây, mặc dù chính hắc cũng là một đại kiêu hùng, hoang *** hảo sát, cũng không khỏi khiếp sợ.

Gia Luật Phong thần nhiên nói.

“Cuộc đời ta tối am hiểu nhất chính là nhẫn nại.” Chậm rãi lấy kim địch trong ống tay áo ra.

Đàn Thế Bân chấn động, kêu to.

“Hộ giá!”

Bốn phía thị vệ đều chứng kiến qua thủ đoạn tàn nhẫn vô tình của Gia Luật Phong, trong lòng e ngại, nhưng lại không dám kháng mệnh, bất đắc dĩ chỉ có thể bao vây cho có.

Ánh mắt Liên Tranh lướt qua đám người hướng thẳng về phía Gia Luật Phong. Hai người chia lìa mấy năm, ở lúc bị trọng binh vây quanh chỉ có thể bốn mắt nhìn nhau, thiên ngôn vạn ngữ không biết nói từ đâu, trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Bỗng nhiên, xa xa trên chiến trường truyền đến tiếng niệm Phật bi mẫn thanh thấu. Chúng nhân theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy trong loạn quân lại có một vị cư sĩ áo trắng cầm tràng hạt nhanh nhẹn mà đi. Hắc áo trắng ánh vàng, tóc dài tung bay, cách ăn mặc phi tăng phi tục[6], dung mạo tiên phong đạo cốt. Hắc bước đến chỗ nào, hắc khí oan quỷ hóa thành phật quang nhũ bạch bay lên đến đó, trên chiến trường dùng pháp lực độ hóa vong linh.

Đó là Thánh cư sĩ Tử Du, một trong thế ngoại ngũ tuyệt, cũng tức là Tuệ Thâm thiên sư, Thiên Tông Chuông giáo đã hoàn tục. Hắc đại tâm từ bi, ngăn cản họa chiến tranh Kim – Tống, không đành lòng nhìn sinh linh đồ thán, cố tình tự thân đến chiến trường siêu độ vong hồn.

Ở bên cạnh hắc còn có một thanh niên hắc y huyền thường. Cùng Thánh cư sĩ siêu phàm thoát tục so ra, gã mặt mày loạn loạn, cười đầy lưu manh, mắt thấy xác chết ngổn ngang lại mặc không đổi sắc. Bàn tay gã phát đến chỗ nào, ngân châm bắn ra chỗ ấy, quân Kim như thủy triều bàn tự bên người gã ào ào lui bước.

Người này Gia Luật Phong cùng Liên Tranh đều biết, đó là Bất tử bất cứu Tà được sư!

Đàn Thế Bân lớn tiếng nói.

“Bệ hạ, chúng ta phải gấp rút trốn thôi.”

Ngay cả Thái Hoa Hầu chưa từng lộ diện cũng xuất trận, thế ngoại ngũ tuyệt đã đến ba người, nếu còn không mau trốn, chỉ sợ Hoàn Nhan Lượng tính mạng khó toàn.

Hoàn Nhan Lượng vung tay nói.

“Mau giết bọn phản tặc cùng thích khách này cho ta!”

Chỉ một thoáng Ngự lâm quân ồ ạt xông lên. Nguyên lai bọn họ cũng sợ uy danh của thế ngoại ngũ tuyệt, đều muốn mau chóng giết hai người để chạy lấy mạng.

Liên Tranh khê quát một tiếng, thân hình lướt lên cùng Gia Luật Phong sóng vai đứng một chỗ. Hắn mặc dù chỉ còn sót lại một tay, thần uy năm xưa vẫn không giảm, yểm nguyệt lương nhận đao múa ra đao vũ mãnh liệt, bảo hộ hai người, đem binh lính xông lên đẩy lui về. Giữa đao quang kiếm ảnh, Gia Luật Phong cùng hắn tựa lưng vào nhau, trong tay kim địch tung bay, chỉ đông đánh tây, thế công như bão tố. Những gã tiếp chiêu với hắn đều lần lượt tức tử, chạm đến liền vong!

Huyết vũ tinh phong quét vào mặt, dưới chân thi thể chất đống. Hai người trong lòng giết chóc băng hàn, duy chỉ có chỗ hai lưng chạm nhau là truyền đến một chút ấm áp cùng lo lắng. Nhiều năm trước từng ước định trên chiến trường đồng sinh cộng tử, không thể tưởng tượng giờ đây lại thực hiện được.

Lúc này, Đàn Thế Bán thấy bọn thị vệ tấn công không thành, đột nhiên nhảy vào gia nhập vòng chiến. Người này đang lúc tráng niên, công phu ngoan độc, lại là đệ nhất cao thủ của Kim quốc. Chỉ thấy hắn huy ra trường kiếm, kiếm quang điểm điểm, nhất thời “đinh đinh đang đang”, lưỡi đao của Liên Tranh đã bị chém hơn mười nhát. Nguyên lai hắn ánh mắt sắc bén, liếc một cái liền nhìn ra Liên Tranh nội lực không đủ, lại cắt một tay, liền thừa cơ tấn công, ý đồ tiêu diệt từng người.

Liên Tranh bị nội lực của Đàn Thế Bán phản chấn, miễn cưỡng cắn răng chống đỡ, chỉ trong chốc lát cánh tay đã đau đến rã rời, đao thế dần chậm lại. Gia Luật Phong sau lưng lập tức biết Liên Tranh đang rơi xuống thế hạ phong, chính là đám Ngự lâm quân vội vã bảo hộ hoàng đế chạy trốn, giết một đám lại xông lên một đám, làm sao đủ tay mà cứu viện Liên Tranh?

Bỗng nhiên Đàn Thế Bán hét lớn một tiếng. Trường kiếm đỉnh ra, kiếm hoa rung động, đâm mạnh vào mu bàn tay Liên Tranh! Chỉ một thoáng huyết vũ vẩy ra, Liên Tranh đau đớn cực kỳ nhưng vẫn cố chịu đựng, bàn tay nắm chặt, huy trường đao phản thủ vi công. Cùng lúc này, Gia Luật Phong cắn chót lưỡi phun ra một ngụm máu, mặt kệ đối thủ là đám Ngự lâm quân trước mắt lập tức xoay người, tay trái đánh ra một chưởng, tay phải ném mạnh kim địch.

Hai người cùng liên thủ, động tác cực kỳ mau lẹ, cục diện lập tức thay đổi!

Đàn Thế Bán trúng chưởng của cả hai người, lập tức ngã xuống đất mất mạng. Mà kim địch Gia Luật Phong ném ra trong lúc đó xé gió nhắm thẳng hướng Hoàn Nhan Lượng.

Hoàn Nhan Lượng gặp nguy không loạn, cấp tốc dùng bội đao gạt kim địch ra. Chính là Gia Luật Phong nội lực kinh người, cả kim địch cùng bội đao đều bị lực chấn rơi xuống đất. Lúc này Gia Luật Phong hừ lạnh một tiếng, phi thân lướt trên đầu Ngự lâm quân mà đi, một quyền nhắm thẳng Hoàn Nhan Lượng, quyết một chiêu sinh tử. Hoàn Nhan Lượng tránh không kịp, bị một quyền đánh thẳng vào ngực, cánh tay xuyên qua tim, lập tức khí tuyệt!

Hoàn Nhan Lượng một đời kiêu hùng, nhưng lại ở chiến trường Nam chinh chết thảm!

Lúc này Gia Luật Phong khí lực đã kiệt, binh lính phía sau liền đao kiếm tề hạ, chém vào vai hắn, lưng cũng bị đánh mạnh, đầu gối bị một thanh roi sắt cuốn lấy, cẳng chân bị đánh gãy. Thanh niên rên lên thành tiếng, chống đỡ không nổi quỳ một gối xuống. Thương tích đầy mình, nhưng hắn không tức giận mà còn cười, hung hăng dùng sức, rút nắm tay ra khỏi xác chết. Máu tươi bắn ra tung tóe, lẫn nhiễm vào hồng y. Mà vết thương toàn thân hắn vẫn đang không ngừng chảy máu, bên chân còn đọng lại một vũng, cả người tựa như một huyết nhân.

Bốn phía thị vệ thấy hắn cả người đầm máu trông rất đáng sợ, lại càng bị khí thế cùng tươi cười ma mị của hắn dọa kinh, nhất thời không dám tiếp tục tấn công.

Vươn tay, Gia Luật Phong nỗ lực dùng bàn tay đầy máu của mình nhặt lại kim địch. Liên Tranh tâm đau như cắt, không để ý vết thương trên mu bàn tay còn chảy máu, chạy đến ôm chặt thanh niên, hai hàng nước mắt yên lặng chảy dài.

“...Khóc cái gì?” Gia Luật Phong nằm trong lòng hắn, mơ mơ hồ hồ hỏi. Cẳng chân bị đập nát, hắn đứng không được, nhưng hơn cả trọng thương của chính mình, hắn càng quan tâm tâm tình bi thống của hắc y

nam nhân hơn. Vươn tay, đầu ngón tay lạnh băng trườn lướt qua khóe mắt Liên Tranh, muốn lau đi nước mắt của nam nhân.

Máu trên tay vẫn còn chưa khô, chất lỏng ẩm áp thấm ướt dung nhan tái nhợt của nam nhân. Huyết vốn đỏ, nhưng lệ cũng là đỏ, cùng nhiệt độ và hồng quang như máu.

Nguyên lai, khi thương tâm tới cực hạn, trong mắt sẽ chảy ra hồng lệ...

Vẫn là ta hại người thương tâm, thực xin lỗi... Giết con hải đông thanh, thực xin lỗi...

Thiên ngôn vạn ngữ nghẹn ngào nơi cổ họng, miệng hắt mấp máy, muốn nói lại thôi. Lạnh lẽo thấu xương chậm rãi lan tới ngực, hắt biết, sắp đến hồi cuối rồi. Nghịch luyện Thái Ất chân khí làm khí huyết thân thể bị ăn mòn cực nhanh, rốt cực cũng phát tán. Hắt dùng hết toàn thân khí lực, ngẩng đầu, ôn nhu bình tĩnh nhìn chăm chú Liên Tranh.

Hoàn Nhan Lượng đã chết, Tiêu Yến cũng đã sớm bị ta giết, cuộc đời này sống cũng chẳng để làm gì nữa. Chính là...

...Ta không cam lòng, ta kỳ thật là không muốn chết a!

Ta còn chưa cùng người quay về Lâm An, còn chưa thưởng cảnh Tây Hồ đẹp như tranh vẽ, còn chưa thấy ao sen liên tiếp trải dài mười dặm, còn chưa có ăn củ sen ngọt giòn ngon miệng...

Ta còn chưa cùng người nhất sinh nhất thế, vĩnh bất phân ly!

Liên Tranh ôm hắt, lệ rơi đầy mặt, bỗng nhiên hoắc mắt đứng dậy.

“...Quay về Lâm An thôi. Chúng ta cùng nhau quay về Lâm An!” Tay áo phải trống không cuộn lấy Gia Luật Phong, đem thanh niên cống trên lưng, tay trái gắt gao cầm trường đao, hướng phía ngoài vọt đi.

Binh sĩ Ngự lâm quân như vừa tỉnh mộng, hô to lao tới. Liên Tranh huy ra trường đao, đao khí tung hoành, những người cản đường đều bị chấn khai, hắt liền xông khỏi vòng vây. Hoàng đế đã chết, phần lớn binh lính đã bỏ chạy tán loạn, cho dù là Ngự lâm quân từ trước đến nay quân kỷ sâm nghiêm cũng đã không còn ý chí chiến đấu.

“Ai cản ta phải chết!”

Lưng mang theo thanh niên, Liên Tranh gặp người cản giết người, phật cản giết phật, trong loạn quân mở một đường máu, thi triển khinh công hướng phía Nam phi nước đại. Giờ phút này hắt tâm tư rối bời, không còn biết phương hướng, chỉ nhớ rõ Lâm An ở phía Nam.

Ánh mắt âm trầm lần thứ hai sáng lên, tựa như hồi quang phản chiếu. Gia Luật Phong cong lên khóe môi, câu ra một mặt cười nhạt như cành liễu, đem kim địch đặt lên môi.

“Hảo, chúng ta quay về Lâm An đi.”

Tiếng sáo thê lương vút cao giữa chiến trường. Nhíp hồn ma âm cộng thêm kim xà vương triệu gọi, từ trong rừng cây, bụi cỏ, vô số xà trùng độc vật tiến tới, vây quanh hai người.

“...” Liên Tranh không khỏi xanh cả mặt.

Gia Luật Phong nằm trên lưng hắt, cúi đầu cười trộm, tựa như vẫn còn là một thiếu niên thông minh thích cười ngày xưa.

“Chúng ta đi thôi, Tranh ca.”

Hai người được xà trận hộ vệ mở đường, xuyên qua chiến trường, hướng phía nam mà đi, một đường hướng về nam.

.....Ta nghĩ mình quay về Lâm An thôi.

.....Cùng người, cùng nhau.....

Cùng nhau ở ven Tây Hồ tìm chỗ cảnh trí đẹp nhất kiến hạ sơn trang, cùng nhau xem ao sen liên tiếp trải dài mười dặm, cùng nhau ăn củ sen ngọt giòn ngon miệng...

Không có dối trá không có lừa gạt không có thống khổ không có cừ hận không có máu cùng lửa.

Chỉ có ta cùng người, người ta yêu nhất trên cõi đời này.

Không cần danh lợi không cần địa vị không cần quyền thế không cần tuyệt thế võ công.

Chỉ cần có thể cùng người ở chung một chỗ.

Lúc bấy giờ, quân kim còn đang chạy tán loạn, mấy cánh quân Tống hội lại, tiếng hoan hô rung chuyển đất trời. Giữa bụi mù cuộn cuộn, hai người ly khai binh mã đi được vài dặm, chợt nghe phía trước tiếng người ồn ào, muốn tránh cũng đã không còn kịp.

Liên Tranh thoáng rung mình, ngẩng đầu nhìn lại đã thấy trụ trì Bắc Thiếu Lâm Đạo Dung phương trượng tay áo phiêu phiêu, thông dong mà đến, phía sau hần còn rất nhiều quần hào Trung Nguyên.

—Là lục lâm quần hào bắc ngũ tinh năm đó thấy Gia Luật Phong huyết tẩy lôi đài trên Thạch Bình sơn.

“Gia Luật thí chủ sát nghiệt quá nặng, phạm nhiều nghiệp chướng. Liên thí chủ, người buông hần ra đi.” Đạo Dung phương trượng lạnh nhạt mở miệng. Mà phía sau hần, người người năm đó bị thanh niên giết hại thân nhân bằng hữu đã chửi ầm cả lên.

“Giết hần! Giết gã ma đầu này!”

“Gia Luật Phong, người giết người như ma, rốt cuộc cũng có ngày hôm nay!” Đám người Gia Luật Tát Bát trong Hồng Diệp sơn trang ngày xưa cũng đến đây. Tiêu Yển bị Gia Luật Phong giết, đôi bên dĩ nhiên kết hạ huyết hải thâm thù.

Mọi người thi nhau mắng chửi, nhất thời một mảnh loạn xạ bát nháo.

Liên Tranh không nói một lời, nắm chặt trường đao lãnh ngạo đối mặt quần hùng. Gia Luật Phong nằm trên lưng hần, mặt áp vào vai, hơi thở mỏng manh phả ra trên cổ hần, cũng yên lặng không một tiếng động, hần là đã bị thương nặng đến ngất đi.

“Người không liên quan nhanh chóng tránh ra! Người không biết trong tay hần đã chết bao nhiêu người sao?”

“Người sao lại che chở cho gã giết người như ma này?”

“Người muốn cùng cả võ lâm Trung Nguyên đối địch? Không, là muốn cùng cả thiên hạ đối địch sao?” Có người tức giận chất vấn.

Liên Tranh đột nhiên cả người cương lĩnh, đứng tại chỗ không thể động đậy.

Đúng vậy, hần trước đây cũng không biết, Gia Luật Phong lòng mang cừ hận nặng hơn so với hần tưởng tượng rất nhiều. Cho nên thanh niên cá tính quyết tuyệt mới lựa chọn biện pháp như vậy để trả thù Hoàn Nhan Lượng. Nhưng mà ba năm qua, vì có được lòng tin của Hoàn Nhan Lượng, sinh linh vô tội chết trên tay thanh niên đâu chỉ có ngàn vạn? Huống chi ở lôi đài Thạch Bình sơn ngày ấy, bản thân Liên Tranh cũng có mặt ở hiện trường, thảm trạng ngày ấy... Cho dù vì báo thù cũng là quá mức!

Khó trách Gia Luật Phong liệu mình thương tổn hần cũng muốn hần rời đi, bởi vì thanh niên biết, nếu để Liên Tranh vì tình ý mà đứng về phía mình, chắc chắn sẽ giống mình trở thành địch nhân của cả Kim, Tống, Liêu.

Huyết trì địa ngục, một người độc hành; Tu La sát nghiệp, một lưng gánh vác.

Ngực đau đến không còn lời nào có thể hình dung, hần y nam nhân nắm chặt trường đao trong tay, chậm rãi ngừng đầu.

“...Ta sẽ không tránh. Cho dù cả thiên hạ đều muốn hần chết, ta cũng... Hy vọng hần sẽ sống.” Nhìn mọi người trước mặt, hần trầm giọng nói, “Động thủ đi!”

...Đúng vậy, còn hơn cả những oan hồn uống mạng, hần càng để ý thống khổ trong lòng Tiểu Phong hơn!

Những người vô tội uống mạng sẽ có thân bằng quyến thuộc thay bọn họ bị thương. Nhưng trên đời này vì Tiểu Phong thương tâm cũng chỉ có một mình hần...

Thị phi, hắc bạch, đúng sai, này tất cả quy tắc cùng công lý của trần thế nhân gian, hắc không phải không rõ, nhưng vẫn không thể nào bỏ được Tiểu Phong. Vô luận thế nào cũng không thể!

Hắn cúi người, ồng tay áo rung lên, cẩn thận đem Gia Luật Phong đặt trên mặt đất. Xà vương gọi thuộc hạ, đàn xà uốn lượn tạo thành một vòng tròn, đem chủ nhân bảo hộ giữa trung tâm. Liên Tranh trụ đao đứng lên, xoay người đối phó địch thủ trước mặt, bỗng nhiên nghĩ muốn nhìn lại thanh niên... Nhìn một lần cuối.

Thanh niên nằm yên trên mặt đất, mặt vàng như giấy, sinh mệnh còn sót lại không bao nhiêu đang cấp tốc trôi đi. Liên Tranh không còn quan tâm đến nguyên nhân thanh niên có được công lực đó nữa, tất cả tổn thương, ràng buộc, dây dưa, cái gì cũng không cần nữa. Tại giờ phút này đây, hắn đã hiểu được toàn bộ.

Chỉ một thoáng, trời đất tựa như không còn tiếng động, núi sông thất sắc, cả thế gian như chỉ còn lại hai người bọn họ...

.....Cùng những thê lương thống khổ.

“...Tranh ca?” Đột nhiên, thanh âm yếu ớt như tơ nhện vang lên. Liên Tranh cúi đầu lên tiếng trả lời, liền nhìn thấy đôi mắt Gia Luật Phong chớp động mang theo nhợt nhạt ý cười.

Thanh niên tỉnh...

Liên Tranh lệ nóng doanh tròng, nhưng lập tức trấn định, quỳ một gối nghiêng xuống trước người hắn, nghe hắn nói.

“Tranh ca... Thực xin lỗi.....” Gia Luật Phong cầm tay hắn, như muốn kéo hắn lại gần, nhưng cổ tay lại vô lực. Liên Tranh cố nén nước mắt, cúi người gần hắn hơn chút nữa.

Giữa yên tĩnh, hai người bốn mắt giao nhau, hít thở cũng có thể nghe thấy, ầm áp nhẹ nhàng.

Gia Luật Phong nhìn dung nhan tiêu tụy của nam nhân gần trong gan tấc, nước mắt không khống chế được phải trào ra. Hô hấp càng thêm cố sức, mạch đập cũng dần suy nhược. Thời gian còn lại... không nhiều lắm.....

Ta là người ích kỷ tàn nhẫn, mặc dù ta chết, cũng không muốn người quên ta, quên ta khiến người đau đớn.

Thậm chí, muốn người cả đời cũng không thể quên ta.

Nhưng mà———

Gần như là kỳ tích, Gia Luật Phong vươn tay, ôn nhu che lại đôi mắt đầy thống khổ của nam nhân. Thanh âm mỏng manh trầm thấp vang lên, lại mang theo kiên định không thể dao động.

[Quên hết đi! Tất cả hết thảy đều không trọng yếu nữa, ngủ đi... Đem tất cả hết thảy quên hết đi!]

Ta rốt cục hiểu được tâm tình của người năm đó khi phong ấn trí nhớ của ta.

Gia Luật Phong cố không rơi lệ, bình tĩnh chăm chú nhìn Liên Tranh. Hắc y nam nhân vừa kinh hãi vừa đau lòng, lại vẫn không thể chống đỡ được nhiếp hồn ma âm, mí mắt rung động, sắp chìm vào giấc ngủ sâu.

Đợi cho đến thời khắc hai mắt lại mở ra, người liền sẽ không còn biểu tình thương tâm như vậy nữa.

Đây là chuyện duy nhất ta có thể làm vì người.

[...Đã quên ta... quên ta khiến người đau đớn.]

Liên Tranh quỳ sụp một gối, hai mắt giống như phải khép lại, thân thể lung lay sắp đổ. Đột nhiên, hắn hung hăng cắn lưỡi, phun ra một bùm máu. Đau nhức làm tan uy lực nhiếp hồn ma âm, hắn mở mắt ra, ánh mắt khôi phục thanh minh.

“...Chúng ta quay về Lâm An đi.” Đầu lưỡi bị thương nặng, thanh âm của hắn không rõ ràng, nhưng ngữ khí lại kiên định không thể dao động, “Cùng nhau quay về Lâm An đi.” Hắn một lần lại một lần lặp lại.

Phía chân trời đằng đông, ánh sáng ảm áp dần dần ló ra. Một vòng mặt trời đỏ rực xuyên qua mây bạc, từng tắc từng tắc nhảy lên không trung. Dương quang sáng lạn bao phủ hai người, chỉ thuần túy hai màu đen và đỏ, đẹp đến chói mắt.

Gia Luật Phong kinh ngạc nhìn hần, bỗng nhiên nở nụ cười. Khóe môi cong lên, là nụ cười thanh thản trút hết mọi gánh nặng.

...Hảo, chúng ta cùng nhau quay về Lâm An đi.

Bất luận sinh tử.

[1] Tử bào ngọc dải: áo tím, đai lưng ngọc.

[2] Kiến thủ bất kiến vĩ: thấy đầu không thấy đuôi

> huyền bí a

~[3] Xem thêm về bạn Kim Thế Tông Hoàn Nhan Ô Lộc ở đây.

[4] Trọng chấn kì cổ: chấn chỉnh lại cờ trống, ý nói chấn chỉnh lại quân đội.

[5] Dâm bích bất trạch cốt nhục: đại loại là cái tính *** nó ăn sâu vào xương cốt, anh thấy đẹp là anh cứ đề ra ***, bất kể có quan hệ máu mủ họ hàng hay người đứng nước lã.

[6] Phi tăng phi tục: không giống người xuất gia cũng không giống người bình thường.

21. Quyển 2 - Chương 21: Vĩ Thanh: Tuyệt Xử Phòng Sinh

Biên tập: Mặc Nhiên

Beta: Vy Vy

Mặt trời sớm mai mới mọc, quần hào giật mình ngơ ngác tại chỗ nhìn hai người, nhưng nhất thời lại không ai động thủ.

Bỗng nhiên, xà trận trên mặt đất rung động, xôn xao không thôi. Phút chốc, trên đầu xẹt qua một trận kinh phong, mọi người ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một con Ngọc Trảo hải đồng thanh sà xuống, lượn quanh.

Ngay cả Gia Luật Phong cũng không khỏi tròn hai mắt. Đây không phải... Sao lại thế này? Con ưng không chết?

Rồi đột nhiên một trận tiếng vó ngựa rền vang, hai tuần mã như gió xoáy lao đến. Đúng là Gia Luật Mạn Lâm dắt Tiểu Thu song song đuổi tới.

“Tộc nhân Khiết Đan nghe lệnh ta, dừng tay!” Nàng xuống ngựa, quát.

Nàng có thân phận thánh nữ, trong tộc Khiết Đan rất có uy vọng. Gia Luật Tát Bát cũng không quả quyết tàn nhẫn như Tiêu Yến, nhất thời không khỏi ngại ngùng cả người.

Mọi người còn đang ồn ào, phía đằng xa đột nhiên xuất hiện một hắc y nhân, không ai khác ngoài Tà dược sư Lý Tư Nam. Chỉ thấy hần chân không chạm đất, dùng khinh công chằng mấy chốc đã đến cạnh bên.

“Nga yêu yêu, tới sớm tới muộn không bằng tới đúng lúc. May mắn dược sư ta tới kịp, miễn cho chư vị trách nhảm người. Các người có biết, hôm nay chiến đấu Tổng quân ta có thể lấy ít địch nhiều, lấy yếu thắng mạnh, toàn bộ đều nhờ vị Hồng Diệp mỹ nhân tâm ngoan thủ lạt này?” Lý Tư Nam khẩu khí vui đùa, nhưng ý nghĩa lại trời long đất lở.

“Quân Kim thảm bại như thế là bởi vì hoàng đế của bọn họ bị người ta giết! Quân tâm rung chuyển, bại là lẽ tất nhiên. Mà người giết Hoàn Nhan Lượng, chính là hãn!” Hãn chỉ Gia Luật Phong.

“Quốc gia đại nghĩa cùng thù hận riêng tư, bên nào trọng bên nào khinh? Mong rằng chư vị châm chước. Huống chi mệnh hãn giờ như đèn dầu trước gió, cần gì phải đuổi tận giết tuyệt?”

Quần hào Trung Nguyên bị lời nói của hãn làm cho khựng lại, mặc dù cảm giác có chỗ không đúng, nhưng nhất thời không cách nào phản bác. Xung quanh bắt đầu ồn ào nghị luận.

Lúc này Lý Tư Nam hướng Tiểu Thu nháy mắt mấy cái. Tiểu hài nhi thập phần thông minh, giúp hai người lên ngựa. Gia Luật Phong bị thương nặng đã chống đỡ hết nổi, Liên Tranh liền dùng tay trái cầm cương, tay áo phải quần chặt hãn, cả hai cưỡi cùng một con.

Mọi người nghị luận một lúc lâu sau, nhện không được chất vấn.

“Vậy không biết được sư tiền bối nghĩ sao về phần đông những người vô tội chết dưới tay hãn?”

“...Ai nha, người chết không thể sống lại. Vì người chết mà bức tử người sống lại không được a!” Trầm mặc một lát, Lý Tư Nam cười hì hì, “Được rồi, vì thay Hồng Diệp mỹ nhân chuộc tội, những anh hùng nào có mặt tại đây, từ nay về sau hết có ốm đau bệnh tật thương hàn phát sốt kiết đâm đao chém gì, được sư ta đều miễn phí trị liệu. Chư vị thấy sao?”

Mọi người không khỏi tim đập thình thịch. Phải biết là người trong giang hồ, làm sao tránh khỏi thương tích này nọ? Có được lời hứa ngàn vàng của Tà dược sư, còn gì trân quý hơn nữa chứ.

Ngay lúc này, Tiểu Thu hung hăng vỗ mạnh vô móng con ngựa một cái, Thanh Thông mã cong vó chạy vụt đi, rất nhanh liền biến mất ở cuối chân trời.

“Oa, không phải chứ? Gian trá quá đi!”

“Con bà nó, điều kiện còn chưa bàn xong liền...” Mọi người la ó om sòm, đang muốn truy kích, thân hình Lý Tư Nam đã lướt lên, chắn trước mặt họ.

“Mặt mũi của dược sư lão nhân gia ta, thật sự không ai nể sao?” Đôi mắt híp lại thành hình trăng lưỡi liềm, nhưng khí thế lại nghiêm nghị đáng sợ.

Gia Luật Mạn Lâm cũng tiến lên trước một bước.

“Tộc nhân Khiết Đan nếu cố ý muốn truy kích, đó là cùng ta đối nghịch!”

Lúc này phía xa xa cờ xí tung bay, một đội Tổng quân kỵ binh xuất hiện. Dưới ánh mặt trời, soái kỳ thêu chữ “Nhạc” đón gió tung bay, đầu lĩnh chính là tiểu tướng Trương Lăng vận áo bào trắng. Hãn hô to.

“Hôm nay chi chiến được không ít chư vị giang hồ hào kiệt trợ giúp! Hiện nay đã thắng lợi, thỉnh chư vị cùng dân chúng địa phương dự tiệc mừng chiến thắng, bàn việc trọng đại!”

Quần hào nhất thời hoan hô như sấm dậy. Trận đại thắng này có thể nói là kỳ công trước nay chưa từng có, thậm chí quyết định tồn vong của quốc gia. Mỗi một người tham dự trong đó đều có thể nói là vinh quang, rất ư tự hào. Vì thế mọi người đem thù riêng ném hết ra sau đầu, theo Tổng quân tướng sĩ trở về mừng chiến thắng.

Thừa dịp không người chú ý, Lý Tư Nam hướng Trương Lăng cười cười, từ xa xa chấp tay nói lời cảm tạ. Ai nha, vì Thái Ất chân khí huyền bí, vì bảo hộ mạng sống của nhóm người Hồng Diệp mỹ nhân, mặt mũi dược sư ta thật sự không còn gì nữa rồi!

Trương Lăng ngưng mắt nhìn hãn một lúc lâu, lạnh nhạt gật đầu, đánh ngựa rời đi.

Lúc này sắc trời đã sáng hẳn, mặt trời lên cao, xua tan bầu không khí u ám. Từng đợt khói đen từ những chiến thuyền bị đốt cháy bay lên, tựa hồ như có tro bụi bay lượn trong gió, bị ánh nắng mặt trời chiếu vào, dần dần nhạt đi.

Thải Thạch chi chiến, Tổng quân đại thắng. Sau cuộc chiến này, nội bộ hoàng tộc Kim quốc tranh quyền đoạt lợi, nội chiến triền miên, thực lực quốc gia cũng theo đó giảm sút. Triều đại Nam Tống nhỏ nhoi an phận ở một góc bởi vậy có được nhiều năm an bình.

Mà hồng y thanh niên từng ở chốn giang hồ nhắc lên huyết vũ tinh phong, sau trận chiến này đã mai danh ẩn tích, không rõ tung tích. Huyết mạch Gia Luật thế gia cứ như vậy biến mất giữa dòng chảy lịch sử, từ đó về sau cũng không tìm thấy những ghi chép có liên quan đến bọn họ.

Núi non trùng điệp xa xa
Mùa thu gió thổi lá phong rơi đầy.
Cỏ cây mòn mỏi u sầu
Ngô đồng héo úa sắc thu đã tàn.
Kiếp phù du cùng ai bầu bạn,
Say triền miên cho qua đoạn thảng ngày?
Bóng kim xà chập chờn như sóng lớn
Gió thu thổi qua
Lá phong rơi đầy núi
Trăng tàn thao thức
Đêm nay mộng đẹp chợt tan
Lệ rơi lạnh lẽo
Tình lại đưa tình tựa giao tiên
Khương địch ai oán
Biết bao giờ nổi lại được tiền duyên?
Hoàn chính văn

22. Quyển 2 - Chương 22: Phiên Ngoại: Hôn Lễ, Viên Thuốc Và Mặt Than

Biên tập: Mặc Nhiên

Beta: Vy Vy

Chim khách trên đầu kêu líu ríu, chiêm trống hoan hỉ vang trời. Đại đội nhân mã đón dâu trước sau vây quanh kiệu hoa, sáo trống trên đường nhộn nhịp khỏi phải nói.

Thiếu trang chủ Thái Hồ sơn trang cười vợ, có thể nói là việc trọng đại của địa phương, dân chúng kéo ra xem chật ních hai bên đường.

Chú rể Chu Lập Tần năm nay vừa mới hai mươi, vốn là tài tử nổi danh Giang Nam, là ý lang quân trong mộng của không biết bao nhiêu khuê nữ. Hắn đầu đội kim quan, thân mặc măng bào, cưỡi ngựa dẫn đầu, mặt mày tươi cười hăng hái.

Đêm động phòng hoa chúc, vốn là đêm đặc ý nhất trong cuộc đời nam nhân a. Huống chi tân nương tử này của hắn cũng không phải dễ dàng có được. Vì làm cho nàng gật đầu hứa hôn, hắn đã hao tổn không biết bao nhiêu tâm tư, chịu không biết bao ủy khuất, cuối cùng cũng khổ tận cam lai, ôm được mỹ nhân về nhà.

“...Ai, xem Chu công tử cười đến không khép miệng nổi, cũng không biết tân nương tử rốt cuộc là tiểu mỹ nhân nào?”

“Hắc hắc, này là người không biết rồi. Tân nương tử kia cho dù đẹp thật, nhưng bắt quá cũng là một lão bà thôi.”

“Sao người biết?”

“Em dâu của con trai của cháu gái của em rể của nghĩa mẫu... của cậu ta làm vú em ở Thái Hồ sơn trang. Nghe nàng nói, tân nương tử này có một cháu trai đã hơn hai mươi rồi!”

“Oa, không phải chứ? Vậy tân nương tử ít nhất cũng phải ba mươi?”

“Không phải chứ? Chu công tử phong lưu trẻ trung, vậy mà lại ‘trâu non gặm cỏ già’, thật sự là...”

Tiếng xì xầm trong đám người truyền đến bên tai, Chu Lập Tần lại mặt không đổi sắc, dạt dào đắc ý. Ai nha, Mạn Lâm nhà ta rất tốt a, các người thì biết cái gì chứ?

Hảo bằng hữu bồi hấn đón dâu bật cười thành tiếng.

“Ai? Bọn họ nói là thật sao? Tân nương tử của người thực sự già đến thế?” Hấn mới từ phương Bắc trở về liền nghe tin hảo bằng hữu thành thân, nên mặt tân nương tử cũng chưa thấy qua.

Chu Lập Tần liếc xéo hấn một cái, khoe miệng vẫn là cười ngây ngô.

“Này này, không phải chứ? Cho dù thiên tiên tuyệt sắc thì vẫn là một nữ nhân quá tam tuần, đem tặng ta ta cũng không thêm...” Dương Mạnh đang cười mỉa, bỗng nhiên nhãn tình sáng lên.

Nguyên lai lúc này đội ngũ đón dâu đã đến cửa Chu phủ. Phủ đệ to lớn giăng đèn kết hoa, không khí hoan hỉ. Giờ lành đến, pháo vang liên thanh. Người bên nhà tân nương tử đã ra cửa đón, là một thanh niên cầm y tao nhã. Chiều theo tục lệ, bên nhà mẹ đẻ phải là huynh đệ công nương tử bước qua chạu than. Nhưng tân nương tử không còn huynh đệ, người công nàng là cháu trai.

Dương Mạnh ngơ ngác nhìn thanh niên kia, trông mắt thiếu điều muốn rớt ra, bỗng nhiên quay đầu nắm tay chú rể.

“Hảo huynh đệ, không biết tân nương tử của người còn tỷ muội chất nữ gì không? Làm ơn giới thiệu hết cho tiểu đệ này đi!”

“...” Trên trán Chu Lập Tần rớt xuống một giọt mồ hôi to.

Kiệu liêm xốc lên, tân nương tử đầu đội mũ phượng, khăn voan đỏ che mặt, thướt tha bước ra khỏi kiệu. Cầm y thanh niên đi đến, khom người đem nàng công lên, bước trên thảm đỏ hướng cửa Chu phủ mà đi.

Mọi người xem lễ nhìn không thấy dung mạo tân nương tử, nhưng thấy thanh niên mặt mày thanh nhuận, tuấn tú phi thường, đúng là mỹ nam tử trăm dặm hiếm thấy, không khỏi nghị luận.

“Xem chất nhân nàng có tương mạo như vậy, tân nương nhất định là một tuyệt sắc mỹ nhân không thể nghi ngờ!”

Bên này Dương Mạnh còn đang năn nỉ.

“Tân nương tử nếu không có tỷ muội, bà con cô dì cũng được, chỉ cần có thể có được một nửa tư sắc của vị chất nhân kia, tiểu đệ liền cảm thấy mỹ mãn!” Dứt lời lại thở dài, “Cũng không biết Chu huynh người tu được phúc khí gì, lại có thể chiếm được phương tâm mỹ nhân kia!”

“.....” Nghe hấn nói vậy, Chu Lập Tần cũng không khỏi suy nghĩ miên mang. Đúng vậy, Mạn Lâm rốt cuộc là bởi vì cái gì mới đồng ý gả cho ta? Này thật sự là một vấn đề nan giải a!

Ban đầu, hấn ở Thái Hồ biệt quán nhà mình lần đầu gặp Gia Luật Mạn Lâm, nhất kiến chung tình, liền nhiệt liệt theo đuổi. Lúc ấy biệt quán đó là cấp cho Tà được sử dụng, nàng cùng chất nhân Gia Luật Phong ở đó dưỡng thương, đối với người theo đuổi như hấn luôn xa cách, không chút để ý.

.....Chẳng qua, như vậy càng mê người! Ha ha.

Hấn tặng châu báu, nàng ngại mùi tiền; tặng thơ tình tự viết, nàng ngại trò cổ hủ, liền ngay cả hấn nghe Gia Luật Phong nói nàng thích ao sen, liền suốt đêm gọi thợ đến đào một hồ sen lớn trước biệt quán, thả vào đủ loại hoa sen củ sen thượng hạng, nàng cũng là hừ một tiếng, phát tay áo bỏ đi.....

Con đường theo đuôi bà xã, thật là quá nháp nhô a!

Thăng đến một ngày!

“Đây là loại tinh dầu hoa lài mới cho “Nghị Phương Trai” tinh chế, thoa lên tóc, hương khí nhẹ nhưng lâu tan. Các cô nương thế gia Giang Nam lấy vạn lượng hoàng kim cầu cũng không được, không biết Mạn Lâm tỷ có thích không?”

“...Ồ thì cũng tạm tạm.” Lời nói thế, nhưng lọ hoa du đã bị lấy mất.

Chu Lập Tần thấy mà mặt mày hớn hờ. Đây chính là lần đầu tiên Mạn Lâm tỷ nhận lễ vật của ta a, đáng để kỷ niệm! Nhất định phải nhớ kỹ, nhớ kỹ!

“Mạn Lâm tỷ nếu thích, ta liền bảo sư phụ của “Nghị Phương Trai” làm thêm chút dầu tóc đem đến, hương hoa sen cũng có nữa. À, hình như yên chi thủy phần, lược gỗ tinh tiêu đàn cũng có chút nổi danh. Ta tặng Mạn Lâm tỷ một bộ trang điểm luôn được không?”

“...Chu công tử, sư phụ ở “Nghị Phương Trai” vì sao lại nghe lời người?”

“Ai nha, Mạn Lâm tỷ, nàng có điều không biết, “Nghị Phương Trai” vốn là sản nghiệp của Chu gia ta, ở Lâm An cũng có mấy chi nhánh lâu đời..... Mạn Lâm tỷ?”

“...Lập tần đệ đệ, chúng ta khi nào thì thành thân?” Mỹ nhân ngẩng đầu, lúm đồng tiền như hoa. Lại còn chủ động cầu hôn... Sắc mặt thay đổi như chong chóng khiến kẻ khác xem mà há hốc mồm.

“...” Cái miệng Chu công tử lúc này có thể nhét vào đến mấy cái trứng.

Nhớ lại tháng ngày theo đuôi vừa qua, Chu Lập Tần không khỏi cảm khái ngàn vạn lần. Ai, nhất định là cuồng dại của ta đã đã động phương tâm của Mạn Lâm tỷ!

Bốn phía bỗng truyền đến tiếng động ồn ào. Đang là giữa hè, Chu phủ nằm ở mặt đông Lâm Hồ, mỗi khi sắp có mưa, gió thổi đặc biệt mạnh, đem chậu than đã đốt tốt thổi tắt mất. Dựa theo tập tục, trước cửa nhà phải để một chậu than cháy mạnh để tân nương tử bước qua nhằm tránh ma quỷ sát ý. Hiện giờ chưa kịp bước đã tắt, thật là điềm cực xấu. Chu Lập Tần không khỏi khổ ra mặt.

Nói đến tà môn, tôi tớ ngồi xuống điểm lửa vài lần, đều bị gió to thổi tắt. Mắt thấy giờ lành đã đến, nếu còn trì hoãn nữa không khỏi sẽ trễ giờ, tân khách đều ghé tai nhau nhỏ to bàn tán.

“Tà môn ghê a?”

“Hắc, hôn sự này vốn đã kỳ quặc, tân nương lại lịch không rõ, như thế nào lại xứng được với Thiếu trang chủ võ lâm thế gia Giang Nam chúng ta chứ? Ông trời xem cũng chương mắt a!”

Thanh niên công tân nương cũng nghe được mấy lời xì xầm, sắc mặt hơi trầm xuống. Chính là đang ngày vui, hẳn dù sao cũng không nên phát hỏa. Lúc này tân nương tử lại nổi giận, chỉ thấy hồng ảnh chợt lóe, nàng đã nhảy xuống khỏi lưng cháu trai. Ngọc thủ giương lên, khăn đỏ rơi xuống đất, mọi người nhất thời hai mắt sáng rực.

Tân nương tử dung mạo xinh đẹp kiều mỹ, một nét đẹp hoàn toàn khác với cháu trai mình, mang chút mạnh mẽ cùng thướt tha đậm chất phương Bắc.

Dương Mạnh nhìn không chớp mắt, lăm lăm.

“Chu huynh đệ, người thật là có điểm phúc! Ai, cả nhà tân nương đều là tiểu mỹ nhân...”

Chu Lập Tần gấp đến độ mồ hôi đầy đầu, chạy vội đến.

“Mạn Lâm tỷ, sao nàng lại đem khăn voan xốc lên?” Ô, phải sau khi báai đường chờ ta đến gỡ khăn chứ.

Tân nương mày liễu dựng thẳng, nói.

“Hừ, ta không tin lại điểm không được!” Vươn tay đặt trên chậu than, lăm lăm mấy tiếng trong miệng. Mấy khách nhân đứng gần cũng không nghe ra nàng nói gì, chỉ cảm thấy sâu xa khó hiểu, tựa như chú ngữ.

“Hô” một tiếng, chậu than cháy lên, ngọn lửa hồng hồng cháy cực mạnh. Mọi người nghen hòng nhìn trần trời.

Tân nương cũng không chờ chắt nhân công, nâng váy bước nhanh qua chậu than, cười nói.

“Hắc, ta thật vất vả mới tìm được một nam nhân tốt, một cái chậu than thôi mà, sao có thể làm khó ta?”

Chu Lập Tần đã chờ ở trong cửa, chạy nhanh lại đem nạng công lên lưng, thấp giọng nói.

“Mạn Lâm tỷ, đến, ta công nạng, đến lễ đường mới có thể bước xuống nga.”

“.....Người còn gọi ta Mạn Lâm tỷ?”

“A, là nương tử mới đúng!”

Vợ chồng liếc mắt đưa tình, đi thẳng đến hỉ đường, lưu lại ngoài cửa một đám tân khách đang hóa đá.

Này này! Đây là tân nương tử gì vậy? Không nói đến hành động thô lỗ, không tuân theo tục lệ, còn cái vụ niệm chú đốt lửa kia nữa.....

“Tân nương tướng mạo xinh đẹp kiều mị, lai lịch không rõ, chẳng lẽ.....”

“Ta xem chắt nhân cũng tân nương cũng vậy, nam nhân mà tuần tú quá mức luôn không ổn. Có thể nào cả nhà nàng đều là hồ ly tinh?”

Bỗng nhiên, một nam nhân cao gầy đi qua trước mặt bọn họ. Hắc một thân hắc y, cụt một tay, sắc mặt tái nhợt, trên má còn có một kinh ấn đen tuyền, cực kỳ âm trầm. Hắc mặt không đổi sắc liếc mắt trừng mọi người một cái, không khí chung quanh nhất thời kết băng. Mấy người đang xì xầm nói xấu liền khựng người, sợ đến tè ra quần.

Hắc y nam nhân đi đến bên cạnh chắt nhân của tân nương tử, hai người sóng vai hướng đến lễ đường, xem ra là có quen biết. Chờ bọn hắc đi xa, mấy người đứng ở cửa mới nhẹ nhàng thở ra.

Một người cảm thán.

“Ai, hai tiểu mỹ nhân kia có phải yêu tinh không cũng thật khó nói, nhưng cái người kia... Tuyệt đối là ác quỷ!”

“Đúng đúng, còn là loại cực kỳ hung ác!”

Mọi người thất sắc nhìn nhau, hai hàng nước mắt chảy dài.

“Ô ô, có ác quỷ ở đó, chúng ta làm sao dám vào ăn tiệc đám cưới đây a!”

.
. .
.

Cô cô rốt cục tìm được lang quân như ý, Gia Luật Phong trong lòng tất nhiên là thực vui vẻ. Chẳng qua...

Hắc quay đầu nhìn xem Liên Tranh bên cạnh. Hắc y nam nhân vẫn vô diện biểu tình, tuy là ngày vui của Gia Luật Mạn Lâm, nhưng vẻ mặt của hắc tựa hồ lại càng âm trầm.

“...Tranh ca, người... hối hận sao?”

“Sao?” Liên Tranh trợn to mắt nhìn hắc.

“Dù sao, cô cô cũng từng thích người như vậy...” Thanh niên thấp giọng nói. Nếu không có ta, hai người đã sớm là trời sinh một đôi...

Hắc không nói ra về sau, chỉ lén nhìn sang thâm dò, biểu tình Liên Tranh vẫn như cũ không chút hỉ sắc. Lúc này người chăm sóc cô dâu thúc giục bọn họ đến xem lễ, câu cũng bị cắt ngang.

Vào đến lễ đường, đại sảnh tràn ngập khách. Tiểu Thu hơn hớ chạy tới, reo lên.

“Vương tử, sư tôn, hai người chậm quá!”

Gia Luật Phong cười, sờ sờ đầu hấn, lại nhìn chung quanh, hỏi.

“Được sư tiền bối đâu?”

Tiểu Thu lén lút nhìn bốn phía rồi mới hạ giọng nói.

“Hấn cùng chú rể trong hậu đường nói chuyện.”

“Nói cái gì?” Gia Luật Phong kinh ngạc, sắp phải bái đường rồi, được sư còn có chuyện gì nữa chứ?

“Cái gã bắt lương đại phu kia nói, nữ nhân là ba mươi như lang bốn mươi như hổ. Chú rể nếu muốn làm cô vui thì ở phương diện kia phải thực sự “cường” mới đi! Cho nên hấn chào hàng xuân được với chú rể!”

“...” Gia Luật Phong cùng Liên Tranh nhìn nhau, trán rớt xuống vô vàn hắc tuyến.

Chỉ chốc lát sau, đôi tân nhân bắt đầu bái đường trong tiếng chúc mừng của mọi người. Gia Luật Phong lặng lẽ nắm tay Liên Tranh, thầm nghĩ: ta cùng Tranh ca tám năm trước cũng đã bái đường trước mặt mẫu thân.

Chính là chuyện này được Tiểu Thu thuật lại như sau... Ách, hấn cùng Tranh ca mười mấy năm qua phân phân hợp hợp, hợp hợp lại phân phân, tuy đã không còn ở giai đoạn thanh thuần chỉ nắm nắm tay, chạm chạm môi, nhưng... về phương diện nào đó độ thích hợp của vấn đề... Vẫn là một câu hỏi không lời đáp.

Chuyện là sau trận chiến ở Thái Thạch, Gia Luật Phong cùng Liên Tranh được Tà được sư cứu. Được sư không chỉ giúp họ giải quyết chuyện bị lục lâm quân hào bắc ngũ tinh truy giết, mà còn dốc lòng giúp hấn trị liệu, giải hóa chân khí nghịch hướng của Thái Ất chân khí, bảo toàn tánh mạng. Nhưng Gia Luật Phong lúc ấy như chỉ mảnh treo chuông, thương thế trong ngoài cộng hưởng, cũng không phải một sớm một chiều là khỏi hấn. Hai người ở biệt quán Thái Hồ có hơn nửa năm thân thể mới dần tốt lên.

Nửa năm qua, Gia Luật Mạn Lâm dần dần tiếp nhận sự theo đuổi của Thiếu trang chủ Chu Lập Tần, giờ đây đã nên giai ngẫu. Gia Luật Phong cũng vui mừng thay nàng, nhưng rồi lại sợ Liên Tranh hối hận. Dù sao, cô cô của hấn cũng là một nữ tử tốt trên đời hiếm gặp, đối Liên Tranh chính là thâm tình như biển. Còn hấn lại từng tổn thương Liên Tranh quá nặng...

Càng làm hấn khó có thể mở miệng chính là——

Cái đêm trong sơn động ba năm trước, hấn còn tưởng kiếp này mình cùng Liên Tranh đã không còn có thể chung đôi, cho nên... Tương đối thô bạo... Có thể hay không lưu lại bóng ma trong lòng nam nhân? Sau khi đoàn tụ lại chỉ làm có mấy lần ít ỏi... Liên Tranh luôn từ chối cho ý kiến, thật khiến sự tự tin của hấn xuống dốc nghiêm trọng.

Nhìn thấy biểu tình âm trầm vạn năm như một của Liên Tranh, Gia Luật Phong thật sự không có dũng khí để hỏi... Có lẽ nên học theo được sư tìm biện pháp... Gã đại phu đó tuy rằng bắt lương lại lưu mạng, nhưng được chế ra lại rất đảm bảo.

Nghi lễ hoàn tất, Gia Luật Phong cũng không chờ nháo động phòng, tiệc rượu mới được một nửa đã kéo Liên Tranh trở về Thái Hồ biệt viện. Do là ngày vui của Thiếu trang chủ, ở biệt viện cũng treo đầy ***g đèn đỏ, thậm chí tại Thính Hà thủy tạ cũng có dán rất nhiều hỉ tự cùng câu đối hôn lễ, gió đêm thổi qua nghe phần phật.

Thính Hà thủy tạ, tên như ý nghĩa, được xây trên sông, đối diện ao sen. Đây là do Gia Luật Phong dụ Chu Lập Tần xây, Gia Luật Mạn Lâm lúc ấy giận điên lên, nhưng hấn lại rất vui, liền cùng Liên Tranh đến ở.

Thương thế của hấn chưa lành hẳn, hai người trước mắt không thể quay về Lâm An, thôi thì ở Thái Hồ này hoàn thành tâm nguyện cũng được. Ao sen làm rất tốt, tới giữa hè quả nhiên là sen liên tiếp nở đầy hồ, nước trong như ngọc bích, hết sức kiều diễm. Hải đông thanh đã được Tà được sư cứu bay xẹt ngang mặt hồ, liền giống hệt như bức tranh trên ngọc bội của Liên Tranh, chỉ còn thiếu thiên nga. Khi hoàng hôn buông xuống, từng đợt gió lạnh thổi qua hồ, hoa se bị thổi ngã trái ngã phải, nhưng lại phát ra hương khí cực kỳ dễ chịu.

Liên Tranh ngơ ngác nhìn Gia Luật Phong vội trước vội sau bày điểm tâm, trái cây đầy cái bàn trong thủy tạ, nhin không được hỏi.

“Vừa rồi người ăn không no sao?”

Gia Luật Phong cười gượng.

“Đêm đẹp cảnh đẹp thế này há lại bỏ phí? Chúng ta ngồi uống chút rượu tâm sự cũng tốt.”

Liên Tranh ngẩng đầu nhìn bầu trời mây đen vần vũ, bên tai gió thổi như gào thét. Ách, đêm đẹp cảnh đẹp...

Trầm mặc, chỉ có trầm mặc.

Rượu là thuận tay đem về từ tiệc mừng. Đầy bàn rượu đỏ, điểm tâm phong phú, mùi thơm phưng phức. Liên Tranh không khỏi hai mắt sáng ngời. Gia Luật Phong thấy gương mặt hắn có chút biểu cảm, mừng hơn bất được vàng, rót rượu ra chén bạch ngọc, ông tay áo khẽ nhúc nhích, một viên thuốc nho nhỏ rơi vào trong rượu. Rượu chạm vào chén, nổi lên những bong bóng nước tinh tế, thật lâu không tiêu tán. Gia Luật Phong đưa chén cho Liên Tranh, viên thuốc kia gặp nước lập tức tan, một chút dấu vết cũng không có.

Liên Tranh thử nhỏ rượu không dính môi, từ khi đến Thái Hồ biệt viện có thể nếm qua các loại rượu ngon, mặc dù từ lượng không tốt nhưng vẫn rất thích. Lúc này mới uống một chén đã bị mùi rượu làm cho ngà ngà say.

Gia Luật Phong thừa cơ khích lệ.

“Rượu này là dùng trong tiệc cưới, rượu tính ôn thuận, so với rượu mạnh phương bắc của chúng ta thì không bằng, nên người có uống nhiều mấy chén cũng không sao đâu.” (không sao mới lạ =))

Hai người ngồi đối diện trong thủy tạ, củ sen tươi mát phối cùng rượu đỏ, ngọt thuần trong miệng, không cay không đắng. Gió đêm ẩm ướt nghênh diện mà đến, mang theo mùi sen thơm ngát, khiến tâm trí lại càng thêm say.

Chỉ chốc lát, hai người đã uống hết nửa bình rượu đỏ, trên mặt hồ bắt đầu tấp tểnh những giọt mưa sa. Gió mang theo mưa phát qua trên mặt, cảm giác một trận trong lành.

Liên Tranh bỗng nhiên đứng lên, đến chỗ mái cong, ngẩng mặt đón mưa. Gia Luật Phong lấp bắp kinh hãi, đem hắn kéo trở về, hỏi.

“Sao vậy?”

“...Ấn, nóng quá.” Liên Tranh quay đầu lại.

Gia Luật Phong trợn mắt há mồm. Không đúng a... cái gã bắt lương đại phu kia...

Hắn từ trước đến nay đều biết, Liên Tranh bình thường cũng không xấu xí, chỉ là lúc còn niên thiếu bị vạ xà ngao cắn, mất máu quá nhiều, về sau trưởng thành vẫn là mặt vô huyết sắc, màu da tái nhợt. Nhưng uống vào mấy chén rượu đỏ, trên mặt hắn y nam nhân lại ứng hồng một cách khác thường, khóe mắt cũng hơi hơi đỏ, ngay cả kinh ấn trên má cũng bởi ướt nước mưa mà phồng ra một tầng mỏng thủy quang, tình xảo cực kỳ. Đuôi mày khóe mắt dính hơi nước, thấp nhuận lạ thường.

Gia Luật Phong ngẩng trái ngẩng phải, nhìn trên nhìn dưới, cảm giác tác dụng của thuốc cùng với thứ mình biết rất là bất đồng.

“...Chẳng lẽ nhầm thuốc?” Hắn trầm ngâm.

Liên Tranh thấy hắn ngốc lăng nhìn mình, không khỏi đưa tay sờ sờ hai má, hỏi.

“Ta vừa rồi cười trông rất đáng sợ?” Ô, nụ cười khiến người hiểu lầm này không biết khi nào mới có thể sửa đây?

Gia Luật Phong lắc đầu.

“Không... Ta thật sự hy vọng người có thể cười... A, tuyệt đối là nhầm thuốc!”

“Sao?”

“...Không có gì.” Ai, ta vốn muốn lấy vong ưu đan, rồi chuốc rượu người nhiều một chút, cho người tâm thần thả lỏng, lúc ấy sẽ mơ mơ hồ hồ, rốt cuộc... kỹ xảo của ta có thể nào, đáp án cũng sẽ là thống khoái a! Nhưng hiện tại vô luận nhìn thế nào——

Thuốc của gã bắt lương đại phu kia đưa cũng là xuân dược!

.
. .
.

Đến lúc động phòng, Chu Lập Tân thỏa thuê mãn ý gỡ khăn voan của tân nương tử.

Nền đỏ chiếu hạ, đôi tân nhân nhìn nhau cười.

Vai kề vai, uống xong rượu giao bôi, chú rể lại dứt tân nương ăn canh hạt sen bách hợp, chính mình lén uống vào một viên thuốc, trong lòng đắc ý. Mình đã không tiếc tiền mua “thần đình tráng dương đan” của dược sư kia, tối nay nhất định có thể đại triển hùng phong, khiến tân nương dục tiên dục tử, từ nay về sau sẽ chỉ một lòng một dạ với mình!

.
. .
.

Vong ưu đan biến thành xuân dược, Gia Luật Phong sẽ làm gì đây?

—Đáp án hiển nhiên là: có ngu mới không ăn!

Ai ai, cho dù kỹ xảo của hắn thật sự không được tốt lắm đi chăng nữa... thì cũng phải làm nhiều mới có thể tiến bộ nhanh được a! Thanh niên từ trước đến nay vốn là người rất hiếu học, có chí tiến thủ.

Mím môi cười, Gia Luật Phong hài lòng nhìn hắc y nam nhân trước mắt hô hấp bắt đầu hỗn loạn. Sờ nhẹ hai má đỏ ửng của nam nhân, hắn kinh ngạc phát hiện da thịt đối phương nóng rực, trong lòng xác định không còn gì để nghi ngờ nữa. Ai, có lẽ gã bắt lương đại phu kia tùy thân cũng chỉ có xuân dược mà thôi! Quên đi, dù sao hắn cũng không lỗ vốn...

Khuôn mặt tú trí thiếp lại gần, trong tiếng hô hấp dồn dập của đối phương, hắn hôn lên môi nam nhân. Đầu lưỡi linh hoạt thâm nhập vào khoang miệng, tinh tế liếm từng tắc một.

[Lúc này đây, người nhất định phải nhớ cho kỹ ôn nhu của ta.]

Liên Tranh cúi đầu thở dốc, lập tức ngây ngô đáp lại. Cánh môi giao triền, đầu lưỡi dây dưa, ở khóe miệng tràn ra một sợi chỉ bạc. Gia Luật Phong hôn hắn, ôn nhu mà cương liệt ngăn chặn môi hắn, đem những tiếng rên rỉ cùng thở dốc toàn bộ nuốt vào bụng.

Số lần bọn họ thân mật cũng không nhiều, nhưng thanh niên nhớ rõ những điểm mẫn cảm trong miệng hắn, mỗi một lần đầu lưỡi dây dưa đều làm hắn run rẩy không thôi. Cảm giác khô nóng từ đáy lòng dâng lên, Liên Tranh cả người như nhũn ra, lại thêm bị rượu làm cho mơ hồ, cơ hồ đứng không vững.

Gia Luật Phong đỡ lưng hắn, làm cho hắn đem toàn thân sức nặng dựa vào tay mình, tay kia thì gỡ trò đến đai lưng. Vạt áo rộng mở, bên trong ngoại sam đen tuyền là nội y bạch thước. Thanh niên khẽ cười một tiếng, đưa tay thâm nhập nội y, ôn nhu vuốt ve bờ ngực gầy yếu của nam nhân.

Giọt mưa theo mái cong rơi xuống mặt, lại hoàn toàn không có tác dụng làm lạnh, Liên Tranh thở gấp vài tiếng, mặt hồng trên mặt càng đậm, ánh mắt cũng mê man. Hắn theo bản năng vươn tay trái ôm lấy cổ thanh niên, đem mặt lại gần, tham lam hôn đôi môi quyến rũ của thanh niên. Mùi rượu dây dưa trong miệng khiến kẻ khác say càng thêm say.

Thanh niên vô cùng thân thiết hôn lại, bàn tay ở trong ngực nam nhân nhẹ nhàng xoa nắn hai điểm nhỏ nổi lên, qua lại đảo quanh. Chỗ mẫn cảm bị lực đạo nhẹ như lông chim khiêu khích, thân thể nam nhân

không khỏi căng thẳng. Gia Luật Phong ngẩn ra, môi hạ xuống, lưỡi bắt đầu đảo quân hầu kết nam nhân, lưu lại khoái cảm ẩm ướt cùng tê dại.

Liên Tranh ánh mắt lưu chuyển, nhìn xuống gương mặt thanh niên, bắt gặp đôi mắt kia dù đang bị *** xâm chiếm vẫn giữ được sự ôn nhu, giống như tơ nhện tinh mịn đem mình gắt gao quấn chặt. Trong một lúc tình triều cuộn cuộn, khó có thể không chế, hần nhẹn không được động thân, làm cho hai thân thể gần sát vào nhau, hạ phúc đã dựng thẳng, không cần nói cũng hiểu.

Khẽ cười một tiếng, một tay thanh niên vẫn tiếp tục xoa nắn thưởng thức nhũ thủ của hần, tay kia lặng lẽ trượt xuống, dùng sức một cái, quần dài bị người cởi, lại bị gió thổi rơi xuống hồ.

“Từ từ...”

Liên Tranh quỳnh lên, thẳng khởi thắt lưng, đưa tay muốn chụp lại. Điểm mẫn cảm trên ngực bỗng nhiên bị ai kia dùng sức thô lỗ véo một cái. Nam nhân run lên, hạ phúc càng thêm trướng đại, toàn thân khô nóng không chịu nổi.

“...Chuyên tâm một chút.” Thanh niên ôn nhu nói, lực đạo xoa nắn nhũ thủ nhẹ nhàng trở lại. Hơi thở phả ra trên cổ khiến nam nhân một trận ngứa ngáy, tâm cũng dường như ngứa ngáy theo. Thân thể kêu gào phóng thích, Liên Tranh kìm lòng không đậu nâng chân lên, vuốt ve chỗ nóng rực của thanh niên.

Gia Luật Phong ánh mắt thâm thúy, nghiêng đầu suy nghĩ, bàn tay chen vào đùi trong của nam nhân, hơi dùng sức liền mở ra. Liên Tranh ngửa người ra sau, chợt nghe một trận tiếng đổ bể, không kịp quay đầu nhìn lại, người đã bị thanh niên đặt nằm trên bàn. Chén đĩa điểm tâm bị Gia Luật Phong phát rơi đầy dưới đất, bình rượu còn một nửa cũng lăn mấy vòng trên bàn, rượu rơi ra, để lại nhiều điểm hoa đào. Liên Tranh nằm trên đó, vai lưng cũng bị dính ít nhiều, dịch rượu đổ sầm ướt át uốn lượn trên làn da tát nhột, giữa chốn hôn ám vẫn thấy rõ một phen lãnh diễm tình sắc.

Nằm ngửa trên bàn, nam nhân lúc này mới ý thức được mình tư thế hai chân mở ra hết sức mất mặt, mà thanh niên đang từ trên cao nhìn xuống y quan vẫn còn chỉnh tề. Hần thẹn, muốn đem chân khép lại, nhưng bị Gia Luật Phong bắt lấy mắt cá chân, lần tử hai mở ra, ôn nhu nói.

“Đừng lộn xộn.”

Cái hôn nhẹ nhàng theo bắp đùi bắt đầu chậm rãi hướng lên trên, tới gần chỗ khó mở miệng nói ra thì mút mạnh một chút, lưu lại ấn ký đỏ tươi. Thân thể nam nhân run lên, ngón chân nhẹn không được co lại, da thịt tái nhợt nổi lên một tầng mỏng đỏ ửng. Hần không biết tại giây phút này, thân thể mình trong mắt thanh niên mê người đến thế nào.

Ngay sau đó, đỉnh đầu thứ nóng rực nọ bị hàm nhập trong khoang miệng ẩm áp ẩm ướt. Kích thích trước nay chưa từng có khiến cơ thể nam nhân mãnh liệt co rút.

“...Thoải mái không?” Thanh niên cười khẽ hỏi lại, lập tức đem cả thứ cứng rắn kia hàm trụ, phun ra nuốt vào, đầu lưỡi cũng linh hoạt xoay tròn liếm thử.

Bên tai vọng lên tiếng nước *** mĩ, Liên Tranh ý thức mê ly, tựa như đang trôi bồng bềnh ở chín tầng mây, lại như đang ngâm mình trong nước nóng ôn nhu ẩm áp, tứ chi trầm hài giống như thả lỏng lại giống như buộc chặt. Hần tất nhiên không có khả năng đáp lời, lại kìm lòng không đậu nâng thắt lưng hưởng ứng động tác của Gia Luật Phong, sau đó lại không thể ức chế tự đẩy vào rút ra thứ đó trong miệng thanh niên, hạ phúc ngày càng nóng.

Rốt cuộc, thanh niên ngậm chặt na căn của hần, mút mạnh một cái——

“Ồ... A!” Liên Tranh cả người run rẩy, ách thanh rên lên một tiếng, run rẩy phát tiết trong miệng thanh niên. Mồ hôi theo kinh ấn bên má chảy xuống, thần trí mơ hồ, ánh mắt tan rã lạc mất tiêu cự, giống như đang nhìn nhưng lại không nhìn thấy gì, ngực phập phồng kịch liệt.

Nhìn thấy biểu tình thất thần của hần, Gia Luật Phong âm thầm thở dài, đứng dậy vuốt ve mặt hần, triền miên hôn. Chát lỏng nồng đậm theo nước bọt dây dưa qua lại, nghĩ đến nó là cái gì, hai gò má hắc y nam nhân không khỏi nóng bừng lên, thân thể vừa qua cao trào có chút run rẩy.

“Có phải lạnh hay không?” Ngón tay tiêm dài của thanh niên phủ lên kính ẩn của nam nhân, ánh mắt xấu xa hời hợt. Liên Tranh quay đầu đi chỗ khác, không chịu nhìn thẳng vào mắt hắn.

Gia Luật Phong cười rộ lên, đôi môi đặt sát vành tai hắn, lại nâng hai chân hắn đặt lên vai mình.

“Lần này ta sẽ kiên nhẫn, thực kiên nhẫn, tuyệt đối không làm ngươi đau...” Thanh âm của thanh niên rất nhẹ, nhưng lại giống như lời thề hết sức kiên định, làm cho người ta trong lòng rung động không thôi.

Thanh niên bóp nát nắp bình, hà hoa cao (cao hương hoa sen) tỏa ra hương khí ngào ngạt, giống như cùng hoa sen dưới hồ hòa quyện vào nhau. Đưa tay quạt lấy chất mỡ trơn mịn, hắn đem ngón tay dấp dính tiến nhập hậu đình nam nhân, xoay tròn mở rộng.

Dị vật xâm nhập khiến Liên Tranh cảm thấy khó chịu, chính là dần dần theo đụng chạm của ngón tay vào nội bích lại dần lên một mảnh khoái cảm tê dại. Có điều hắn trời sinh tính ẩn nhẫn, liền kiệt lực cắn môi, không cho mình phát ra mấy tiếng đáng thổ thẹn, vẻ mặt vẫn không chút thay đổi.

Mưa không biết khi nào đã muốn tạnh, trên mặt nước chỉ còn một vài đợt sóng khuếch trương. Liên Tranh ánh mắt chuyển động, thoáng nhìn thấy hình ảnh của chính mình cùng thanh niên phản chiếu trong nước, gương quá hóa thẹn, vội nhắm mắt lại.

Hai chân nam nhân lại bị nâng lên lần nữa, cơ hồ bị áp sát vào ngực. Thanh niên mạnh mẽ đẩy một cái, dục vọng thật lớn liền hưng hăng xâm nhập vào cơ thể hắn. Hậu huyết được mở rộng từ trước mấp máy, nuốt chửng thứ ngoại vật nóng rực. Hai người không khỏi rên vài tiếng trong miệng, thân thể khăng khít giao triền, chậm rãi luật động, tiếng nước *** mĩ trong màn đêm yên tĩnh nghe ra đặc biệt rõ ràng.

Trong lúc tình nồng lửa cháy, Gia Luật Phong vẫn cúi đầu quan sát ái nhân. Thấy nam nhân muôn thuở vô diện biểu tình, hắn không khỏi cảm thấy một tia thất bại, âm thầm quyết định, về sau phải luyện tập nhiều hơn nữa.

Ánh trăng chậm rãi lộ ra khỏi màn mây, sau cơn mưa bầu trời đêm thanh nhuận như nước.

Trong hỉ phòng——

“A, nương tử, nàng, nàng...”

“Sao vậy, không thoải mái?”

“...Không phải.” Tân lang nhìn tân nương đang cười trên người mình, nuốt nước miếng, “Chẳng qua, nàng không thấy là... Đêm đầu tiên liền dùng loại tư thế này, không phải là hơi...”

“Vậy chứ lỗi của ai?” Đôi mắt đẹp của tân nương trợn lên.

“...Là ta.” Ô, được sự, người hãm hại ta! Cái gì ‘thần đình tráng dương đan’, ăn vào quả thực thả lỏng thư sướng, phiêu phiêu lâng lâng, nhưng là lại cảm giác lười biếng không động đậy nổi! Còn đâu khí lực để chủ động chứ...

“Hừ.” Kỳ thực chính mình chủ động cũng không sao, rất kích thích!

“Ách... Nương tử, nhanh một chút! A, cho phép ta gọi nàng là nữ vương a!”

Dưới trướng phù dung, trên gối uyên ương, xuân sắc tình nồng.

.

.

.

Ánh nắng mãnh liệt kích thích hai mắt, Lý Tư Nam lặn qua lộn lại vài vòng, nhưng cũng không ngủ lại được, lười biếng ngồi dậy. Dụi dụi mắt, ngoài lương đình mặt trời lên cao, chiếu sáng rực rỡ, đã là giờ Ngọ ngày kế tiếp. Hắn ngơ ngác nhìn quanh một vòng, đột nhiên hắt xì một cái.

Chợt nghe có người nói. “Người cảm mạo rồi?”

Lý Tư Nam đầu nhức bưng bưng, thấy Tiểu Thu đứng ngoài đình, vừa cắn bánh gạo nếp hương sen vừa tò mò nhìn mình. Hắn cười cười, còn chưa kịp đáp lời đã lại hất xì cái nữa.

“Hơn phân nửa là cảm mạo đi?” Tối hôm qua trời mưa mà người còn ngủ ngoài lương đình...” Tiểu Thu chợt reo lên. “Đúng rồi, vương tử nhờ ta chuyển lời.”

“Chuyện gì?”

“Vương tử nói tuy rằng có chỗ nhầm lẫn, nhưng rất cảm kích người.”

“...Ai nha, nói mớ nhớ, hình như ta quả thật là đưa nhầm...”

“Hử?”

“...Quên đi, dù sao hai bên đều không có hại. Ha ha!”

“Người rốt cuộc đang nói cái gì?”

“... Nga yêu yêu, con nít đừng có hỏi nhiều.” Lý Tư Nam sờ sờ đầu tiểu hài tử, cười lớn bỏ đi.

Cả người ẩn ẩn đau nhức, xem ra ngủ ở lương đình quả thật không tốt cho cơ thể. Ai, dù sao cũng không so được với hồi còn trẻ thân thể cường tráng. Bỗng nhiên hai mắt hắn sáng rực, hắc y nam nhân cùng một con hải đông thanh đậu trên vai đang hướng bên này đi tới. Nhìn tư thế đi đứng của nam nhân có chút khác thường, không cần phải nói cũng biết... hắc hắc...

Lý Tư Nam đôi mắt chớp động, bước đến nghênh đón.

“Liên Tranh này, có rảnh tán gẫu chút không?”

“.....Tiền bối có gì chỉ bảo?”

“Này thì...” Cho dù da mặt siêu dày, Lý Tư Nam cũng cảm thấy có chút khó mở miệng.

Chớp chớp mắt, hắn hạ giọng tiến đến bên tai nam nhân.

“.....Nghe nói Hồng Diệp mỹ nhân về phương diện nào đó rất là... Quý súc?” Nếu không cần gì mua vong ưu hoàn để thả lỏng tinh thần làm chi?

“...Không, đó chỉ là lời đồn.” Hắc y nam nhân nghĩ nghĩ, lắc đầu.

“Ai nha? Vậy chẳng lẽ kỹ xảo của hắn không tốt, đấu đá bữa bãi? Mao đầu tiểu tử thật là... Hắc hắc.” Lý Tư Nam cười gian, mỹ nhân là sự Liên Tranh chê mình mới mua vong ưu đan lên cho nam nhân uống?

“Hắn làm rất tốt.” Nam nhân còn thật sự suy tư một lúc mới trả lời, vẻ mặt nghiêm túc.

“...Người thật sự không cần mua xuân dược?” Quên đi, chẳng thú vị gì cả, đi thẳng vào đề vẫn hơn.

“Chắc là không cần.” Biểu tình thực vô tội, trả lời thực mau lẹ.

“.....”

“.....”

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ. Lý Tư Nam đột nhiên ôm bụng cười.

“Ta hiểu rồi. Nga yêu yêu, cười đau bụng chết thôi!”

“Ách?” Liên Tranh thực sự chẳng hiểu gì cả.

Lý Tư Nam nhìn nam nhân mặc dù cõi lòng nghi hoặc vẫn như trước vô diện biểu tình, sắc mặt không chút thay đổi, cười như điên.

Ai, Hồng Diệp mỹ nhân đáng thương, cái mà ái nhân của người cần là một viên thuốc trị liệu... mặt than mới đúng! Cho dù người có cố sức thể nào cũng vô dụng, bởi vì hắn sẽ không lộ ra vẻ mặt thích hợp được a!

>

~ Lời cuối sách

~Hắc hắc, rốt cục hoàn thành, hô to một tiếng, ta yêu nam nhân mặt than này a! (PS: hình tượng Liên tả sử nhà ta là lấy từ “Truyện ngôn” của Tịch Mộ Dung nữ sĩ, bằng hữu nào có hứng thú có thể tìm xe thử ^__^)

Nói đến bối cảnh của truyện, đại bộ phận đều là sự thật từ lịch sử. Nhưng vì để gia tình thú vị của tiểu thuyết, ta đã sửa lại mấy chi tiết cụ thể, mấy tiểu thuyết gia võ hiệp cũng thường xuyên làm vậy, hy vọng mọi người không cần để ý, hắc hắc hắc. Về phần Thái Thạch chi chiến, tuy quá trình giao chiến cũng không khác lịch sử cho lắm, nhưng mấy nhân vật anh hùng kiến công lập nghiệp.... đương nhiên đại bộ phận là ta hư cấu, để cho các nhân vật chủ chốt trong Thủy Tinh Đăng hệ liệt có thể xuất hiện hết. Hi hi.

Những người biết rõ giai đoạn lịch sử này đều có thể thấy, những chuyện Gia Luật Phong làm phần lớn đều lấy từ nhân vật lịch sử Gia Luật Nguyên Nghi, đương nhiên bối cảnh sinh ra cùng kết cục kỳ thật hoàn toàn bất đồng, tuổi cũng không giống. Nhưng là ta từ nhân vật này mà bắt đầu nảy sinh những ý niệm cơ bản để xây dựng Tiểu Phong nhà ta. Mặc khác, Hoàn Nhan Lượng cũng là chết sau trận này chứ không phải chết tại trận. Hơn nữa mặc dù hấn chết trong trận binh biến của Gia Luật Nguyên Nghi, nhưng Gia Luật Nguyên Nghi cũng không phải thoái ẩn giang hồ mà là trở về Kim nương tựa tân hoàng Hoàn Nhan Ung.

Còn về truyền thuyết của chánh chi Gia Luật tộc, căn cứ theo tư liệu ta tìm được, xác nhận là sau khi Đại Liêu diệt vong đã mai danh ẩn tích. Chi tộc thành lập Tây Liêu không phải là dòng chính. Mặc khác, thời gian khởi nghĩa của Tát Bát và Oa Oát cũng chỗ ghi thế này chỗ ghi thế nọ, ta chọn đại một trong số ghi chép đó. Tóm lại, dòng chính của tộc Khiết Đan từng thiết lập Đại Liêu vương triều tồn tại suốt hai trăm năm tới chỗ này đột nhiên biến mất trong sử sách. Chuyện này đến nay vẫn còn là một bí ẩn không lời giải đáp khiến không ít các sử gia hoang mang. Ta tài sơ học thiển, chỉ có thể dùng lịch sử chế tiểu thuyết, không dám đảm bảo độ xác thực của nó ^__^

Ngoài ra, trong cổ sự này, cả công lẫn thụ đều đã phải chịu đựng rất nhiều đau khổ, nhưng bất luận họ làm đúng hay sai, sau khi qua được cửa ải khó khăn, nghênh đón họ chắc chắn là ngày mai tươi đẹp, cũng như câu “sau cơn mưa trời lại sáng” mà ta vẫn rất tin tưởng.

Mộc Vũ Linh Âm.

Mặc Nhiên: thế là cuối cùng cũng đã kết thúc *tung hoa*.

Tranh ca, anh làm rất tốt, cứ thế đi đừng thay đổi, cứ chường cái bản mặt vô diện biểu tình của anh cho em nó tức chết chơi =))

Tiểu Phong, đáng đời ngươi a, lòng tự trọng của thằng đàn ông bị tổn thương nghiêm trọng =)) Ai biểu ngươi hành hạ Tranh ca cho dữ, nửa đời còn lại của ngươi khổ rồi, suy nghĩ nát cả óc cũng không làm Tranh ca lộ ra vẻ hài lòng được đâu =)) Nhưng dù sao cũng khen ngươi một câu, rất có tinh thần hiếu học

> “phải luyện tập thường xuyên mới nâng cao tay nghề” =))

Tiểu Thu a, thật đáng thương cho em, từ đầu đến tận cuối truyện đều bị người ta xem như con nít:)) Nhưng quả thật rất hâm mộ sự may mắn cùng quái lực của em, thích nhất đoạn em cầm cây đập đầu Tiểu Phong liên miên nha =))

Mạn Lâm tỷ, chúc mừng tỷ đã tìm được lang quân như ý:X

Chu Lập Tần ơi là Chu Lập Tần, em hai mươi tuổi đầu rồi sao còn khờ thế, lấy lòng con gái là phải son phấn nước hoa gel dưỡng tóc, nhà em bán mấy thứ đó sao em hồng lạnh lẽo chút nào cả (-____-), phải chào hàng mọi lúc mọi nơi, tìm cách đẩy mạnh tiêu thụ như bạn Dưc sư ấy. Hết chuyện đi nghe lời Tiểu Phong đào ao sen miễn chi, cái đó là cháu nó và bồ cháu nó thích, chứ chị Lâm có thích đâu. Bồ cháu nó lại là người cũ trong lòng chị, em làm thế chẳng khác nào chọc ngoáy vào nỗi đau của chị, chị chưa đập em xuống hồ là đã may mắn lắm rồi =))

Dưc sư nga, thật sự rất muốn biết những chuyện về ngươi 8->, cũng như việc ngươi sẽ đề người ta hay bị người ta đề =))

Ngoài ra, nếu ai muốn xem thêm những truyện khác cùng hệ liệt Thủy Tinh Đăng này thì vào phần mục lục của Hồng diệp, mình có dẫn link trong đó.

Haiz ~ Có gặp gỡ thì phải có chia tay, chúng ta hãy để Tiểu Phong và Tranh ca tiêu dao khoái hoạt qua ngày tháng đi, làm phiền họ hoài có ngày Tiểu Phong lại nổi điên thả rắn cắn tụi mình thì khổ =)) Giờ chúng ta hãy chuyển sang làm phiền hai cặp đôi mới: Phượng Thiên Tường x Na Hào Lặc cùng với Lý Khế x Thiên Tuyền để xem họ vờn nhau như thế nào:))

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hong-diep-vu-thu-son>